

Mạnh Kiếp Có Thiên Nhiên

Contents

Mạnh Kiếp Có Thiên Nhiên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	51
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	58
20. Chương 20	62
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31	93
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	103
35. Chương 35	107
36. Chương 36	111
37. Chương 37	114
38. Chương 38	118
39. Chương 39	121
40. Chương 40	125
41. Chương 41	131

42. Chương 42	135
43. Chương 43	140
44. Chương 44	143
45. Chương 45	147
46. Chương 46	150
47. Chương 47	151
48. Chương 48	154
49. Chương 49: Ngoại Truyện Một Hồi Vợ Chồng	158

Mạnh Kiếp Có Thiên Nhiên

Giới thiệu

Trước kia 18 tuổi, nếu có người hỏi cô tình yêu là cái gì, cô nhất định sẽ nghĩ thật kỹ rồi nói cho đối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-kiem-co-thien-nhien>

1. Chương 1

(Thịt)

Mưa bắt đầu rơi từ chiều, tới hết sức bất ngờ, rào rào rơi xuống. Tin tức dự báo thời tiết đã sớm nói tới trận mưa lớn này, vẫn làm cho người ta luống cuống. Mưa rào rào hơi xuống, đầu đường mọi người đang đi chậm rãi lại bắt đầu chạy nhanh, cầm túi trên tay, dùng sức chạy.

Trận mưa này, đến bây giờ vẫn chưa ngừng.

Hạt mưa rơi gõ cửa sổ, bộp bộp vang lên, thỉnh thoảng có tia chớp xẹt qua, thế nhưng lại đem nước mưa nhanh chóng một mảnh trong suốt. Ngoài cửa sổ bóng cây đại thụ đung đưa, cơn bão không ngừng giãy vò.

Nghê Thiên Ngữ không có quên đóng cửa sổ, nhưng lại quên mất kéo rèm vào, giờ phút này cảm thấy ảo não chút.

Đang làm chuyện như vậy mà lại thất thần, coi là lỗi rất lớn. Chỉ là người đàn ông trên người cô, không biết là có nhận thấy được cô lơ đãng hay không, đơn thuần cũng không còn thấy hứng thú.

Người đàn ông nằm được cầm cô, mặt gần sát cô. Khi đôi môi áp vào môi cô thì tâm tư của cô rất cuộc cũng thu hồi lại, đây là lần đầu tiên anh hôn cô, không tính là hôn, vì anh ta đang cắn xé. Xem ra tài nghệ hôn hít của anh ta, chắc hẳn kinh nghiệm lớn hơn kỹ năng trên giường.

Cô từ đầu đến cuối cũng không quên đây là lần đầu tiên anh ta chơi đùa mình quá mức.

Đã trải miên một lúc lâu, thân thể anh lại có mồ hôi, chạm vào thân thể cô thì giống như mang theo keo dán vậy, dính chung một chỗ.

Anh có sở thích tậ hại, thích xoa nắn ngực cô, lại còn rất dùng sức, có lúc kích động còn cắn lên đó, ví dụ như bây giờ.

Lại xoa nhẹ một lát, anh dùng tay vỗ vỗ cô, ý bảo đổi tư thế.

Nghê Thiên Ngữ lập tức liếc mắt, may mắn, trong đêm tối nhìn anh ta cũng không ra, có lẽ nhìn thấu cũng bỏ qua phản ứng của cô.

Đại khái có chút bất mãn, cô cười một tiếng, “Thể lực anh hôm nay không tệ”.

Muốn nhiều lần như vậy, còn không thỏa mãn.

“Biết cũng nhanh chút”.

Người đàn ông nằm ngang trên giường, Nghê Thiên Ngữ bò lên trên người anh ta, ngồi trên eo anh. Thật sự bị anh chơi đùa không nhẹ, cứ như vậy một lát, cô cảm thấy mệt mỏi, hô hấp liên hồi. Cô lấy tay cảm thụ nơi kia của anh, trạng thái nửa cứng ngắc, vì vậy dùng móng tay nhẹ nhàng lướt đi, cảm thấy không khác biệt lắm. Mới nâng cái mông của mình lên, từ từ đi vào, bởi trước đó thấm ướt, không có gặp trở ngại gì.

Người đàn ông trợn mắt nhìn chăm chăm cô, chính xác là nhìn chăm chăm vào hai luống đầy đặn đang phập phồng lay động của cô. Nghê Thiên Ngữ cũng không có chút thẹn thùng nào, nhiều thứ nếu không thể tránh khỏi, vậy cứ để cho đối phương thoải mái cũng là bình thường. Trước nhìn thấy ánh mắt anh ta, cô đều bản năng che lại chính mình, sau lại không cảm thấy xấu hổ như thấy diêm vương nữa, trước mặt anh thay y phục cởi quần áo, vẻ mặt không có gì.

Anh thể nhưng không giống thường ngày như vậy, tay trực tiếp chà xát hung ác, ngược lại lại đặt tay gối đầu, nhân nhả tự đắc nhìn cô. Ngoài cửa mưa vẫn lớn như vậy, rào rào gõ vào cửa, vài phần không hài hòa lắm. Cộng thêm tiếng thở dốc của người phụ nữ, anh có vẻ hết sức rung động, trùng hợp có tia chớp chiếu vào, chiếu vào thân thể hấp dẫn của cô, chợt lóe lên tia mị hoặc, khiến cô giống như yêu tinh từ trong rừng rậm chui ra ngoài, đặc biệt tới đầu độc anh.

Suy nghĩ đó rất buồn cười, nhưng lại có thể làm cho đáy lòng anh sâu sắc hơn. Tóc cô xỏa ra, để ra sau lưng, có chút ở trên cổ, mà có chút dính vào trên mặt cô. Tia chớp chiếu vào, để ặt cô có phần tối phần sáng ngời, ngũ quan quyến rũ lại tăng thêm mấy phần tà khí.

Hình tượng này, thật mê hoặc lòng người.

Anh rút tay ra, vẻ sáng khoái trong đáy lòng càng phát ra nhiều, nhưng anh suy nghĩ nhiều dừng lại một lát, vì vậy dời đi tầm mắt. Lấy ra thuốc lá và bật lửa ở đầu giường, đốt thuốc lá, hút tinh tế.

Người phụ nữ ở trên thân người đàn ông đứng đưa, mang theo giọng nỉ non dè dặt cùng thở dốc nồng đậm, người đàn ông đốt một điếu thuốc, hút vài hơi hướng lên người phụ nữ.

Chợt vang lên một tiếng sét, sau là một vầng sáng, chiếu vào trên người bọn họ. Người đàn ông nhanh chóng bỏ thuốc lá trên tay, thừa dịp người phụ nữ lơ đãng một giây, đẩy cô xuống dưới thân, đôi tay lấy chân cô hung hăng quấn lên hông mình, khiến một giây mất hồn dừng lại thêm chốc lát.

Cô không nhịn được hô lên một tiếng, đôi tay ôm chặt cổ anh, ngọn lửa nhỏ nơi đáy lòng rốt cuộc cũng được đốt lên, phát ra tiếng oanh minh, nổ vang tất cả.

Nghê Thiên Ngữ không nhịn được miệng to thở dốc, cổ họng thấy khô rát, cô muốn đi lấy nước uống, nhưng thân thể bủn rủn vô lực, cô thậm chí muốn động dậy một chút mà cũng không được, vì vậy lại thôi.

Toàn thân cô cũng bần, tóc ướt nhờn nhớt dính vào trên trán, thỉnh thoảng có mấy sợi dài dính trên da cổ, giống như dây leo quấn lên thân, làm cho người ta muốn nhanh tháo ra, chỉ là tiếc cô không có tâm tình đó.

Nghỉ thật lâu, cô mới giặt chân mình.

Đúng lúc chất lỏng kia ra ngoài, cô kinh ngạc một giây, ngay sau đó hung dữ nhìn người đàn ông kia, tất nhiên, anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô, cô cũng chỉ đơn thuần biểu hiện sự phẫn nộ của mình.

“Không phải chúng ta vừa mua hộp bcs mới sao?”. Cô rất khó chịu, anh ta làm như vậy, có tổn hại nào tới anh ta đâu, nhưng mình không thể không uống thuốc tránh thai, cô dĩ nhiên biết thuốc tránh thai có ảnh hưởng không tốt thể nào với thân thể mình, vì vậy đối với anh càng tức giận hơn.

“Phiền toái”. Người đàn ông nhàn nhạt nói ra hai chữ.

Nghê Thiên Ngữ động động khóe miệng, vốn muốn cùng anh nói đạo lý, nhưng dễ nhận thấy, đó là chuyện viễn vông, người như anh ta sẽ nghe theo ý nghĩa của người khác?

Người đàn ông sợ phiền toái, liền muốn người phụ nữ phiền toái.

Huống chi cô cũng không phải người nào của anh, anh ta nơi nào sẽ tới yêu thương cô. Nhận biết người đàn ông này, Nghê Thiên Ngữ mới hiểu rõ đàn ông chuyện tình yêu với chuyện tình dục là hai chuyện khác nhau, ví dụ anh đối với cô chỉ có muốn, tuyệt đối

không có tình. Nói có vẻ khó nghe một chút, cô chính là đối tượng anh phát tiết, hơn nữa còn là thân thể bản năng phát tiết.

Cô cũng biết, người đàn ông này cũng có nửa phần chương mắt mình, nhưng thân thể của anh lại thích cô. Anh thích cái lúc cô ở trên giường kia, nhưng lúc xuống giường, lại ghét bỏ bộ dạng phụ nữ không đàng hoàng của cô. Đại khái anh ta suy nghĩ giống đại đa số đàn ông bây giờ, hi vọng người phụ nữ ở nhà phải trong phòng bếp và cùng giường, bên ngoài đoan trang, đầu óc thông minh, một nữ thần hoàn toàn.

Và hầu hết đàn ông đều cảm thấy thất vọng, nữ thần cũng chỉ nằm mơ, đa số phụ nữ không làm được, vì vậy làm phụ nữ nên cân bằng.

Nghê Thiên Ngữ vốn muốn đi tắm, nhưng nhìn bộ dạng kia, nghĩ tới mình nên bắn thử như vậy làm anh ghê tởm, vì vậy chẳng những không rời xa anh một chút, ngược lại lại gần anh hơn, “Ai, hôm nay lại gặp được cô ta?”

Khác thường như vậy, muốn cô một lần lại một lần, hơn một nửa là gặp được người phụ nữ kia — Hàn Tiệp, một người phụ nữ xinh đẹp, gia thế không tồi, khó được nhất là thành tích ưu tú khiến người ta ghen tị, dĩ nhiên cô ta còn có bạn trai ưu tú.

Chỉ là bạn trai ưu tú này, giờ phút này đang ở dưới khuỷu tay Nghê Thiên Ngữ.

Nghê Thiên Ngữ cảm thấy mình quá khéo hiểu lòng người rồi, Mạnh Diên Châu chia tay với Hàn Tiệp lâu rồi, cô còn cho rằng anh vẫn là bạn trai Hàn Tiệp, hoàn toàn không có ý chủ nhà.

Mạnh Diên Châu ghét cái đề tài này, vì vậy hất tay cô ra, không có một chút ý thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Nhìn anh mặc quần áo, Nghê Thiên Ngữ cười cười, tốt bụng bật đèn lên, nhưng lại khiến quang cảnh này có điểm mờ ám, “Thật tuyệt tình, một phút trước mới triền triền miên miên, bây giờ liền hất ra người ta”.

Âm thanh của cô cố ý làm bộ, nhưng anh không có quay đầu lại.

Nghê Thiên Ngữ cảm thấy buồn cười, còn quan sát anh, thấy anh mặc y phục, hiền lành mở miệng, “Mang cái ô đi thôi!”

Không có trả lời, chỉ còn lại tiếng bước chân nghe không rõ.

Nghê Thiên Ngữ nằm trên giường một lát, lúc này mới bò dậy, lấy áo ngủ đi tắm. Sau khi tắm xong lại thay đi ga giường, ga giường dơ bẩn ném vào máy giặt, làm xong tất cả, tâm tình của cô rất cuộc cũng tốt lên, có thể nằm ở trên giường ngủ một giấc thoải mái rồi.

2. Chương 2

Nghê Thiên Ngữ là y tá ở bệnh viện danh tiếng, sau khi làm được một năm được xếp sang phòng bệnh cao cấp này. Nói là phòng bệnh cao cấp, cũng không phải tất cả đều là con cái cán bộ, bình thường ở đây có ba loại người, một loại là người giàu có, một loại là người lãnh đạo cao, và còn có một loại là họ hàng với người lãnh đạo bệnh viện.

Mạnh Diên Châu thuộc về loại thứ hai, lúc đấy anh bị tai nạn xe cộ phải vào bệnh viện, vừa vặn đúng lúc Nghe Thiên Ngữ phụ trách mấy phòng bệnh này, vì thế biết.

Hiện tại Nghe Thiên Ngữ vẫn còn nhớ, mình trước kia cũng bị Mạnh Diên Châu nói lời ác độc. Sau đó cô mới biết, anh nằm viện, là do chia tay với bạn gái của mình Hàn Tiệp, trong lúc tức giận uống đến say mềm, lái xe không chú ý, liền đụng vào một chiếc xe khác, bị thương không nghiêm trọng, nhưng vẫn phải khâu mấy mũi.

Mạnh Diên Châu sau khi phẫu thuật xong, tâm tình đặc biệt kém, vì vậy tất cả công kích sang tiểu ý tá vô tội là cô đây.

Về phần sau tốt như vậy, chính cô cũng cảm thấy rất thần kì. Ban đêm cô đi kiểm tra phòng, vừa vặn thấy anh đang gọi điện thoại, có vẻ rất kích động, nói một câu “Mẹ kiếp, cô cho rằng cả đời tôi chỉ thích cô sao?”. Liền ném điện thoại lên trên giường.

Cô đứng ở cửa phòng, sợ hết hồn.

Phản ứng của Mạnh Diên Châu khiến cô cảm thấy kỳ quái, anh nhìn chằm chằm vào cô, lâu mới nói ra mấy chữ, “1 vạn tệ, bán không?”

Bày tỏ trần trụi, cô nhìn anh, đột nhiên cười.

Nghe Thiên Ngữ với một buổi tối kinh nghiệm như vậy hết sức không thoải mái, lúc cô gật đầu thì thấy rõ ràng trên mặt anh có vẻ khinh bỉ. Về mặt của anh hết sức lộ liễu, hoàn toàn không nghĩ xem cô nhìn thấy sẽ có cảm tưởng gì, cũng đúng, cô gật đầu, chẳng lẽ còn muốn người ta khen cô, cô đây là đang làm chuyện tốt để thỏa mãn yêu cầu người khác sao?

Giường bệnh cao cấp với giường bệnh thường không khác biệt lắm, đồ dùng hằng ngày cũng đầy đủ mọi thứ, chỉ là hơi nhỏ một chút, phương diện khác cũng không thể.

Mạnh Diên Châu thương tổn cũng không khác biệt lắm, cô đóng cửa lại thì sau đó liền nhanh chóng tóm lấy ngực của cô.

Trước cô tới cho anh đổi thuốc, cô cong người xuống thì đường cong hiện rõ trên bộ đồng phục y tá, nút áo ở giữa nổi lên, có thể nhìn thấy áo ngực màu sắc của cô, còn thấy được rãnh giữa hai vú. Bộ ngực của cô kèm theo hô hấp nhẹ liền phập phồng, từng phập từng phập, giống như là đang dẫn dụ.

Anh không hề cảm giác được hành động của mình là liêm sỉ, anh chỉ không mang bất cứ sắc thái nào — chỉ thưởng thức. Mà lúc sau, khi anh chuẩn bị tiến thêm một bước nữa thì màn kia thoáng xuất hiện lên trong đầu, vốn không mang chút cảm tình nào nhưng lúc này biến thành chất xúc tác tốt nhất, anh muốn biết thân thể bên trong y phục này rốt cuộc là như thế nào.

Từ lúc học cấp 3, chuyện tình cảm nam nữ bắt đầu tò mò, nhất là trong giờ dạy sinh học, ông thầy giảng giải mờ mờ. Sau lại gặp qua không ít hình ảnh cùng truyện tranh và người thật biểu hiện, phần tò mò này hơi thấp xuống.

Sau này có bạn gái, vẫn muốn niềm thử, chỉ là Hàn Tiệp vẫn không chịu. Mỗi lần tình cảm quá tha thiết, Hàn Tiệp trong một khắc kia luôn có thể tỉnh táo lại, để cho anh chờ có ý nghĩ xấu xa. Lần đầu tiên của cô, nhất định là phải đợi đến khi bọn họ cưới nhau rồi mới được.

Mạnh Diên Châu với suy nghĩ của Hàn Tiệp thì coi thường, nhưng không dám phản bác ở ngoài, chỉ là một ngày nào đó sẽ đạt được ước muốn, thậm chí anh mơ hồ đang mong đợi, cô sẽ giống như những nữ sinh khác đối xử với bạn trai mình như vậy, đem thứ quý giá nhất của mình làm quà tặng vào ngày sinh nhật.

Chỉ là Hàn Tiệp chính xác không phải là một loại nữ sinh. Lúc cô bắt đầu đọc sách, thành tích ưu tú, cho dù là trường chuyên cấp 3 cạnh tranh kịch liệt, tên của cô vĩnh viễn vẫn luôn ở trong top 10. Trên lớp không ít người cũng nhớ tới tên Hàn Tiệp, từ thành tích của cô đến diện mạo, thậm chí cô còn trở thành hoa khôi của trường không chút tranh cãi nào. Khi nào Mạnh Diên Châu cũng chỉ là một thiếu niên, giống như đa số nam sinh, thích mỹ nữ, vì vậy theo đuổi Hàn Tiệp, khiến Hàn Tiệp trở thành bạn gái mình.

Sau khi gặp gỡ, Mạnh Diên Châu phát hiện, cô nữ sinh không chỉ có bề ngoài vượt trội. mà cũng có tâm hồn sâu sắc, khiến anh càng thích hơn, thậm chí cố gắng để cùng học đại học với cô, Hàn Tiệp vừa có thời gian liền vì anh học thêm.

Tình cảm hai người càng ngày càng tốt, cho dù cô vẫn như cũ cự tuyệt hành động thân mật hơn với anh, anh nguyện ý tôn trọng cô, cũng coi cô như là người duy nhất anh có thể lấy làm vợ.

Nhưng cũng là người phụ nữ này, cô ta dĩ nhiên tiến tới lừa mình.

Nghĩ đến chỗ này, Mạnh Diên Châu càng tức giận.

Anh nghĩ tới lúc Hàn Tiệp nói trong điện thoại: Đúng, lúc đầu em lừa anh, nhưng em thật sự rất thích anh, anh cũng nói anh yêu em, rất thích em, tại sao không chịu tha thứ cho em? Tình yêu phải là lá chắn cứng nhất trên thế giới, cái gì cũng không thể đánh bại, anh như vậy với em, hay anh đối với em còn chưa phải là tình yêu?

Anh trầm mặc.

Hàn Tiệp tiếp tục: Em biết rõ, bây giờ anh chỉ là rất khó chịu, tin em, em tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến anh khó chịu nữa, em bảo đảm, lúc em đi công tác về sẽ đi tìm anh.

Mạnh Diên Châu nắm điện thoại: Có phải em chắc chắn rằng anh sẽ tha thứ cho em phải không?

Hàn Tiệp ngắt người: Em chỉ tin tưởng, tình cảm của chúng ta mấy năm nay không phải là số 0....

Cuối cùng anh cười, quãng điện thoại di động đi. Người phụ nữ không phải đã cho rằng anh nhất định sẽ chờ cô ta sao, cô ta tính sẵn rồi, người vợ trong lòng anh là cô ta, cho nên không có sợ hãi như vậy.

Mạnh Diên Châu đột nhiên chán ghét chính mình thế này, sống trong nhận định của người khác, giống như nhất định sẽ theo người khác suy nghĩ làm việc vậy. Cho nên, lúc nhìn thấy Nghê Thiên Ngữ, anh cơ hồ không suy nghĩ, vô tư, nhẹ dạ, không thận trọng, khinh suất, không chín chắn, không cẩn thận, không ân cần, hỏi cô: Bán không?

Anh nói ra những lời này, ngay cả chính mình cũng thấy kinh ngạc, anh mơ hồ có chút mong đợi, lại lo lắng mình không cách nào khống chế chuyện này phát triển.

Nhưng cô lại gạt đầu. Anh có hơi thất vọng, đây chính là đàn bà?

Nhưng mà anh cũng không đổi ý, tuy rằng anh đối với người phụ nữ trước mắt này không có tình cảm, nhưng đáng đáp cô không tệ, có lẽ cũng không thể nói là tuyệt mỹ. Nhưng cô cũng có điểm đặc biệt, cho dù là mặc đồng phục y tá, cũng không thể quên được gương mặt cô ấy, quyến rũ, nhưng cũng không quyết đoán, mang theo vẻ đẹp tiềm ẩn, ngược lại khơi lên giác quan con người.

Đầu tiên anh sờ lên ngực cô, cùng tưởng tượng giống nhau đều mềm mại. Giờ phút này, anh quên mình vừa chia tay bạn gái, chỉ muốn chìm đắm vào mùi hương dịu dàng bên trong này, trong đầu hiện lên những hình ảnh phim người lớn mình đã từng xem.

Anh xé rách y phục của cô, muốn lột áo ngoài của cô ra, nghiêm túc nhìn thực chất thân thể này.

Sự kích động không nói ra được, nhất là đôi mắt cô nhìn chính mình, rất có sự dụ hoặc.

Anh không phải người thèm muốn quá, không có cởi áo lót của cô ra. Nhưng cô lại kéo tay anh, hướng dẫn anh cởi áo ngực của cô ra, thậm chí còn ghé vào lỗ tai anh giọng nho nhỏ trên đầu, “Chưa từng làm hay là quên cách làm rồi?”

Cô ghé vào lỗ tai anh bật hơi, khiến lòng anh càng thêm ngứa ngáy.

Anh không có cái gì là kinh nghiệm thực chiến(thực tế chiến đấu), rồi lại không muốn lộ ra ngoài cho cô thấy, rõ ràng tay chân luống cuống, nhưng lại làm bộ như rất bình tĩnh. Dựa vào cảm xúc dâng trào vừa xem qua bộ phim hành động vậy.

Chỉ là lần đầu tiên của anh còn rất rối rắm, Nghê Thiên Ngữ đại khái cũng thấy anh khẩn trương, cố ý dẫn dắt cô. Kích tình của anh tới rất nhanh, dạo đầu chưa đủ, trực tiếp liền tiến vào trong cô, đau đến mức cô cau mày.

Mạnh Diên Châu cũng thấy mình không dễ cho cô thoải mái, nhưng lúc đó cũng không lo toan nhiều, máu trong cơ thể cũng sôi trào lên, không quản được người khác, cũng không quan tâm cô chịu được hay không, cứ ở chỗ đó mạnh mẽ đắm tới.

Nghê Thiên Ngữ mặt mũi trắng bệch, toát ra mồ hôi lạnh trên trán, nhưng giờ phút cô ở trên người đàn ông này lại tìm được niềm vui mới, động tác càng kịch liệt.

Qua hồi lâu, đau đớn trong thân thể mới đỡ, cô cũng bắt đầu từ từ thích ứng.

Mạnh Diên Châu chưa bao giờ làm chuyện như vậy, dù là trước kia cũng tự mình động thủ một lần, nhưng đối mặt với thân thể phái nữ như vậy, anh có vẻ cực kỳ hưng phấn, cảm giác hưng phấn này khiến anh tạm thời người phụ nữ ở dưới thân mình không phải bạn gái anh, anh cũng lấy được khoái cảm từ trên một người phụ nữ xa lạ.

Chân của cô thon dài, lúc quần vào eo anh, rất sung sướng.

Vẫn có chút xa lạ, cho nên anh cũng không hôn cô. Đôi tay nắm trước ngực cô, bóp chà xát không ngừng, cho nên khi nơi kia hoàn toàn biến thành hai luồng đỏ thắm, nổi bật chỗ da xung quanh, càng lộ vẻ mê người.

Anh không nhịn được cúi đầu ngậm lấy đỉnh đầu, nhẹ nhàng cắn. Nhưng thân thể cũng không quên hung hăng vận động....

Tình triều xa lạ như mở ra một cánh cửa mới cho thân thể anh, để cho anh tiếp xúc với việc chưa bao giờ tiếp xúc qua. Lúc học đại học, những thứ kia mà bạn cùng phòng khoác lác vô sỉ giảng giải cảm thụ như vậy, hôm nay chính anh cũng cảm nhận được...

Một phút kia tươi đẹp, chỉ có lúc ở trong thân mới hiểu được.

Lúc kích tình đi qua, Mạnh Diên Châu tự nhiên có vẻ ảo não, anh lại làm chuyện chưa bao giờ nghĩ rằng chính mình sẽ làm. Định muốn cùng Hàn Tiệp đi tới tương lai đẹp đẽ, có chút thống hận bản thân. Nhưng anh lại hỏi mình, tính định tha thứ Hàn Tiệp rồi sao?

Anh lắc đầu với mình một cái, anh sẽ không tha thứ, chỉ là không muốn thừa nhận mình chia tay trong thời gian ngắn như vậy liền cùng một người phụ nữ khác xảy ra quan hệ.

Để cho anh càng không thoải mái, giờ phút này anh mới phát hiện, người phụ nữ mình động vào, cô ta cũng không phải là xử nữ.

Nghĩ đến lúc trước cô hướng dẫn, lúc đó nên biết cô không phải là người phụ nữ thuần khiết gì đó. Rõ ràng đó hẳn là chuyện tốt, người phụ nữ như vậy mới có khả năng, mới không khóc lên đòi anh phụ trách.

Nhưng thật kì lạ là anh có chút không thoải mái, anh nghĩ, đại khái đây cũng là lần đầu tiên của mình.

Sau đó, anh nói cho chính mình, cho Nghê Thiên Ngữ 1 vạn.

Mạnh Diên Châu cũng không nghĩ tới sẽ cùng Nghê Thiên Ngữ quan hệ, chỉ là vừa tiếp xúc tình triều, có chuyện gì liền nhớ tới đêm hôm đó, còn có cảm giác không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung ra được.

Thỉnh thoảng nhớ tới thì anh chạy vào toilet, trong đầu nghĩ tới lúc Nghê Thiên Ngữ cởi quần áo, thật là thân thể đầy thánh khiết sáng rõ, mà vừa nghĩ tới lại khiến anh trần đầy kích tình.

Thời gian đó cảm xúc của anh cũng đặc biệt kém, bạn bè cũng khuyên anh cùng Hàn Tiệp hợp lại, dù sao cũng quen nhau lâu như vậy, nhưng anh lại muốn mình tức giận, chứng minh nhất định không phải Hàn Tiệp cũng được.

Bạn bè anh ấn tượng với Hàn Tiệp cũng không phải là rất được, dẫn anh đi hộp đêm, bên trong có không ít nữ sinh xinh đẹp, hơn nữa đều có khả năng. Trước anh không muốn Hàn Tiệp hiểu lầm, ít khi xuất hiện ở đây, càng sẽ không cùng nữ sinh khác có quan hệ gì. Nhưng bây giờ, anh có vẻ không sao.

Nữ sinh kia có mùi nước hoa rất nồng, ngồi ở bên cạnh anh.

Anh có chút không thoải mái.

Nữ sinh thấy anh không có ghét, ra hiệu với bạn Mạnh Diên Châu, lấy tay vuốt cổ anh, thậm chí chậm rãi âm thầm chui vào quần áo của anh, ý vị treu đùa rất đậm.

Mạnh Diên Châu đột nhiên bắt lấy tay nữ sinh đó, cười cười, “Tay của em rất đẹp mắt”.

Chỉ là không phải loại anh thích.

Anh đứng lên, nói với bạn có chuyện cần rời đi trước.

Ra khỏi hộp đêm, anh lại gọi cho Nghê Thiên Ngữ, “Tối nay có rảnh không?”

Nữ sinh kia âm thầm lấy tay vào trong quần áo anh thì anh phát hiện ra mình hơi nhớ cảm giác tay Nghê Thiên Ngữ ôm lấy cổ mình, còn có cảm giác lúc hai người kích động ôm thật chặt lẫn nhau.

Anh không thể không thừa nhận, tư vị thiên đường lúc đó, anh vẫn rất nhớ nhung.

3. Chương 3

Kể từ ngày đó, Nghê Thiên Ngữ liền cùng Mạnh Diên Châu vô ý lui tới với nhau, xong chuyện phía sau, anh sẽ có lúc để lại cho cô một tấm thẻ, cô cũng so sánh dùng luôn, sẽ không cự tuyệt, rồi lại không chủ động tìm anh mở miệng. cô cảm thấy quan hệ giữa bọn họ là ba phần người tình, hai phần mập mờ, năm phần người xa lạ, trừ ở trên giường có thể ăn ý rất tốt, ở dưới giường thì cô hoàn toàn không biết nên ở chung với anh thế nào, cũng may, cơ hội bọn họ chung sống không nhiều lắm.

Vậy mà giờ đã hơn một năm, Mạnh Diên Châu có sự chuyển biến lớn. Nghê Thiên Ngữ thỉnh thoảng phát hiện ra cô còn rất hoài niệm tới cậu bé nhìn qua cái gì cũng không biết ban đầu, hiện tại cậu bé đó nhanh chóng trở thành một người đàn ông, để cho cô không còn thói quen. Mạnh Diên Châu biến chuyển lớn, một năm nay mà thôi, anh nhanh chóng lớn lên, hai hàng lông mày không lộ cảm xúc nữa, ít nói, một bộ có thể nhìn thấu nét mặt của người. Giống như Nghê Thiên Ngữ xuất hiện là chất xúc tác biến Mạnh Diên Châu nhanh trưởng thành, để cho anh nhanh chóng biến thành đàn ông.

Bởi vì quan hệ với Mạnh Diên Châu, Nghê Thiên Ngữ thường xin nghỉ, số lần quá mức thường xuyên, chính cô cũng cảm thấy ý này không tốt, liền dứt khoát từ chức.

Cô vô ý mở miệng bên tai Mạnh Diên Châu, ngày đó anh liền để lại một tờ chi phiếu, cô nghĩ đây hẳn là một người đàn ông thấu hiểu được.

Mạnh Diên Châu cũng không cùng Hàn Tiệp hợp lại, điều này làm cho nội tâm cô vui vẻ, ít nhất không cần đeo gồng xiềng đạo đức trên lưng, cho dù là quan hệ của bọn họ cũng không cần lên mặt bàn thật sự.

Thời gian cô ngủ rất dài, trận mưa này so với thời gian cô ngủ còn dài hơn, cứ không ngừng nghỉ vậy. Sau khi tỉnh lại, cô nằm lỳ ở trên giường, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ mưa. Mưa đã nhỏ đi, lá cây cách cửa sổ không xa theo giọt mưa rơi xuống chọt rơi thoảng một cái.

Một khi đến trời mưa, tâm tình của cô đều không tốt lên.

Cô từ trên giường dậy, thay quần áo. Thả nước ở trong máy giặt quần áo, định thời gian tắm rồi đổi lại ga giường, lúc này mới cầm dù ra cửa. Cô đi đến tiệm thuốc gần đây, mua thuốc tránh thai, không dám mua thuốc tránh thai khẩn cấp, chỉ mua thuốc ngừa thai lâu dài, suy nghĩ một chút, lại để cho nhân viên lấy thêm mấy hộp ra ngoài, ngừa xuất hiện tình huống đặc biệt. Khi một câu cô nói ra thì đối phương kinh ngạc nhìn cô vài lần, hình như cũng hoài nghi nghề nghiệp của cô. Cô cảm thấy da mặt của mình càng ngày càng dày, đối phương nhìn cô, cô liền cười lại.

Trước kia không hiểu, sau cô biết, chỉ cần mặt người đủ dày, cũng không cần sợ có người tổn thương mình.

Cô tuyệt đối không cho phép mình chưa có chuẩn bị đã liền sinh con, càng không thể tiếp nhận ngoài ý muốn. Cô từ đầu đến cuối không cách nào hiểu rõ, tại sao có người nguyện ý sinh đứa bé vì một người, nhìn như tình thương vĩ đại của người mẹ, kì thực vô cùng ích kỉ, khiến cuộc sống đứa bé ở gia đình đơn thân,

chịu hết ánh mắt lạnh của người khác, mà mẹ lại lấy tình yêu trên danh nghĩa nói cho đứa bé là kết tinh tình yêu.

Cô nghĩ, phụ nữ quả nhiên ích kỷ, hơn nữa còn muốn lôi kéo tình yêu làm đệm lưng, cô vĩnh viễn sẽ không trở thành người phụ nữ như vậy, nếu như cô muốn sinh con, tuyệt đối phải cho đứa bé này một gia đình ấm áp làm tiền đề.

Mua xong thuốc, trở lại nhà trọ, liền đun nước nấu ăn.

Ga giường trong máy giặt cũng đã xong, cô lấy ra, một người từ từ chồng lên, sau đó quy củ treo lên cột treo quần áo, treo lên sợi dây trên ban công.

Làm xong tất cả các việc, cô ngơ ngác ngồi trên ban công, một hồi nhìn mưa nhỏ ở bên ngoài, một hồi nhìn theo ga giường đang đưa theo gió.

Cô rất khó chịu, chỉ có chính cô biết, mình khó chịu ở đâu.

Nghê Thiên Ngữ vẫn đi tới nhà họ Tả, đứng ở bên ngoài biệt thự, chập chập không dám vào.

Trong quá khứ, mỗi lần đứng ở chỗ này, cô đều sẽ rất ác độc châm chọc Nghê Tử Như một trận.

Tả Kính Đào lúc còn trẻ là một người đàn ông đảm đang và có dũng khí, ông và vợ mình cùng nhau dốc sức làm, không sợ khó khăn mệt nhọc, rốt cuộc sự nghiệp của mình cũng đi lên. Hai người rất cuộc trải qua ngày thật tốt, Tả Kính Đào còn không những ghét bỏ vợ mình, đối với vợ mình càng ngày càng tốt, gặp người thì nói, mình nên cảm ơn nhất người vợ của mình, không có cô, liền không có mình thành công như hôm nay.

Một tòa biệt thự này, hoàn toàn theo ý Tả phu nhân mà xây. Vậy mà không đợi đến khi biệt thự này xây xong, Tả phu nhân liền ngã bệnh qua đời.

Tả phu nhân sau khi qua đời, Tả Kính Đào nản lòng thoái chí, vô tâm xử lý sự nghiệp của mình, cũng không có tâm tình làm bất cứ chuyện gì, càng ngày càng chán nản. May mắn con gái Tả Vi Linh của ông vẫn ở đây, mới tỉnh lại, nhưng sự nghiệp đã không còn lớn bằng lúc trước, chỉ có thể nói ngày qua ngày thôi.

Chính là một người đàn ông không tệ như vậy, lại nguyện ý cam tâm tình nguyện cưới Nghê Tử Như. Nghê Thiên Ngữ mỗi lần nhớ tới, cũng không nhịn được nghĩ lại, người tư bản lớn thật đúng là muốn sống, nếu cho dù có vận khí tốt gả cho người đàn ông tốt, cũng không có số để hưởng thụ.

Qua nhiều năm như vậy, cô từng không chỉ một lần nguyên rửa Nghê Tử Như không có cuộc sống vui vẻ, nhưng Nghê Tử Như có thể lợi hại như vậy, gả ột người đàn ông tốt, lấy sự nguyên rửa của cô làm trò đùa, hung hăng cho cô một cái tát.

Cô đứng ở trước biệt thự, bất động thật lâu, tựa như ngày trước, cô hi vọng nhiều, còn có thể nguyên rửa người phụ nữ kia.

Nghê Tử Như, mẹ của cô.

=====

Tả Vi Linh ra ngoài đổ rác, thấy Nghê Thiên Ngữ đứng ở trong mưa, lúc này mới đi tới, “Tới sao lại không vào?”

Tả Vi Linh đối với Nghê Thiên Ngữ tình cảm không sâu, nhưng cũng không ghét. Trên thực tế Tả Vi Linh rất biết ơn Nghê Tử Như xuất hiện, để cho bố mình cười nhiều hơn, nhìn cũng trẻ hơn không ít. Kể từ khi mẹ qua đời, bố vẫn buồn bức không vui, khó có thể xuất hiện một người, khiến trong cuộc đời bố lại lần nữa xuất hiện màu sắc. Làm con cái, chỉ hy vọng bố mẹ mạnh khỏe, cũng không có ý nghĩa khác. Cô có việc làm của chính mình, cho dù muốn làm bạn ở bên cạnh bố, cũng bất lực.

Nghê Thiên Ngữ là con gái duy nhất của Nghê Tử Như, chỉ là thái độ của Nghê Tử Như với Nghê Thiên Ngữ rất ác liệt, ngay trước mặt người khác còn được, còn sau lưng thì thuận miệng nhục mạ cũng là chuyện thường. Mới bắt đầu thì Tả Vi Linh chỉ cho là Nghê Tử Như tính toán nhỏ nhặt, hi vọng nhà Tả bọn họ có

thể đối với Nghê Thiên Ngữ khá hơn một chút, sau mới phát hiện, Nghê Tử Như thật không thích con gái mình.

Tả Vi Linh cũng nghe tới lời đồn một chút, có lẽ trước kia Nghê Tử Như bị nơi trước lạnh nhạt, nguyên nhân chính là bà sinh con gái, không phải con trai, vì vậy Nghê Tử Như bất mãn với Nghê Thiên Ngữ, bởi vì chồng trước tuyệt đối không thích con gái, mới không thể cho chính Nghê Tử Như mang thai.

Nghê Thiên Ngữ ngẩng đầu nhìn Tả Vi Linh, “Chú vẫn chưa đi sao?”

Tả Vi Linh gạt đầu một cái, “Bố vẫn còn chờ cô cùng đi”.

Nghê Thiên Ngữ không nói gì, đi theo Tả Vi Linh cùng nhau vào nhà.

Tả Kính Đào ngồi trên ghế sofa, trong tay không ngừng xé tiền vàng bạc, tay của người lớn tuổi, hiện lên nhiều vết nhăn dọ người.

Nghê Thiên Ngữ nhìn sang, Tả Kính Đào so với lần trước gặp thì già hơn rất nhiều, tóc cơ hồ đã bạc. Cô đi tới, ngồi đối diện với Tả Kính Đào, cong người xuống, cùng nhau lấy một xấp giấy xé ra.

Tả Kính Đào ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô, có chút an ủi.

Nghê Thiên Ngữ đúng lúc cũng ngẩng đầu lên, thấy mắt Tả Kính Đào đỏ đỏ, rõ ràng đã khóc.

“Xé nhiều chút”. Âm thanh của Tả Kính Đào có chút nghẹn ngào, “Để ẹ con ở nơi nào thì mua nhiều một chút, bà rất thích đẹp, thích ăn mặc, để cho bà mua mỹ phẩm tốt nhất, mua y phục đắt tiền nhất, ăn mặc thật đẹp”.

Nhìn thấy Tả Kính Đào như vậy lại không nhịn được, Tả Vi Linh lập tức chạy tới, “Bố đừng như vậy, nếu như dì biết bố như vậy, dì ở dưới cũng không an tâm”.

Tả Kính Đào lấy tay lau đi nước mắt, một người già, vẫn không nhịn được khóc lên.

Tay Nghê Thiên Ngữ cũng không nhịn được run lên, cô hận nhiều, người phụ nữ từ nhỏ đến lớn không đánh thì mắng mình, cứ như vậy bỏ xuống tất cả mà đi, đời này cô còn không có hưởng thụ chút về tình thương của mẹ, chút xiú cũng không có, nhưng Nghê Tử Như cứ như vậy rời khỏi thế gian, ngay cả một chút cơ hội cũng không lưu lại cho cô.

Cô thậm chí nghĩ rằng, chỉ cần Nghê Tử Như vẫn còn, cô có thể tiếp nhận ngày qua ngày, Nghê Tử Như tùy tiện đánh, Nghê Tử Như tùy tiện mắng, miễn là bà vẫn tốt.

Tả Vi Linh trấn an Tả Kính Đào, lúc này mới đem pháo và tiền giấy mang theo, cùng nhau ngồi vào trong xe.

Nghê Thiên Ngữ cùng Tả Kính Đào ngồi đằng sau xe.

Tả Kính Đào đã bình hòa hơn rất nhiều, Nghê Tử Như gả những năm này, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời Tả Kính Đào, mỗi lần nhớ tới chuyện cũ kia, liền cảm thấy khó chịu.

Một Nghê Tử Như ở quê nhà, bà trước kia đề cập tới, nếu như một ngày bà qua đời, không cần đem tro cốt của bà đặt ở nghĩa trang, những người đó bà không biết. Bà nói lúc bà còn trẻ đã làm nhiều chuyện sai lầm, có lỗi với bố mẹ của chính mình, khi còn sống không thể làm bạn tốt, hi vọng sau khi chết có thể làm bạn bên cạnh bố mẹ mình.

Nghê Thiên Ngữ vẫn vô cảm, không khóc nổi, cũng không biết mình nên làm gì.

Tả Kính Đào đưa tay qua, nắm lên tay Nghê Thiên Ngữ, “Đứa nhỏ này, ta biết rõ con không có muốn coi ta như bố con, nhưng có thể đồng ý với ta, ngày này hàng năm, cùng chúng ta đi thăm bà được không?”

Giọng của Tả Kính Đào rất nhẹ, nghe thế nhưng giống như khẩn cầu.

Cô gạt đầu một cái, “Được”

Tả Kính Đào lúc này mới thở phào một cái, vỗ vỗ tay Nghe Thiên Ngữ, “Mẹ của con là một người con gái tốt, ta chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ kiên cường hơn thế, nhưng bà ấy khi còn sống cũng rất đáng thương, bà ấy cũng không có hạnh phúc....”

Hạnh phúc.....

Nghe Thiên Ngữ rốt cuộc không nhịn được, quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, một giọt lệ từ khóe mắt cô lướt qua.

Tả Kính Đào thu hồi tay của mình, “Không nên hận bà ấy nữa, bà ấy thật không dễ dàng”.

Đứng ở trước mộ Nghe Tử Như, cô nhìn chăm chăm vào tấm bia kia, trên đó viết: con gái yêu....

Cô có chút buồn cười, muốn lớn tiếng mở miệng hỏi: Bà có yêu tôi sao?

Kiểm được nước mắt, cô ngồi xổm người, cùng Tả Kính Đào và Tả Vi Linh lấy tiền vàng bạc ra, lấy bật lửa đốt, khiến tất cả tiền vàng bạc đều cháy đi lên.

Tả Vi Linh rất cung kính cầm nén hương lạy ba cái, Nghe Thiên Ngữ vẫn như cũ. Ngày này hai năm trước, là ngày mất của Nghe Tử Như, một chiếc xe tới đây, đánh Nghe Tử Như ở ngoài, đưa đến bệnh viện, nhưng cấp cứu không kịp.

Nhìn thấy cỏ mịn trên mộ Nghe Tử Như, Tả Kính Đào lần nữa lại xúc động, ông nhìn chăm chăm vào con gái, “Vi Linh, bố thật xin lỗi con, cũng xin lỗi mẹ con”.

“Bố đừng nói như vậy”. Tả Vi Linh nhất thời khó nói.

“Sau khi bố chết, để cho bố ở cùng chỗ này với dì Nghe đi, người trước của bà ấy không có đối tốt với bà ấy, sau khi chết, bố hi vọng có thể đối tốt với bà ấy”. Tả Kính Đào thở dài một tiếng, “Mẹ con nhất định sẽ trách bố”.

Nói thật, nếu không thể không ngạc nhiên, Tả Vi Linh biết bố mình với dì Nghe tình cảm rất sâu, nhưng không nghĩ tới đã sâu tới mức này.

Trong lòng Tả Vi Linh có chút khổ sở, vì mẹ mình, nhưng lại cảm thấy có thể hiểu được, “Bố, con tôn trọng ý kiến của bố, con tin rằng mẹ cũng hiểu bố”.

Nghe Thiên Ngữ nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, bất giác cười, cô nhìn phần mộ kia, đúng là vẫn còn hạnh phúc, ít nhất có người nguyện ý với bà như vậy.

Nghe Thiên Ngữ không cùng về với Tả Kính Đào, mà vẫn như cũ đứng ở chỗ này, cúng bái ông bà ngoại, cô có chút muốn nhìn nơi ở cũ.

Phòng rất u ám, lâu rồi cô không tới, chắc hẳn đã kết đầy mạng nhện.

Một cái nhìn là ra được nhà này đã bỏ hoang nhiều năm rồi, lúc còn nhỏ nghe bà ngoại nói qua, phòng này là ông ngoại xây nên, gạch cũng là do mình tạo, gạch màu xanh lam, khác hẳn với gạch màu đỏ bây giờ.

Lúc còn bé, cô đã ở chỗ này một thời gian rất dài.

Bởi vì ông bà nội cứ chỉ về phía cô nói: Mày cút cho tao, mày không phải cháu của nhà này, cứ ở chỗ này hết ăn rồi lại uống....

Mà mẹ của cô cũng không yêu cô, chỉ có bà ngoại nguyện ý chăm sóc cô.

Hiện tại cô còn nhớ rõ bà ngoại nói với mẹ: Thật là nghiệp chướng, đứa bé nhỏ như vậy, con cũng nhẫn tâm, nếu sinh con bé ra, cũng là trách nhiệm của con, nên coi nó là bảo bối mà đối xử....

Coi như bảo bối....

Cô nở nụ cười: Trên đời này, sẽ có người coi mình là bảo bối cực kỳ sao?

4. Chương 4

Sau khi trở về, Nghê Thiên Ngữ liền bị bệnh, có lẽ là mắc mưa nên bị cảm. Cô có chút khinh bỉ mình, trước kia mình đâu có ngã bệnh dễ dàng như thế này, càng lớn, thân thể lại càng dễ sinh bệnh.

Thân thể cô không thoải mái thì liền không muốn quan tâm tới việc khác. Tiếng chuông điện thoại vang lên, điện thoại của cô, người biết số không nhiều lắm, lúc đầu đồng nghiệp ở bệnh viện còn gọi điện rủ cô đi dạo phố các kiểu, bây giờ, ít hơn rồi, bình thường tiếng chuông điện thoại kêu lên, hơn nửa là của Mạnh Diên Châu.

Biết là anh, cho nên không muốn nghe điện thoại.

Hơn nữa là muốn cô đi để cho anh “cưng chiều”, hiện tại cô không có tâm tình đó, nhưng lại không thể cự tuyệt trong điện thoại, bởi vì anh bây giờ là cơ may của cô, vì vậy làm như không nghe vậy.

Nhạc chuông là bài rất lâu rồi, cô rất thích lời bài hát, vì vậy vẫn dùng bài này làm nhạc chuông, chưa bao giờ đổi.

Nhạc chuông lại lần nữa vang lên.

Cô có chút tò mò, hôm nay Mạnh Diên Châu thế nào mà lại tốt tính như vậy, đợi lâu như vậy mà vẫn tiếp tục gọi.

Sờ qua điện thoại di động, còn bấm phím nghe.

“Nghê tiểu thư”

Số điện thoại này chính xác là của Mạnh Diên Châu, nhưng người nói không phải anh, nghe âm thanh chắc là người hầu lâu năm của Mạnh Diên Châu, nghe nói trước kia chịu ơn của ông cụ Mạnh, liền cho đi theo vị tiểu thiếu gia này, đã theo nhà này vài chục năm, đối với Mạnh Diên Châu tương đối trung thành.

Biết Mạnh Diên Châu lâu như vậy, cô cũng gặp qua Ngũ Thúc mấy lần.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Cô vẫn nằm, không muốn động dậy.

“Tôi bây giờ đang ở nhà trọ của cô, thiếu gia để cho tôi đón cô đi một chỗ”. Ngũ Thúc chuyển đạt lời nói của Mạnh Diên Châu.

Nghê Thiên Ngữ có chút tức giận, nhưng không nói gì với Ngũ thúc, nếu như là hướng về phía Mạnh Diên Châu, cô còn có thể kiêu ngạo một chút, trì hoãn bày tỏ không muốn ra khỏi cửa, hướng về phía Ngũ thúc, cô lại không nói gì.

Tình trạng thân thể cô, đi nửa phần cũng khiến Mạnh Diên Châu buồn nôn, nhưng cô vẫn thay quần áo xuống lầu, người ta đã hạ thấp đứng ở nhà trọ của mình, không đi xuống cũng không được.

Kết quả Ngũ thúc đưa cô đi tới một nơi không phải là khách sạn, khiến cô cảm thấy mình lại tự mình suy diễn.

Mục đích Ngũ thúc đưa cô tới đây, mà vì người trong cuộc là Mạnh Diên Châu nhưng không có. Thấy bộ dạng Ngũ thúc, cô không có ý mở miệng hỏi, đoán chừng ông cũng không biết bao giờ Mạnh Diên Châu đến.

Mạnh Diên Châu lái một chiếc xe cao cấp, phong cách khiêm tốn nhưng lại nổi bật rõ ràng, anh nhanh chóng dừng xe, sau đó từ trong xe đi ra, động tác làm liền một mạch, rất phong cách. Mấy cô nữ sinh nhỏ đứng bên kia, nhìn chăm chăm vào Mạnh Diên Châu.

Mạnh Diên Châu đi tới, nhưng cũng không nói gì với cô, đi tới bên cạnh Ngũ thúc, giao phó ông làm chuyện khác, Ngũ thúc lúc này mới lái xe rời đi.

Nghê Thiên Ngữ ít khi cùng anh chung đụng, ở chung một chỗ thì làm cái chuyện đó mất hơn nửa thời gian, hai người đứng như vậy, nhìn lẫn nhau thế nhưng có vẻ lúng túng, có điểm giống bạn bè lâu rồi mới gặp nhau vậy.

Cô còn đang suy nghĩ miên man, Mạnh Diên Châu cũng đã đi tới trước mặt cô, “Đi vào”.

Nghê Thiên Ngữ cười ngọt ngào với anh, mặc dù không rõ tại sao anh cho cô tới đây, nhưng nếu anh bảo, nhất định có nguyên nhân. Rất nhiều việc không cần chủ động hỏi tại sao, chỉ cần mình xem kỹ, quan sát rõ là được.

Nghê Thiên Ngữ cũng nghe nói qua về chỗ này, nhưng chưa tới bao giờ, ngay cả chỗ này cũng là ước mơ của nhiều người. Ví dụ như nơi này bán một chai nước uống là 50, bên ngoài chỉ có ba đồng. Có người nói người bên trong này đều là kẻ ngốc, nhưng lại là kẻ ngốc có nhiều tiền hơn.

Thiết kế hành lang màu sắc trang nhã, cũng không cố ý biểu hiện xa hoa, mà có vẻ khiêm tốn, đối với trang sức hoa lệ, xác thực còn có phong cách.

Một đường đi thật lâu, vòng vo mấy vòng, Mạnh Diên Châu liền dừng bước lại.

Nghê Thiên Ngữ khéo léo đi theo phía sau anh, như là một cô gái nhỏ nhu thuận.

Đẩy cửa vào, bên trong đã có không ít người, giờ phút này tất cả ánh mắt đều nhìn về phía bên này. Mạnh Diên Châu đứng bất động tại chỗ, Nghê Thiên Ngữ ăn ý đi lên trước, khoác tay Mạnh Diên Châu.

“Bọn tớ cũng tới lâu rồi, Mạnh Diên Châu, chỉ cậu tới trễ nhất, có phải xem thường những người bạn học này không?” Có người kêu la tới Mạnh Diên Châu.

Nghê Thiên Ngữ trong bụng liền hiểu rõ, xem ra là cuộc hẹn gặp bạn học rồi.

Mạnh Diên Châu đi tới, nở nụ cười, “Tớ cũng muốn đến sớm như vậy.....” Anh nhìn Nghê Thiên Ngữ, “Nhưng các cậu cũng biết, phụ nữ mà, rất thích ăn mặc đẹp rồi mới ra cửa”.

Trực tiếp ném nguyên nhân bị trễ sang cho cô, cô cảm giác mình là bia đỡ đạn rồi.

Người nam sinh kia không nói thêm gì nữa, bởi vì anh ta cũng đã được dặn dò, nhất định phải mang người thân, bây giờ người ta lại mang người thân đến, làm thế nào cố ý làm khó được.

Mạnh Diên Châu kéo tay Nghê Thiên Ngữ, đi tới một chỗ trống ngồi xuống.

Quả nhiên là phòng cao cấp, ngay cả ghế dài cũng khác nhau, co giãn, làm như vậy, sẽ không để người ngồi cảm thấy quá cứng, nhưng không quá mềm, thoải mái vừa.

Bọn họ vừa ngồi xuống, liền có người mở miệng, “Mạnh Diên Châu, nên giới thiệu một chút chứ?”

“Nghê Thiên Ngữ”. Anh nhàn nhạt nói ra cái tên, vốn định giới thiệu, có vẻ không cho người khác mặt mũi, nhưng anh vẫn trả lời câu hỏi đối phương.

Câu hỏi đó khiến một nữ sinh bất mãn, rồi lại nói không ra cái gì, sắc mặt ở nơi nào đó thay đổi, nhỏ giọng nói thầm với mấy nữ sinh kia: Cũng chả có gì đặc biệt, đối với Hàn Tiệp xinh đẹp của chúng ta.

Nghê Thiên Ngữ giờ có chút hiểu biết, thì ra bọn họ đều là bạn học của Hàn Tiệp, bất bình thay cho Hàn Tiệp. khó trách các cô xem nét mặt của cô, mang theo sự giận dữ, giống như mình chính là người thứ ba vậy, trời mới biết, cô thật là oan uổng.

Đàn ông không có vĩ đại như phụ nữ, vốn không có quan hệ gì với chuyện mình tức giận, muốn kéo lại Mạnh Diên Châu với Hàn Tiệp, nhưng bây giờ người ta cũng đem bạn gái tới, làm tiếp những thứ kia thì cũng chẳng thú vị, dứt khoát đổi đề tài công việc nói với Mạnh Diên Châu, tùy tiện lấy thêm quan hệ.

Nữ sinh kia, vừa nghe thấy câu trả lời của Mạnh Diên Châu, cười cười, nhìn Nghê Thiên Ngữ,

“Trên tay cô đeo vòng trang sức thật đẹp, hình như là cái vòng số lượng có hạn trên tạp chí, là Mạnh Diên Châu mua cho nhỉ?”

Khóe miệng Nghê Thiên Ngữ khẽ nứt ra, đây là đang ám hiệu cô nhìn trúng Mạnh Diên Châu là người có tiền, cho nên mới đi theo anh. Họ đều là những người khá, liền nhìn thấy rõ bản chất, không thể không kiến người ta nể phục.

Cô cười cười, “Đúng vậy, không chỉ có chiếc vòng trên tay này, còn có khuyên tai và bộ quần áo trên người này, đều là Diên Châu mua”. Cô nói qua quay đầu nhìn Mạnh Diên Châu, “XX ra style mới, em rất thích, anh mua cho em đi!”

Lộ liễu như vậy.

Mạnh Diên Châu nhẹ nhàng cười một tiếng, “Được”

Sắc mặt mấy nữ sinh kia thay đổi, vốn muốn nhờ vào đó mà khích bác, hình như người ta không coi là quan trọng lắm.

Mà Nghe Thiên Ngữ rõ ràng nhìn thấy, khi Mạnh Diên Châu nói ra cái chữ “Được” thì Hàn Tiệp ngồi ở bên kia run một cái, sau đó mắt liền nhìn tới đây.

Nghê Thiên Ngữ nhìn Hàn Tiệp, không thể không thừa nhận, chính xác là một mỹ nữ khó gặp, góc nào cũng đẹp. Hơn nữa Hàn Tiệp càng ngày càng xinh đẹp hơn, biết cái gì thích hợp với mình, sắc mặt của cô phối hợp với trên người, tất cả đều toát ra khí chất tao nhã của cô, nữ sinh ngồi bên cạnh cô tương đối xui xẻo, chỉ có thể làm nền cho cô.

Cô nghĩ tới mình cần có thân phận, phải là nữ phụ tồn tại giữa quan hệ của Nam nữ chính. Vai nam chính cùng nữ chính vì hiểu lầm mà tách ra, vì vậy nam chính tùy tiện tìm nữ phụ, trong lúc này, vai nam chính cố tình mang theo nữ phụ xuất hiện tại nơi của nữ chính, để cho nữ chính ghen, bởi vì người trong lòng nam chính là nữ chính.

Tác dụng của nữ phụ chính là chất xúc giác cho nam chính và nữ chính, để cho bọn họ sớm nhận ra tình yêu trong lòng mình, bỏ đi hiểu lầm lúc đầu, sau đó người yêu nhau sẽ về với nhau.

Vừa nghĩ như vậy, Nghe Thiên Ngữ cảm nhận sự xuất hiện của mình rất có ý nghĩa, tựa như Lục Diệp vậy, chỉ vì thôn bầy hoa hồng mà xuất hiện, nhưng lại vĩ đại không thể thiếu (Cái này hình như nói về bộ phim nào đó nhưng tớ không biết rõ lắm ==).

Cô cười, híp mắt lại.

Mạnh Diên Châu lấy một ly nước đưa vào trong tay cô, lại gần nói nhỏ, “Cô nhất định phải biểu hiện mình ngu như vậy à?”

Nghê Thiên Ngữ không tức giận, cười, “Tôi đây là nghĩ vì anh, anh đã đủ ưu tú, tìm thêm bạn gái ưu tú, đó không phải khiến người ta ghen tị sao? Bọn họ xem anh tìm tôi như vậy, trong lòng cảm thấy cân bằng. Anh chưa bao giờ nghe sự kiện bạn học tương tàn sao, tôi đây chỉ vì sinh mạng của anh mà suy nghĩ.....”

Đôi môi Mạnh Diên Châu hơi kéo, “Tiếp tục giữ vững phẩm chất vĩ đại này đi”.

Nghê Thiên Ngữ vốn định tiếp tục cười, ánh mắt khiến cô nháy mắt cứng đờ, bên kia ánh mắt của Hàn Tiệp không mang theo tia cảm tình nào quét tới.

Hàn Tiệp từng bước đi tới, mắt chỉ thấy Mạnh Diên Châu, tất cả đều là bối cảnh trong mắt cô ta, bao gồm cô Mạnh Thiên Ngữ.

Hàn Tiệp đi tới bên cạnh Mạnh Diên Châu, “Lâu rồi không có cơ hội gặp mặt, khó được gặp, muốn cùng anh nói chuyện một chút”.

Mặt Mạnh Diên Châu không sao cả, “Được”.

Hàn Tiệp theo dõi mặt của anh, “Ý của em là, chúng ta nói chuyện một mình”.

Nét mặt của Mạnh Diên Châu cuối cùng thay đổi, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Tiệp.

Mạnh Diên Châu đi theo Hàn Tiệp ra ngoài, mà trong phòng đó, toàn bộ ánh mắt nhìn về phía Nghe Thiên Ngữ.

Cô cũng không sao cả, cũng rất khâm phục dũng khí của Hàn Tiệp, hoặc là nói cô ta tự tin.

Hàn Tiệp cho rằng Mạnh Diên Châu sẽ không cự tuyệt, bởi vì Mạnh Diên Châu cùng với cô ta nhiều năm như vậy, tuyệt đối vẫn còn tình cảm, dựa vào tình cảm này, Mạnh Diên Châu cũng sẽ không để một cô gái như vậy mất mặt.

Nếu Hàn Tiệp không mất thể diện, như vậy mất thể diện thì chỉ có Nghê Thiên Ngữ thôi.

Đồng thời, đây cũng là Hàn Tiệp cũng ra oai với cô, đừng tưởng rằng ngồi chung một chỗ với Mạnh Diên Châu, thì anh là của cô, có Hàn Tiệp ở đây, không tới phiên người khác xen vào.

Ngoại trừ việc ở trên, Hàn Tiệp diễn xuất đồng nhất, vừa cho chính cô ta tạo điều kiện cơ hội một mình với Mạnh Diên Châu, đồng thời cũng nhận định Mạnh Diên Châu vẫn còn tình cảm với cô ta, khác là cho Nghê Thiên Ngữ một loại ám hiệu khác, trong lòng Mạnh Diên Châu chỉ có một mình Hàn Tiệp, người ta phải chấp nhận hoặc chỉ là thể thân thôi.

Nghê Thiên Ngữ lắc thức uống trong tay, người đàn ông này thật phức tạp, chết còn tốt hơn.

5. Chương 5

Mạnh Diên Châu cùng Hàn Tiệp ra ngoài cũng chưa quay lại, một mình cô mang theo ánh mắt của bạn học Mạnh Diên Châu tiếp tục ngồi. Người ta đều có lòng thương hại, gặp thì hăm hở muốn xem kịch hay, nhưng thấy người ta bộ dạng đáng thương, thì trong lòng lại tỏ ra thương xót. Bạn trai công khai cùng bạn gái trước cùng nhau đi ra ngoài, chắc hẳn trong lòng cũng không còn dễ chịu hơn.

Có một nữ sinh chủ động ngồi bên cạnh Nghê Thiên Ngữ, vỗ vỗ sau lưng cô, “Cô đừng quá để ý, bọn họ đều là người có chừng mực”

Nghê Thiên Ngữ cười cười, dáng vẻ không sao cả, chỉ là vẻ mặt này cho người khác xem thì cô đang nguy trang, vì để giữ mặt mũi, cũng không sửa ý nghĩ của người khác, cô ở chỗ đó nghe.

Năm ấy Mạnh Diên Châu học lớp 12, chuyển đến trường chuyên cấp 3 của bọn họ, thành tích của anh không tệ, vừa vào trường thì chuyển lớn nhất làm chính là theo đuổi nữ sinh xinh đẹp nhất của trường – Hàn Tiệp. Nghe nói thì Mạnh Diên Châu hồi học cấp 3 trường kia, đã thầm mến Hàn Tiệp lâu rồi, vì một lần Mạnh Diên Châu bị tai nạn giao thông, mà lần đó trên tay anh vẫn còn cầm tấm hình Hàn Tiệp, vì vậy có người phỏng đoán Mạnh Diên Châu đã sớm có ý định với Hàn Tiệp, hơn nữa vì Hàn Tiệp nên mới chuyển trường tới đây.

Nghe thật là lãng mạn.

Nam sinh đẹp trai tuấn tú, vì một nữ sinh mà chuyển trường, sau đó bọn họ quen nhau. Mỗi ngày nữ sinh đều giúp nam sinh học thêm, nam sinh vì muốn học cùng trường đại học với nữ sinh mà cố gắng, người đứng xem nghe, đều là hình ảnh tốt đẹp.

Hiện tại, bức tranh này bề nổi, không nói người trong cuộc, ngay cả những kẻ ngoài cuộc nghe đều khó chịu. Chỗ sâu nội tâm của con người, luôn thiên hướng về cái tốt đẹp.

Nghê Thiên Ngữ lẳng lẳng nghe những thứ tốt đẹp về Mạnh Diên Châu.

Lúc buổi họp mặt kết thúc, cũng có nam sinh chủ động đưa cô về, dù sao chỉ có một mình cô, cô cười tiếp nhận ý tốt của đối phương.

Cô chui vào trong xe, không có nghĩ tới Mạnh Diên Châu cùng Hàn Tiệp đi đâu, tối nay cô hiểu rõ Hàn Tiệp, nữ sinh kia sẽ dùng cách thức khác, nhất định sẽ khiến Mạnh Diên Châu ở lại, mà Nghê Thiên Ngữ tin rằng, Hàn Tiệp tuyệt đối làm được.

Cô xoa xoa trán của mình, tối hôm nay uống hơi nhiều, trong bụng như có nước đi đi lại lại suốt, cả người không thoải mái.

Người đàn ông lái xe từ gương chiếu hậu thấy cô cau mày, lập tức hỏi ân cần, “Cô không thoải mái sao?”

Cô lắc đầu một cái, “Anh là bạn học cao trung của Mạnh Diên Châu?”

Người đàn ông cười cười, “Ừ, ban đầu quan hệ bạn học của lớp bọn tôi rất tốt, trong lớp hết sức đoàn kết, dù là học đại học khác, tình cảm vẫn không đổi”.

Cuộc sống đại học và cao trung hoàn toàn bất đồng, trong đại học tìm được bạn bè đã rất khó, tình cảm nhiều đến lúc tốt nghiệp là hết, có người vẫn nhớ tình bạn cũ, thời gian học trung học là dài, về sau vẫn có thể đối tốt với nhau

Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ một chút, “Tình cảm của bọn họ vẫn luôn tốt sao?”

Người đàn ông lập tức sững sốt, không nghĩ tới cô sẽ hỏi trực tiếp như vậy, lại làm cho anh không tiện mở miệng, ở trước mặt cô nói chuyện bạn trai cô và bạn gái trước, cảm giác hết sức quái dị.

Nghê Thiên Ngữ thấy anh lúng túng, tăng thêm một câu, “Nói thật là được rồi, tôi chỉ muốn hiểu rõ thêm mấy phần”.

Người đàn ông có chút hiểu, biết người biết ta mới có thể chiến thắng đối phương, cô phải là biết nhiều tới chuyện về Hàn Tiệp, mới có thể nghĩ ra phương pháp đoạt lại Mạnh Diên Châu.

“Tình cảm của bọn họ quả thật rất tốt, làm cho người ta cũng hâm mộ, nam tuấn mỹ nữ nơi đó vừa đứng, sẽ không ai nói bọn họ không xứng cả, hơn nữa thành tích của hai người vô cùng nổi trội. Vốn Mạnh Diên Châu không phải ở lớp chúng tôi, nhưng vì có thể gặp mặt Hàn Tiệp nhiều hơn một chút, dám nhờ quan hệ để vào lớp chúng tôi. Hai người bọn họ, khi đi học cũng rất nghiêm túc, coi như Mạnh Diên Châu muốn trốn học, cũng sẽ bị Hàn Tiệp nhắc nhở. Thầy giáo với bọn họ rất cảm kích, cũng thấy bọn họ yêu nhau, nhưng lại làm như không có gì”.

Nghê Thiên Ngữ có thể hiểu, chỉ cần thành tích tốt, tất cả đều dễ nói chuyện.

“Vậy bọn họ vẫn lui tới từ lớp 12 cho đến khi tốt nghiệp đại học?”

Người đàn ông gật đầu một cái, “Ừ, tôi học cùng đại học với bọn họ, thỉnh thoảng gặp. Ban đầu bọn tôi nghĩ được chỉ có một đôi, hi vọng bọn họ vẫn tốt....”

Nói tới chỗ này. Người đàn ông lúng túng dừng lại.

Nghê Thiên Ngữ cũng rõ ràng, không hề làm khó đối phương.

Nghê Thiên Ngữ về đến nhà, cởi giày xuống, cũng không có đi đuổi thẳng ra.

Muốn trở về giường ưa thích của mình, nhưng lại nghĩ tới trên mặt mình vẫn còn trang điểm chưa xóa đi. Cô soi gương, dùng nước tẩy trang lau đi, cuối cùng lại dùng nước rửa mặt mình, cho đến không còn vật gì dính ở trên mặt cô.

Trên gương dính vài giọt nước, giờ phút này đang rơi xuống, tạo thành dấu vết dài. Cô lấy tay sờ lên, trên tay vẫn còn vài giọt nước, một tầng mỏng, soi gương thấy mình có chút biến hình, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại không nhìn ra.

Mình trong gương, trẻ tuổi như thế, coi gần như vậy, cũng nhìn không ra nếp nhăn.

Cô trẻ tuổi như cũ, cũng xinh đẹp như cũ, lại có điểm mất đi kích tình như vậy. Suy nghĩ một chút, lại thấy mình đặc biệt nhàm chán. Một người suy nghĩ vớ vẩn.

Cô tỉnh táo chút, chưa muốn ngủ, ra ngoài lên máy tính tìm một bộ phim để xem, “Thiên đót bình nguyên” được khen ngợi nhiều. Nhưng cô chỉ xem đoạn kết phía sau, không thể không nói, đây là một bộ phim có tình tiết khoa trương nhưng lại giả tạo, chỉ vì tình tiết đánh nhau thành rất nhiều đoạn ngắn, lỗi đối phiên thứ tự chiếu hình, vốn chuyện mở đầu phát triển đặt ở cuối cùng, rốt cuộc khiến cho người ta cảm thấy một câu “Thì ra là như vậy” giải thích nghi hoặc.

Xem phim xong, cô nghĩ, cuộc sống có phải như vậy không, đánh loạn thành vô số đoạn ngắn, trình tự điên đảo truyền ra, nhưng cuối cùng lại biết gặt hái cái gì?

Cô không nghĩ ra đáp án, cô cảm giác cuộc sống của mình có điểm giống bộ phim này rồi, chỉ là cô xem không phải là kịch buồn còn là kịch vui.

Nghê Thiên Ngữ ngủ mơ màng, hình như có tiếng gõ cửa, âm thanh càng rõ ràng. Cô mở mắt, phát hiện cũng không phải là nằm mơ, xác thực có người gõ cửa, ở nơi này trong đêm tối có vẻ đột ngột lo sợ.

Bật đèn lên, khoác thêm một cái áo, cô ra khỏi phòng.

Chính xác có người gõ cửa, cô có chút không thoải mái, nhưng vẫn đi tới, từ cửa mắt thấy người, mở cửa ra.

Mạnh Diên Châu cũng không thèm nhìn tới cô, cầm rượu trong tay trực tiếp vò cửa, giống như chính là nhà của anh vậy. Cả người có mùi rượu, giống như vừa ngâm mình trong vò rượu vậy.

Nghê Thiên Ngữ đứng tại chỗ, trợn mắt một cái, lúc này mới đóng cửa lại, may mắn hàng xóm chưa tới rống mình. Cô lười biếng nhìn salon nghiêng lệch ở bên trong, Mạnh Diên Châu vẫn còn tiếp tục uống rượu, bởi vì nằm, rượu trong bình dọc theo khoe miệng anh chảy vào trong cổ.

Mỗi lần anh tới đây, cũng sẽ gọi điện thoại trước, lần này đặc biệt như vậy, chắc hẳn cũng là vì người khác.

Cô muốn thu hồi lời khích lệ anh thành thực trước kia, bộ dạng này, khác với người thanh niên thất tình ở chỗ nào đây?

Mạnh Diên Châu cùng nhau đi ra ngoài với Hàn Tiệp, anh không muốn cô mất mặt, nhất là tại chỗ biết bao nhiêu bạn học như vậy. Nhìn thấy Hàn Tiệp, anh phát hiện nội tâm của mình không còn việc nghĩ tới sẽ tha thứ cho cô nữa, mà là rất đau lòng, bởi vì thời gian anh thất tình cũng rất ít, cùng cô gây gỗ, thoát khỏi tai nạn xe cộ, sau anh liền sa vào trong vòng xoáy với một người phụ nữ khác, thất tình khó chịu cũng biến thành u ám.

Thực tế như vậy, để cho anh càng áy náy.

Thời gian quen nhau không phải một ngày cũng chẳng phải một vòng và không phải là một tháng, làm sao trong thời gian ngắn như vậy mà quên hết được? Anh vẫn nhớ hồi lớp 12, anh và Hàn Tiệp cùng nhau ngồi ở trong phòng học, giải đáp vấn đề của nhau, anh rất thích lúc đó, trong lòng chưa từng âm áp như vậy.

Sau khi học đại học, bọn họ vẫn quen nhau như cũ, người ta đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn anh, chính anh cũng trải qua rất tốt. Có bạn gái xinh đẹp, thông minh.

Dù là thỉnh thoảng anh cảm giác tim mình có chút buồn bã, so sánh với lúc đại học, thì anh vẫn thích lúc ở trường cấp 3 với Hàn Tiệp hơn, dù là Hàn Tiệp của thời điểm đó với Hàn Tiệp học đại học, cũng không thay đổi nhiều, nhưng cảm giác trong lòng anh lại kém đi mấy phần.

Nếu như không có ngoài ý muốn, anh sẽ cùng Hàn Tiệp ở chung một chỗ, bởi vì anh biết rõ nội tâm của mình, rất thích Hàn Tiệp, nhưng chỉ phần thích này, thường có lúc ở bên cạnh người này lại tìm không ra chút nào.

Sau khi chia tay, trừ thời gian ban đầu đó, số lần anh nhớ tới Hàn Tiệp không nhiều lắm, chỉ là mỗi lần nhớ tới, đều khó chịu nói không ra.

Loại cảm giác phản bội đó, giống như phản bội nơi đáy lòng thuần túy nhất của mình.

Hàn Tiệp dẫn anh đi ra quầy rượu, cô vẫn mấy phần hiểu rõ anh, nếu chia tay, anh sẽ không lại như xưa cùng cô có hành động thân mật.

Uống mấy ly rượu, cô rất nhớ tới thời gian xưa kia.

Cô từng điểm nói xong, từ lúc học cao trung đến đại học, mỗi phút mỗi giây quan hệ của bọn họ.

Theo Hàn Tiệp kể chuyện, những hình ảnh kia một lần lại một lần thoáng hiện trong đầu Mạnh Diên Châu, anh có chút muốn bắt được. Anh biết rõ, chỉ cần mình nói một câu, chuyện cũ sẽ bỏ qua, bọn họ liền có thể trở về lúc ban đầu.

Nhưng anh không nói ra miệng, trong lòng có điểm kháng cự.

Cuối cùng vẫn nói tạm biệt với Hàn Tiệp, anh nhìn thấy cô khóc.

Trong ấn tượng của anh, đây là lần đầu tiên Hàn Tiệp khóc.

Anh có chút rung động muốn đi lên lau sạch nước mắt cho cô, giống như anh trước kia nói với cô: Có anh ở đây, anh sẽ không để cho em khóc.

Cố tình. Người khiến cô khóc, là chính bản thân anh.

Anh cảm thấy mình rất xấu xa, tâm tình của anh xuống thấp. Lập tức muốn mấy bình rượu, một đường uống. Đi trên đường cái, anh cảm giác toàn thân mình trừ y phục chói lọi sáng ngời, không có gì cả.

Nên chạy về chỗ đó?

Anh sớm biết, mình là đứa trẻ không có nhà.

Người cuối cùng anh nghĩ tới là Nghê Thiên Ngữ.

Anh biết anh không thương người phụ nữ này, cô cũng không thích, nhiều nhất thích thân thể của anh, nhưng anh muốn chìm đắm trong dịu dàng của cô, dù chỉ vì tạm thời muốn quên đi thế giới bên ngoài.

6. Chương 6

Nghê Thiên Ngữ cũng bất động, thờ ơ nhìn Mạnh Diên Châu say rượu. Nói thật, bình thường cô ghét nhất là những người như thế này, vừa gặp phải chuyện không vui là liền uống rượu, giống như uống rượu say là có thể nói toàn bộ chuyện không vui giải quyết xong, vừa lãng phí thời gian của mình, còn muốn đi phiền toái tới người khác.

Hiện tại, cô chính là người bị phiền toái. Anh ta cứ nằm như vậy, cô còn phải nghĩ xem biện pháp xử lý thế nào.

Càng muốn, càng không thoải mái.

Mạnh Diên Châu uống xong, liền ném chai rượu đi, ở trên sàn nhà phát ra tiếng vang ầm ầm, phòng cũng chấn động một cái, cửa sổ quá dị phát ra tiếng âm kỳ quái.

Nghê Thiên Ngữ đi tới, đứng lại bên cạnh Mạnh Diên Châu, lấy tay kéo kéo y phục của anh.

Toàn thân đầy mùi rượu, ngửi cũng khiến người ta ghét.

Anh híp mắt nhìn cô, rõ ràng có vẻ say, lại khiến người ta cảm thấy đôi mắt này tản ra bén nhọn. Cô lắc đầu một cái, tiếp tục kéo y phục anh, ai ngờ anh vươn tay, xé ra y phục của cô, liền kéo vào trong lòng anh. Anh hướng về phía mặt cô bật hơi, nồng đậm mùi rượu, quanh quần chóp mũi của cô, lâu không tiêu tan.

“Đừng tức giận”. Anh cười quỷ dị, chau chau mày, “Tôi đổi cho cô ghế salon tốt hơn”

Nói vừa xong, liền đi đến cần xe môi của cô, xúc cảm mềm mại đến đầu lưỡi của anh. Anh thích thứ mùi này, quả nhiên cần sự dịu dàng như vậy. Cô vẫn không nhúc nhích, cũng không có lựa chọn giấy giũa, vì vậy dễ dàng cho Mạnh Diên Châu mò trong quần áo của cô.

Nhiệt độ thân thể của cô không cao cũng không thấp, cảm giác vừa đủ.

Tay của anh đi lên trên, mắt hơi lóe lên, rất tốt, không có áo lót chết tiệt.

Hiện tại trạng thái của cô là bất quy tắc, một chân nửa quỳ, một chân đứng thẳng, nửa thân trước dính vào trước ngực anh. Mạnh Diên Châu dùng đầu lưỡi liếm mặt cô, giống như thử xem con mồi của mình có ngon miệng hay không, nước miếng ở bên miệng cô vòng quanh. Kỳ quái, không để cho cô cảm thấy ghê tởm, ngược lại bây giờ lại muốn, nếu dơ bẩn, thì cứ bẩn đi.

Trước kia, có người nói qua, tính tình của cô có phần tuyệt đối, thích bình nứt không sợ bể, xem ra người đánh giá rất tinh mắt, bởi vì cô cảm thấy chính mình là như thế này rồi.

Tay Mạnh Diên Châu từ áo ngủ của cô đi ra, cách y phục xoa nắn trước ngực cô, giống như làm thế còn cho anh có khoái cảm.

Ánh mắt của anh vẫn nhìn cô, phát hiện vẻ mặt cô biến hóa, có lẽ cô thờ ơ thể này để cho anh phiền, hai tay anh ôm lấy cô, lật người đặt cô ở trước mặt, thấy cô vẫn không có nét mặt gì, trên mặt lộ ra vẻ khó chịu.

Động tác của anh rất nhanh xé rách y phục của cô, nút áo ào ào rơi xuống, lại tăng thêm sự thú vị khiến anh hài lòng. Trước ngực vì lúc trước anh chà đạp, liền hiện vẻ quỷ dị mê người, giống như đang chờ người đi hái, trên mặt anh lộ ra vẻ mặt quỷ dị. Cúi đầu, liền cắn lên, hàm răng nhẹ nhàng cắn xé, không quá dùng sức, lực tuyệt đối cũng không nhẹ.

Tay cũng không nhàn rồi, xé rách quần đùi phía dưới của cô. Vải vóc căn bản là mỏng, khi anh dùng lực mạnh xé rách, cơ hồ nát tan.

Trên người anh lòi thoi không chịu nổi, nhưng tuyệt đối so với cô bây giờ thì tốt hơn nhiều.

Cô cảm giác mình giống như người xâm phạm vậy, hơn nữa còn là người chả ra gì. Cô híp mắt, chân khẽ nâng lên, khi phần chân lân cận của anh hoạt động, mang theo ý trêu đùa rõ ràng, tốc độ gia tăng.

Bởi vì chân rõ ràng có cảm giác, lúc này anh mới ngẩng đầu, nhìn về phía mặt cô.

Cô đang cười, cười nhẹ nhàng, giống như đóa hoa dập chờn trong gió, không tính là xinh đẹp nhất, nhưng tư thái kia, mê hoặc lòng người. Ánh mắt của anh đột nhiên hạ xuống, hồng gay gắt.

Cơ hồ không có thời gian nghĩ, anh liền gạt đi quần của cô. Ngay cả y phục của mình cũng lười cởi, liền gạt quần, tách chân cô ra, liều lĩnh đi vào.

Cô hừ một tiếng, đầu nhỏ nghiêng, còn nhìn anh cười.

Anh kéo chân cô ra, toàn bộ thân thể của anh rơi vào, động một cái, đầu của cô liền lay động một cái. Anh nhìn chăm chăm mặt của cô, giống như đang thúc giục anh vậy, làm cho tất cả bộ phận của anh kích động.

Tốc độ của anh tăng nhanh, thân thể triển miên liều chết. Hai chân của cô vì động tác của anh mà không ngừng lay động, giống như cánh bướm không ngừng kích động.

Nhưng anh nhìn kỹ cô, như hoàn toàn chỉ có dục vọng, anh cũng không có chút tình cảm nào. Bởi vì suy nghĩ này, cô ôm cổ anh, chân tăng tốc độ, tay từ từ hoạt động, đem đầu anh áp xuống nói, “Lợi hại hơn nha.....” Phát giác thân thể anh biến hóa, tiếp tục, “Lớn, càng lớn.... vẫn còn rất.....”

Chữ ‘cứng rắn’ còn không có nói ra khỏi miệng, anh liền như cơn gió lớn hung hăng giày xéo cô, không cho cô thời gian phản ứng, động tác mãnh liệt lại nhanh chóng. Đầu óc của cô không thể dựa vào chủ quan suy nghĩ, chỉ có thể theo động tác của anh mà nức nở nghẹn ngào nỉ non.....

Mạnh Diên Châu ngủ mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mơ. Anh như thấy được quá khứ của mình, ngồi bên cạnh một cái bàn, hai chân vắt chéo, bộ dạng bất cần đời. Ngồi đối diện anh chính là một nữ sinh, trong tay cô cầm một tờ bài thi, không ngừng nói: Không phải tất cả nguyên tố hóa học cũng có thể xảy ra phản ứng, anh có thể nhìn điều kiện xảy ra phản ứng... bình thường chỉ có phản ứng tạo nước, thể khí cùng lắng đọng mới có thể được.

Nữ sinh vẫn không ngừng lẩm bẩm, âm thanh không cao không thấp.

Anh rất muốn thấy rõ diện mạo của cô, rất muốn rất muốn, lại chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài của cô.

Tóc rất đẹp.

Chỉ là anh càng muốn biết diện mạo của cô, lại không thấy rõ, thế nào cũng thấy không rõ.

Tỉnh lại thì trời còn tờ mờ tối, bầu trời ngoài cửa sổ đều là một mảnh ám đen. Anh động động tay, mò tới người phụ nữ bên cạnh, theo bản năng cứng nhắc hạ xuống, không có thói quen ngủ có người bên cạnh, sững sờ chốc lát, còn đón nhận hiện trạng, ít nhất anh còn nhớ lại là chính bản thân đi tới nơi này.

Về giấc mộng kia, chính anh cũng không nghĩ sâu.

Người dạy anh học thêm, hơn nữa là Hàn Tiệp, có lẽ mới thấy qua, có chút ghét bỏ mảnh vụn của mình, hơn nữa áy náy như thế, vì vậy mới có thể làm một giấc mộng.

Đêm rất yên tĩnh, nhánh cây ngoài cửa sổ nhẹ nhàng lắc lư, giống như có vô số bóng đen, anh nhìn chăm chăm vào cửa sổ, cứ mong là vẫn nhìn thì có một cái tay hay một nữ quỷ tóc tai bù xù áo trắng xuất hiện như trong phim vậy. Nhưng không có, thứ gì cũng không có.

Người phụ nữ ngủ bên cạnh hô hấp cũng không đều, anh nghe trong chốc lát, sau đó cười. Một cái lật người, anh che trên người phụ nữ, cười ý vị sâu xa, chỉ có mình anh rõ ràng.

Không thấy được nét mặt của cô, nhưng có thể nhìn thấy mặt cô, anh suy đoán nhất định cô không thoải mái khi có ánh mắt nhìn mình chăm chăm.

Anh ghét bộ dạng này của cô, không chủ động dụ dỗ anh để anh thoải mái một chút, nhưng cho dù khó chịu cũng không kháng cự, cố tình lại muốn ra vẻ cô không vui, thật đúng là cá thể mâu thuẫn tổng hợp.

Anh đoán, nhất định cô đang trốn tròn mắt.

Vì để chứng minh phỏng đoán của mình, tay của anh lên sang phía mặt cô, còn chưa đụng phải, cô đã quay đầu đi, vậy anh biết mình đã đoán đúng.

Anh cười, “Cô đã yêu mến người nào sao?”

Anh nằm trên người cô, thể trọng không nhẹ, nhưng cũng không có động tác xấu, giọng nói cũng rất ôn hòa, giống như nhảm chán, tùy tiện tìm cái đề tài tâm sự, đỡ lãng phí thời gian.

“Lòng tôi cứng rắn, không có tình cảm”. Cô có chút phiền, không kiên nhẫn, định lật người, lại bị anh giữ lại, vì thế tâm tình càng kém hơn.

“Vậy cô tin tưởng vào tình yêu sao?”

Nghê Thiên Ngữ có chút buồn cười, “Trước kia tin tưởng”

“Vậy nói một chút xem”. Tâm tình của anh cũng không tệ.

Năm 18 tuổi, nếu có người hỏi như vậy, cô sẽ nói cho họ, cô tin vào tình yêu, tình yêu là tình cảm đẹp nhất trên đời, khiến hai người trong biển người gặp nhau, hiểu nhau và yêu nhau cuối cùng là bên nhau.

Còn bây giờ thì sao?

Cô phát ra một tiếng thấp đủ ình cũng không phát hiện sự cảm thán, “Tình yêu, không phải là đồ chơi của người ăn no mặc ấm không có gì để làm sao?”

Mạnh Diên Châu ở trong bóng tối buồn cười, kết luận phải thật tốt, cũng không phải là hình dạng như thế?

Tay của anh lại đi vào bên trong làn váy của cô, kiểu dáng áo ngủ này anh không thích, dứt khoát xé nát thành mảnh vụn, cái anh thích là ngấn, dễ dàng.

Nghê Thiên Ngữ phối hợp cởi áo ngủ của mình, tránh cho anh động thủ.

“Không phản kháng?”. Anh có chút không ngờ.

Trong lòng cô hừ lạnh: Bị coi thường.

Lại không thật nói ra, chỉ là nói hay không thì cũng hợp thành một, anh cầm lấy gối đầu, đem ở bụng cô, lấy tay cảm thụ nơi kia của cô một chút. Liên lấy tay bóp nhẹ một lát, cảm giác có chút ướt át, lúc này mới mở chân cô ra.

Nghê Thiên Ngữ lấy chân đá anh, “Trong ngăn kéo gì đó.”

Mạnh Diên Châu sững sờ, nghĩ tới ý của cô, cũng không dùng sức, xuống giường thật, tìm kiếm trong ngăn kéo. Khi anh lần nữa tiếp cận, cũng là đem cái vật đó ném vào trong miệng cô.

Cô ứng phó không kịp, thể nhưng anh lại nắm được miệng của cô, còn vào bên trong thối một chút tức.

“Dù sao cô đều phải ngậm, dứt khoát ‘một công đôi việc’, tránh cho phiền toái”

Sự tức giận của cô bị anh tiếp tục dày vò, “Anh.....”

Còn không có nói ra khỏi miệng, anh đã đẩy chân cô ra, trực tiếp đi vào. Anh còn đi sâu vào, động tác rất mạnh, nhất là âm thanh dè nén của cô.

Đôi tay cô ôm lấy anh, móng tay hung hăng cào vào thịt của anh cho đỡ tức, nhất là lúc bộc phát khó có thể ức chế làm hồng mắt cảm giác, không để cho cô liều lĩnh bắt lấy sau lưng anh.

Không thể ức chế, cũng muốn kéo một người làm đệm lưng.

7. Chương 7

Từ sự kiện bạn gái lần trước, Nghê Thiên Ngữ lại có thêm thân phận mới, diễn thêm phần là bạn gái Mạnh Diên Châu. Cô nghĩ mình đúng là kinh nghiệm, nếu công việc là như vậy, cô nên đòi thêm tiền lương rồi.

Cô mặc dạ phục, một cái tay nắm vào cánh tay chấn thương của Mạnh Diên Châu, một tay khác nhẹ nhàng rũ xuống, đối nghịch mỉm cười mê hoặc. Mà người đàn ông bên cạnh cô, bất kể trước đã làm gì, giờ phút này vẻ mặt không có gì, gương mặt ăn trên ngồi trước, gặp phải người quen cũng chỉ gật đầu một cái, cứ như thiếu nợ cười vậy.

Mà khi Mạnh Diên Châu đi tới trước mặt một người thì tự nhiên đặt tay ở ngang eo cô, cố ý ra vẻ thân mật, rồi lại sẽ không cho người cố ý.

Mạnh Vĩ Đình, là người cầm quyền nhà họ Mạnh hiện nay, cũng là anh trai của Mạnh Diên Châu, hơn Mạnh Diên Châu 25 tuổi. Vị này trên thương trường tiếng tăm lừng lẫy, người đang nắm quyền nhà họ Mạnh, cả đời hứng thú duy nhất chính là trên thương trường gió tanh mưa máu, làm cho người ta không thể không bội phục tài năng của ông ta.

Có được thì có mất, Mạnh Vĩ Đình đã hơn 50, vẫn như cũ chưa kết hôn, có người đợi bên cạnh chính là thanh mai trúc mã nhiều năm của ông, quan hệ đã được công nhân, nhưng Mạnh Vĩ Đình vẫn không nghĩ tới chuyện kết hôn.

Chuyện nhà họ Mạnh, đã từng huyền ảo một thời. Người sáng lập nhà họ Mạnh, tiên sinh Mạnh Vĩnh Xương cùng vợ là Lương Vĩnh Như biết nhau từ nhỏ, chàng cưới ngựa vườn trúc, quanh giường tung mơ chưa, biểu diễn câu chuyện tình yêu ngây thơ tốt đẹp nhất. Hai người gặp nhau từ tiểu học, liền một mực một lớp, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học, lựa chọn gây dựng sự nghiệp, ngày đầu rất khổ, nhưng đôi vợ chồng này tìm được niềm vui trong đau khổ, thành lập Mạnh thị, trở thành vợ chồng kiểu mẫu.

Sau đó như các đôi vợ chồng lặn lội khác, vẫn không thoát nổi con đường này, về phần nguyên nhân, nhiều cách nói, nghi ngờ lớn nhất chính là Mạnh Vĩnh Xương bên ngoài, Lương Vĩnh Như không thể nào chấp nhận được, hôn nhân tan vỡ.

Nếu như nói Mạnh Vĩnh Xương lệch hướng chỉ có thể coi là suy đoán, việc Mạnh Diên Châu tồn tại, chính là một bằng chứng, chứng minh Mạnh Vĩnh Xương không thủy chung với cuộc hôn nhân kia.

Mạnh Vĩnh Xương ly hôn được một năm thì cưới Hạ Chi Tình kém mình mười mấy tuổi, thì Internet truyền thông thông báo tin tức nghiêng trời lệch đất này, không phải là từ người thứ ba sang chính thức, người đàn ông cuối cùng cũng thích phụ nữ trẻ tuổi hơn. Trong lúc nhất thời, trên internet thì xuất hiện một đợt sóng lớn, không thiếu người chê trách Mạnh Vĩnh Xương vứt bỏ vợ xưa.

Bất kể bên ngoài phán xét như thế nào, Mạnh Vĩnh Xương cuối cùng cưới Hạ Chi Tình, sinh hạ một đứa con là Mạnh Diên Châu.

Sau khi Mạnh Diên Châu ra đời được một tháng, Mạnh Vĩnh Xương liền qua đời, không lâu sau, Hạ Chi Tình cũng vì xảy ra tai nạn xe cô không cấp cứu được nên mất.

Mà nhà họ Mạnh, vẫn do con trai cả của Mạnh Vĩnh Xương, Mạnh Vĩ Đình lên nắm quyền.

Nghê Thiên Ngữ quan sát người đàn ông hơn 50 tuổi này, năm tháng đối với ông ta rất ưu đãi, căn bản không nhìn ra ông ta đã là người 50 tuổi, giữa hai hàng lông mày không giãn mà uy, vẻ mặt không dễ dàng, ánh mắt thâm thúy nhẹ nhàng rơi trên người Mạnh Diên Châu.

Nghê Thiên Ngữ lén lút có chút buồn cười, Mạnh Diên Châu biết Mạnh Vĩ Đình sẽ không thích cô, cố ý đặt cô đến trước mặt Mạnh Vĩ Đình, làm gì được người ta khi căn bản chính mình là một sự việc, xem ra Mạnh Diên Châu đích thực không phải là đối thủ của Mạnh Vĩ Đình.

Mạnh Vĩnh Xương mất trước, đã lập được di chúc, Mạnh Diên Châu có thể nắm giữ cổ phần sau khi trưởng thành, giai đoạn vị thành niên, cũng do Hạ Chi Tình giữ, mà Hà Chi Tình xảy ra tai nạn xe cổ, toàn bộ cổ phần rơi vào trong tay Mạnh Vĩ Đình. Bây giờ Mạnh Vĩ Đình vững vàng nắm chặt cổ phần trong tay, Mạnh Diên Châu cho dù không cam lòng nhưng cũng không có cách nào.

Mạnh Vĩ Đình nhìn chằm chằm Mạnh Diên Châu hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Tiểu Tiệp ở bên kia, vừa mới tìm em”.

Mạnh Vĩ Đình đưa tay chỉ hướng, khóe miệng hàm chứa tia cười.

Đáy mắt Mạnh Diên Châu lướt qua tia khó chịu, nhấn tâm rút tay nắm eo Nghê Thiên Ngữ, quay đầu, quả nhiên Hàn Tiệp ở bên kia. Giờ phút này cô ta cũng thấy Mạnh Diên Châu, đi tới hướng này.

Ánh mắt Nghê Thiên Ngữ lóe lên, nghĩ tới Mạnh Diên Châu đã từng nói qua Hàn Tiệp lừa gạt anh, xem ra chính là sự kiện này rồi. Mạnh Diên Châu nhiều năm qua, quan hệ với Mạnh Vĩ Đình hết sức tồi tệ rồi, thậm chí có thái độ như nước với lửa, chắc hẳn tất cả những thứ liên quan tới Mạnh Vĩ Đình, cũng có thể khiến Mạnh Diên Châu chán ghét.

Nhưng kì lạ, người bạn gái Mạnh Diên Châu yêu, lại là người Mạnh Vĩ Đình an bài.

Có thể nói, Hàn Tiệp là được Mạnh Vĩ Đình lựa chọn làm vợ Mạnh Diên Châu, quan sát bên cạnh Mạnh Diên Châu, để cho anh trở thành người nhà họ Mạnh “đạt yêu cầu”. Chỉ là trên đường xảy ra việc ngoài ý muốn, Mạnh Diên Châu phát hiện ra tất cả, vì vậy bọn họ chia tay.

Hàn Tiệp đi tới, biểu hiện rất nhất trí với Mạnh Vĩ Đình, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Nghê Thiên Ngữ, khoát cánh tay Mạnh Diên Châu, “Em mới vừa tìm anh đấy, lúc nào anh tới vậy?”

Mạnh Diên Châu nhìn thẳng vào mắt Hàn Tiệp, biết rõ ràng cô ta đang diễn trò, lại như cũ phối hợp với cô ta, “Vừa tới, tìm em không thấy”.

Trong lòng Mạnh Diên Châu có âm thanh lặp lại nhắc nhở anh, Hàn Tiệp là người trong lòng anh, là người yêu của anh, dù thật sự cô khiến anh bất mãn.

Bữa tiệc này, những người có mặt đều là những người quyền quý, cha mẹ Hàn Tiệp cũng sẽ xuất hiện, nếu như anh hất tay Hàn Tiệp ra, kết quả có thể nghĩ ra, anh không muốn Hàn Tiệp bị người ta coi thường, cô cho tới bây giờ kiêu ngạo thế kia, cũng là có tư cách như thế.

Nghĩ đến Hàn Tiệp quật cường, xinh đẹp, kiêu ngạo, Mạnh Diên Châu mềm lòng một phần, vốn muốn làm trái kế hoạch của Mạnh Vĩ Đình, anh không muốn vì chính mình, mà khiến Hàn Tiệp bị người khác chỉ chỗ, cho dù cuối cùng bọn họ không ở cùng nhau, anh vẫn như cũ hi vọng cô thật tốt. Dù nghe hết sức dối trá, nhưng anh chính là muốn như thế.

Hàn Tiệp kéo Mạnh Diên Châu, hướng Mạnh Vĩ Đình cùng Dư Hà chào hỏi, sau đó rời đi.

Nghê Thiên Ngữ đứng tại chỗ, lúc Mạnh Diên Châu buông tay nắm eo mình thì cô biết rõ giá trị của mình. Lúc hữu dụng thì mới có thể được người ta nhớ lại, không dùng được thì vứt, một ánh mắt cũng không đặt ở trên người.

Cũng không khó quá, bởi vì đa số mọi người đều như thế.

Cô cười, không thể không biết mình nhếch nhác.

Chỉ biết Mạnh Diên Châu lại theo Mạnh Vĩ Đình suy nghĩ sắm vai một lần, bị nhìn chuẩn xác như thế, khó trách có người nói muốn phát triển trên thương trường thì phải hỏi Mạnh Vĩ Đình, một con cáo già.

Tiếp tục đợi ở chỗ này, có vẻ có chút ý tứ tự rước lấy nhục. Cô vừa mới chuẩn bị đi, thấy Dư Hà bên cạnh Mạnh Vĩ Đình đi lên, cố ý cùng cô trò chuyện, hình như không muốn cho người ta thấy cô càng thêm chỉ trích. Điều này làm cho Nghe Thiên Ngữ có thêm thiện cảm với Dư Hà.

Nghe Thiên Ngữ cũng đã nghe nói qua chuyện của Dư Hà, Dư Hà lúc còn trẻ, từng có hôn ước với Mạnh Vĩ Đình, thậm chí đã đính hôn. Nhưng Mạnh Vĩ Đình cũng không chú ý tới việc giữ vững quan hệ hai nhà Mạnh Dư, trước mặt mọi người từ hôn, khiến mặt Dư gia không vui. Nhưng dù là như thế, Dư Hà vẫn chung thủy với người đàn ông này, thậm chí lúc Mạnh Vĩ Đình từ hôn, trực tiếp tuyên bố với mọi người, đời này không phải là Mạnh Vĩ Đình thì bà không lấy.

Mọi người cho rằng chẳng qua là Dư Hà kích động nên mới nói thế, mà cái gia tộc Dư gia lớn này, tự nhiên sẽ không cho phép con gái mình đi chịu nhục. Nhưng Dư Hà nói được là làm được, không nghĩ tới người đàn ông khác, thậm chí tập trung tinh thần đi học trường kinh doanh, về sau làm cho công ty của Mạnh Vĩ Đình, trở thành trợ thủ đắc lực cho Mạnh Vĩ Đình.

Qua mấy chục năm rồi, Dư Hà vẫn còn đợi ở bên cạnh Mạnh Vĩ Đình, có người phụ nữ như thế, đại khái cũng lộ vẻ xúc động, ít nhất Mạnh Vĩ Đình cũng coi Dư Hà là đặc biệt, chỉ là cuối cùng không chịu cho bà hôn nhân.

Đáy lòng Nghe Thiên Ngữ than thở, không ngờ có người lấy tình yêu làm vật thần thánh kì diệu nhất, thậm chí dùng một đời chứng minh tình yêu của mình.

Dư Hà khư khư cố chấp, khiến Dư gia rất bất mãn, bố mẹ bà cũng vì thế từng muốn đoạt tuyệt quan hệ với bà, nhưng Dư Hà như bị trúng độc, tuyệt không quay đầu lại.

Nghe Thiên Ngữ quan sát Dư Hà, người phụ nữ hơn 40, cách ăn mặc không trẻ không rực rỡ, phong cách vừa đúng, cười lại khiến người ta ấm lòng, mặt mày rất ôn hòa.

Một người phụ nữ như vậy, lúc còn trẻ cũng sẽ làm chuyện điên cuồng như vậy, người ta quả thật không thể xem bề ngoài.

Lúc Nghe Thiên Ngữ quan sát Dư Hà thì Dư Hà cũng quan sát cô.

“Nghe nói lúc Mạnh Diên Châu nằm viện, đều là do Nghe tiểu thư chăm sóc, vẫn không có cơ hội để nói cảm ơn, may mắn có hôm nay”. Dư Hà nở nụ cười, nhìn kỹ thì chỉ thấy ý nhàn nhạt.

Khẩu khí đương nhiên như vậy, xem ra Dư Hà ở Mạnh gia chờ đợi nhiều năm như vậy vẫn có chút hiệu quả.

“Đó cũng là công việc của tôi, cô quá khách khí”.

Cũng hơn một năm, thật đúng là khó được, sẽ nhớ tới cái nghề y tá.

Dư Hà hình như cũng không phải là làm đáng một chút, còn hỏi cô một chút chuyện, tận lực không để cho hai người không nói một lời.

Nghe Thiên Ngữ nhớ ra cái gì đó, dù sao người đang ở trước mắt, hỏi ngu sao không hỏi, “Nghe nói cháu cô tháng sau làm đám cưới, hiện tại người kết hôn thật nhiều, tôi có bạn cũng tháng sau kết hôn”.

Dư Hà cho là cô sợ nhàm chán mới nhắc tới, cũng không để ở trong lòng, gật đầu một cái, “Ừ, tiểu tử đó, cũng nên có người thu nó lại rồi”.

Lại nói thêm một lát, Nghe Thiên Ngữ mới tìm được cớ rời đi.

Chỉ là đến lúc ra ngoài không lâu, một chiếc xe liền dừng bên người cô.

Mạnh Diên Châu hạ cửa sổ xe xuống, cười như không cười nhìn cô.

Cô đứng tại chỗ bất động, học vẽ mặt của anh, cũng cười như không cười nhìn anh.

“Cùng người đẹp nói xong chuyện rồi?”. Cô hást cảm lên.

“Cái này của cô là ghen?”. Tâm tình của anh nhìn qua rất tốt.

Cô cười, giống như anh hỏi vấn đề ngu ngốc cỡ nào vậy.

Anh nhìn cô một cái, không có mở miệng.

Vừa đúng, dù sao đều không để ý lẫn nhau, không liên quan tới tình cảm là tốt nhất.

Dư Hà nhìn chăm chú vào bóng lưng Nghê Thiên Ngữ, cuối cùng lắc đầu một cái, nha đầu này không giống biểu hiện vô vị của cô ta, thậm chí từ trong ánh mắt có thể nhìn ra cô gái này trải qua nhiều điều khó khăn.

Mạnh Vĩ Đình đi tới, đứng lại ở bên người bà.

Dư Hà xoay người cười với ông, “Diên Châu hình như trưởng thành.....”

Mạnh Vĩ Đình không có gật đầu, cũng không có lắc đầu.

Dư Hà lắc đầu một cái, quả thật đã trưởng thành rồi, luôn miệng nói đông nói tây..... không còn là một đứa trẻ liều lĩnh hồi xưa nữa.

8. Chương 8

Lúc Mạnh Diên Châu còn nhỏ, biết rõ mình với những đứa trẻ khác có điểm khác biệt, đứa trẻ khác đều có mẹ, nhưng anh không có. Anh có nghe qua về mẹ của mình, một người phụ nữ rất xinh đẹp, nhưng tiếng tăm của bà không tốt, bị truyền là đoạt chồng của người khác, người phụ nữ không đáng xuất hiện. Nhưng cho dù là như vậy, anh vẫn như cũ muốn đi hiểu rõ mẹ mình, cầu xin cái ôm ấm áp của bà.

Anh nghe người hầu nói chuyện phiếm, mẹ của mình tính tình không tệ. Đám người giúp việc kia có chút xấu xa nói bà bị chết sớm như vậy là đáng đời, tuổi còn trẻ liền muốn gả ột ông già, phá hỏng nếp sống xã hội. Cũng có người nói, Hạ Chi Tình mất là có điểm kỳ quái, làm sao sớm không chết muộn không chết, lại chết đúng lúc tiếp nhận cổ phần thì xảy ra tai nạn. Hơn nữa là có người không hy vọng tài sản nhà họ Mạnh rơi vào tay người ngoài.....

Không đến bao lâu, những người giúp việc nhàn rỗi thích nói lung tung đều bị đuổi đi.

Người khác chê trách mẹ của anh, ảnh hưởng chút nào tới anh. Ở trong lòng anh, mẹ của mình phải là người phụ nữ đẹp nhất trên đời, có thể ình lòng ngực ấm áp nhất, nhưng anh không được hưởng thụ.

Sau khi hiểu chuyện, anh dùng hết mọi biện pháp, muốn đi điều tra nguyên nhân cái chết của mẹ mình, nhưng anh không tra được, một chút đầu mối cũng không có, giống như có người chặn anh đi điều tra, mỗi khi anh có tiến triển mới, sau một khắc lại vào ngõ cụt.

Anh hiểu được rồi, có người không muốn chính anh đi điều tra những thứ kia. Nhưng lại không biết ai, hoàn toàn bởi vì thế, để cho anh kết luận rằng mẹ mình chết, tuyệt đối không phải ngoài ý muốn đơn giản như vậy.

Mẹ của anh không có đắc tội người nào, nếu quả thật là có, đó chính là mẹ con Mạnh Vĩ Đình. Nghe nói lúc Hạ Chi Tình cùng Mạnh Vĩnh Xương mới kết hôn, Lương Vĩnh Như cùng thường tìm Hạ Chi Tình, dù sáng dù tối cũng phơi ra cho người ta biết, Hạ Chi Tình là người phụ nữ không biết xấu hổ, chỉ biết vì tiền.

Nhưng cho dù biết là mẹ con Mạnh Vĩ Đình, Mạnh Diên Châu cũng không có cách nào. Lúc đó anh còn nhỏ như vậy, hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ, hơn nữa anh còn phải dựa vào bọn họ mà lớn lên.

Mạnh Diên Châu biết, màn hôm nay chính là Mạnh Vĩ Đình thiết kế, là Mạnh Vĩ Đình khiến Hàn Tiệp tới bữa tiệc này, sau đó cùng anh gặp lại.

Thậm chí anh suy đoán, Hàn gia nhất định có hợp tác với Mạnh Vĩ Đình, mới không ngừng tác hợp anh cùng với Hàn Tiệp. Cùng Hàn Tiệp quen nhau nhiều năm như vậy, thật lòng hay giả vờ thì anh cũng phân biệt được. Mạnh Vĩ Đình muốn khống chế người nhà họ Mạnh, từ đó khiến Hàn Tiệp khống chế hành tung của anh, cuối cùng đạt tới việc khống chế mục đích của anh.

Suy nghĩ này phát triển tiếp, rất đáng sợ.

Anh thậm chí đang suy nghĩ xem, lúc mình học cao trung xảy ra tai nạn xe, rốt cuộc có bởi vì ngoài ý muốn hay không. Sau khi tai nạn, bác sĩ bảo anh mất đi một phần trí nhớ, quên mất một đoạn ngắn nào đó trong cuộc sống. Nhưng anh biết, trí nhớ của mình rất đầy đủ, từ nhỏ đến lớn trở thành thiếu niên cô lập, cấp hai, cấp ba bắt đầu phản nghịch, sau đó là tai nạn xe, sau khi tai nạn xe, Hàn Tiệp liền xuất hiện. Bọn họ đều nói Hàn Tiệp là người anh yêu, anh đối với điều này chưa bao giờ nghi ngờ cả.

Nhưng bây giờ, anh có chút hoài nghi, có lẽ mình chưa bao giờ mất đi trí nhớ, mà là bọn họ che mắt người, làm như vậy để đem Hàn Tiệp đến trước mặt anh, từ đó tất cả cử động của anh dưới mắt người khác.

Nhưng quả thật anh có quên một chút chuyện, thế nào cũng không nhớ nổi tại sao mình lại xảy ra tai nạn xe, một chút cũng không nhớ. Ban đầu là do tài xế nói ông ta đang đứng ở giữa đường quốc lộ, tài xế đã nhấn còi thật lâu, nhưng anh vẫn bất động. Mạnh Diên Châu hoàn toàn không có cách nào tin mình sẽ làm chuyện như vậy, nhưng tên tài xế kia nói chắc như đinh đóng cột, anh không thể không tin người khác lựa lời, dù là một chút ấn tượng quả thật anh cũng không có.

Anh hoài nghi, cuộc sống của mình cho tới bây giờ đều là một cái bẫy rập khổng lồ.

Sự xuất hiện của anh, là uy hiếp Mạnh Vĩ Đình, nhưng Mạnh Vĩ Đình không dám diệt trừ chính anh, có lẽ trong đó còn chút chuyện chính ông ta còn chưa rõ ràng lắm, ví như sau khi bố mất rốt cuộc di chúc kia phân chia như thế nào.....

Có phải vì trong di chúc đó có điều khoản nào đó khiến Mạnh Vĩ Đình không dám động thủ, nhưng Mạnh Vĩ Đình vừa sợ anh uy hiếp được ông ta, liền muốn có phương pháp khống chế anh.

Mạnh Diên Châu tin bố mình có năng lực bảo vệ mình, Mạnh Vĩnh Xương đã từng là một truyền kỳ trên thương trường, ông nhất định sẽ vì mình mà suy tính an toàn, dù sao chỉ có Mạnh Vĩnh Xương mới có thể hiểu rõ nhất người vợ chung sống nhiều năm cùng con trai, từ đó nghĩ ra biện pháp bảo vệ sinh mạng mình.

Trong quá khứ anh không có năng lực chống lại Mạnh Vĩ Đình, nhưng bây giờ, anh sẽ không bỏ mặc, anh nhất định phải tra rõ nguyên nhân mẹ mình mất, cho bà một lời giải thích.

Đây là động lực anh để cho chính mình kiên trì.

Vốn, anh cho Hàn Tiệp sẽ là người cùng mình kẻ vai chiến đấu, từ khi biết cô cùng Mạnh Vĩ Đình có quen nhau, anh liền biết rõ, anh không thể nào tiếp thu được cô.

Mà bữa tiệc hôm nay, Mạnh Vĩ Đình vẫn như xưa, tự tin nổi bật, đem tính toán của ông ta đi vào.

Anh suy nghĩ theo Mạnh Vĩ Đình, lập tức liền buông tha Nghê Thiên Ngữ, cùng Hàn Tiệp xưa chào hỏi với người của nhà họ Hàn. Từng bước từng bước giống như tính toán của Mạnh Vĩ Đình, khiến Mạnh Vĩ Đình cho là anh vẫn là đứa trẻ non nớt hồi xưa, còn là người đàn ông ngu không ai bằng.

Một ngày nào đó, anh muốn khiến người đàn ông kia nhận thua.

Đây là động lực còn sống duy nhất của anh.

Nghê Thiên Ngữ biết, mình không có tư cách đi hỏi Mạnh Diên Châu sao phải bỏ rơi mình, mà cô cũng khinh thường làm chuyện như vậy. Chỉ là cô mới vừa tạm biệt với Dư Hà, liền đi tới bên kia thì bị Hàn Tiệp ngăn cản.

Nói thật, Nghê Thiên Ngữ rất khâm phục Hàn Tiệp, tự tin thích hợp với khí chất của cô ta, ghét không được. Hàn Tiệp xinh đẹp, ngũ quan hoàn hảo, giống như nữ thần mới đi ra vậy.

Chỉ bằng gương mặt tuyệt mỹ như thế, Nghe Thiên Ngữ có thể hiểu được, vì sao có nhiều đàn ông nguyện ý vây quanh Hàn Tiệp như vậy. Xinh đẹp với tâm hồn cái gì quan trọng hơn, luôn là vấn đề không ra kết luận được, bởi vì đa số không muốn tỏ ra là hạng người nông cạn, nguyện ý lựa chọn tâm hồn quan trọng hơn.

Nhưng với Nghe Thiên Ngữ, xinh đẹp quan trọng hơn.

Bởi vì bề ngoài của con người là một cái chìa khóa, như vậy mới có thể mở ra tâm hồn, tâm hồn bị khóa chặt rồi, cần bề ngoài mở ra. Đa số người nguyện ý lựa chọn xinh đẹp, vì thế cầm chìa khóa kia lên, mở ra phòng nhỏ của tâm hồn. Cảnh vật trong phòng có lẽ làm cho người ta hài lòng, có lẽ làm cho người ta không hài lòng, nhưng không thể không phủ nhận, quyền quyết định thuộc về chiếc chìa khóa kia, không có chiếc chìa khóa đó, ai cũng không rõ là trong phòng đó có bài biện hay không, có làm người ta hài lòng hay không.

Hiện tại, người phụ nữ xinh đẹp hoàn hảo đứng ở trước mặt mình.

Tha thứ cho cô đi, cô không có chút tâm tình kích động nào.

“Nói chuyện một chút đi!”. Hàn Tiệp đi lên phía trước, Nghe Thiên Ngữ không chút lo lắng nào cùng đi vào.

Bữa tiệc đang ở giai đoạn náo nhiệt, có ít người lúc này rời đi, vì vậy phía sau vô cùng trống trải, trừ họ, không nhìn thấy bất kì ai.

Bảo to đánh tới, khiến tâm tình Nghe Thiên Ngữ tốt hơn rất nhiều.

“Có lời thì nói thẳng”. Nghe Thiên Ngữ không thích quanh co lòng vòng, nhất là đối tượng nói chuyện chỉ có một mình thì hoàn toàn không cần quá công phu.

“Tôi biết rõ cô và Mạnh Diên Chung ở chung một chỗ”. Hàn Tiệp tuyên bố, không tính cho Nghe Thiên Ngữ cơ hội phản bác, “Tôi cho người theo dõi hai người, thật tiếc, cho ra kết luận là trừ khi thỉnh thoảng sống chung một phòng bên ngoài, không có nơi khác lui tới.”

Nghe Thiên Ngữ cười, nói thật hàm súc, không phải muốn nói cô và Mạnh Diên Châu nhiều nhất là quan hệ thân xác sao? Lại nói mật mờ như vậy.

Phụ nữ đẹp, hơn nữa có tự tin, cũng có tư cách để tự tin, chỉ là tư thái cao, khó tránh khiến người ta chán ghét, ngược đầu cũng mệt.

“Nói không chừng, ngày nào đó quan hệ này cũng không dừng lại”. Nghe Thiên Ngữ nhẹ nhàng khắc ra những lời này, thấy khuôn mặt hoàn mỹ của Hàn Tiệp rốt cuộc bị xé một chút, ít nhất cảm xúc vẫn còn giữ nguyên.

Nghe được lời này từ Nghe Thiên Ngữ, Hàn Tiệp biết, người phụ nữ này đối với Mạnh Diên Châu là có ý đồ.

“Tôi cùng Mạnh Diên Châu quen nhau tới năm năm, cô cảm thấy cô có thể phá hỏng tình cảm giữa chúng tôi sao?”. Hàn Tiệp cũng không lộ ra vẻ khinh thường, “Muốn làm người hái trộm đào tiên rồi, cũng không phải mỗi người đều có cơ hội hái xuống, tính cả cô nữa”.

Nghe Thiên Ngữ lúc này hiểu chút, Hàn Tiệp không nhục mạ mình, bởi vì chính mình trong mắt Hàn Tiệp, căn bản quy cách không đúng, một người phụ nữ dùng thân thể bị người ta đùa giỡn.

Nghe Thiên Ngữ nhìn Hàn Tiệp cười như không cười, “Vậy cô cảm thấy, cô chính là loại đào đó?”

Cụt hứng bỏ về.

Mạnh Diên Châu bỏ Nghe Thiên Ngữ có chút thất thần, vì vậy dọc đường cũng chẳng nói một lời, bên trong xe thì khí ép hơi thấp, Ngũ Thức cũng nhìn ra, tốc độ xe rõ ràng so với bình thường nhanh hơn nhiều.

Nghe Thiên Ngữ vốn cho rằng hôm nay Mạnh Diên Châu không có tâm tình chung đụng với mình, xem ra cô đã đoán sai rồi.

Đứng ở hành lang, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, không nhìn được quay đầu nhìn người đàn ông phía sau, “Mới cùng bạn gái trước tách ra, lại tới chỗ này với tôi, thật là hăng hái”.

Mạnh Diên Châu bước trước một bước, mặt phóng đại xuất hiện trước mặt cô, “Tôi là người đã từng được cô chữa là người đàn ông cận bã mà, cô quên rồi sao?”

Nghê Thiên Ngữ quay đầu không để ý tới anh.

Mạnh Diên Châu cười, anh thật đúng là không hiểu rõ mình lắm. Nếu như bất kể cô cười còn chưa phải thoải mái, tâm tình của anh cũng không tệ, ít nhất sẽ có cảm giác nhẹ nhõm, không hề đè nén nữa, những chuyện phiền phức trong đầu, toàn bộ cũng sẽ đi xa.

Giờ phút này, anh lại hỏi, vì sao cô không để cho anh thấy chán ngấy.

Người phụ nữ này không có ý nịnh nọt chính mình, để cho anh không có nửa điểm áp lực với ghét bỏ.

9. Chương 9

Chìa khóa xoay một vòng, tạp một tiếng, Nghe Thiên Ngữ đẩy cửa ra.

Còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, cô đã bị người đàn ông phía sau lấy khí thế rất nhanh đẩy lên giường, thân thể của anh gắt gao chống đỡ cô, dùng chân hung hăng đá cửa một phát, phát ra tiếng vang mãnh liệt. Lễ phục trơn mềm dính vào trên da dẻ cô, bỏ xuống đung đưa, tay của anh cứ nhéo thắt thường ở trên eo cô. Hôm nay cô không có mặc áo lót, lễ phục có cổ hình giọt nước mà mặc áo lót sẽ bị in dấu, vì vậy bên trong chỉ dùng miếng dán ngực. Mạnh Diên Châu nghĩ tới đây, khóc miệng kéo ra nụ cười quỷ dị, tay từ eo từ từ hướng lên, nhưng anh cũng không động thủ, mà chỉ để cảm mảnh vải lễ phục trong tay, theo tay anh hoạt động, vải vóc cũng dựng lên theo, dùng ở trước ngực cô thì vải đã rủ xuống tay, giống như đóa hoa vậy, ở trước ngực cô không ngừng xoa bóp.

Nghê Thiên Ngữ muốn dùng chân đá anh, chân vừa động, liền bị chân của anh chống đỡ.

Bởi vì anh cố ý bứt bộ dạ hội trên người cô, nên bắp đùi cũng lộ ra bên ngoài, Mạnh Diên Châu không nhanh không chậm, dùng chân từ từ đẩy chân cô ra. Bởi vì động tác trong tay của anh, miếng dán ngực đã rơi xuống, tay của anh buông lỏng, hai mảnh đồ cũng trượt xuống đất.

Nghê Thiên Ngữ nhìn anh một lát, vươn tay, chuẩn bị bật đèn lên, tay mới vừa đưa ra, lại bị anh ngăn cản, anh cúi đầu ở bên tai cô mỉm cười, “Không cảm thấy làm chuyện tình trong bóng tối thú vị sao?”

Không cảm thấy, một điểm cũng không cảm thấy. Cô vẫn còn khó chịu, Mạnh Diên Châu lấy tay kéo dây quai váy, hai tiếng gầy vang lên, lễ phục cũng trượt xuống theo.

“Anh....”

Mạnh Diên Châu cười, ngay sau đó dùng môi chặn lại tay của cô, đẩy cô quay vào mặt tường, mặt tường lạnh lẽo khiến tóc gáy cô dựng lên, anh cố ý để cho cô không thể động đậy, sau khi cô từ từ thích ứng, anh nhẹ nhàng ở bên tai cô nói nhỏ, “Cô càng thấy kích thích, đúng không?”

Như cố ý bảo cô gián đoạn thời điểm bắt đầu vậy.

Anh biết cô đang nhìn mình, lấy tay sờ sờ mặt cô, “Thả lỏng một chút”.

Tiếp anh ở trước mặt cô, không hề giữ lại cởi quần áo. Mặc dù đã tối, nhưng vẫn có thể nhìn rõ động tác của anh, chỉ không thấy được vẻ mặt của anh, Nghe Thiên Ngữ phỏng đoán, anh đang cười, cười cái kiểu cười như có như không....

Tốc độ của anh rất nhanh, cũng cô mặt đối mặt, kì quái là hiện tại cô không muốn chạy, động tác này của anh khiến cô trong lúc vô hình cũng cảm thấy công bằng, bọn họ cùng một dạng.

Tay Mạnh Diên Châu khoác lên vai của cô, nhẹ nhàng hôn môi cô. Cô có chút lơ mờ, bởi vì anh chưa từng hôn cô dịu dàng như thế, nhẹ như lông vũ, ở môi cô lặp lại quanh quẩn.

Cô cảm thấy mình có chút lạnh, thiếu đi quần áo, mà nhiệt độ trên người anh, thay thế quần áo vậy.

Nụ hôn của anh từ từ xuống phía dưới, từ cổ đi xuống dưới, dừng lại trước ngực cô, lại càn quấy. Thân thể của cô từ từ mềm đi, trong lòng như bị ai đốt, lửa dục từ từ lớn lên.

Tay của anh cũng đi xuống dưới, xé rách quần của cô, hung hăng kéo xuống.

Bàn tay anh ở nơi bí mật nhất kia, cùng đôi môi anh cắn xé trước ngực cô theo tốc độ, tay của anh vuốt ve lặp lại, lực rất lớn, giống như đang chứng minh thứ gì.

Toàn thân cô vô lực, đành phải theo anh loay hoay, bàn tay đến bên miệng, khe khẽ cắn lấy, giống như kiềm chế tình hình này vậy.

Đột nhiên, Mạnh Diên Châu thu tay về, đôi môi cùng giây phút đó dùng sức cắn mạnh ở đầu, sau đó buông ra. Nụ hôn của anh, từ ngực vẫn kéo dài tiếp, dùng ở bụng cô.

Cô hơi sững sờ, trong đầu đã hiện lên cái gì, chân bị mở rộng nhất. Xúc cảm trơn mềm ở chân bắt đầu, cô không tin cúi đầu xuống. Đầu lưỡi cuộn cuộn nổi lên không ngừng tiến công, thậm chí rất có lực, cổ tình mà lại dịu dàng như thế.

Hai tay của anh giờ phút này nắm chặt chân của cô, cố định thân thể không ngừng run rẩy của cô.

Nghê Thiên Ngữ cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể bắt đầu bùng lên, vang lên tiếng, để cho cô hoàn toàn không còn ý trí. Thân thể của cô run rẩy không ngừng, không chống đỡ, chỉ có lấy tay cầm lấy tóc anh. Mà đầu lưỡi của anh, như có ma lực, từng bước một phá hủy bức tường của cô, để cho cô hoàn toàn quên mất mọi thứ, không thể kiềm được kêu to lên.....

Hôm nay Mạnh Diên Châu cực kỳ dịu dàng, không để cho cô có một chút nào là không thoải mái, cảm giác ấm áp này không khiến cô rung động, ngược lại khiến cô tức giận. Anh lại muốn mấy lần, lúc nào mới chịu bỏ cô ra, hai người lẳng lẳng nằm ở trên giường, cũng không ngủ, tiếng hít thở không đều bán đứng lẫn nhau.

“Tôi cuối cùng cảm thấy chúng ta như đã từng quen biết”. Mạnh Diên Châu đột nhiên mở miệng, bình tĩnh xé đi âm trầm tối nay, ánh mắt của anh híp lại một đường. Chỉ muốn lung tung tìm một lời để nói, nhưng không nghĩ tới, chỉ thuận miệng nói như vậy thôi.

“Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác này”. Nghe Thiên Ngữ phối hợp nở nụ cười, “Có lẽ đời trước chúng ta là vợ chồng, đời này nói lại duyên phận kiếp trước.”

Mạnh Diên Châu giật giật khóe miệng, “Vậy xem ra, đời trước tôi có nhiều vợ rồi”.

Nghê Thiên Ngữ hiểu ám hiệu của anh, lời này của anh cũng hay dùng với nhiều đứa con gái rồi, số lần nói qua không có 1000 thì cũng tới 800.

Bất kể lời nói là thật hay giả, nhưng có một chút nhất định là thật, hôm nay anh không bình thường lắm. Nhất là hành vi của anh có gì khác thường, hơn nữa là phương diện cảm xúc của anh có vấn đề.

“Vậy đời trước của anh tốt số?”. Nghe Thiên Ngữ đón lấy đề tài, người tốt số mới có tiền nuôi nhiều vợ như vậy, ngồi hưởng phúc lành rồi.

Mạnh Diên Châu nghiêng đầu qua, ở trong bóng tối quan sát cô.

Cô cười hừ một tiếng, “Đang suy nghĩ gì?”. Anh nghiêng người sang, nhìn chằm chằm bóng dáng nổi lên, giống như phác họa một người, duyên dáng uyển chuyển.

“Tôi đang nghĩ, anh mà có nhiều vợ như vậy, tôi không biết được cưng chiều loại nào. Rốt cuộc được anh coi là vợ cả hay là vợ bé đây”.

“Vợ bé”. Mạnh Diên Châu trực tiếp kết luận.

“Tại sao?”. Cô có chút tò mò.

“Chẳng lẽ cô nghĩ là vợ cả sao?”

“Đó là điều đương nhiên”.

“Tại sao?”

“Vợ cả thì tương đương với vợ đầu bây giờ, ít nhất sẽ không bị mắng”.

Mạnh Diên Châu vươn tay, từ trong chăn mềm đi ngang, chui vào váy ngủ của cô, càng ngày càng vượt biên, “Bình thường vợ bé mới được cưng chiều, vợ cả hơn nửa chỉ dùng để đảm đương việc nhà”.

Thật là một lời nói không có ý nghĩa, Nghe Thiên Ngữ hất tay của anh ra, “Không cần, chúng ta không thoải mái”.

“Tôi thấy cô thật thoải mái đấy chứ, mới vừa kêu vui sướng như thế”. Anh nhăn tâm chỉ ra.

“Tôi đang phối hợp với anh mà thôi, không nghĩ anh làm thật.”

“Ha.....”. Tay của anh lại chui vào, dùng sức nhéo ngực trái của cô, “Vậy thì lại phối hợp lần nữa”.

Nghe Thiên Ngữ luôn không thể nào cự tuyệt yêu cầu của anh, nhưng lần này cố ý đối đầu với anh. Động tác phía trên không phản kháng, chỉ cười khê, “Anh vừa thấy được người bạn gái trước xinh đẹp, luôn thấy có hứng như thế, chẳng lẽ cô ta là chất xúc tác của anh?”

Mạnh Diên Châu quả nhiên dừng lại động tác, chỉ có tay là không rút về, “Thì ra cô cho rằng tôi rất si tình.”

Nghe Thiên Ngữ cười, nghe giọng anh tức, sẽ không muốn làm chuyện kia, vì thế rất nhanh nói lại, “Người đàn ông đối với bạn gái trước luôn khó quên, sau khi gặp lại làm chuyện khác là điều có thể hiểu được.”

“Không phải bởi vì cô ấy.”

“Hả?”

“Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi.”

.....

Có người thích dùng vui sướng để trút ra, có người thích một mình thương tổn.

“Chết được là tốt, tránh lúc còn sống phải chịu tội”.

Nghe Thiên Ngữ vừa nói xong, Mạnh Diên Châu dùng một quyền đánh lên giường, cả giường cũng chấn động.

Sau đó cô nhìn anh bò dậy, Nghe Thiên Ngữ bật đèn, mới vừa rồi, cô cho rằng anh sẽ đánh cô. Bật đèn lên, cô bình tĩnh nhìn anh mặc quần áo, sau khi anh mặc chỉnh tề, sắc mặt anh âm trầm nhìn cô, “Cô quả là lòng dạ cứng rắn không có tình cảm, cô hoàn toàn không có trái tim.”

Cô vẫn không động đậy, dù tiếng bước chân của anh đã đi xa. Cô vừa nói câu đó, hoàn toàn chọc giận anh, chắc hẳn mẹ trong lòng anh ta là người phụ nữ thần thánh nhất.

Mạnh Diên Châu đi thật lâu rồi, cô vẫn có cảm giác nghe được tiếng nói lúc nãy: Cô quả là lòng dạ cứng rắn không có tình cảm, cô hoàn toàn không có trái tim.

Rốt cuộc cô có từng có trái tim chưa?

Nghe Thiên Ngữ, cô là người phụ nữ không có trái tim.

Đã từng, cũng có một người nói vậy với cô, thế nhưng người ta chết rồi, trong lòng anh ấy đã chết, sẽ không bao giờ sống lại nữa, tựa như cô bây giờ, rõ ràng còn sống, nhưng cảm giác như mình đã chết.

Gió thổi vào, rèm cửa sổ không ngừng dao động theo.

Cô đứng dậy, chuẩn bị đóng cửa sổ.

Dưới lầu, một chiếc xe lái tới, người đàn ông đứng ở ven đường ngồi vào trong xe, sau đó chiếc xe kia nhanh chóng đi xa.

Mấy ngày này nhiệt độ ngày với đêm chênh lệch khá lớn, trước không cảm giác được, bây giờ đứng một lúc lâu, cảm thấy bắp chân lạnh lạnh. Cô đi tới tủ dưới TV, mở ngăn kéo ra, lấy hộp thuốc lá cùng cái bật lực ở bên trong, đi vào phòng khách.

Bật tất cả đèn lên, trong phòng khách sáng bừng một mảnh.

Rút ra một điếu thuốc, chậm rãi đốt, ngọn lửa xanh dương nhạt, giống như có ma lực, để cho cô nhìn lâu, cho đến khi cảm thấy bật lửa có chút nóng hơn bình thường, cô mới thả tay xuống.

Từng lần từng lần hút, thưởng thức, thổi ra vòng khói.

Mẹ?

Tả Kính Đào nói bà lúc còn sống cũng không hạnh phúc.

Rốt cuộc, nhìn cười không được, làm sao sẽ không hạnh phúc đây. Chỉ cần có cô là Nghê Thiên Ngừ đây không xuất hiện, Nghê Tử Như cũng sẽ hạnh phúc mỉm cười, chỉ có cô xuất hiện, cho nên người phụ nữ xinh đẹp tao nhã đó mới không hạnh phúc.

Nghê Tử Như đối với Tả Vi Linh cũng tốt như vậy, bắt mọi người làm tù binh, bà ấy làm sao lại không hạnh phúc!

Cô phát ra một tiếng cười ảm đạm, giống như người điên, khóe mắt lại có giọt lệ.

Chết còn tốt hơn sống, cô không sợ chết, cô chỉ sợ sống. Cô sờ chân mình, cảm thấy lạnh, xem đi, chỉ có cô mới xứng một nhiệt độ như thế. Còn sống, ngay cả chính mình cũng không thấy ấm áp.

10. Chương 10

Nghê Thiên Ngừ không thích nhớ lại chuyện mình đã trải qua, biến mình thành người đáng thương, khiến mọi người trên đời cũng biết mình có nhiều phần đáng buồn, nhiều phần bất hạnh. Nhưng bất kể cô thế nào cũng khiến mình đi nhớ lại, cũng thỉnh thoảng nhớ tới, giấc mộng mơ hồ, truyền đạt cảm xúc chân thật nhất của đáy lòng cô.

Một năm trước, lúc cô 13 tuổi, chưa bao giờ mùa đông lại lạnh như thế.

Năm ấy bà ngoại qua đời, cô cố chấp tin, bà ngoại phải đi thiên đường, đi tới một nơi hạnh phúc. Bà ngoại đi rất đột ngột, sáng hôm đó cô làm xong bữa sáng, gọi bà ngoại dậy thì phát hiện bà ngoại không còn thở nữa, cô vừa khóc, vừa đi kêu người đến.

Cô biết lúc mất bà chỉ nhắm mắt, lại cảm thấy vui mừng. Bà ngoại có rất nhiều bệnh, bệnh cao huyết áp, bệnh tim, bệnh tiểu đường..... Những bệnh này tồn tại không để cho bà ngoại có quá nhiều khổ sở. Cô thậm chí hi vọng, lúc bà ngoại nhắm mắt kia, là mơ một giấc mơ đẹp, có lẽ bà ngoại mơ thấy ông ngoại, người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời bà.

Cô cũng nghe bà nói về ông ngoại, ông ngoại đi cũng rất đột ngột, chỉ là trước khi chết ông ngoại cũng bị bệnh, bệnh ung thư, mỗi ngày khổ sở khó nhin. Mỗi lần nhắc tới ông là bà sẽ khóc, sau đó nói những điều tốt về ông.

Có lẽ bà ngoại không hi vọng ông ngoại dưới mặt đất cô đơn như vậy, cho nên đi theo ông, mỗi lần, cô đều tự nói với mình như thế.

Bà ngoại đã qua đời, cô lại theo Nghê Tử Như. Từ trước kia, cô biết rõ, mẹ mình không thích mình, cho nên dù cô rất muốn biết rõ mẹ mình là hạng người gì, cũng không dám đi quấy rầy, có lần bà lấy ra tấm ảnh, cô nhìn, đó là một người phụ nữ rất đẹp.

Cô từng nghe bà ngoại nói qua, mẹ của cô là một tiểu công chúa chiều quá mức, nên hư rồi, cho nên không ít ích kỉ.

Nghê Tử Như không chỉ xinh đẹp, thành tích cũng xuất sắc, từ lúc đi học, bên người bà có vô số nam sinh vây quanh, những nam sinh có điều kiện khác nhau, Nghê Tử Như nhìn không hớn. Một người phụ nữ xinh đẹp và thông minh, luôn cao ngạo coi trời bằng vung. Nghê Thiên Ngữ rất cuộc cũng gặp được người đàn ông mình yêu, cũng là bố của Nghê Thiên Ngữ, cho tới bây giờ Nghê Thiên Ngữ cũng chỉ biết ông ấy họ Mộc.

Nghê Tử Như từ nhỏ đã đáng yêu, khiến cha mẹ nuông chiều, họ hàng thân thích cũng hâm mộ ông bà ngoại sinh ra một người con gái như vậy. Lúc thi đại học, Nghê Tử Như thi đứng thứ ba toàn trường, lúc đó là vô cùng vinh dự.

Nghê Tử Như ở đại học biết Mộc, trên cô hai lớp, là một nam sinh được vô số nữ sinh ngưỡng mộ, sau đó cuối cùng quỳ dưới váy Nghê Tử Như.

Sau chuyện xưa, không có gì không tầm thường, Nghê Tử Như cùng Mộc rất tình cảm, sau khi tốt nghiệp liền kết hôn. Kết hôn được mấy năm thì họ muốn sinh con, mấy năm trước hai người kết hôn vẫn rất hạnh phúc.

Nhưng sau khi Nghê Tử Như sinh hạ Nghê Thiên Ngữ, Nghê Tử Như hay cãi nhau với chồng mình.

Nghe bà ngoại kể chuyện, nhà họ Mộc không thích Nghê Tử Như sinh con gái, có lẽ còn có nguyên nhân khác, nhà họ Mộc đối với đứa bé này rất ghét. Mộc cũng vì thế mà không vui, có lẽ nguyên nhân đó, Nghê Tử Như đưa Nghê Thiên Ngữ về nhà mẹ mình, cùng nhau ra ngoài với chồng mình.

Nhưng một năm sau, hai người ly hôn.

Bà ngoại nói, mẹ bị làm hư rồi, sau khi gặp Mộc, lấy tình yêu làm sinh mệnh, lúc đầu người đàn ông sẽ đối tốt với phụ nữ, về sau ở với nhau càng lâu, chỉ biết ghét bỏ.

Nghê Tử Như đem cuộc hôn nhân thất bại này, đổ hết lỗi lên đầu Nghê Thiên Ngữ, cứ kêu không muốn gặp đứa con gái này, bất kể bà ngoại khuyên như thế nào.

Lúc cô 13 tuổi kia, bà ngoại qua đời, Nghê Thiên Ngữ đành phải sống chung với Nghê Tử Như. Cô sợ người phụ nữ xinh đẹp đó, luôn không dám nhìn Nghê Tử Như, núp ở trong góc.

Nhưng quá khứ như vậy, không thiếu được ánh mắt lạnh của Nghê Tử Như, thậm chí cả lời nhục mạ.

Nghê Tử Như thích nhất là nói: Tại sao phải có mày? Tại sao mày phải tồn tại....

Cô chỉ có thể núp trên ghế salon, chính mình co rút thành một cục.

Cô không biết, tại sao trong cặp của mình toàn là những bức thư tình, Nghê Tử Như như bị điên lên, đổ toàn bộ thứ trong cặp của cô ra ngoài, nhặt những thứ kia, ném vào mặt cô.

“Mày còn nhỏ thế mà đã quyến rũ người khác, trưởng thành thì sao? Nhỏ như vậy cũng đi học làm hồ ly tinh, mày không thấy khó chịu à?”

Nghê Tử Như xé toang những thứ kia, “Tao để mày đi quyến rũ người khác, tiểu tiện nhân, trong thân thể toàn là máu bẩn thỉu.....”

Cô không thể nói gì nghe Nghê Tử Như mắng.....

Cô nghe được Nghê Tử Như đang rống lên, “Tại sao mày lại muốn tới đây cơ chứ, tại sao mày còn muốn sống.....”

Tại sao muốn sống đây? Cho tới bây giờ cô cũng không trả lời được.

Một ngày kia, thật sự rất lạnh, cô không nói một lời, nhưng vẫn bị Nghê Tử Như đẩy ra ngoài cửa, bảo cô biến, vĩnh viễn không nên xuất hiện trước mặt bà, vĩnh viễn không nên quay lại, biến, biến, cút.....

Cô muốn khóc cũng không khóc được, tự mình bước đi. Trên đời này người tốt nhất với mình là bà ngoại, nhưng bà ngoại đã đi rồi, sẽ không ai yêu mình.

Cô nghĩ tới ông bà nội của mình, có lần thân thể bà ngoại không tốt, không chăm sóc được cô, bà ngoại mang cô đi tìm ông bà nội, nhưng ông bà nội nói bọn họ không có cháu gái, không thềm chăm sóc. Lần đó, là lần đầu tiên cô nghe thấy bà ngoại mắng chửi người, vì bảo vệ cô.

Bà ngoại ngã bệnh, đó lần đầu cô học chăm sóc người khác, vì người thân của mình, để mình trở nên mạnh mẽ.

Bà ngoại không có, cô cũng không tìm được nhà ông bà nội, chỉ có bà ngoại nguyện ý chăm sóc cô, người khác cũng không thềm để ý tới cô. Cô đi thẳng, vẫn không ngừng đi, muốn đi về chỗ của bà ngoại.

Nhưng thế nào cô đi cũng không tới, bên ngoài một mảnh trắng xóa, tất cả đều là tuyết, cô không tìm được đường. Cô bước đi, rất cuộc đi mệt, liền dừng trong một góc nhỏ.

Cách đó không xa có một người tuyết, cô muốn dùng không được bao lâu, mình cũng sẽ biến thành một người tuyết.

Nhưng nếu mình chết rét như vậy, sẽ có người vì mình mà khóc hay không?

Cô cảm thấy mình rất lạnh, đến cuối cùng đã còn cảm giác gì, cô cảm thấy mình nhìn thấy bà ngoại trên đường, cũng sẽ đi tới một nơi gọi là Thiên đường.

“Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

Có người ở bên tai cô nói, nhưng cô nghe không rõ lắm.

“Tớ hỏi cậu sao lại ngồi ở chỗ này, cậu sẽ rất lạnh”. Có người vỗ vỗ bả vai của cô.

Rất cuộc cô ngẩng đầu lên, thấy một cô gái tuổi không sai biệt với mình lắm, cười với mình.

“Mình tên là Giang Dịch Hiên, muốn làm bạn với cậu”.

Âm thanh ừng ừng trở nên chói tai, cái gì rung hạ xuống, Nghe Thiên Ngữ tỉnh lại. Cô xoa trán, thì ra máy bay đã tới nơi, cô thở dài một hơi, nếu như mơ thấy quá khứ, chắc chắn cô sẽ khó chịu, nhưng lần này, chỉ muốn cười.

Đó là quá trình cô biết Giang Dịch Hiên, ngày đó Giang Dịch Hiên ôm chặt lấy cô, “Người cậu lạnh quá, tớ ôm lấy cậu, chia một nửa ấm áp cho cậu”.

Cái ôm trong ngực đó, giống như cái ôm của bà ngoại, khiến cô cảm động.

Máy bay hạ cánh, Nghe Thiên Ngữ đi tới đại sảnh sân bay, đứng tại chỗ quan sát chốc lát, sau đó đi tới một cô gái đeo kính đen bên cạnh. Cô cười, sau đó tiến tới bên tai cô ấy, “Cậu nên thấy may mắn vì tớ không làm phóng viên đấy nhé”.

Giang Dịch Hiên cũng nghe thấy lời của cô, cười cười, đứng dậy, “Vừa thấy mặt tớ đã trêu ghẹo, thật là ghét.”

Nghe Thiên Ngữ không khách khí đưa hành lý vào trong tay Giang Dịch Hiên, “Kéo cho tớ, phục vụ tớ một cái.”

“Nhìn cậu kìa nhóc con.”

Nghe Thiên Ngữ vặn vẹo eo, cô chính là nhóc con này.

Giang Dịch Hiên không nhịn được lắc đầu, ngồi cùng với Nghe Thiên Ngữ ở trong xe.

Nghe Thiên Ngữ quan sát xe, chắc chắn vài tiếng, xe sang trọng có số lượng trên thế giới.

“Phụ nữ giàu đó đúng là người phụ nữ giàu có, không giống người thường a.”. Nghe Thiên Ngữ ngồi thoải mái dễ chịu, “Chồng cậu đúng không tiếc gì”.

Giang Dịch Hiên gả ột người đàn ông giàu có, ưu điểm khác chắc không có, chỉ là nhiều tiền hơn.

“Tớ không biết gì về xe, anh ấy chọn, nói cái này có tính an toàn tốt nhất”.

Nghê Thiên Ngữ nhìn nụ cười của cô, giờ phút này Giang Dịch Hiên rất hạnh phúc, không khỏi gật đầu, “Thấy cậu như vậy, tớ cũng yên tâm, tớ vốn tưởng rằng....”

“Tưởng rằng cái gì?”

“Dư Thừa Lập kết hôn rồi”. Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ một chút nói tin tức mình có, “Cười đại tiểu thư Thẩm gia”.

“Ừ, tớ biết rồi, tớ cũng xem tin tức về hôn lễ của bọn họ, rất xứng đôi”. Nói qua, nhìn Nghê Thiên Ngữ qua gương chiếu hậu một cái, “Chẳng lẽ cậu không cảm thấy sao?”

Nghê Thiên Ngữ dừng mấy giây, “Có chút không hiểu cậu.... cậu đối với Dư Thừa Lập rốt cuộc là....”

“Tớ đã từng nói với anh ấy, tớ gặp anh ấy là may mắn của tớ, anh ấy giúp tớ vượt qua thời gian đen tối nhất trong cuộc đời tớ, tớ rất cảm kích. Nhưng như vậy, thời điểm đó là thời điểm tớ không có tôn nghiêm của chính mình, chỉ có mình tớ biết, khi đó tớ nhìn lâu không dậy nổi”. Giang Dịch Hiên dừng một chút, “Đối với anh ấy, tớ nói như vậy, đối với cậu tớ cũng nói như thế, bởi vì đó là suy nghĩ trong lòng của tớ”.

Sống trong làng giải trí, Giang Dịch Hiên dựa vào Dư Thừa Lập đạt không ít cơ hội, cô cảm kích người đàn ông kia, nhưng như vậy, cô hạn dùng thân thể mình đổi lấy cơ hội, như vậy mình khiến cho người ta phỉ nhổ.

Nghê Thiên Ngữ gật đầu một cái, “Cái tôn nghiêm đó có thể làm cơm ăn sao?”

“Không thể, cho nên tớ mới dùng thân thể của mình đổi được cái mình cần”. Trước mặt Nghê Thiên Ngữ, không cần ngại ngùng, “Nhưng tớ muốn nói, khi đó tớ không còn sự lựa chọn, chỉ khi nào tớ có tư cách lựa chọn, tớ tuyệt đối phải dựa vào chính mình lựa chọn cuộc đời của tớ”.

Nghê Thiên Ngữ đã hiểu, Giang Dịch Hiên so với ai khác đều nhìn thấu, biết Dư Thừa Lập không phải người mình muốn, từ đầu đến cuối, Giang Dịch Hiên đều không nghĩ tới mình cùng Dư Thừa Lập sẽ có bất kỳ kết quả nào.

“Không khó chịu sao?”

“Khó chịu cũng qua rồi, hiện tại tớ rất hạnh phúc, có bố mẹ tớ, còn có anh trai tớ, cũng có chồng yêu tớ, tớ rất thỏa mãn”. Giang Dịch Hiên nói qua lại thở dài, “Bây giờ tớ lo cho cậu nhất, bây giờ còn một mình, một ngày cậu không tìm được hạnh phúc, cuộc đời của tớ còn thiếu một mảnh”.

“Buồn nôn được ngay, chăm sóc chính cậu là được”.

Nghê Thiên Ngữ thở dài, thật tốt. Năm kia có sao băng đi qua, cô ước ba điều, đầu tiên là – Giang Dịch Hiên, nhất định phải rất hạnh phúc.

Sao băng nghe được cô hứa nguyện, cho nên nguyện vọng thứ nhất được thực hiện.

Người ta không thể quá tham lam, yêu cầu tất cả nguyện vọng mới thỏa mãn, có thể thấy Giang Dịch Hiên hạnh phúc, cô đã rất vui vẻ rồi.

Chỗ ở của Giang Dịch Hiên là biệt thự sang trọng. Nghê Thiên Ngữ nhìn thì mắt tròn.

Giang Dịch Hiên không lưu tâm, “Chỗ này đã là tốt lắm rồi, anh ấy nha, chỗ ở trước còn khoa trương hơn nhiều.”

Nghê Thiên Ngữ chỉ âm thầm hút không khí.

Cô dường như cũng xem qua tin về Trình Hải Dương, đã sớm bắt đầu theo đuổi Giang Dịch Hiên, theo đuổi chừng 7 năm, vừa vặn đúng lúc Giang Dịch Hiên tham gia vào làng giải trí.

“Thần a, cũng ột người đàn ông thế này rơi xuống cho cháu là được rồi, đập chết cháu đi, cháu không sợ đau.” Nghê Thiên Ngữ ngồi trên ghế salon nói lung tung.

Lúc này, người đàn ông trong truyền thuyết kia đi vào.

“Vị này chính là người bạn tốt nhất em thường nói sao?”. Trình Hải Dương nhìn vợ mình, trong ánh mắt mang theo nhiều thương yêu.

Giang Dịch Hiên đứng dậy làm giới thiệu.

Nghê Thiên Ngữ nhất thời có chút ngượng ngùng, đứng lên cười với Trình Hải Dương.

Trình Hải Dương hơn Giang Dịch Hiên 10 tuổi, nhìn qua cũng không đẹp trai, nhưng ngũ quan đoan chính, có phong độ của người tri thức.

Trình Hải Dương gật đầu với Nghê Thiên Ngữ, “Dịch Hiên thường nhắc tới cô, vẫn muốn biết ơn cô giúp đỡ Dịch Hiên, rốt cuộc cũng có cơ hội nhìn thấy rồi”.

“Nhất định là vợ anh quá khoa trương, đem ân huệ nhỏ gắp bội này cho anh biết”. Nghê Thiên Ngữ che miệng cười.

Trình Hải Dương rất khách khí với cô, cô cũng nhìn ra được, tất cả đều nhìn vào Giang Dịch Hiên. Như vậy cũng biết, Trình Hải Dương đối với Giang Dịch Hiên không tệ.

Nghe nói lúc Trình Hải Dương còn trẻ cũng làm loạn, người sống xa hoa truy lạc về đêm, nhưng đã hồi tâm nhiều năm rồi, đại khái là từ lúc bắt đầu gặp Giang Dịch Hiên, hoàn toàn tạm biệt cuộc sống kia.

Nghê Thiên Ngữ từ đáy lòng vì Giang Dịch Hiên mà vui vẻ, rốt cuộc vì người bạn tốt duy nhất mà yên tâm.

Lúc ở đây mấy ngày, Trình Hải Dương chủ động làm tài xế, đưa Nghê Thiên Ngữ tham quan phong cảnh chơi một lần, ăn cũng dẫn ra nơi nổi tiếng, Trình Hải Dương cùng Giang Dịch Hiên tiện lợi làm hướng dẫn viên du lịch cùng đi.....

Nghê Thiên Ngữ không rõ lắm Mạnh Diên Châu có đi tìm mình hay không, chắc là không có, bởi vì Mạnh Diên Châu chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô.

Khi cô chuẩn bị trở về nơi cũ, thì Mạnh Diên Châu lại gọi điện thoại tới.

11. Chương 11

Nghê Thiên Ngữ không nghĩ tới chuyện Mạnh Diên Châu như vậy mà lại chủ động gọi điện thoại ình, cô còn tưởng mình đã sớm bị đưa vào lãnh cung, người kia căn bản sẽ không nhớ tới mình. Còn nghĩ rằng, có nên chủ động đi lấy lòng hay không.

Cô nhìn điện thoại của mình, lại để điện thoại về chỗ cũ.

Lúc rời đi, Trình Hải Dương tự mình lái xe đưa cô ra sân bay. Nghĩ đến người đàn ông đã từng rung chuyển trời đất, dựa vào sức mình mà thành công, từ một người kiêu ngạo đến quan viên chính phủ cũng phải cho đến ba phần mặt mũi, cô liền hết sức lo sợ, đời này có tài đức gì a.

Sau đó cô lại cảm thấy, đây chính là giao chỗ tốt cho bạn mình.

Lúc chờ ở sân bay, cô và Giang Dịch Hiên nói câu được câu không.

Lúc Giang Dịch Hiên đi vệ sinh, cô đứng dậy, đi tới trước mặt Trình Hải Dương, “Trình tiên sinh.”

Cô cười như không cười, có vẻ không nghĩ ngờ ý tốt. Cô thật ra đã gặp qua người đàn ông này, trước đây rất lâu, khi đó trong nhà Giang Dịch Hiên mới gặp chuyện không may, Giang Dịch Hiên kéo một đồng đồ lớn tới tìm mình, cô ở trên cửa sổ thấy một chiếc xe, chủ nhân chiếc xe kia chính là người đàn ông này. Nghĩ đến, khi đó người đàn ông này đối với Giang Dịch Hiên có cảm tình, nhiều năm sau thành công cưới được nữ thần trong mơ. Nhưng thế nào được, mở đầu của truyện cổ tích bao giờ cũng khiến người ta hướng tới, nhưng truyện thiếu nhi luôn muốn thời gian cả đời mới có thể chứng minh được.....

Cho dù nét mặt cô nhìn qua có vẻ thân mật vừa phải, Trình Hải Dương vẫn không nhúc nhích cầm tờ báo, gật đầu với cô một cái.

“Dịch Hiên có nói qua cho anh, tôi đánh nhau rất giỏi không?”

Trình Hải Dương suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.

“Có lẽ thân thể của tôi đây không chống đỡ được đàn ông các anh, nhưng nếu anh đối xử với Dịch Hiên không tốt, tôi tuyệt đối liều mạng trở lại tìm anh, đừng cho là tôi nói đùa.”. Nét mặt của cô không tính là đặc biệt nghiêm túc, lại không khiến người nghe cho là cô đang nói đùa.

Cái thế giới này, người muốn sống luôn có người không sợ chết.

Trình Hải Dương biết ý tứ trong lời nói của cô, “Yên tâm, sẽ không có cơ hội đó.”

Giống như lúc này đã đạt được hiệp nghị, Nghê Thiên Ngữ lúc này mới yên tâm, “Anh nhất định phải đối tốt với cô ấy, anh không biết cô ấy là người phụ nữ tốt như thế nào đâu.”

Trình Hải Dương không nói gì, Giang Dịch Hiên trong mắt anh, bất kể là xấu, đều là người phụ nữ anh muốn.

Giang Dịch Hiên trở lại chưa được bao lâu, thời gian liền tới, Nghê Thiên Ngữ cũng bắt đầu xếp hàng.

Giang Dịch Hiên đứng vừa, nhìn bóng dáng cô đơn của Nghê Thiên Ngữ.....

Trình Hải Dương đứng ở bên cạnh vợ, “Em có một người bạn thật tốt.”

“Không có cô ấy, em không biết làm sao mình sống được.”

“Xem ra có chút nghiêm trọng.” Trình Hải Dương ôm chặt cô, “Thật hối hận không có gặp em sớm một chút.”

“Cũng không muộn, vừa vặn.”

Nghê Thiên Ngữ mới từ dưới xe taxi tới, đang ở nhà trọ nhìn xuống thì thấy Mạnh Diên Châu lái xe qua. Thời gian vừa đúng, để cho cô cũng hoài nghi, bọn họ có hẹn ước trước không. Cái tình huống ăn ý thế này gọi là thần giao cách cảm sao? Cô cười mỉa mai.

Cô dừng lại, ánh mắt sáng nhìn chiếc xe kia, Mạnh Diên Châu lái xe đi qua, dừng cạnh chân cô.

Cửa sổ xe hạ, ánh mắt Mạnh Diên Châu quan sát cô từ đầu đến cuối một lần, “Lên xe.”

Từ đây đến chỗ đậu xe, anh muốn bọn họ cùng nhau, cô vô cùng tự giễu nói với chính mình, anh đang kiểm thêm một chút thời gian chung đụng với mình.

Mạnh Diên Châu không hỏi cô thời gian này đi đâu, nhưng giọng châm chọc, “Cứ như vậy đã thiếu kiên nhẫn tìm nhà dưới sao?”. Nói qua nhếch miệng lên, “Còn chạy xa như thế, chẳng lẽ đổi khẩu vị sao, thích chú rồi hả?”

Nghê Thiên Ngữ cúi đầu suy tư, xem ra có người lấy hành tung “Không cẩn thận” của cô nói cho Mạnh Diên Châu, cô dám cam đoan, anh tuyệt đối sẽ không hao phí thời gian đi quan sát cô đi đâu, làm cái gì.

Cô đoán cũng không sai, chính xác là người anh quen biết ám hiệu người phụ nữ của anh chạy đến một tòa khác trong thành thị, cùng đi lại với Trình Hải Dương, còn cười nói đàn bà bây giờ quả thật lợi hại.

“Anh đúng là rất thức thời, bây giờ lưu hành cái gì cũng biết rõ”. Cô không định giải thích, bởi vì không cần thiết, anh cũng không có hứng thú.

“Tôi không thích dùng đồ người khác đã dùng qua.” Anh có ý định khác.

Cô như có suy nghĩ liếc anh một cái, “Đàn ông đều có tiêu chuẩn kép như vậy sao?”

“Cô có thể trực tiếp nói đó là tiêu chuẩn kép của tôi, chỉ là, đối với cô, tiêu chuẩn của tôi đã hạ thấp”. Trong lời của anh ẩn hàm thâm ý.

Nghê Thiên Ngữ cũng không suy nghĩ nhiều.

Anh lái xe đến chỗ đậu xe, hai người cùng nhau xuống xe.

Nghê Thiên Ngữ đi theo sau lưng Mạnh Diên Châu, nhìn anh biết đường quen thuộc, cảm thấy có chút buồn cười, rõ ràng là chỗ ở của cô, người đàn ông này cũng không cảm thấy chút nào, nhưng chắc chỉ có ngẫm lại một chút mà thôi. Mạnh Diên Châu thấy cô cười không kịp thu hồi thì anh quay đầu nhìn cô một cái, rất nhanh quay lại. Cô dường như thích hợp với việc cười, nụ cười nhẹ dễ chịu, không giống bông hồng kiêu diễm như vậy, cũng không bằng hoa cúc thanh nhã, như hoa hải đường bình thường tao nhã mang theo chút quyến rũ. Mạnh Diên Châu lắc đầu một cái, cô là dạng phụ nữ nào, anh căn bản tội gì phải tốn thời gian suy nghĩ. Trên thực tế, cô nhận thấy được tính tình của mình rất lạnh nhạt, nhưng biểu hiện trên gương mặt của cô lại không tương xứng, vì vậy có chút tò mò.

Nghê Thiên Ngữ không biết anh đang suy nghĩ gì, cũng không quan tâm, lấy cái chìa khóa ra mở cửa, anh không vội vàng như trước đây, trực tiếp đẩy cô ở trên giường để làm. Cô có chút suy nghĩ, chẳng lẽ trong thời gian này anh có giai nhân khác?

Ý nghĩ này mới dâng lên, Mạnh Diên Châu đột nhiên mở miệng, “Đi Tích Xuyên làm cái gì?”

Nghê Thiên Ngữ coi là hiểu, anh còn rất để ý cô đã bị người khác dùng qua hay chưa.

“Gặp bạn bè, thuận tiện giải sầu chút”. Cô cười cười, đi sang một bên rót nước cho anh, nhưng suy nghĩ một chút, nước trong bình cũng đã để mấy ngày rồi, có chút do dự, nhưng lại nghĩ nó không có lộ ra, lại nhanh chóng rót cốc nước cho Mạnh Diên Châu đi tới, “Sau khi đi anh cũng không tìm đến người ta, làm hại tâm tình người ta không vui, không thể làm gì khác hơn là tìm một chỗ chữa đau thương rồi....”

Cô than thở, còn ra vẻ già mồm cau mày, cô vốn gầy, biểu lộ như vậy có cảm giác ưu buồn.

Mạnh Diên Châu cầm cốc nước, bị nét mặt của cô thấy buồn nôn, nước cũng không uống nổi nữa.

Nghê Thiên Ngữ nhìn thấy bộ dạng này của anh, có vẻ muốn trêu chọc, trực tiếp đi về phía anh, mập mờ ngồi trên đùi của anh, “Không phải tới cùng tôi nói chia tay đấy chứ?”. Cô sờ sờ lồng ngực của mình, “Nơi này sẽ rất khó chịu.”

Mạnh Diên Châu vươn tay ra, Nghê Thiên Ngữ nghĩ rằng anh sẽ đẩy mình ra. Nhưng tay của anh đến ngực cô, dĩ nhiên cũng ngừng lại, cách y phục hoạt động.

Nghê Thiên Ngữ không nén được giận, cô cho là cô nói vậy, anh tất nhiên sẽ không đói bụng, thế nhưng anh lại làm trái ngược.

Nhìn thấy nét mặt của cô, khóe miệng của anh nở nụ cười, âm điệu có ý rút xuống, “Nét mặt này thế nào vậy, tôi không phải theo như ý muốn của cô sao?”. Anh nhìn một chút, áp bên tai cô, “Vậy thì cô cảm thấy tôi làm không đủ sao?”

Nói xong câu đó, hai tay anh liền nhéo vào eo cô, xoay người cô nằm trên ghế salon. Anh nhanh chóng cởi quần áo của cô ra, toàn bộ quá trình nhanh như vậy khiến cô chỉ cảm thấy chớp mắt là xong. Hai tay của cô không thể không nắm chặt vành ghế salon, cũng may là ghế salon này mềm mại, cô vốn ghét loại ghế salon khó lau sạch, bây giờ cuối cùng tìm được lý do không đào thải.

Động tác của anh rất mạnh, không chút nào quan tâm tới cô. Lúc cô thấy đau gào thét lên thì anh mới tốt bụng dừng lại động tác phía dưới, đôi tay từ sau lưng cô đưa về phía trên, không ngừng xoa bộ ngực của cô, để cho cô mau sớm có nhiệt tình.

Bởi trước đó đau đớn, mồ hôi lạnh trên trán cô không ngừng chảy xuống.

Mạnh Diên Châu lại dính bên tai cô, “Nhiều ngày như vậy.... có phải rất nhớ hay không?”

Phát giác cô bắt đầu thích ứng, mới chầm rãi chuyển động, động tác rất chậm, tựa như đang xác nhận bây giờ cô có thể tiếp nhận chưa. Trong miệng cô phát ra tiếng nỉ non đứt quãng, anh mới tăng nhanh động tác, tay cũng không dừng, ở trước ngực cô mở rộng phạm vi hoạt động.

Cô nắm chặt ghế salon hơn, mà thân thể của anh cũng dán chặt vào cô hơn, mang theo âm thanh dâm mị như thuốc trợ tình mãnh liệt, khiến cả hai cùng lâm vào vòng xoáy kích tình.

Nghê Thiên Ngữ cảm thấy toàn thân mình bủn rủn vô lực, lại có cảm giác thất bại bị vò sứt mẻ, mặc kệ để cho anh làm.

Nghê Thiên Ngữ cảm thấy mình nói những lời kia để anh không thích, cô vốn để cho anh mất đi hứng thú với cô, ai biết anh cố tình không như cô nghĩ, thậm chí còn dùng cái này cảnh cáo cô, đừng có đùa.

Anh ghét người khác coi anh là kẻ ngu, nếu như cô không muốn làm, đại khái có hteer nói một tiếng, anh chưa chắc sẽ làm người khác khó chịu, cô cố tình lựa chọn phương thức ngu nhất, anh chẳng lẽ không nhìn ra chiêu này của cô sao?

Nghê Thiên Ngữ mềm nhũn nằm trên ghế salon, cô càng ngày càng không biết người đàn ông này, hơn nữa anh suy nghĩ phức tạp khiến cô căn bản theo không kịp.

Cô không có mặc quần áo, chỉ là tùy tiện cầm quần áo đặt ở trước ngực mình, che đi thân thể, cũng không phải do xấu hổ sợ người ta nhìn thấy, đơn thuần không thích bộ dạng trần truồng của mình.

Mạnh Diên Châu mặc quần áo, động tác không nhanh không chậm, thể nhưng lộ ra mấy phần ưu nhã. Cô theo dõi anh cài xong nút áo cuối cùng, bộ dạng tinh anh này của anh, ai biết được lúc trước anh mới có một phen yêu kích thích như thế nào?

Con người quả nhiên cần trang phục ngụy trang.

Mạnh Diên Châu mặc quần áo tử tế, lúc này mới nhìn về phía cô, “Trước cô không phải trách tôi không cho cô một công việc sao? Bây giờ tôi bố trí giúp cô.”

Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ không theo kịp, vậy hôm nay anh tới đây để nói cho cô biết anh vì cô mà bố trí một công việc sao?

Cô chu chu mỏ, muốn hỏi tại sao.

Mạnh Diên Châu lại hở ra khóe miệng, “Không cần ngờ ý cảm ơn, cần phải vậy.”

Anh cười đến mức muốn đánh đòn, khiến cô không nhìn được, lấy quần áo trên người ném tới phía anh. Mạnh Diên Châu cũng không tức giận, đưa tay nhận được, đi tới phía cô, cầm quần áo đặt trên người cô, “Muốn dùng phương thức này bảo tôi ở lại sao?”

Anh cong cong thân, “Tôi cũng muốn ở lại, nhưng còn có công việc....”

Nói xong anh dùng ngón trỏ cùng ngón cái dùng trước ngực cô, nắm lấy đỉnh, sau đó mới đứng lên, “Đừng quên ngày mai 8h30 tới công ty báo cáo.”

Anh nói xong liền đi, hoàn toàn không thấy cô có tâm tình gì.

12. Chương 12

Nghê Thiên Ngữ do dự hồi lâu, rồi quyết định nghe theo sự sắp xếp của Mạnh Diên Châu, hiện tại cuộc sống của cô đang trong trạng thái chơi bời lêu lổng không phải là tốt.

Chỉ là đi làm ngày đầu tiên, Mạnh Diên Châu liền cho cô một cú. Mạnh Diên Châu ở văn phòng gặp một vị khách, cô liền đem cà phê đi vào, vừa đưa đến chén thứ hai thì đúng lúc Mạnh Diên Châu đưa vị khách ra ngoài, nhìn thấy bộ dạng cô bưng cà phê, lập tức nói, “Động tác của cô có thể chậm một chút.”

Ai cũng có thể nghe được tính khí của anh, Nghê Thiên Ngữ cũng không tức giận, tư thái biết vâng lời. Mà tới ban đêm, bọn họ vẫn như cũ ôm nhau triền miên, sau ai ngủ người nấy, anh cũng không đem việc ban ngày ra giải thích với cô, cũng không dụ dỗ tâm tình của cô.

Nhưng Nghê Thiên Ngữ theo suy nghĩ của mình, ngược lại cũng có thể đoán ra mục đích anh làm như vậy. Cô đến Mạnh thị, còn trở thành thư kí dành riêng cho Mạnh Diên Châu, cơ bản không hợp với lẽ thường, mọi người đại khác sẽ hướng sau lưng cô mà phỏng đoán, từ đó đoán ra cô tuyệt đối dựa vào quan hệ nào đó, mà Mạnh Diên Châu trước mặt mọi người khó chịu với cô, ở trong mắt người khác thì dù cô có quan hệ, cũng không có quan hệ gì với Mạnh Diên Châu. Hơn nữa, mấy cái mắt chung quanh kia, ngay cả có thể phỏng đoán sắp xếp cho cô một bối cảnh, đối với cô trong công việc tuyệt đối mới có lợi.

Từ nơi này làm việc ở bên trong, Nghê Thiên Ngữ bắt đầu cảm thấy người đàn ông này quả thật khác biệt. Lúc ở trong bệnh viện thì nhìn anh cảm thấy tâm tình của anh khá nhấp nhô, có thể biết được anh đối với người thân là tốt hay xấu, mà bây giờ, anh biến chính mình từ từ thành một người không có cảm xúc.

Mà ban ngày sẽ có người hay gặp Mạnh Diên Châu, tên là Ngô Kiến Dân, là một gã luật sư vô cùng ưu tú, nhưng vị luật sư này từ trước nay chưa bao giờ xuất hiện nơi công chúng, nguyên nhân là anh ta theo đuổi chính nghĩa, từng nhận một cuộc kiện cáo, vì thế mà đắc tội người cùng nghề, sau khi kết thúc phiên tòa, bị tất cả người cùng nghề chống lại.

Cái xã hội dị dạng này, cuối cùng dùng ví dụ thực tế nhất để chứng minh người tốt người xấu, thì ngàn vạn lần đừng làm người tốt.

Nghê Thiên Ngữ phỏng đoán nguyên nhân Mạnh Diên Châu gặp Ngô Kiến Dân, mà có thể đoán nguyên nhân như vậy là cô mất ngủ, không ngủ được. Cô nhìn người đàn ông đã ngủ trên giường kia, bỏ chăn mỏng trên người, cầm điện thoại để dưới gối, ra khỏi phòng, đi tới ban công bên ngoài phòng khách.

Cô gọi một cú điện thoại, chỉ nói mấy câu, đối phương nhanh chóng cắt đứt.

Đúng lúc ánh trăng sáng, chiếu xuống, bóng dáng của cô hiện lên trên tường, hiện ra một hình bóng đen. Cô quay đầu nhìn cái bóng của mình, bày ra mấy tư thế, phát hiện bóng dáng phía dưới của mình, hình như có cái gì đó hơi nhúc nhích. Cô dùng di động chiếu tới đó, phát hiện ra một đám kiến. Ở cạnh tường có trưng bày mấy quả nho, bọn kiến này đang vây quanh quả nho, cố gắng mang đi.

Nghê Thiên Ngữ không khỏi buồn cười, ngồi xổm người xuống, tiếp tục quan sát động thái của kiến.

Một năm kia, bọn họ một nghèo hai trắng, ở trong mắt người khác được coi là một đôi không có tiền đồ, không có tương lai, nhưng bọn họ quả thật rất hạnh phúc. Sẽ không nghĩ tới hôm nay sẽ không chung đụng nữa, nên làm thế nào để làm giảm bớt các mối quan hệ đi. Cũng không cần suy nghĩ, có phải nên lấy lòng cấp trên để có cơ hội thăng chức hay không. Bọn họ đơn giản chỉ có nhau, dùng tình cảm thuần túy nhất trang trí lẫn nhau.

Lúc đó trời mưa, bọn họ cũng không đem ô, không thể làm gì khác là núp dưới mái hiên tránh mưa. Khi đó, tay của anh vẫn nắm lấy cô, cô quay đầu lại thì thấy con người sáng long lanh của anh, giống như ngôi sao sáng nhất nơi chân trời.

Cô nhớ lúc sắc mặt anh trắng thán nói chuyện, “Anh thích em, đi theo anh.”

Kiên định như thế, để cho cô thật sự cho rằng anh có thể cho cô một thế giới mới toàn bộ.

Bọn họ nắm tay, ngồi ở thềm đá dưới mái hiên, bên cạnh có vô số con kiến bò, chúng nó mang đi những viên thức ăn, bọn họ cứ nhìn như thế, không có chút quây rầy.

Thật ra khi đó bọn họ cũng không biết, bọn họ cùng đám kiến này không khác biệt lắm, có ít thứ chính mình có thể mang đi, có ít thứ con người cần bản mang không được.

Trừ việc học được sự kiên trì, còn nên học được sự buông tha.

Nghê Thiên Ngữ hơi kinh hãi, phục hồi tinh thần lại, bởi vì một đôi chân xuất hiện, trực tiếp dẫm vào xác quả nho, đám kiến nhất thời chạy loạn đi, kinh hoảng nổi lên bốn phía.

Ý nghĩa của Nghê Thiên Ngữ đầu tiên lại là, nếu như đám kiến này biết sẽ gặp bất hạnh, có hối hận tới mang xác quả nho này hay không?

Không có đáp án.

Cô từ từ đứng dậy, sau đó nhìn Mạnh Diên Châu trần truồng trên người, cổ họng cô phát khô, không muốn nói chuyện.

Mạnh Diên Châu nhìn cô, mượn ánh trăng, cô đoán sắc mặt của anh bây giờ không đẹp mắt.

“Không ngủ được liền nhìn mấy con kiến này?”. Mạnh Diên Châu khẽ nâng chân mày lên, giọng nói không thể nói tốt.

“Vậy anh không ngủ được liền đến xem tôi nhìn mấy con kiến này sao?”. Cô nói lại, đáy lòng lại buồn bã thở dài, thật may là anh tới, đưa tâm tư của cô trở về, nếu không cô lại đi suy tư về năm tháng không ý nghĩa gì kia. Khái niệm không ý nghĩa, suy nghĩ cũng không sai, dù sao cũng đã qua.

Mạnh Diên Châu còn nhìn cô, ánh mắt nhìn chằm chằm điện thoại trong tay cô, nhưng không mở miệng.

Anh đứng trước lan can, mắt nhìn bầu trời xanh đậm kia, không biết đang nghĩ cái gì.

Nghê Thiên Ngữ đứng ở bên cạnh anh, trạng thái thích hợp nói chuyện phiếm, chỉ là bọn họ không phải là đối tượng có thể nói chuyện trời đất, không duyên có lãng phí buổi đêm tốt đẹp như vậy.

“Nghê nói cô từ nhỏ đã lớn lên cùng bà ngoại, thật lâu sau lại về bên cạnh mẹ, mẹ cô đối với cô hình như không tốt lắm”. Lúc Mạnh Diên Châu nói lời này, cũng không xoay người nhìn cô.

Con người Nghê Thiên Ngữ lóe lóe, ở đâu mà nghe nói, nhìn anh là biết điều tra qua bối cảnh sau lưng của cô rồi.

Mạnh Diên Châu tiếp tục mở miệng, “Lúc cô học đại học có nộp tiền học ột người bạn nam, nhưng không giải quyết được gì, tại sao?”

Hai tay của cô đặt trên lan can, khẽ nhấp môi, “Bởi vì, mẹ tôi không thích. Người đàn ông kia vừa vặn là đối tượng con gái kế (con của chồng sau) của bà ấy yêu thương, cho nên bà bảo tôi buông tha, thành toàn cho con gái kế của bà.”. Cô nghiêng đầu nhìn anh, “Anh đã gặp qua người mẹ như vậy chưa?”

Nói xong cô thở dài ra một hơi, lại cười, chỉ má trái của mình, “Chỗ này, lúc ấy bà ấy tát cho tôi một cái.”

Mạnh Diên Châu bình tĩnh nhìn cô, một chút thương hại cũng không có, “Vậy tiếp theo cô làm thế nào?”

“Đưa má phải cho bà ấy, nói cho bà ấy nếu không đánh đủ, còn có thể tiếp tục.”

Nghê Thiên Ngữ nói xong, chậm rãi đi về phía gian phòng. Mạnh Diên Châu xoay người, đôi tay ngược đặt trên lan can, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô. Ánh mắt của anh khẽ híp, bối cảnh sau lưng cô còn phức tạp hơn so với người bình thường, nhưng rất đơn giản. Gia đình đơn thân, không có tình thương của bố, không có tình thương của mẹ, người phụ nữ như vậy.... có phải lợi dụng rất tốt hay không?

Một người phụ nữ không có tình yêu gia đình, nếu như anh cho cô ấm áp, cô không phải liền biến anh thành bè gối cứu vớt duy nhất mà đối đãi?

Rất có ý tứ.

Cửa sổ khổng lồ sát đất, người đàn ông đứng một mình, âu phục thiết kế tinh xảo trên người anh, thêm một cổ lạnh lùng, hai tay anh ôm ngực, cho dù là bóng lưng, cũng khiến người ta khó có thể lại gần.

Hàn Tiệp từng bước đến gần Mạnh Diên Châu.

Cô không khỏi có chút buồn cười, người đàn ông này, lúc anh vẫn còn là thiếu niên, cô hi vọng anh biến thành như bây giờ, một cái nhìn liền khiến người ta xác định là một người tinh anh, có thể trên thương trường đánh liều sự nghiệp bản thân. Khi đó cô cao ngạo, cho dù trên mặt không biểu hiện, nhưng vẫn hi vọng một nửa kia của mình có thể xứng với mình, chẳng những phải có tướng mạo nhân phẩm cùng gia thế tốt đẹp, còn phải là người thông minh.

Hồi đó cô đã thích những người thành công, cũng hi vọng mình có thể sánh vai cùng một người như thế.

Sau khi bọn họ quen nhau, cô phát hiện anh chỉ yêu chơi mà thôi, thật ra thì rất thông minh, âm thầm hài lòng, mình cũng cho phép bồi dưỡng anh thành loại người mình thích.

Hôm nay, anh đang phát triển theo hướng mà cô đã từng hi vọng, cô lại hi vọng anh là một thiếu niên đơn thuần, một thiếu niên hay trêu đùa chỉ ở bên cạnh cô.

Đại khái con người luôn cảm thấy như vậy là chưa đủ đi, luôn hi vọng người đàn ông bên cạnh trở nên tốt hơn, nhưng không biết rằng, khi anh ấy thật sự trở nên tốt hơn, có nhiều ánh mắt ở trên người anh ấy hơn, mà anh ấy cũng có sự lựa chọn rộng hơn, mình không bao giờ là duy nhất nữa, chắc chỉ có lúc này, mới thêm muốn thời gian mình trở thành duy nhất.

Mạnh Diên Châu không xoay người, nhưng lúc này tay khẽ rũ xuống.

Hàn Tiệp thở dài, chuẩn bị nói chuyện, Mạnh Diên Châu lại lên tiếng trước, “Em không cần phải như thế này.”

Anh nói liên tục, cũng trở nên ngắn gọn, giống như cô đã từng hướng tới như vậy, nói những lời đơn giản nhất, ẩn giấu ý tứ biểu đạt của bản thân, phương thức so chiêu với người thông minh. Nhưng hôm nay cô chỉ có chua xót, có cả phần lạnh lùng, cô chưa bao giờ nghĩ tới, nếu như nói trước, cô không dám tin rằng anh cách mình ngày càng xa, giờ khắc lạnh lùng này cũng ép mình phải tin tưởng.

Cô tự nhiên hiểu ý tứ của anh, hôm nay cô xuất hiện tại Mạnh thị, thậm chí có chức vụ đặc biệt, xuất hiện như vậy trước mặt anh, ẩn hàm gì đó, bọn họ có thể hiểu.

“Em dựa vào năng lực của chính mình tiến vào Mạnh thị.”. Cô cắt đi tâm tình của mình, chỉ cho phép mình luống cuống mấy giây, cho dù mất đi, cô cũng có thể tự tin mà cười xinh đẹp. Cô tới bây giờ cũng biết, thật sự có thể để ỉnh nhếch nhác không phải là người khác mà là mình, dù có khó chịu hơn nữa cũng có thể giữ vững tư thái đẹp nhất.

Mạnh Diên Châu quay đầu nhìn cô, khoe miệng khẽ nhếch, cười, “Anh trai anh còn không buông tha sao?”

Hàn Tiệp không nhìn ra thật sự anh muốn chọc giận mình mà còn đơn thuần hỏi thăm, “Không có liên hệ gì tới anh trai anh, là tự em nghĩ mình tiến vào Mạnh thị, thật sự trước kia bọn em có liên lạc, nhưng từ khi anh biết, em và anh trai anh đã không còn liên hệ. Hơn nữa, dù là trước kia, anh trai anh cũng chỉ mượn từ em, biết được tin tức của anh mà thôi, cũng không có ác ý”.

“Nếu như từng cử động của em đều bị người khác giám sát bên trong, em sẽ có cảm giác gì?”. Anh hơi hột nói ra khỏi miệng.

Hàn Tiệp khẽ lắc đầu, “Nếu như biết rõ anh sẽ để ý như vậy, em sẽ không.....” Nhưng bây giờ nói cái này còn có công dụng gì?

Mạnh Diên Châu liếc nhìn cô một cái, chuẩn bị đi ra ngoài.

Hàn Tiệp cắn môi mình, còn thấy khó chịu, “Anh đối với em bây giờ thật sự không còn chút tình cảm nào sao? Tất cả anh đã quên hết sạch?”

13. Chương 13

Nghê Thiên Ngữ không cố ý nghe lén bọn họ nói gì, hơn nữa giá trị lời nói này cũng không lớn, huống chi cô cũng không có hứng thú, vì vậy ôm tài liệu rời đi. Hiện tại công việc của cô rất đơn giản, chỉ là không thể có bất kì sai lệch nào, bởi vì cô sắp xếp tất cả thời gian của Mạnh Diên Châu. Làm việc mấy ngày nay, cô phát hiện Mạnh Diên Châu cố ý đưa tất cả của anh đi ra ngoài, bất kể là đàm phán hay là hội nghị, tất cả thời gian đều được sắp xếp rất bí mật, nói cách khác, muốn biết hành tung người của anh rất khó.

Cô vốn là ôm tài liệu chuẩn bị đi, rồi lại vào lúc quay đầu lại, cô nhìn thấy Hàn Tiệp ngơ ngác đứng tại đó, không có bất kì động tác nào, dù bóng dáng của Mạnh Diên Châu đã sớm biến mất. Một đoạn tình cảm ở bên trong, đáng hận nhất là thời điểm này đi, cô còn không bỏ được, đối phương đã sớm loại bỏ cô trong thế giới của anh ta, khi cô rốt cuộc phục hồi tinh thần lại thì liền sầu nào cũng không kịp.

Nghê Thiên Ngữ không rõ lắm vì sao mình sẽ có cảm xúc này, nó vốn không nên thuộc về cô, cũng không phù hợp với thân phận của cô, cô nên cảm thấy vui vẻ khi Mạnh Diên Châu cùng Hàn Tiệp không quay lại, nhưng cô không vui mừng nổi, mặc dù cũng không khổ sở. Cô có thể hiểu được nguyên nhân mình sẽ bị

Mạnh Diên Châu mang tới Mạnh thị, một là bây giờ Mạnh Diên Châu cần bồi dưỡng một người thuộc về anh, cô có lẽ không hề để anh bồi dưỡng được, nhưng có thể nhận định không thuộc về đối thủ của anh. Dĩ nhiên nhân vật này có rất nhiều người đảm nhiệm, một trong những nguyên nhân đấy là sự xuất hiện của cô, vô hình nói cho Hàn Tiệp, không cần suy nghĩ tiếp về những kỷ niệm lãng mạn xa xưa, nhìn như vậy, Mạnh Diên Châu hình như cũng không biểu hiện anh máu lạnh ra như vậy, nhưng anh lại không giải thích nữa, bất kể người khác xem hiểu hay xem không hiểu.

Nghê Thiên Ngữ ôm tài liệu, tiến vào phòng làm việc của Mạnh Diên Châu. Trước anh còn mặc nguyên bộ y phục này, giờ phút này lại cởi áo khoác tây trang xuống, lộ ra áo sơ mi màu xám thẫm, anh hình như rất thích quần áo màu tối đậm, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài. Ánh mắt của cô rơi vào trên cánh tay của anh, anh vén tay áo sơ mi lên, có cảm giác thư thái nói không nên lời, mà bản thân của anh cũng không phát hiện ra.

Mạnh Diên Châu xem qua tài liệu một chút, không nói gì. Những sự kiện này không ớn lắm, ngay cả anh cũng cảm thấy không có giá trị gì để xử lý, nhưng trường hợp thật sự lớn, lại không tới phiên anh làm chủ, vừa nghĩ như vậy, tâm tình của anh có chút xấu đi.

Lúc anh ngẩng đầu, liền thấy cô đang trố mắt, “Có cái gì tốt để xem sao?”. Anh nhướn mày, trọng điểm tự nhiên sẽ không phải là cô đang trố mắt, đơn thuần anh tìm một chỗ để trút ra sự mắc kẹt trong tâm trí của mình.

Nghê Thiên Ngữ phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn anh một cái, mới báo cáo, Ngô Kiến Dân tới đây. Mạnh Diên Châu gật đầu một cái, ý bảo mời đối phương tới đây. Nghê Thiên Ngữ lúc này mới rời khỏi phòng làm việc, hơn nữa đi chuẩn bị cà phê. Cô không hiểu là cơ bản anh có thể lén lút liên lạc với Ngô Kiến Dân, nhưng anh lại cứ trắng trợn ở trong phòng làm việc này gặp gỡ, mà nắm quyền Mạnh Thị là trong tay Mạnh Vĩ Đình, có cái gì có thể lừa gạt được Mạnh Vĩ Đình, đạo lý này cô không tin Mạnh Diên Châu không hiểu, biết rõ mà thôi, Mạnh Diên Châu rốt cuộc muốn làm cái gì?

Thật ra thì cũng đơn giản, anh muốn nói rõ cho Mạnh Vĩ Đình, bây giờ anh có ý đồ với Mạnh thị, bởi vì coi như anh biểu hiện ham muốn với đối phương thì cũng không tin, không bằng đối phương tính, thuận tiện làm cho đối phương nghĩ mình thật ngu xuẩn, nếu như đối phương chẳng phải nghĩ, cũng không đoán được rốt cuộc anh muốn làm gì.

Rất nhanh chóng, Ngô Kiến Dân liền cầm cặp tài liệu đi vào, gật đầu với Mạnh Diên Châu một cái, “Mạnh tổng.”

Mạnh Diên Châu đưa tay ra chỉ vào chỗ ngồi đối diện, ý mời Ngô Kiến Dân ngồi xuống, “Xem ra đại luật sư Ngô đã xem xét kỹ.”

Anh nghe qua, Ngô Kiến Dân này đang có một nhà già trẻ phải dựa vào anh ta nuôi dưỡng, dựa vào trước kia để tự nhiên có thể chống đỡ một thời gian, nhưng về sau đã không thể nữa, giờ phút này anh cho Ngô Kiến Dân cơ hội này, giống như cho sói đói bụng một miếng thịt, coi như có lo miếng thịt này có độc, cũng sẽ hi vọng trong lòng thử một lần.

Ngô Kiến Dân không trả lời câu nói của Mạnh Diên Châu, mà đưa cho Mạnh Diên Châu một tập tài liệu. Nếu muốn đạt được hợp tác, liền đưa ra thành ý mới được. Mạnh Diên Châu nhìn qua tài liệu kia, là tài liệu mà Ngô Kiến Dân phân tích ra, phần tài liệu này biểu lộ quyền phân phối cổ phần của Mạnh thị, các bước thực hiện nếu Mạnh Diên Châu muốn giành lấy cổ phần.

Mạnh Diên Châu nhìn qua một lần, liền để tài liệu lại trên bàn, không nói gì.

“Tôi đề nghị hiện tại Mạnh thiếu không nên có biện pháp lấy cổ phần này.”

Mạnh Diên Châu nâng cằm lên một chút, ý bảo Ngô Kiến Dân tiếp tục.

“Mạnh thị hôm nay là nhờ có đại thiếu gia Mạnh mà đạt tới huy hoàng, hơn nữa bây giờ tất cả quyền lớn đều trong tay đại thiếu gia Mạnh, nếu như lúc này anh lựa chọn đoạt quyền, đại thiếu gia nói một câu thôi, đám người dưới kia đều không đồng ý. Huống chỉ ai cũng biết phần cổ phần thuộc về anh, được coi như là đã thanh toán, cũng chỉ coi là góp vốn cổ đông, lấy được tiền hoa hồng cuối năm, bây giờ đối xử giống nhau, nếu như làm như vậy còn có thể sinh ra khoảng cách với đại thiếu gia. Tôi tính qua, cổ phần của anh cùng đại thiếu tương đối bằng, nhưng đừng quên đại thiếu còn có mẹ của ông ta.” Ngô Kiến Dân nói xong nuốt

nước miếng, anh nói lời này là cũng có lòng, anh muốn cùng hợp tác với người trẻ mới vậy cánh này, nhưng rất rõ ràng, nếu như hai anh em này đấu nhau, người đàn ông trước mặt đang có lợi chính là năng lực của Mạnh Vĩ Đình, tuyệt đối không người nào dám hoài nghi. Mạnh Diên Châu cùng Mạnh Vĩ Đình giằng co, điều này phụ thuộc vào người của họ mà thôi, tuyệt đối có chỗ tốt.

Những thứ đồ này Mạnh Diên Châu rõ ràng, lại cùng Ngô Kiến Dân bàn về phương diện khác, mặc dù hai bên đều có cất giữ, nhưng nói chuyện được với nhau không sai.

Nghê Thiên Ngữ đưa café vào sau, bọn họ vẫn nói chuyện với nhau, hơn nữa Mạnh Diên Châu hình như cũng không để ý cô nghe được cái gì.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Mạnh Diên Châu tự mình đưa Ngô Kiến Dân ra ngoài, biểu hiện khá coi trọng người này.

Không lâu sau, Mạnh Diên Châu liền dẫn Nghê Thiên Ngữ cùng nhau đi ra ngoài. Nghê Thiên Ngữ trong tay có công việc anh sắp xếp, vốn cho đi theo anh đi thị sát một công ty được, nhưng tạm thời anh lại lựa chọn đi tới quán cà phê, hơn nữa để cho cô ngồi ở bên ngoài, có vẻ không hy vọng để cho cô nghe được nội dung đàm luận của bọn họ.

Mạnh Diên Châu vừa mới ngồi xuống không lâu, liền có một người đàn ông từ chỗ khác đi ra, ngồi đối diện với Mạnh Diên Châu. Người đàn ông đeo kính đen, che hơn nửa gương mặt, không rõ tướng mạo của anh ta.

Người này có biệt hiệu là A Tam, đã từng hợp tác nhiều lần với Mạnh Diên Châu.

“Điều tra thế nào rồi?” Mạnh Diên Châu cau mày.

A Tam đưa ra mấy phần tài liệu và hình, “Đúng như anh suy đoán, Ngô Kiến Dân là người của anh trai anh.”

Người đàn ông nói lời này cũng không có bất kì biểu lộ gì.

Mạnh Diên Châu méo miệng một chút, anh cũng không hiểu, vậy anh trai anh nhất định tính đúng chuyện của anh, nhất định phải coi anh là một kẻ ngu mà đối đãi mới bỏ qua.

Anh cũng chỉ là hơi hoài nghi mà thôi, kết quả lại chính xác, người bên cạnh anh dù chỉ có một cũng không thể tin tưởng, điều này làm cho anh không khỏi lại cảnh giác một phần.

Mạnh Diên Châu đi ra rất nhanh, Nghê Thiên Ngữ có cốc cà phê cũng chưa uống xong. Sau khi cùng nhau đến công ty được thị sát, quy mô giống nhau, cũng biểu hiện hết sức nhiệt tình đối với Mạnh Diên Châu, cũng không biết là không phải nhìn mặt mũi của Mạnh thị hay không. Mạnh Diên Châu tận tâm tận lực, không chỉ đi thăm kho hàng, còn hỏi thăm không ít quá trình, khiến người quản lý đi bên cạnh không ngừng ca ngợi anh thật sự có trách nhiệm.

Ai cũng biết rõ là thuốc lá bao nhiêu, ngay cả khi nhà nước đã áp dụng nhiều phương thức tiến hành, cũng chưa phát huy được hết chức năng của các phương thức này, đến bây giờ giá thuốc vẫn như cũ chưa giảm xuống. Mà khối mẩu chốt buôn bán, đã bị không ít người nhìn trúng, hiện tại vốn đã gần như bão hòa.

Mạnh Diên Châu vừa đi thăm vừa thăm nghĩ, ban đầu Mạnh Vĩ Đình đã bắt được cơ hội này, đưa Mạnh thị nhanh chóng phát triển, tiên cơ* có thể gặp nhưng không thể cầu. Anh mấp máy môi, nhận thấy mình với Mạnh Vĩ Đình thật sự vẫn còn chênh lệch.

* tiên cơ: những chuyện được định sẵn bởi thần linh mà con người không thể biết được.

Nghê Thiên Ngữ đi cùng với anh, không biết anh đang nghĩ cái gì, chỉ thấy vẻ mặt của anh càng nghiêm túc.

Lúc xế chiều, công ty có một cuộc họp rất quan trọng, họp bàn yêu cầu quản lý công ty quy mô lớn và đưa ra một số quyết định biện pháp với các dự án lớn gần đây của công ty. Đương nhiên, Nghê Thiên Ngữ không có tư cách tham gia cuộc họp như vậy. Mà Mạnh Diên Châu sau khi họp xong, liền trực tiếp đi tới phòng làm việc.

Mặc dù Nghê Thiên Ngữ không rõ lắm trong cuộc họp xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn nét mặt Mạnh Diên Châu cũng rõ ràng, nhất định anh bị thiệt thòi không ít. Mà nghe chuyện từ các đồng nghiệp, cũng xác nhận được suy đoán của cô. Mạnh Diên Châu ở trong cuộc họp cũng đưa ra phương hướng phát triển của công ty, cũng muốn được mọi người ủng hộ, anh lấy xe hơi làm ví dụ, bây giờ mọi người luôn hi vọng xe có tính năng an toàn thoải mái, cũng nghĩ tới việc bảo vệ môi trường, mà mọi người với nhu cầu xe hơi ngày càng nhiều, ngành này có không gian phát triển tương đương, hơn nữa lấy mấy nhãn hiệu xe hơi làm ví dụ.

Không cần Mạnh Vĩ Đình mở miệng, tự nhiên đã có người phản đối. Mà Mạnh Vĩ Đình chỉ nói khéo chệch hướng đi: Em căn bản không biết thị trường quốc nội, nhãn hiệu mà có sự kiện ngộ độc sữa vào ngày hôm sau thì sẽ có khuyến mãi lớn vào ngày hôm nay khiến nhiều người xếp hàng, cái gì chất lượng cao đều chỉ là lời nói suông.

Mạnh Diên Châu chống lại ánh mắt của Mạnh Vĩ Đình, một cách khó chịu, còn căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình. Nhưng Mạnh Vĩ Đình cũng chỉ lắc đầu, biểu lộ nặng nề là anh căn bản không hiểu rõ thị trường dưới mắt mình, thị trường hôm nay chính là mọi người luôn oán trách công ty không hiệu quả luôn luôn không đặt ra chất lượng qua được sự vật, nhưng đám người kia tiêu tốn tiền bạc đi ủng hộ loại vật này thì bọn họ lại nguyện ý mua loại hàng rẻ kém chất lượng hơn, đây chính là hiện trạng, bọn họ hi vọng có thể tiêu tốn số tiền ít nhất, nhưng không biết rằng chất lượng cũng cần tiền bạc làm trụ cột.

Mạnh Diên Châu bị Mạnh Vĩ Đình làm khó xử trước mặt mọi người, dù anh cảm giác lý luận của mình là tuyệt đối chính xác, nhưng lời nói kia thậm chí có điểm giống phim truyền hình phát trên tv lúc 8 giờ tối vậy: Chúng ta phải làm người tốt, làm chuyện tốt, không điều kiện đi trợ giúp người khác..... rõ ràng anh không có lỗi, nghe vào lại cảm giác sai vô cùng.

Bình thường, vào giờ này là Mạnh Diên Châu đi rồi, nhưng giờ cửa phòng làm việc vẫn đóng chặt lại. Các đồng nghiệp cũng đã tan việc rồi đi, cô nhìn quanh bốn phía, không có người, lúc này mới thu thập tài liệu lại trước mặt bàn, sau đó đứng dậy hướng phòng làm việc đi tới.

Cô không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa ra.

Mạnh Diên Châu ngồi trên ghế xoay, tay đặt trên đầu ghế, mà đầu gối ở hai tay. Ánh mắt của anh khép chặt, giống như đã ngủ.

Nghê Thiên Ngữ nhìn anh một chút, đứng một lát, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, lúc này, có lẽ anh chỉ muốn ở một mình ngáy ngô. Mới đi được hai bước, liền có âm thanh truyền đến, “Tới đây.”

Cô xoay người, quả nhiên anh đã mở mắt, hơn nữa nhìn chằm chằm vào cô.

Không chần chừ, cô trực tiếp đi về phía anh, mới vừa đến gần anh thì bị anh kéo vào trong ngực. Cô cũng không giãy giụa, ánh mắt quyến rũ động lòng người nhìn anh, tràn đầy hấp dẫn vô hạn. Đầu ngón tay của anh ở trên mặt cô tìm kiếm, liền dùng môi che kín môi cô, cũng không dụ dằng, thậm chí mang theo cảm giác phát tiết kịch liệt.

Khi tay anh trượt vào trong ngực cô thì cô cũng khéo léo lấy tay ôm lấy cổ anh, sau đó anh lại dụ dằng đi mấy phần, ôm cô đặt trên mặt bàn, sau lưng cô chính là máy tính của anh, mà cô bị người đàn ông trước mắt này mở chân ra, quần lót bị kéo trượt sang một chân, giờ phút này đang lắc lư, bởi vì eo của anh tiến vào, không dụ dằng cũng không mãnh liệt.

Nhưng tâm tình anh không chắc, động tác từ từ trở nên không nặng không nhẹ, nhưng cô không thích bị đặt trên bàn, huống chi chỗ này thật khiến người ta phạm tội, vấn đề nén mình kêu thành tiếng.

Cô càng ức chế như vậy, động tác của anh càng kịch liệt, giống như muốn đối phó với cô.

Đợt cao triều cuối cùng, đầu của anh vùi vào trong cổ cô.

Mồ hôi trên trán cô bắt đầu trượt xuống, mang theo cảm giác nhột kị dị. Mà cô vươn tay, lại ôm lấy anh, giống như đang an ủi.

Chẳng biết tại sao, cô như đang biết anh khổ sở lúc này.

“Có phải cảm thấy tôi rất vô dụng không?”. Mạnh Diên Châu từ từ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của cô.

Anh hoàn toàn không có vừa triền miên sau lại dịu dàng, thậm chí sắc mặt rất trầm, nhìn cô, nhất định cô phải ột đáp án. Mà động tác của cô là đẩy anh ra, thuận tiện sửa sang lại váy công sở của mình, cũng may áo cũng chỉ đứt mấy nút áo, hoàn toàn chưa lộ ra ngoài.

Sửa sang xong ình, cô nhìn anh, “Tôi chỉ thấy anh rất trẻ tuổi.”

Lời này có vẻ kì quái, là còn quá trẻ nên non nớt, vì vậy thất bại khó chịu đều là chuyện thường tình ; có lẽ là còn trẻ, muốn đánh bại kẻ địch vẫn còn cơ hội.

Anh lại đổ về chiếc ghế xoay, ánh mắt không hề rơi vào trên người cô, “Cô đi đi!”

Hiện tại anh chỉ muốn một mình ngáy ngô.

Nghê Thiên Ngữ kéo váy áo của mình, đi ra khỏi phòng làm việc, y hệt bộ dạng lúc đi vào, không có gì xảy ra cả.

14. Chương 14

Nghê Thiên Ngữ đi ra phòng làm việc, lại thấy Hàn Tiệp đứng cách đó không xa, dùng ánh mắt ngăm ngăm chịu đựng nhìn cô. Theo bản năng, Nghê Thiên Ngữ lấy tay sửa tóc. Quần áo của cô đã sửa sang lại, vì vậy cô cũng không sợ sẽ lưu lại cái gì. Chỉ là bàn tay đến trên tóc thì cảm giác điều mình làm là dư thừa, Hàn Tiệp nếu đứng ở chỗ này, làm sao có thể đứng lúc cô vừa đi ra mới đứng ở nơi này.

Cô để xuống tay của mình, cười cười với Hàn Tiệp, Hàn Tiệp lại nhìn cô, lúc cô đi qua bên cạnh hỏi một câu, “Anh ấy có khỏe không?”

Người phụ nữ rốt cuộc có thể hèn mọn tới trình độ nào, có lẽ ngay cả cô đều không rõ. Nghê Thiên Ngữ rất khó tưởng tượng ra, Hàn Tiệp luôn luôn kiêu ngạo, nhưng có thể biết bạn trai cũ cùng cô phóng đăng sau đó lại dùng thái độ quan tâm. Có lẽ bản chất phụ nữ không khác biệt lắm, ở chung một chỗ luôn yêu cầu đối phương phải chung thủy, sau khi tách ra thì tiêu chuẩn bắt đầu rất xuống.

Mà Hàn Tiệp xưa từng có ánh mắt khinh thường với cô bây giờ lạnh lẽ chuyển đổi, khinh thường đến từ tự tin, nếu không có tự tin, vậy tự nhiên cái khinh thường cũng đi xa.

“ Cô cho là thế nào?”. Nghê Thiên Ngữ không có trả lời rõ ràng, cô căn bản không muốn trả lời.

Mãi cho đến lúc đi ra công ty, Nghê Thiên Ngữ chợt hiểu, Hàn Tiệp sau khi chia tay biết được Mạnh Diên Châu gặp gỡ, lập tức chạy tới quan tâm anh ta, lo lắng tâm tư của anh ta lên xuống. So sánh như vậy, chính cô quả nhiên là một người có trái tim lạnh.

Ban đầu cô đối đãi người kia thế nào? Khi nhìn trong gương cô thấy mình càng ngày càng tiều tụy, cô sợ mình trẻ thế này còn được bao năm nữa thì thành bà già, cô nhìn tay mình mỗi ngày làm việc nhà, có thể nhìn thấy tay thô ráp, sau đó cô sợ, sợ lắm rồi. Sau đó cô không muốn sống như vậy nữa, mỗi ngày nhàm chán như thế, chỉ có thể an ủi lẫn nhau bảo rằng * tương lai sẽ tốt hơn *, nhưng bọn họ rõ ràng cũng biết, ngày mai tiếp tục sẽ không bao giờ tốt hơn, ngày mai ở nơi nào đó bọn họ cũng không rõ.

Luôn có người nói hai người chia tay là vì yêu không đủ, nhưng nếu cô nói cô nguyện ý vì anh mà chết, cũng không nguyện ý ngày từng ngày nhìn mình nhanh chóng già đi, thế nhưng anh vẫn trẻ như thế, cô không muốn nhiều năm như vậy, trước kia bọn họ yêu nhau, chống đỡ cho nhau lại kém hơn một gương mặt trẻ tuổi. Cô như vậy, rốt cuộc có tính là tình yêu hay không?

Bất kể có tính hay không, cô đều lựa chọn là từ bỏ, không phải sao?

Lòng của cô cứng rắn nhiều, khi người trên đời cũng đang thảo luận xem phụ nữ là động vật si tình cỡ nào thì cô lựa chọn không hề có cái gì báo trước, cùng người đàn ông kia nói chia tay.

Vô tình, khóe mắt có chút ướt, cô vốn ình đã quên mất cái gì là khóe. Cô sờ sờ khóe mắt, càng muốn tin tưởng, chẳng qua hôm nay lau kem BB(kem lót trang điểm) đụng phải khóe mắt, vì vậy bị kích thích, mới có thể có ý nghĩ chua xót là muốn được rơi lệ.

Mạnh Diên Châu ngồi trong phòng làm việc thật lâu, ánh mắt nhấp nháy, thậm chí trên bàn cũng có dấu vết phản ứng màu trắng đỏ. Anh không muốn động, cũng không nghĩ. Dù mùi dâm mị nhỏ nhoi vẫn còn, anh vẫn không muốn động.

Lúc còn bé, bạn hâm mộ những thứ không cần trả giá mà chỉ cần cố gắng là có thể thành công. Có bạn học cùng, bọn họ không cần cố gắng nhiều, bình thường cũng có thể làm đủ, chung quy lại có thành tích tốt hơn của bạn, những người đó được gọi là người may mắn. Nhưng chúng ta cũng không biết, những người này dù bí mật tiêu hao không nhiều công sức lắm, nhưng bọn họ sẽ làm trong trình độ nghiêm túc mà chúng ta không đạt tới, thậm chí bọn họ sẽ vì một đề bài không thể hiểu ra mà lúc ăn ngủ nghỉ cũng nghĩ trong đầu. Khi mình cũng muốn trở thành người như vậy, để cho người ta dùng ánh mắt hâm mộ nhìn mình, mới biết áp lực như vậy bao nhiêu, vì một câu “Bạn thông minh” của người khác mà mình muốn chịu đựng bao nhiêu.

Anh gơ tay lên, thậm chí bắt đầu hoài nghi, mình không phải có thể làm đến đó.

Cầm áo khoác lên, anh đứng lên, đi hai bước, còn rút ra giấy ăn, lau đi dấu vết trên bàn.

Khi Mạnh Diên Châu nói ra hai chữ “Về nhà” thì Ngũ thúc cũng kinh ngạc liếc anh một cái, không chỉ mình anh, mà người khác cũng biết, anh rất ít khi trở về cái gọi là nhà họ Mạnh, mà chính anh chưa bao giờ coi nơi đó là nhà của chính anh.

Ngay cả anh cũng không rõ, vì sao sau khi Mạnh Vĩ Đình cho anh một bài học, còn muốn đi đối mặt ông ta, có lẽ muốn in thêm thêm kiên định.

Đám người giúp việc nhìn thấy anh cũng sững sờ, nửa ngày mới kêu lên, “Thiếu gia”

Mạnh Vĩ Đình đang dùng bữa, mà Dư Hà đang khuyên bảo mong Mạnh Vĩ Đình tận lực ăn nhiều hơn chút. Giờ phút này khóe mắt Mạnh Vĩ Đình đã nhận ra Mạnh Diên Châu, lắc đầu với Dư Hà một cái.

Dư Hà thở dài, lúc này mới quay lại nhìn Mạnh Diên Châu, bảo người giúp việc cầm một đôi bát đĩa tới đây.

Mạnh Diên Châu vốn định đi lên lầu hai, lại thay đổi chủ ý, đi về phía bàn ăn, “Vừa đúng lúc chưa ăn cơm, bụng đang đói.”

Anh nói xong lời này, liền ngồi xuống. Anh cho là mình sẽ rất khó khăn ngồi xuống đối mặt với Mạnh Vĩ Đình, nhưng giờ phút này mới cảm thấy, vậy thì khó khăn cái gì chứ? Chỉ cần anh nhớ lại lúc đó, mẹ của anh bị hai mẹ con này hại chết, anh còn có lý do trốn tránh gì nữa?

Ngồi ở bên cạnh ăn không có người là người khác, là mẹ của Mạnh Vĩ Đình, Lương Vĩnh Như. Anh châm chọc cười cười, anh không trở về cái nhà này, giống như biểu hiện mình có chí khí quan trọng cỡ nào. Thật ra thì người khác căn bản không quan tâm, thậm chí anh không ở đây, hai mẹ con này có thể vui vẻ hơn, người một nhà vui vẻ hòa thuận, chính anh là ghê tởm lắm đấy.

Lương Vĩnh Như dùng khăn ăn chùi miệng, nhìn con trai của mình, “Thức ăn này là cái Hà tự mình làm, dù con không muốn ăn, cũng nên cố ăn nhiều một chút.”

Lương Vĩnh Như nói lời này ra ngoài, Dư Hà có chút xấu hổ.

Mạnh Vĩ Đình nể mặt định cầm đĩa lên gấp, nhưng chiếc đĩa của ông vừa đụng vào món ăn này, Mạnh Diên Châu liền nhanh chóng đoạt lấy miếng của Mạnh Vĩ Đình định lấy, “Thì ra là đi Dư làm, cháu muốn thử nếm một chút.”

Cách gọi của anh rất kì quái, quan hệ của Dư Hà cùng Mạnh Vĩ Đình thế nào mọi người đều biết, nhưng dù sao không có danh phận, mà tuổi của Dư Hà lại..., mà ở trong nhà này, người giúp việc lại kêu Dư Hà là Dư tiểu thư..... những danh xưng này cũng chả ra cái gì cả.

Dư Hà cũng không quan trọng lắm, cười nhìn Mạnh Diên Châu, “Nếu thích nhu vậy, vậy thì ăn nhiều một chút.”

Mạnh Vĩ Đình thu hồi chiếc đĩa, cũng không gấp nữa.

Mạnh Diên Châu dùng khăn ăn lau miệng, mấy phần lộ ra nụ cười đơn thuần, “Anh, em muốn thỉnh giáo một vấn đề với anh.”

Sau khi anh nói xong, Dư Hà cùng Lương Vĩnh Như đồng loạt nhìn về phía anh, chính anh cũng không biết một câu nói của mình mà khiến nhiều ánh mắt nhìn mình như thế, nhìn một cách đơn thuần sang Mạnh Vĩ Đình, “Anh nói là kinh nghiệm dồi dào và trẻ tuổi, cái nào lợi hại hơn?”

Ánh mắt của Mạnh Diên Châu từ từ trở nên khiêu khích liêu lĩnh, mà Mạnh Vĩ Đình như cũ không biến sắc, uống một ít canh mà Dư Hà đưa cho ông, “Kết quả thế nào chẳng phải cũng biết rồi sao?”

Khóe miệng Mạnh Diên Châu nhếch lên, “Cũng đúng.” Nói qua anh đứng lên, “Mọi người từ từ ăn, con ăn no lên phòng trước.”

“Chậm đã.” Mạnh Vĩ Đình gọi lại anh, “Ra bên ngoài thì chú ý ảnh hưởng một chút.”

Mạnh Diên Châu trầm mặt, không quay đầu lại cũng không trả lời, mà quay về gian phòng, anh đứng ở trước gương, nhìn hình ảnh của mình cười cười, đưa tay sờ về phía cổ của mình, nơi đó có dấu vết bị móng tay in vào.

Sau khi Mạnh Diên Châu rời đi, trên bàn ăn lại rơi vào trạng thái trầm mặc, Mạnh Vĩ Đình không nói gì tiếp tục uống canh, chỉ là đưa mắt rơi vào trên người mẹ ông, Lương Vĩnh Như. Dưới tình huống bình thường, nếu như không có gì đặc biệt, Lương Vĩnh Như sẽ không về đây, nơi này cũng coi là ký ức khinh khủng của Lương Vĩnh Như, dù sao năm đó người phụ nữ kia cũng từng sống ở đây.

Dù hiện tại, người giúp việc vẫn gọi Lương Vĩnh Như là phu nhân, nhưng bà cũng hiểu, cuối cùng không giống nhau.

Lương Vĩnh Như ho khan một tiếng, nhìn về phía con trai mình, “Mình con thì không sao cả, nhưng cô có nghĩ tới tiểu Hà hay không, con cứ kéo con bé như vậy, để cho con bé không danh phận đi theo con.....”

Lời của bà chưa nói hết, lại bị Dư Hà cắt đứt, “Phu nhân, tất cả đều là do con tình nguyện, cùng Vĩ Đình không liên quan, bác cũng đừng nói anh ấy.”

Lương Vĩnh Như vẫn như cũ nhìn con trai mình, nhưng Mạnh Vĩ Đình làm như kiểu chưa có đề tài này xuất hiện.

Lương Vĩnh Như cắn môi, lúc này mới bảo người đến dọn dẹp bát đĩa, Mạnh Vĩ Đình để lại hai người phụ nữ, một mình rời đi.

Hai người phụ nữ ngồi trước bàn ăn, Lương Vĩnh Như lắc đầu một cái, “Làm sao con cứ ngốc nghếch như vậy.”

Hốc mắt Dư Hà hơi ướt át, “Phu nhân, con biết rõ bác vì tốt cho con. Mà con hi vọng, đề tài này không nên nhắc lại. Đúng vậy, con bỏ ra cả tuổi thanh xuân của mình lên cho anh ấy, thậm chí bị vô số phụ nữ nói mất mặt đàn bà, cũng làm cho bố mẹ mình thấy thất vọng, tất cả mọi người đều đã thấy, cũng là con trả giá. Tất cả những thứ này đều do con tự nguyện, anh ấy không có để cho con làm những thứ này, tại sao muốn anh ấy vì con mà phải chịu trách nhiệm? thật ra thì anh ấy cũng không được cái gì, thậm chí còn vì con, mà bị người ta dán cái mác là người đàn ông vô tình máu lạnh. Anh ấy cũng không nợ gì với con.....”

Dư Hà thở dài một hơi, không nợ mình, anh ấy chỉ không yêu mình thôi, như thế nào đây?

“Con trai bác có tài đức gì mà có thể gặp người phụ nữ như con.” Lương Vĩnh Như không nói gì nữa, đối với người phụ nữ này, tình yêu chính là duy nhất với cô, bất kể người ta bất bình vì cô cỡ nào, bất kể người ta muốn thức tỉnh cô cỡ nào.

Dư Hà gõ cửa, bên trong phát ra tiếng ho khan, cô không kịp suy nghĩ gì nữa, liền đẩy cửa vào. Dư Hà thuận thực đổ nước, đưa thuốc vào tay Mạnh Vĩ Đình.

Mạnh Vĩ Đình lúc này mới đưa thuốc vào trong miệng, liền uống nước, ông cười cười lắc đầu, “Chuyện nhỏ này cũng phải dựa vào em, vậy thì cũng giỏi hơn anh rồi.”

Dư Hà ngồi bên cạnh ông, “Anh không cần làm chuyện nhỏ này, chuyện này cũng không khiến anh làm đầu.”

Mạnh Vĩ Đình vươn tay, nhìn đường vân trong lòng bàn tay, “Thật sao? Nhưng năm đó, cũng vì anh không chịu làm chuyện nhỏ này, cho nên ông ấy không cần anh nữa....”

Cho dù nói ra như vậy, ông không có lộ ra một tia suy yếu, như nói qua chủ đề không quan trọng lắm.

Dư Hà không hiểu vì sao ông lại nói tới những thứ này, nhưng vẫn mở miệng, “Ở trong lòng em thì anh chính là làm chuyện lớn.”

Mạnh Vĩ Đình cười cười, không nói lời nào.

Có người thích xem bạn như thần bèn vững chắc chắn, cũng có người chỉ xem bạn như là người đàn ông bình thường, thậm chí ghét bỏ những chuyện nhỏ kia, mà thói hư tật xấu của mọi người, sẽ nhớ kỹ cái người mình ghét bỏ.

“Thật xin lỗi.” Dư Hà nhỏ giọng mở miệng, “Về sau, em sẽ không nói về đề tài đó nữa.”

Tựa như bà vĩnh viễn không ở trong lòng ông.

Tắm rửa xong, Mạnh Diên Châu đứng trên ban công.

Lương Vĩnh Như từ từ đến gần anh, những năm gần đây, bà coi thường sự hiện hữu của anh, mà anh cũng không coi như bà tồn tại, cũng thấy đối phương ngứa mắt.

Mạnh Diên Châu trong miệng hút một điếu thuốc, động tác hơi cuồng, khóe miệng nâng lên một tia cười, anh cũng không hút, để cho gió thổi cháy, thường thức ngọn lửa từ từ vọt xuống phía dưới.

“Thật sự càng lúc càng giống.” Lương Vĩnh Như đột nhiên cảm thán.

“Giống ai?”

“Mẹ cậu.”

Mạnh Diên Châu đem khói từ trong miệng thổi ra, cầm trong tay, “Dĩ nhiên, bà ấy là người trẻ tuổi, thời điểm chết so với tôi bây giờ còn kém một tuổi, bà vĩnh viễn trẻ như thế.”

Lương Vĩnh Như quả nhiên đổi sắc mặt.

Mạnh Diên Châu cũng rất hài lòng, có thể làm cho đối phương đau lòng, để cho anh cảm thấy rất sung sướng. Lương Vĩnh Như không chấp nhận nổi chuyện chồng mình cưới một cô gái có tuổi bằng con gái mình, bởi vì đối phương trẻ tuổi xinh đẹp, mà có thể vứt bỏ người phụ nữ ở bên cạnh mình mấy chục năm, đây là chính là sức hấp dẫn của tuổi trẻ sao?

Cái gì mà tình cảm vợ chồng, cái gì mà cùng chung hoạn nạn, tất cả đều kém hơn khuôn mặt thanh xuân kia.

15. Chương 15

Nghê Thiên Ngữ phát hiện gần đây Mạnh Diên Châu công khai hoặc ngấm ngấm gặp mặt và nói chuyện với nhiều người, đôi khi ở phòng làm việc của anh, có lúc sẽ ra quán café, có lúc cô cũng không biết anh với người khác gặp mặt ở đâu, có lúc anh đưa cô đi theo thì cô có thể rõ ràng về địa điểm gặp mặt, nhưng có lúc anh không đưa cô theo thì cô không biết gì cả, hơn nữa cô với lĩnh vực này cũng không rõ ràng, vì vậy những người đó cô cũng không rõ họ có thân phận gì. Mà khiến Nghê Thiên Ngữ không hiểu rõ chính là thái độ của Mạnh Diên Châu căn bản sẽ không bí mật cố ý lừa gạt ai, dĩ nhiên càng không chủ động nói tới.

Cô không rõ lắm rốt cuộc anh đang làm những gì, lại lặng lẽ ghi chép tất cả địa điểm gặp mặt với những người này.

Liên tiếp mở ra nhiều cuộc họp, Mạnh Diên Châu vừa này có được thời gian rảnh rỗi. Liên bảo Nghê Thiên Ngữ đi vào, hỏi cô về thời gian gặp mặt Dương tổng. Nghê Thiên Ngữ cũng nghe qua về vị Dương tổng này, không thuộc loại hi vọng muốn hợp tác trên thương trường, nhưng vẫn khiến không ít người hi vọng hợp tác cùng ông ta. Không hy vọng là vì người này nhân phẩm xấu, háo sắc ham bài bạc, hi vọng hợp tác đương nhiên vì Dương tổng có thực lực hùng hậu, ích lợi khổng lồ.

Mạnh Diên Châu dù sáng dù tối hi vọng có được cơ hội xử lý các trường hợp lớn, mà Mạnh Vĩ Đình cũng không cự tuyệt, trực tiếp đưa nhân vật khó dây dưa này ném cho anh, nói ra cho oai là bồi dưỡng năng lực của anh, để cho anh rèn luyện tốt, nhưng trên thực tế là chỉ muốn xua tan sự kiêu ngạo của anh.

Nghê Thiên Ngữ quan sát vẻ mặt của anh, mặt vô cảm, “Gọi điện thoại cho Dương tổng, hẹn ông ta tối nay gặp mặt.”

Vốn là ước định ngày mai gặp mặt mới đúng, Nghê Thiên Ngữ có chút kinh ngạc.

“Cô gọi điện thoại.” Mạnh Diên Châu lại dặn dò một câu.

Dương tổng này không chỉ có háo sắc, đối với đàn bà cũng tương đối khách khí, nếu người trả lời là phụ nữ thì sẽ cứng chiều như vậy, phải đối đãi thật tốt, tự nhiên sẽ không căm ghét trong điện thoại rồi.

Nghê Thiên Ngữ ôm tài liệu đi ra ngoài.

Ở trong điện thoại, Dương tổng là một người dễ chịu, chỉ nói rõ ông sẽ thoái thác bữa tiệc khác để tới chỗ hẹn, rõ ràng là nể mặt Mạnh Diên Châu, Nghê Thiên Ngữ cũng đành liên tục ngỏ ý cảm ơn. Dương tổng lại nói: Nên đưa ra thành ý cảm ơn tới.

Sau khi tan việc, Mạnh Diên Châu tự mình lái xe đưa cô đi thay quần áo, Nghê Thiên Ngữ cảm giác được sung ái mà lo sợ, không khỏi mỉm cười: Anh ta không phải muốn dùng mỹ nhân kế chứ?

Lại được câu trả lời là Mạnh Diên Châu quan sát cô từ trên xuống dưới, “Đừng nói với tôi, cô nói mỹ nhân chính là mình cô đấy.”

Nghê Thiên Ngữ lại bị chặn một chút, nhưng nhìn mặt và thái độ của Mạnh Diên Châu là biết, tâm tình của anh không tệ, hình như cũng không có cảm giác tối nay gặp mặt rất khó khăn, cũng không biết anh bình tĩnh thật không hay lại giả vờ.

Nghê Thiên Ngữ thay quần áo rất nhanh, trực tiếp trang điểm ở trên xe là xong.

Cô làm cái gì cũng rất nhanh, lúc học đại học, bạn học cần mua một đôi giày mà phải đi trong một ngày, mà cô mười phút là xong, cô luôn mang theo mục đích mà đi, có mục tiêu trực tiếp hoàn thành. Người khác không lý giải sao cô nhanh chóng vậy, tựa như cô cũng không lý giải được sao người khác đi dạo phố lại là niềm vui thú.

Bổn Thành cao cấp là nơi luôn mang theo cảm giác nhà giàu mới nổi nồng đậm, từ cửa chính đi vào là xanh vàng rực rỡ, nghe nói chủ nơi này tương đối có tiền. Có tiền tới mức nào? Thậm chí muốn ngoài cửa chính dùng thêm đá là chế tạo từ vàng, xây dựng vương quốc cho tầng lớp xã hội thượng lưu thật sự, mà bên trong rượu được phục vụ, tất cả đều được kiểm định chặt chẽ, gắng đạt tới mỗi chi tiết cũng phải thể hiện là chất lượng hạng nhất chân chính.

Nghê Thiên Ngữ đi sau lưng Mạnh Diên Châu, bên kia có một chiếc xe dừng lại, Mạnh Diên Châu còn mang theo một trợ thủ. Người đàn ông đi đến, hướng bên tai Mạnh Diên Châu nói gì đó, âm thanh của bọn họ rất thấp, Nghê Thiên Ngữ nghe không rõ, nhưng nhìn phản ứng của Mạnh Diên Châu, bày tỏ hài lòng với lời nói của người đàn ông kia, vì cuối cùng anh nở nụ cười.

Bọn họ tới trước hơn Dương tổng, lúc vào phòng, phát hiện cũng không có ai. Mạnh Diên Châu nhẹ nhàng chau mày, cũng không có phản ứng khác, trực tiếp ngồi xuống. Ước chừng một tiếng sau, Dương tổng mới tới.

“Xấu hổ quá, thật sự xin lỗi, lúc tôi chuẩn bị đi ra cửa, công ty tạm thời xảy ra chút chuyện, nhất định phải là tôi xử lý mới được.” Dương tổng trực tiếp đẩy cửa vào, nhìn Mạnh Diên Châu một cái, trực tiếp ngồi xuống, lời nói mặc dù khách khí, có thể có điểm không khách khí gì, hơn nữa thái độ cũng không có biểu lộ gì.

“Dương tổng một ngày kiếm được tỷ bạc, có thể trong lúc thời gian cấp bách mà gặp mặt, là vinh hạnh của tôi.” Mạnh Diên Châu hướng người phục vụ ra hiệu, một lát liền có người bưng rượu lên, cùng vài cô gái xinh đẹp đi vào.

Dương tổng nhìn thấy mấy cô gái kia, không khỏi hí hóp mắt, sau đó mới nhìn Mạnh Diên Châu, “Mạnh thiếu hậu sinh khả úy a, anh trai cậu ở trên thương trường vô địch mạnh mẽ như vậy, chắc hẳn về sau Mạnh thiếu cũng như vậy.”

“Dương tổng quá khách khí rồi, chúng tôi chỉ là dòng họ quang như thế, làm gì có thực lực, còn phải để Dương tổng đề bạt mới được.” Nói xong đưa lên cái ly trong tay, làm động tác mời rượu Dương tổng.

Dương tổng cũng cầm ly lên, “Đó là nhất định rồi. Đề bạt không dám nhận, chỉ là lời nói đề nghị vẫn có thể.”

Mạnh Diên Châu cũng cười.

Qua ba lần rượu, Mạnh Diên Châu cũng không nói về mục đích tối lần này, mà trợ thủ bên người anh cũng không nhận được, cũng nâng rượu lên, “Tôi mời Dương tổng một ly, mong sao chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Dương tổng cũng không uống..., chỉ cau mày, “Tôi ghét nhất lúc đang vui mừng uống rượu lại nói chuyện làm ăn, người bên cạnh Mạnh thiếu cũng vội vã như vậy sao?”

Mạnh Diên Châu nhìn Hướng Phong, vẫn mỉm cười như cũ, “Dương tổng đừng cân nhắc anh ta như vậy, anh ta chính là quá ngưỡng mộ Dương tổng thôi, đang tìm cơ hội mời rượu Dương tổng! Không biết Dương tổng chịu nề mặt.”

Dương tổng kéo mỹ nữ bên cạnh, khiến mỹ nữ uống xong một ly rượu, sau đó đưa mỹ nữ vào trong ngực, “Mạnh thiếu, nếu vừa nói chuyện cấp cho đề nghị, vậy tôi cũng không nói mà không giữ lời. Đối với người phía dưới quản lý không đủ, nếu là đại thiếu, chắc chắn sẽ không dạy bảo lỗ mãng thế này....” Nói qua lắc đầu một cái.

Mạnh Diên Châu khẽ siết chặt tay, ý là ông ta không nề mặt mũi rồi, nếu như là Mạnh Vĩ Đình, họ Dương này còn để trong mắt, Mạnh Diên Châu anh đây, đối phương căn bản không để ở trong mắt, chỉ là ra ngoài chơi mà thôi. Hoặc nói rằng, anh nên cảm tạ dòng họ Mạnh của mình, vì có mặt mũi như vậy.

Hướng Phong chuẩn bị nói gì, lại bị Mạnh Diên Châu kéo lại.

Dương tổng cũng không nhìn về phía bên kia, vừa uống rượu vừa trêu chọc mỹ nữ ngồi bên cạnh, lại đột nhiên mở miệng, “Người tuổi trẻ bây giờ a, chính là không biết nặng nề thế nào.....”

Nghiên Thiên Ngữ khe khẽ thở dài, vươn tay chuẩn bị đi rót rượu.

Chỉ là Nghê Thiên Ngữ còn chưa kịp sờ tới rượu, cửa phòng đã bị đẩy ra, Hàn Tiệp mặc váy trắng, vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, cô hơi áy náy, “Thật xin lỗi, tôi tới chậm.”

Dương tổng lập tức Hàn Tiệp hấp dẫn, nhìn Hàn Tiệp một hồi, lại nhìn Mạnh Diên Châu một chút, xác định là người của đối phương, mới xấu bụng hở ra khoe miệng.

Hàn Tiệp trực tiếp đi về phía Dương tổng, Dương tổng ám hiệu ý bảo mỹ nữ bên cạnh đi ra chỗ khác, khiến Hàn Tiệp ngồi xuống đây.

“Tôi tới trễ, Dương tổng có giận tôi không?”

Khuôn mặt mỹ nhân lo lắng, khiến Dương tổng lập tức cảm thấy thương hoa tiếc ngọc, “Nào có ai bị trễ đâu, hiểu rồi.”

Hàn Tiệp cười cười, đi rót rượu, “Mặc dù Dương tổng nói như vậy, mà tôi vẫn áy náy, cảm giác mình nên chịu phạt.”

Dương tổng lắc đầu một cái, “Đối xử với mỹ nữ dĩ nhiên cũng khác so với người bình thường rồi.”

“Ý của Dương tổng rằng tôi không cần phạt rượu?”

“Dĩ nhiên.”

“Nhưng nếu như không phạt rượu tôi sẽ cảm thấy trong lòng khó chịu, nhưng Dương tổng còn nói không cần phạt, vậy không bằng bộ dạng thay tôi uống xong?” Mắt cô đẹp lóe lóe, tự tay bưng rượu đưa đến khóe miệng.

Cho dù biết mỹ nhân có mục đích khác, nhưng mỹ nhân trước mặt, như thế nào lại không theo ý đối phương.

Mấy chén xuống bụng, tay Dương tổng bắt đầu có chút không quy củ, Hàn Tiệp cũng chỉ cười, “Ai, thật khổ sở.”

“Đây lại như thế nào vậy?”

“Còn không phải bởi vì ngài, tiền lương của chúng tôi cùng hợp đồng ký kết có liên quan, ngài luôn kéo dài trì hoãn không ký hợp đồng, lại làm người ta hai tháng nay cũng không có tiền lương thưởng rồi.”

Hàn Tiệp nói xong, Dương tổng liền cười ha hả, lấy tay vuốt mặt của Hàn Tiệp, tựa hồ đang suy nghĩ có vì mỹ nhân mà ký hợp đồng đáng giá này không.

“Em được tăng tiền lương, tôi có lợi gì không?”

“Ghét ghê!”. Hàn Tiệp chụp được tay Dương tổng sờ với phía mặt mình, giọng nói mập mờ, nửa điểm không hề có ý định cự tuyệt.

Mạnh Diên Châu không nói lời nào, Nghê Thiên Ngữ cùng Hường Phong tự nhiên cũng vui ý cực kì khi được xem như không khí.

Tay Dương tổng muốn sờ về phía Hàn Tiệp thì Mạnh Diên Châu đột nhiên đứng dậy, mấy bước tới đây, trực tiếp kéo Hàn Tiệp đi ra ngoài. Dương tổng lập tức thay đổi sắc mặt, nhưng cũng không ngăn cản, ánh mắt kia như muốn cho Mạnh Diên Châu hối hận giờ phút này tùy tiện hành động.

Mạnh Diên Châu kéo Hàn Tiệp đi ra ngoài hành lang, một tay đẩy Hàn Tiệp va vào trên tường một phát, “Rót cuộc em muốn làm cái gì?”

Hàn Tiệp bị đụng một chút, cánh tay có chút đau, một tay khác của cô ôm cánh tay, “Em muốn giúp anh.”

Mạnh Diên Châu cười lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ anh kém tới mức cần em giúp anh như vậy?”

Về mặt Hàn Tiệp thương xót, cắn môi của bản thân, “Nhưng anh phải có lại hợp đồng này, anh trai anh rõ ràng đang làm khó anh, nếu như anh không có được, vậy địa vị của anh ở công ty căn bản không tăng lên được, ở trong mắt người khác anh vĩnh viễn đều là nhị thiếu không có năng lực. Em không muốn anh bị người khác xem thường, anh hi vọng anh đều có thể tát vào mặt những người coi thường anh.”

“Muốn anh nhắc với em là chúng ta đã chia tay rồi sao?”. Mạnh Diên Châu nhấn tâm chỉ ra sự thật này.

“Vậy sao anh muốn kéo em ra ngoài? Nếu như anh thật sự không có chút tình cảm nào với em, vậy anh không nên nhấn tâm lợi dụng em sao? Anh không có, thật ra thì anh cũng không biểu hiện vô tình như vậy..... Anh chỉ không có cách nào tiếp nhận chuyện em với anh trai anh từng có liên hệ, nhưng em biết sai rồi, không thể cho em một cơ hội sao?”

Mạnh Diên Châu trầm mặc một chút, “Anh chỉ không hi vọng thành công của anh phải dựa vào phụ nữ mà đối lấy, em suy nghĩ nhiều rồi.” Nói xong anh xoay người tiếp tục đi vào phòng, “Chuyện của anh tự anh sẽ xử lý, em đi đi!”

16. Chương 16

Mạnh Diên Châu lại lần nữa đi vào phòng, Dương tổng tiếp tục trêu ghẹo mấy người con gái kia, thấy Mạnh Diên Châu đi vào, vỗ vỗ tay cô gái bên cạnh, ý bảo đối phương cách xa mình một chút. Tư thế của ông ta tùy ý, không chút để ý nhìn Mạnh Diên Châu, trực tiếp để chân trước mặt bàn, “Có biết tại sao tôi còn ở lại chỗ này hay không?”

“Tại sao?”. Mạnh Diên Châu hiếm thấy phối hợp.

Dương tổng huýt gió, “Tôi chỉ muốn nói với cậu một câu, tuổi trẻ nông cuồng là phải trả giá lớn.” Ông ta nói xong liền đứng dậy, tư thái làm bộ kiêu đã chơi đã, đi lướt qua, thuận tiện mở miệng với Mạnh Diên Châu, “Cám ơn rượu của cậu, mùi vị không tệ.”

Lúc Dương tổng đi tới cửa thì Mạnh Diên Châu dựa lưng vào ghế salon, cũng không để ý chút nào, mở miệng, “Có muốn biết tôi muốn nói gì với Dương tổng hay không?”

Lúc này Dương tổng dừng bước lại, xoay người nhìn Mạnh Diên Châu.

Mạnh Diên Châu bảo tất cả đám con gái kia đi ra ngoài, Dương tổng trong bụng hoài nghi, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Nếu rượu không tệ, ngồi xuống uống thêm hai chén nữa cũng không mất gì.” Mạnh Diên Châu có ý bảo Dương tổng ngồi xuống nói nữa.

Dương tổng lại ngồi xuống, nhưng vẫn chưa uống rượu, “Có gì nói thẳng, thời gian của tôi rất quý giá.”

Mạnh Diên Châu gật đầu với Hướng Phong một cái, Hướng Phong lấy mấy tấm hình để ra trước mặt Dương tổng. Dương tổng cầm lên nhìn một chút, tất cả hình đều là một cô gái nhỏ, không phải là ai khác, chính là con gái Dương tổng.

Dương tổng để hình xuống, lúc này mới thấy sự tình biến chuyển theo hướng khác thường, “Cậu đang có ý gì?”

“Nghe nói vợ của ông đã sớm mất, chỉ để lại cho ông một người con gái.” Mạnh Diên Châu cười cười, “Vợ ông là mối tình đầu của ông, sau khi kết hôn được mấy năm, ông liền làm giàu, sau đó cùng nhiều phụ nữ quan hệ, vợ ông không chịu được việc ông bên ngoài như thế, vì vậy nhảy lầu tự sát, từ đó về sau ông cùng con gái ông sống nương tựa lẫn nhau.”

“Cậu muốn nói gì?”

“Ông coi con gái mình như báu vật, coi cô bé là hòn ngọc quý trên tay, có lẽ nguyên nhân vì vợ của ông, ông đã sớm lập di chúc của mình, tất cả toàn bộ để lại cho con gái của ông, nếu như con gái ông gặp chuyện không may, liền quyên góp cho quỹ từ thiện, như vậy xem ra, ông không định muốn có thêm đứa con nào nữa.”

Dương tổng chỉ nhìn chằm chằm vào Mạnh Diên Châu, chuyện này tuyệt đối giữ bí mật, cậu ta làm sao biết?

Mạnh Diên Châu tiếp ném cho Dương tổng một bài thi, “Đây là bài thi của con gái ông, mở đầu viết là ‘Người cha thân yêu của tôi’, lời bình của thầy giáo là tình cảm chân thành tha thiết, tình thương của người bố vĩ đại, người đó làm sao có thể làm con gái mình đau lòng, nếu như con gái ông biết vợ của ông là bị ông bức mà chết, mà ông lại cùng nhiều phụ nữ quan hệ như thế, vậy người cha thân yêu có thể biến thành, ‘tôi cảm hận bố’ hay không?”

“Cậu....” Dương tổng tức giận đến mức toàn thân phát run.

Mạnh Diên Châu đưa lại hộp đồng, “Ký tên đi, tránh cho đêm dài lắm mộng, không phải sao?”

Nghê Thiên Ngữ cảm giác hình như hôm nay mình thấy một mặt khác của Mạnh Diên Châu, xa lạ đến mức cô hốt hoảng.

“Đang nghĩ gì?”. Mạnh Diên Châu lái xe, bất thành linh mở miệng.

“Đang nghĩ con người thật phức tạp.” Hình như có suy nghĩ khác, cô lập tức cộng thêm, “Ai sẽ nghĩ rằng một Dương tổng hảo sắc nổi tiếng cũng là một người yêu thương con gái như vậy?”

“Cái này thì có gì quái, trong lịch sử không phải có nhiều ví dụ như vậy sao? Sĩ quan xuất thân từ cường đạo dân dã, bởi vì không có người nguyện ý rời đi, mà thay đổi kế hoạch xây ngân hàng khác. Người tham ô sa đọa, vì không muốn thành tay sai cho Nhật Bản, mà bị người Nhật Bản lập tức sát hại. Bị mắng cho tan tác tơi bời, thì lại là người vì bảo vệ quốc gia mà chết.....”

Đúng vậy, chúng ta căn bản sống trong một thế giới mâu thuẫn, không có người tốt tuyệt đối, cũng không có người xấu tuyệt đối, người tốt biết làm người xấu, người xấu biết làm chuyện tốt.

Mà khi bạn đứng trên đỉnh núi, có lẽ người khác sẽ nhớ là bạn tốt.

Cô thở dài sâu một cái, “Vậy còn anh, anh cảm thấy anh là người rất tốt hay là người xấu?”

“Vậy cô muốn cùng người xấu lên giường hay là muốn cùng người tốt lên giường?”. Về mặt anh mang theo vài tia mập mờ.

Nghê Thiên Ngữ tương đối phối hợp, “Muốn cùng anh a, về phần người tốt hay người xấu, không sao.”

Cô vừa nói xong, lại thấy anh lái xe đi vòng vo, cô liếc anh một cái, cũng không tỏ thái độ. Mạnh Diên Châu lái xe tới một nơi hoang vu, lúc này mới xuống xe, lại mở cửa sau xe.

“Hôm nay tôi trang điểm.” Nghê Thiên Ngữ nhắc nhở anh.

“Ừ, rất đẹp mắt.” Hoàn toàn không hiểu cấp độ tiếp theo.

Nếu đả kích anh không có được sự nhiệt tình, cũng đành phải thỏa hiệp, cô dùng chân đá đá anh, “Đoán trước một chút, anh thấy hôm nay tôi mặc quần lót màu gì?”

Anh đến gần cô, “Đoán đúng thì có thưởng gì không?”

Đèn trong xe đã sớm được tắt, không thấy được sắc mặt của nhau, chỉ có thể hình dáng, đôi tay cô đã vòng lấy cổ của anh, ghé vào lỗ tai anh thổi hơi, “Tôi không phải là phần thưởng tốt nhất sao?”

Anh cười hừ một tiếng, tay dời xuống, đưa vào trong váy của cô, kéo cái quần lót ra, động tác nhanh chóng, từ từ đến gần lỗ tai của cô, còn cắn xuống, “Tôi đoán cô căn bản không có mặc.”

Nghê Thiên Ngữ nói nhẹ, “Ừ, anh đoán đúng rồi.”

Quần của cô dính trên người, căn bản là lộ rõ đường cong, nhưng lúc này cổ ý lẽ nhẹ trên người Mạnh Diên Châu, anh ở trong bóng tối nhỏ giọng hừ một tiếng, có vẻ rất hưởng thụ cảm giác được cô phục vụ như vậy. Tay của cô ở trước ngực anh hoạt động liên tục, như gãi ngứa, lại làm cho người ta cảm giác nhột, muốn ngừng cái nhột này, lại càng muốn tiếp tục thêm nữa. Cô từ từ kéo quần áo của cô, đầu lưỡi lại ở bên trong liếm liếm, như một con mèo nhỏ.

Mạnh Diên Châu vẫn bất động, cho đến khi hai tay của cô chuyển qua vị trí bụng của anh, nhẹ nhàng chạm vào nơi kia, không dùng nhiều lực, cổ ý trêu chọc.

“Cô có thể to gan hơn một chút.” Anh khích lệ động tác của cô.

Nghê Thiên Ngữ cười, vào thời điểm này, người đàn ông luôn luôn muốn được thoải mái hơn một chút, cái gì khác cũng không quan tâm, đại khái chỉ có phụ nữ ở bên kia rồi bởi vì sao đàn ông không quần được vật phía dưới kích thích của mình, chỉ có vòng vo mà thôi.

Đột nhiên cô không còn hăng hái như trước, lui về phía sau liền ngã xuống, dùng chân đá đi cởi giày. Anh cảm giác được ý tứ, cũng không loại trừ động tác này của cô. Cô dùng đầu ngón tay kéo khóa quần của anh xuống, còn đem chân đi vào, dùng đầu ngón tay nửa đá nửa bấm, thuận tiện cảm thụ nơi kia biến hóa.

Hô hấp của anh từ từ dồn dập, nhưng động tác của cô vẫn chưa ngừng.

Trước mặt anh, cô từ từ cởi váy, sau đó là áo lót. Vầng sáng mờ tối, anh nhìn không rõ bộ dạng của cô, nhưng lại có thể dựa vào trí nhớ mà suy đoán cộng thêm tưởng tượng, vì vậy hình ảnh trước mắt chợt trở nên kiều diễm, hiện tại cô là quả nho đã bóc vỏ, chỉ chờ anh hút.

Anh cơ hồ có thể tưởng tượng ra mùi vị đó hẳn là nhiều mùi vị.

Anh dung tay nắm được chân nhỏ của cô, thậm chí giờ lên, dùng đầu lưỡi liếm liếm đầu ngón chân cái của cô, động tác này của anh như châm lửa ở ngón chân cô, từ từ bốc cháy lên, ngọn lửa lan tràn khắp toàn thân.

Cô không rõ lắm anh cởi quần áo của chính anh như thế nào, chỉ biết hai chân mình bị giơ rất cao, sau đó anh cứ như vậy từ từ đâm vào, ở bên cạnh ma sát lâu, thấy cô động tình rồi mới tiến công.

Cô không nhận được ‘ừ ừ’ hai tiếng, mồ hôi trên trán không ngừng đi xuống.

Cô thà rằng anh cứ vọt thẳng đi vào, còn tốt hơn là dịu dàng giả dối như thế, để cho cô cảm thấy mình giống như chiếc lá rụng, vốn cho là mình rơi thẳng xuống đất là được, anh cố tính như một trận gió, chỉ sợ cô té đau, cứ để cho cô bay quanh quẩn trên không trung đi tới đi lui, không biết khi nào có thể rơi xuống đất.

Anh để chân cô quấn eo anh, thân không ngừng hoạt động, mỗi lần dùng sức hơn, kịch liệt hơn, cô chỉ có thể kêu ra tiếng.

Tay của cô cào lung tung, lửa trong cơ thể được đốt càng lớn, bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung, cô thậm chí sợ cảm giác phá hủy đó, trên mặt ướt át, không biết là mồ hôi hay là nước mắt, nhưng giống như trầm luân.

Hoàn toàn chìm đắm một khắc kia, cô không tự chủ được hét rầm lên, mà người đàn ông trên người cô cũng thở gấp. Anh vẫn như cũ ở trên người cô, lấy tay nắm được cầm của cô, hình như muốn nhìn thấy rõ vẻ mặt của cô lúc này, cũng không biết anh có thấy rõ hay không, anh dán môi lên, cắn xé môi cô.

Có người cho rằng sa đọa là một loại bắt đầu, nhưng cũng có người cho rằng sa đọa là một loại kết thúc.

Mạnh Diên Châu lại mở ra một cuộc hợp, sau khi cuộc hợp kết thúc, tất cả mọi người dọn dẹp đồ đi ra ngoài, duy chỉ có mình Hàn Tiệp, cũng đóng cửa phòng hợp lại, từng bước từng bước đi tới phía Mạnh Diên Châu.

Tầm mắt của Mạnh Diên Châu nhìn vào tài liệu ở trên bàn, lúc cô đến gần mới nhìn về cô, “Anh có thể giới thiệu em đi nơi khác để phát triển, nếu như em nguyện ý.”

Hàn Tiệp kéo ra một cái ghế, thuận thế ngồi xuống, cô cười cười, “Muốn gửi em đi?”

“Nếu như em muốn cơ hội rèn luyện, anh có thể trợ giúp một chút mà thôi.”

“Vấn đề là em không muốn một cơ hội rèn luyện.” Cô dừng một chút, “Trước kia em tự phụ, vẫn muốn đi chỗ cao, không hy vọng người khác cho là em chỉ là người ngu ngốc chỉ có gia thế tướng mạo không tệ, hi vọng người khác hiểu năng lực của em, nhưng vì cái gì mà phải làm như thế, cho tới bây giờ em chưa hiểu rõ. Có lẽ, em cũng không biết rốt cuộc em muốn cái gì.”

Mạnh Diên Châu cũng không đáp lại.

Hàn Tiệp nhìn anh, “Nhưng bây giờ em biết rồi, em thật sự không muốn mất đi anh.”

Mạnh Diên Châu chợt đóng lại tài liệu đáp, “Đừng làm chuyện lãng phí thời gian.”

Thấy anh định đi rồi, Hàn Tiệp vội vàng gọi anh lại, “Em có thể giúp anh rất nhiều, anh biết năng lực của em, có em ở đây, tất nhiên anh có thể nhẹ nhõm không ít.”

Bước chân Mạnh Diên Châu dừng lại.

Hàn Tiệp đuổi theo, “Em có đầy đủ năng lực, hơn nữa cũng có sự tự tin, nếu như chúng ta kề vai chiến đấu, anh nhất định có thể lấy được thứ anh muốn.”

Mạnh Diên Châu khẽ thở dài, “Anh không khuyên được em, cho nên anh không can thiệp vào hành động của em, nhưng anh vẫn muốn nói, em không phải vì anh làm bất kì chuyện gì, bởi vì cho dù em làm, anh cũng sẽ không có chút cảm kích nào.”

Hàn Tiệp đứng yên tại chỗ, nhìn anh đi ra ngoài.

Đã từng , anh vì cô mà cố gắng học tập, vì có thể làm cô vui lòng mà đi học lớp thầy giáo anh ghét.

Bây giờ, cô chủ động làm anh vui lòng, nhưng anh căn bản không cảm kích.

17. Chương 17

Lúc Ngũ thúc chạy tới quán rượu thì trên bàn đã đầy các ly không, đèn màu sắc xoay tròn, cảnh tượng kì dị, chiếu sáng nhiều màu sắc rực rỡ. Mạnh Diên Châu ngồi ở trong đó, giờ phút này lại góp thêm 1 cái ly, bên cạnh có mấy cô gái mặc hở hang đang hò hét vỗ tay.

Ngũ thúc cau mày, sau đó lạnh lùng quét qua một bên nhìn họ. Khí thế của Ngũ thúc mạnh mẽ, khiến người nhìn hoảng hốt, vì vậy người vây xem ngay cả không muốn, nhưng vẫn phải đi ra ngoài.

Ngũ thúc đi tới bên cạnh Mạnh Diên Châu, “Thiếu gia, đừng uống nữa.”

Mạnh Diên Châu không để ý tới ông, tiếp tục uống. Ngũ thúc đoán tâm tình của anh chắc không tốt, không khuyên nổi, lại sợ anh gặp chuyện không may, vì vậy ngồi bên cạnh Mạnh Diên Châu.

Mạnh Diên Châu uống rượu như uống nước, lắc lắc cái ly trong tay, chất lỏng văng ra tay của anh, “Hàn Tiệp hỏi tôi, tại sao có thể vô tình với cô ấy như thế. Thật ra thì tôi cũng muốn biết, làm sao tôi lại đối với cô ấy như vậy?”

Lại uống xong một ly, chân mày Ngũ thúc cau thành một đường, nhưng không biết nên khuyên can thế nào.

Mạnh Diên Châu nửa châm chọc cười cười, nhưng nụ cười tràn đầy khổ sở, “Bây giờ tôi còn nhớ rõ, lúc ấy từ trong bệnh viện tỉnh lại, bên cạnh để hình cô ấy. Tôi nhìn vậy liền nghĩ rằng đây là nữ sinh tôi thích. Sau đó tôi đã thấy cô ấy, đó là lễ khai giảng lớp 12, toàn thân cô ấy mặc áo trắng, đi lên bục đại diện cho toàn thể khối lớp 12 lên phát biểu, rõ ràng là toàn những lời cố gắng học tập vô nghĩa....., nhưng tôi nghe toàn bộ không sót một chữ.

“Cô ấy rất xuất sắc, không chỉ ở trong lòng thầy giáo, còn ở trong lòng bạn học, trên người cô ấy không tìm được khuyết điểm nào. Tính tình rất tốt, bất kể tôi hành động thái quá tới cỡ nào, cô ấy cũng không tức giận, chỉ kiên nhẫn khuyên can. Luôn dành chút thời gian dạy thêm cho tôi, thật sự tôi đặc biệt ghét học gì đó trên sách, nhưng cô ấy dạy nghiêm túc như vậy, cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là nghe..... sau đó cô ấy nói hi vọng chúng tôi có thể thi chung một trường đại học, vì vậy tôi coi đó là mục tiêu của tôi, bắt đầu cố gắng tiến lên.”

“Những ngày đó a, chuyện thi tốt nghiệp trung học hành hạ quá mức, ngày ngày thi cử, thấy thầy giáo ôm bài thi đến giờ dạy học, tôi thấy kích động chỉ muốn xé toang nó ra, cho dù bị hạ điểm cũng mặc kệ. Nhưng vì có cô ấy ở bên, cho nên tôi không cảm thấy khổ chút nào, ngược lại bây giờ nhớ lại vẫn thấy rất ngọt ngào.”

Anh lại rót ỉnh một ly rượu, Ngũ thúc cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

“Học đại học, chúng tôi vẫn không khác biệt gì so với hồi cao trung, như hình với bóng, chuyên ngành khác nhau, lại cố gắng cùng nhau ăn cơm trưa với cơm tối. Cô ấy trong lúc vô tình nói một nữ sinh được thổ lộ, nam sinh đó tới dưới phòng trọ của nữ sinh đẩy đánh đàn ghi-ta thổ lộ, tôi liền đi học đàn ghi-ta, cũng đứng dưới đó vì cô ấy mà đàn hát.... Nhưng việc này, tôi đều nhớ rất rõ.”

Ngũ thúc lại thở dài, những chuyện này Ngũ thúc cũng biết, dù sao ông đi theo Mạnh Diên Châu nhiều năm như vậy, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của Mạnh Diên Châu đều rõ ràng.

Mạnh Diên Châu lúc này nhìn Ngũ thúc một cái, “Nhưng cho dù tôi nhớ rõ những chuyện này, khi đó tôi chia tay với Hàn Tiệp, tôi không nghĩ rằng sẽ có một ngày hòa giải với cô ấy, ông nói xem tôi đây là gì?”

Giọng điệu của anh tràn đầy bi thương, khiến Ngũ thúc cũng cảm thấy theo, “Thiếu gia chớ suy nghĩ quá nhiều.”

Mạnh Diên Châu nhẹ nhàng lấy tay gõ một cái trên quầy bar,” Nhưng, chẳng biết tại sao, cuối cùng tôi cảm thấy, những chuyện này mặc dù đã qua, tôi vẫn nhớ rõ ràng như thế, nhưng cứ có cảm giác rằng nghĩ sai đối tượng rồi, giống như chuyện đó nên xảy ra trên một người khác vậy.... Ngũ thúc, ông nói vì sao sao tôi lại sinh ra ý nghĩ như vậy chứ?”

Anh nói xong một cái, cả người Ngũ thúc cứng đờ, sắc mặt cũng thay đổi đến mấy lần. Mạnh Diên Châu nhanh chóng nhìn thấy vẻ mặt biến hóa của ông, cuối cùng đặt cái ly trong tay xuống.

Trên trán Ngũ thúc chảy xuống giọt mồ hôi, ông tự tay xoa xoa, “Thiếu gia uống nhiều quá, đừng nghĩ loạn nữa.”

“Tôi không phải là uống nhiều quá sao?”. Mạnh Diên Châu nói, nhưng lời nói magn theo một chút châm chọc.

Sắc mặt Ngũ thúc đã khôi phục bình tĩnh, nhưng nội tâm cũng thấy hỗn loạn, ông không nghĩ tới, Mạnh Diên Châu lại si tình kể lại những kỷ niệm đã qua của anh và Hàn Tiệp, ông cứ như vậy không hề chuẩn bị đoạn sau, đột nhiên Mạnh Diên Châu thừa dịp ông chưa kịp chuẩn bị hỏi vấn đề ông không thể nào trả lời, nhờ vào đó mà để lộ sơ hở.

Nghĩ lại tất cả cũng là một vở kịch mà một mình Mạnh Diên Châu diễn, trán Ngũ thúc cũng càng nhiều mồ hôi hơn, diễn khá như vậy, chuyện đương nhiên như thế, người đứng xem cũng dẫn vào, cũng vì thế mà giết chính mình không kịp chuẩn bị.

“Là uống hơi nhiều.” Mạnh Diên Châu nhìn chằm chằm vào cái ly, “Mà tôi còn nhớ rõ, năm nay Ngũ thúc đã hơn năm mươi, sắp sửa sáu mươi tuổi rồi, cháu gái ông cũng mười tuổi rồi, những năm này Ngũ thúc vẫn vì Mạnh gia mà bỏn ba, cũng nên an hưởng tuổi già rồi.”

Ngũ thúc sững sờ, sau đó liền hiểu ý tứ của Mạnh Diên Châu.

Mạnh Diên Châu hí mắt, ông đã theo mình hơn 20 năm, vẫn nhớ lúc bắt đầu đi theo bên cạnh mình, nhưng kì lạ.....

Anh cười cười, anh đương nhiên tin rằng Ngũ thúc sẽ không để mình tổn thương, nhưng lại không thể tin tưởng ông, bởi vì Ngũ thúc cho tới bây giờ cũng nghe theo sự chỉ huy của Mạnh Vĩ Đình.

Lần nữa anh nâng ly rượu lên, cảm giác mình thật đáng buồn. Cũng không đáng buồn, chỉ là sống hai mươi mấy năm, phát hiện mình không có bạn, không có bố mẹ, không có người yêu.... Thậm chí ngay cả người có thể tin tưởng cũng không có, chỉ như thế mà thôi.

Thật ra cũng không phải là không có cơ hội, nếu như Ngũ thúc chịu nói sự thật chuyện tai nạn xe cộ nói cho anh biết.... nhưng Ngũ thúc không chịu.

Mạnh Diên Châu vừa dùng một chút thủ đoạn đùa bỡn, muốn mượn bộ này ra chút gì, nhưng thất vọng. Xem phản ứng của Ngũ thúc, tai nạn xe cộ trước của anh, chắc chắn xảy ra chút chuyện, về phần là chuyện gì, xem ra có người không hi vọng anh biết được.

Ngũ thúc nhìn anh, đột nhiên cười, “ Đáng vẻ vừa rồi của cậu.....” Ông dùng một chút,nói tùy ý như vậy, lại tùy thời suy nghĩ, giống như người, “Rất giống với bố cậu.”

Mạnh Diên Châu ngẩng đầu, “Dĩ nhiên, chúng tôi là bố con, máu mủ tình thâm.”

Ngũ thúc gật đầu, mặt mày lại khó nén đau thương.

Mạnh Diên Châu nhìn chằm chằm những cái ly kia, không khỏi lắc đầu một cái, anh như bây giờ có thể học được thế nhưng trở nên lạnh lẽo với việc bắt được nỗi đau của người khác.

Ánh mắt người pha rượu thỉnh thoảng hướng về phía anh, anh dùng móng tay gõ gõ cái ly gần đó dọc theo, “Nhìn cái gì vậy, còn chưa tới lấy cái ly này sao?”

Người pha rượu vẫn không nhúc nhích, mà dùng mắt ý bảo người phục vụ tới thu.

Mạnh Diên Châu vẫn như cũ nhìn chăm chăm người pha rượu kia, “Nhớ cho, cho dù làm giả, còn độ rượu cũng không cần thấp như vậy.”

Người pha rượu hơi mím môi, nói thầm với mình khách hàng là thượng đế.....

Mạnh Diên Châu cầm áo khoác lên chuẩn bị đi, vừa nhắc tầm mắt lên thì lại phát hiện người quen, vì vậy đứng yên nguyên chỗ.

Hiện tại Nghê Thiên Ngữ cũng hoài nghi giờ không có người trông nom già trẻ nam nữ thì đặc biệt thích làm bà mai, nếu không một đám người kia làm sao có thể phối hợp ăn ý như vậy đẩy cô đến bên cạnh Ôn Minh Húc.

Hôm nay vốn là sinh nhật của Ôn Minh Húc, vì vậy gọi toàn bộ bạn học, Nghê Thiên Ngữ không được mời vào trong nơi này, lại bị những người này gọi điện thoại liên tục kêu tới đây.

Nghê Thiên Ngữ đến sau, những người này ăn ý ngồi vào bên kia, để vị trí bên cạnh Ôn Minh Húc cho cô. Mà bản thân Ôn Minh Húc lại như kiểu không thấy cô, chào hỏi bạn học cùng uống rượu.

Tửu lượng Ôn Minh Húc cũng không tốt, Nghê Thiên Ngữ thấy anh uống không ít, mới nhỏ giọng mở miệng, “Uống ít một chút đi!”

Lần này Uống Minh Húc bỏ qua.

Anh đến gần Nghê Thiên Ngữ, “Anh không có say.”, dù cả người đầy mùi rượu, “Con mẹ nó, anh muốn hỏi em, tại sao có thể vô tình như vậy, xoay người liền xoay người rời đi, quay đầu hay liếc anh một cái đều chưa từng có.”

Nghê Thiên Ngữ cau mày một chút, trực tiếp rót ỉnh một ly rượu uống xong, luôn có người như vậy tới hỏi cô. Thật ra thì có nguyên nhân gì, nếu đã tách ra, đơn giản là không muốn cùng bạn tiếp tục, cuối cùng vẫn muốn vướng mắc ra về mình thất bại còn có thể là gì?

Tại sao? Nếu cho là lý do, ngược lại cô có thể cho ra một.

Lúc ấy đúng lúc sinh nhật Nghê Tử Như, Ôn Minh Húc cũng đang khéo đuổi kịp, vì vậy thường cùng nhau ăn cơm. Ngày đó cô mới biết, thì ra bố mẹ Ôn Minh Húc cùng Tả Kính Đào có quan hệ, Tả Vi Linh biết Ôn Minh Húc cũng nhiều năm, nói thanh mai trúc mã cũng không quá, thậm chí hai già Tả Ôn có tình lồi kéo thành một đôi.

Trên bàn cơm, Nghê Tử Như cũng không biểu hiện chút nào, sau khi bữa tiệc kết thúc, Nghê Thiên ngữ đi theo Nghê Tử Như vào trong sân. Nghê Tử Như nhìn cô, nguyên nhân cũng không hỏi, trực tiếp mắng móc: Càng ngày càng có bản lĩnh, còn biết quyến rũ chồng chưa cưới của Vi Linh, mày thật là hạ tiện, đàn ông trên đời chết sạch rồi sao? Mày nhất định phải giành lấy người đàn ông của người khác, từ nhỏ đến lớn không kiểm chế được, bây giờ cũng không học theo gương tốt, lập tức chia tay đi, đàn ông tốt toàn bị mày chà đạp, tiện nhân.....

Nghê Thiên Ngữ bị mắng đã chết lặng, “Tôi là tiện nhân, vậy bà là cái gì? Lão tiện nhân? Đại tiện nhân?”

Cái cô lấy được là một cái tát từ Nghê Tử Như.

Thật ra cô cảm thấy thật không có chút đau nào, cho nên tiếp tục mang mặt khác đưa lên, “Không đánh đủ, có thể tiếp tục.”

Cái gì mà tôn nghiêm với không tôn nghiêm, tất cả đều là chó má, con mẹ nó.

Nghê Thiên Ngữ nhớ lại màn kia, nhưng cảm thấy rất khô hài. Mà giờ phút này Ôn Minh Húc cũng đang nói nhỏ bên tai cô, “Đều đã qua hơn hai năm rồi, mỗi ngày anh đều tự nói với mình là anh muốn quên em, nhưng mỗi lần như lừa mình dối người, nói cho anh biết, em làm sao có thể sống tự nhiên vô tình đến vậy.”

Lại một người nói cô vô tình.

Cô nhìn Ưng Minh Húc, “Anh không phải đang còn sống sao? Vậy thì chứng minh đi, thật ra thì chúng ta đều giống nhau, người nào rời đi cũng vẫn tiếp tục sống được, chỉ cần anh nguyện ý, anh có thể sống không có tình cảm với ai khác.”

Nhưng đa số người chỉ không muốn sở hữu nó, anh hi vọng mình biểu hiện có tình có nghĩa, cũng hi vọng người khác cũng thấy anh vô cùng thâm tình, như vẫn có thể để cho tình yêu của mình trở nên kinh thiên động địa vậy.

Ưng Minh Húc chỉ cười, muốn rơi lệ, xem người phụ nữ này rốt cuộc lạnh băng tới mức nào, lời như vậy cũng có thể nói được.

Nghê Thiên Ngữ cảm giác mình tới nơi này hoàn toàn là một sai lầm, cô đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tả Vi Linh từ bên kia đi tới trước mặt cô, kéo cô, “Khoan hãy đi,” Nhìn Ưng Minh Húc một cái, “Bộ dạng này của anh ấy, cô đi rồi....”

“Không phải có cô rồi sao?”

Tả Vi Linh nhìn qua tình huống này thật sự rất lúng túng, không biết mình nên nói cái gì.

Nghê Thiên Ngữ lên tiếng chào định chuẩn bị đi, Ưng Minh Húc lại đứng lên, bắt được tay của cô, “Chớ đi.”

Nghê Thiên Ngữ chỉ đẩy tay anh ra, Ưng Minh Húc càng dùng sức thêm. Đang giằng co thì Mạnh Diên Châu thoải mái nhàn nhã đi tới đây, nhìn về phía Nghê Thiên Ngữ, lại xem qua một chút, “Không phải vừa nói là lập tức đi ra rồi sao? Làm anh đợi lâu như vậy.”

Ưng Minh Húc nhìn Mạnh Diên Châu, đột nhiên liền thả tay.

Nghê Thiên Ngữ lúc này mới cười cười, cùng mọi người chào hỏi, nhưng vẫn chưa giới thiệu thân phận của Mạnh Diên Châu.

Tả Vi Linh cũng đang ở giờ phút này, kéo Nghê Thiên Ngữ qua, muốn cùng cô nói mấy câu. Cô vốn cho là Tả Vi Linh sẽ nói đến Ưng Minh Húc, nhưng Tả Vi Linh mở miệng lại hỏi, “Cô và Mạnh Diên Châu ở cùng một chỗ sao?”

Cô không đáp lời, một là khó trả lời, hai là không biết trả lời như thế nào.

“Bọn họ Mạnh gia nước sâu, cô cẩn thận một chút.” Ban đầu Tả Vi Linh định nói một tràng, cuối cùng cũng chỉ thành một câu như vậy.

Nghê Thiên Ngữ hơi kinh ngạc, đột nhiên cười, “Khó trách Nghê Tử Như thích cô.”

Cô gọi mẹ cô, ở bên ngoài bình thường gọi thẳng tên trực tiếp ra. Ưu điểm của Nghê Tử Như là thật lòng không nhiều, một là dung mạo của bà xinh đẹp, tiếp là ánh mắt bà không tệ.

Người tốt rồi, cuối cùng khiến người ta không cứng rắn được, “Cám ơn sự quan tâm, tôi hiểu.”

Thật ra thì rốt cuộc hiểu hay không, bản thân cô cũng không biết rõ.

18. Chương 18

Nghê Thiên Ngữ theo Mạnh Diên Châu ra ngoài, cô đứng ở cửa quán rượu, chờ anh lái xe tới đây. Cô đứng tại chỗ, cách đó không xa lá cây dương không ngừng lật, bóng cây hiện lên sắc mực, có điểm giống như mực nước giờ phút này bị lay động, chứng tỏ với mọi người rằng cơn gió này mãnh liệt tới mức nào, gió thổi lên trên mặt, mang theo khí nóng lưu lại trên mặt đất, không có điểm ẩn tượng nào, cô lấy tay vuốt sợi tóc đang bay loạn trên trán, ánh mắt nhìn về chiếc xe đang đi về phía mình kia.

Cô đứng trước cửa quán rượu, vàng sáng ảo rơi vào trên người cô, cô mặc váy trắng tinh, tóc dài như thác nước, tóc hơi rối, bình tĩnh đứng, bóng dáng mang theo chút quỷ mị, như từ trong núi đi ra vậy. Khóe miệng Mạnh Diên Châu khẽ gợn lên, có lúc, anh cảm giác cô từ nơi không biết tên đi tới, anh không có cách

nào giải thích, rõ ràng cô không có ưu điểm đặc biệt nào, vì sao anh vẫn không bỏ cô, đây là chuyện nói không thông, ít nhất là theo ý anh mà nói.

Nghê Thiên Ngữ đi lên trước, mở cửa xe, ngồi xuống.

Mạnh Diên Châu nhanh chóng khởi động xe, lập tức đi ra ngoài, động tác của anh gọn gàng, tay áo nửa vén lên, lộ ra cánh tay mê người. Cánh tay của cô, hình như cảm thấy rất hứng thú, nhìn chăm chăm không thả, đường vân trắng kiện, hợp với ngón tay thon dài của anh, như mang theo hấp dẫn vô hạn.

Nói thật, cô có chút muốn sờ cánh tay của anh, muốn cảm thụ nơi đó một chút, nhưng chỉ suy nghĩ một chút mà thôi.

Ngoài xe, bóng cây nhạt lui về phía sau, thỉnh thoảng chợt có ánh đèn đánh vào gò má của anh, để một nửa mặt anh mang theo bóng mờ lại có vàng sáng, cô nhìn vậy nhưng không biết sao mà nở nụ cười.

“Bộ dạng này của cô, thật sự không nhìn ra là biểu hiện nhớ bạn trai cũ hồi xưa.” Mạnh Diên Châu ở khúc quanh thì đột nhiên mở miệng.

Nghê Thiên Ngữ gật đầu một cái, “Anh hoa mắt rồi, tôi đang nhớ tới bạn trai cũ như vậy, làm sao có thể đi theo anh.” Cô tạm ngừng, nhìn ngón tay của cô, cô không thể nào hài lòng với ngón tay của mình, không tính là đẹp mắt, cũng không mảnh, nhiều lắm chỉ có thể an ủi mình có vẻ phúc hậu chút, “Ngược lại là anh, tình cũ khó quên với bạn gái cũ mới phải chứ?”

Mạnh Diên Châu giảm tốc độ, cảm thấy hứng thú nhìn cô một cái, “Thật sao?”

Nghê Thiên Ngữ không thích đề tài này, “Sao lại một mình anh lái xe, Ngũ thúc đâu?”

Cô quả nhiên thấy được anh vừa rồi uống rượu cùng Ngũ thúc nói chuyện, vẻ mặt Mạnh Diên Châu lập tức cứng lại, “Ngũ thúc tuổi cũng cao, dễ gặp chuyện nguy hiểm, ngộ nhỡ ông bị hoa mắt, không phải chúng ta bị tai nạn xe rồi sao?”

“Chắc chắn, sao anh có thể sợ chết thế này!”

“Tôi giải thích bình thường.”

Khóe miệng Nghê Thiên Ngữ nâng lên nụ cười xấu xa, “Người nên lo lắng là tôi, anh bây giờ đang say. Ai, nếu như bây giờ tôi kích anh một chút... có lẽ sẽ xảy ra tai nạn xe, sau đó tôi với anh cùng chết nhỉ?”

“Cô cứ thử xem.”

“Người ở bên cạnh anh lâu nhất mà anh còn nghi ngờ, không tiếc dò xét, anh đang thể hiện anh lợi hại dường nào hay là muốn chứng minh một mình anh là đủ rồi.”

Mạnh Diên Châu chợt tăng tốc, hơn nữa nhanh chóng rẽ, hơn nữa xe càng gần với viên đường cái, ven đường cũng có hàng rào, chỉ có vòng dây xanh cùng mấy cây cối to lớn, cây cũng không nhỏ. Giờ phút này anh lái xe nhanh chóng đi qua một thân cây, giống như một người tuyệt vọng lựa chọn tự sát, nhưng anh đạp phanh, đầu xe đến gần cây đại thụ chưa đủ 5 mét thì dừng lại, “Tôi phải nhắc cô, coi như bị tai nạn xe cộ, cô cũng là người chết trước.”

Nghê Thiên Ngữ miệng to hô hấp, thân thể bối vì quán tính mà nhào về phía trước, nhưng vẻ mặt của cô cũng không lộ vẻ sợ hãi, cô quay đầu nhìn anh, nở nụ cười, có vẻ quỷ dị khác thường.

Mạnh Diên Châu đưa tay siết chặt cầm của cô, “Tôi lầm rồi, xem ra cô bị bạn trai cũ của cô kích không nhẹ, không tiếc tìm đến cái chết.”

Cô nhìn anh, có thể cảm nhận được trong cơ thể anh có một con dã thú nhỏ, hơn nữa có thể cảm nhận được nó không ngừng lớn lên.

19. Chương 19

Không ai đề cập đến chuyện xảy ra, vì vậy vẫn như cũ ở trên giường ân ái, theo bản năng lấy thân thể hai bên thỏa mãn dục vọng của nhau, không phải suy nghĩ về cái gọi là yêu hay không yêu, vì vậy đơn thuần lấy

thân thể làm chủ đạo, tất cả trở nên thuần túy, chỉ vì nội tâm có cảm giác kích động kì lạ mà giây dụa kịch liệt, sóng tình chuyển động, tất cả tự nhiên như vậy.

Sau khi xong chuyện, Nghê Thiên Ngữ còn nằm trước ngực của anh, tóc của cô bay loạn, dính chút sau lưng cô, đầu vai cũng có chút, một chút.... Khác thì rơi trước ngực của anh. Mồ hôi kết dính lẫn nhau, vây quanh như có như không, cô đưa ra một cái tay, ở trên ngực anh vẽ các vòng tròn.

Mạnh Diên Châu bộ dạng nhàn nhã, hơi híp mắt lại, nhìn hình dáng cô trong bóng tối.

“Tôi ghét nhất bị người lừa gạt.” Anh đột nhiên mở miệng, cùng lúc đó đưa tay bắt lấy tay cô, không để cho cô tùy ý di chuyển.

“Ai không ghét đây?”. Cô cười khê, cảm thấy lời này của anh cơ bản là sơ hở trong lời nói gay gắt, người nào thích bị người khác lừa gạt, để mình biến thành một kẻ ngu chứ.

Anh nâng cằm của cô lên, “Cho nên, sẽ không lừa tôi chứ?”

Con người cô nhẹ nhàng nâng lên, có chút ý thương lượng, “Anh cảm thấy tôi có bản lĩnh này?”

Mạnh Diên Châu nhìn cô hồi lâu, giờ phút hai người nên gọi là vô cùng công bằng, bởi vì đều không thấy rõ cụ thể về mặt của nhau, rồi gần như có thể đoán được, nhìn như không rõ ràng, rồi lại rất rõ ràng, “Cô muốn cái gì?”

Nghê Thiên Ngữ không nói gì, ý tứ của anh rõ ràng như vậy, cô muốn cái gì, anh có thể thỏa mãn cô, nhưng việc này phải có điều kiện, cô phải nghe lời, hơn nữa chỉ có thể nghe một mình anh, “Anh hi vọng tôi làm gì?”

Không rõ lắm về lợi thế của nhau, cũng không dám tùy tiện tiến vào khu vực của nhau, ai biết bên trong có cái gì.

“Tôi có thể khiến cô hét lên?”

Nghê Thiên Ngữ nhẹ nhàng thở dài, dùng đầu ngón tay đẩy tay anh nắm cằm của mình, “Anh có thể thử xem.”

Đem mặt cô dính vào lồng ngực của anh, có thể nghe được tim anh đập theo nhịp, một cái một, có lực như vậy, lại giống như kiểu có hi vọng vậy.

Từ hơi thở yếu ớt của cô ở giữa còn truyền đến một câu: Thật ra có lúc, người như tôi, vốn không có lựa chọn.

Cô phụ thuộc vào anh, dù có nửa phản kháng, xét đến cùng, cô vẫn phải phụ thuộc vào người đàn ông này.

Mạnh Diên Châu lấy tay vuốt đầu cô, giống kiểu an ủi, tựa như nói với cô: Ngoan, thật biết nghe lời.

Nghê Thiên Ngữ tiếp tục làm việc từng bước, mấy ngày nay không tính là có ngoài ý muốn, nếu như cô nhận được một hoa không tính là ngoài ý muốn. Bó hoa hồng rất lớn, trong phòng làm việc, hề thấy hoa hồng trên bàn làm việc của cô, cũng không nhận được nhìn qua hai lần, ngay sau đó liền mở miệng hỏi thăm, “Người nào đưa?”

Nếu như cô chỉ cười không nói, đối phương sẽ cho là, “Bạn trai sao?”

Cô không thể làm gì khác hơn là không tin tưởng ánh mắt người khác mà cười nói, “Không biết, không biết.” Suy nghĩ một chút, “Có lẽ là gửi nhầm đi?”

Cô mặc kệ người khác có tin hay không, tiếp tục làm việc. Thật ra thì, thấy bó hoa này, cô lại thấy thất vọng với Ông Minh Húc, bởi vì cô căn bản cũng không thích hoa, nhưng anh lại đưa tới như vậy, ngay cả hoa mình thích cũng không biết rõ, không khỏi khiến người ta cảm thấy thất vọng. Đồng thời nghĩ như vậy, lại mắng bản thân không biết điều. Không khỏi nghĩ đến cảnh tượng trong phim, nữ chính tham gia bữa tiệc bạn học tụ tập, sau đó nam phụ quý xuống hướng nữ chính cầu hôn, đang cầm một bó hoa hồng, nữ chính ở trước mặt mọi người, mỉm cười nói với nam phụ: Em không thích hoa hồng.

Nam phụ rất thất vọng, nhưng vẫn cầm hoa hồng mà đi. Bạn bè nữ chính cười với cô: Cậu ở đâu mà không thích hoa hồng, chỉ không thích người cầm hoa hồng kia thôi, nếu như cậu thích người đó, coi như người ta cầm cỏ dại ven đường, cậu cũng nhận, còn có thể kêu lên là thật đẹp.

Nghê Thiên Ngữ nhìn chằm chằm bó hoa này không khỏi thở dài một hơi, chiếm diện tích thì không nói làm gì, khó hơn là phải lấy về, hơn nữa cô ngay cả bản thân còn lười chăm sóc, huống chi là bó hoa này. Cho đến sau khi tan việc, cô lấy bó hoa này để xuống trang trí đại sảnh dưới công ty. Một bó hoa hồng, mặc dù cực kỳ đẹp mắt, nhưng người đã đi thật là xa, xoay người nhìn bó hoa một cái, cuối cùng không đành lòng, cũng xem như tấm lòng của người ta, trong tay lại có 5 cánh hồng.

Cô cầm hoa hồng ra ngoài, Ông Minh Húc đã lái xe ở chỗ đây đợi.

Cô khẽ sững sờ, cho đến khi xe của anh lái tới, ý bảo cô lên xe.

Nghê Thiên Ngữ cau mày, “Anh đi ngang qua sao?”

Ông Minh Húc cười, sau khi nghe được lời của cô, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, “Không phải đi ngang qua, mà đang chờ em.” Ngay cả một chút cứu vãn cũng không có.

Nghê Thiên Ngữ lại nghĩ tới, nếu như là Mạnh Diên Châu, vào giờ phút này đại khái sẽ nói với cô thế này: Đúng vậy, đi ngang qua, vận khí tốt nên lúc đi ngang qua gặp phải cô, chúng ta thế này có phải duyên phận hay không.

Cô có thể đoán được Mạnh Diên Châu nói chuyện như vậy thì mắt cũng có nửa điểm cười, khóe miệng vừa nâng lên, phối hợp vừa phải, cố tính để cho anh không cảm thấy thái độ qua loa không để ý.

Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ một chút, chọn lựa lên xe, Mạnh Diên Châu đã sớm đi ra ngoài, chắc chỗ nào đây có chuyện đại sự, không bằng chuyện của cô rồi. Ông Minh Húc thấy cô lên xe, lúc này mới thở phào.

“Muốn đi đâu ăn cơm?”. Ông Minh Húc nhìn cô, “Anh mời em.”

Thứ tình cảm này, rõ ràng không có phân biệt giàu nghèo, không biết đi ra ngoài như thế nào, tư thái luôn cao hơn một chút, một người đi ra không được, không cảm thấy tình cảm cân bằng. Nghê Thiên Ngữ tùy ý chỉ vào một nơi, “Đi nơi đó đi!”

Ông Minh Húc dừng xe lại, Nghê Thiên Ngữ xuống xe.

Bữa cơm này không thoải mái lắm, vì Nghê Thiên Ngữ phát hiện ra, cô với bạn trai cũ này căn bản không có chuyện gì, cũng không biết mở miệng từ đâu.

“Cho anh một cơ hội, để cho anh lần nữa theo đuổi em.” Ông Minh Húc để đĩa xuống.

Nghê Thiên Ngữ cảm thấy các tế bào trong cơ thể rất thực tế, nếu không ý nghĩ đầu tiên của cô sao lại là cái này, “Điều kiện của anh không tồi, muốn tìm cô gái tốt cũng dễ dàng, vì sao lại tìm đến em?”. Chính cô cũng thấy mình đáng ghét, “Nếu như vì ban đầu em nói chia tay trước, anh vẫn canh cánh trong lòng, vậy em thu hồi lời em nói chia tay trước đây, hiện tại anh nói chia tay đi.”

Ông Minh Húc mở to mắt nhìn cô, “Em nghĩ anh là người như vậy?”

Cô cười, “Trước kia em không nghĩ anh như vậy, nhưng bây giờ em có. Anh xem, chúng ta cách xa lâu như vậy, ngay cả em khác xa với hồi xưa, huống chi trong lòng anh em đã từ xưa rồi, chắc em đã hoàn toàn thay đổi rồi, chỉ là anh không chịu thừa nhận thôi. Thật sự đã lãng phí thời gian ột người như em....”

“Tại sao? Tại sao?”. Tại sao phải biến thành như bây giờ, tại sao em biến thành cái bộ dạng này.....

“Trên đời này, thứ duy nhất không thay đổi chính là biến đổi.” Cô cười châm chọc, đây là câu cô thích nhất lúc thầy giáo dạy đại học nói ra.

Ông Minh Húc chỉ nhìn cô, cái gì cũng không nói ra được.

Nghê Thiên Ngữ cắn môi, đứng lên, đi tới trước mặt anh, cúi người xuống, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, “Ví dụ như, trước kia em thấy anh muốn hôn em thì sẽ đẩy anh ra, nhưng bây giờ em lại tùy tiện cùng đàn ông lên giường, đối tượng đó, anh đã gặp....”

Cô nói xong, vẫn nhớ đi tính tiền, một lần cuối, cô xin anh.

Cô cảm thấy tâm địa mình sắt đá, tổn thương một người như vậy mà không áy náy, một người có tâm lớn như vậy, tại sao có nhiều thứ như thế, cái gì tổn thương hay không tổn thương, cái gì khó chịu không khó chịu, liên quan gì tới mình?

Lúc Tả Vi Linh nhận được điện thoại, Ông Minh Húc đã uống tới mức say mềm. Cứ khẳng khẳng uống rượu, lại còn nhắc tới kỷ niệm của anh với Nghê Thiên Ngữ, khi đó Nghê Thiên Ngữ thật sự rất hiểu biết, đứng ở bên cạnh Ông Minh Húc là một bông hoa bách hợp thanh nhã, cô không nói nhiều, nhưng lúc cười luôn hấp dẫn người khác như thế. Anh cũng không rõ sao mình như bị quỵ ám với cô, thích là thích, lúc không nhìn thấy thì thấy ngứa ngáy, vẫn muốn thấy cô, muốn nghe tiếng của cô, muốn thấy khuôn mặt tươi cười của cô.

Tả Vi Linh khuyên can anh, mong anh uống ít đi, nhưng Ông Minh Húc căn bản không lời của cô, vẫn xét đoán, xét đoán, một khắc cũng không nghe.

“Tại sao cô ấy lại biến thành như bây giờ?”. Anh không hiểu, đến bây giờ vẫn không hiểu.

Tả Vi Linh cũng cảm thấy Nghê Thiên Ngữ thật sự biến đổi rất lớn, nghe Ông Minh Húc nói vậy, không khỏi nhớ lại. Lúc Nghê Thiên Ngữ bắt đầu thay đổi, hình như từ sau khi Nghê Tử Như qua đời.....

Tại sao vậy chứ? Tả Vi Linh cũng không rõ, ngày thường thái độ ác liệt với Nghê Thiên Ngữ, nhìn thấy cô là lên tiếng châm chọc, chính là một Nghê Tử Như như vậy, là vào một hôm Nghê Thiên Ngữ mua được căn hộ rất tốt.

Hơn nữa, Nghê Tử Như vì Nghê Thiên Ngữ mà chết, chiếc xe kia đụng tới thì Nghê Tử Như đẩy đứa con gái mình chán ghét nhất, lựa chọn để mình chết, cứu con gái mình.

Con người rốt cuộc có bao nhiêu mâu thuẫn đây?

Không ai có thể hiểu.

Tựa như Tả Vi Linh cô, giờ phút này nghe Ông Minh Húc giảng giải anh với một người phụ nữ khác nhớ mãi không quên cỡ nào, nhưng rõ ràng cô đối với người đàn ông này không phải là một dạng nhớ mãi không quên sao?

“Nói lâu như vậy, có mệt không?” Tả Vi Linh cũng không khuyên Ông Minh Húc uống ít nữa, chỉ dùng tay nhẹ nhàng vuốt tóc anh, “Hãy nghe em nói chuyện thôi.”

“Trước đây thật lâu, lúc mẹ em còn sống, có một cậu bé tới nhà em chơi, khi đó người lớn luôn nói đùa rằng, nếu chúng ta chơi với nhau tốt như vậy, trở thành người một nhà là được lắm. Khi đó em rất xấu hổ, nghe được bọn họ nói như vậy, liền cách cậu bé đó thật xa, nhìn thấy cậu bé là đi xa. Sau thì thế nào, em phát hiện chúng ta học chung một trường tiểu học, nhưng cậu bé ấy lớn hơn em mấy lớp, em luôn nghe được bạn học nói cậu bé rất giỏi, thành tích ưu tú, lúc đó em bắt đầu chú ý tới anh.”

“Anh là người nhuộm tóc đầu tiên ở trường chúng ta, khi đó anh học năm lớp 6, ông thầy đuổi theo để bắt nhuộm trở lại, anh ấy không chịu, cuối cùng anh bị thầy giáo bắt đứng úp mặt vào tường sân thể thao sám hối. Em cùng bạn học đi xem, anh đứng ở dưới ánh mặt trời cười nhìn mọi người, khi đó em nhìn vào ánh mắt anh mà cảm thấy, người bị vây quanh xem là chúng em.”

“Lúc học trung học cơ sở, anh tham gia đại hội thể thao thì bị gãy chân, nghỉ ngơi lâu. Khi đó trường cho anh về nhà nghỉ, mà bị lùi xuống một lớp, anh rất buồn bực. Em lại rất vui, bởi vì như thế mà thấy cách anh gần hơn.....”

“Lúc học trung học cơ sở đó, thành tích của em trở nên cực kì tốt, thậm chí còn được nhảy lên một lớp, khi đó, em cùng anh học chung lớp rồi.... mà em không dám nhìn anh, ngay cả muốn nhìn anh thì cũng chỉ lặng lẽ dùng gương nhìn theo bóng dáng anh .....”

“Học cao trung rồi, quan hệ của chúng ta không tệ, anh chơi bóng rổ thì em đứng ở một bên nhìn..... khi đó em học múa thì anh vì em mà cố gắng lên, em thật sự cho là chúng ta ăn ý, chúng ta đang ở cùng nhau. Anh lùi một cấp, em nhảy lên một, giống như trời muốn cho chúng ta ở chung một chỗ, dù đây chỉ là em

cho là như thế. Lúc học lớp 12 điền nguyện vọng, em cố ý để cho anh nhìn thấy trường em ghi vào.... Ngày đó phát thư thông báo trúng tuyển em mới biết, anh ấy ghi tên một trường của người khác....”

“Em vẫn cho là, một ngày chúng ta sẽ ở cùng nhau, cho đến khi anh nói cho em biết, anh thích một nữ sinh.....”

Cô nói tiếp, lại nhìn Uông Minh Húc, phát hiện anh gục ở trên quầy bar, đã ngủ rồi. Cô cười cười, thế này mà không nhắn tâm ư, một người thâm tình thì một người ngủ, thật ra thì chúng ta có khi vô tình, chỉ là đối với người nào mà thôi.

Cô nhẹ nhàng mở miệng, “Anh thích một người, người đó không phải là em.”

20. Chương 20

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

21. Chương 21

Mạnh Diên Châu để cho cô nghỉ nửa ngày, cô đứng ở trước gương sửa sang một lúc, cố gắng để ỉnh nhìn qua không giống như vừa bị chà đạp xong. Nhưng về bề ngoài dưới trình độ thì chẳng được như ý, vì sau khi cô ra cửa, chỉ cần có ánh mắt nhìn sang, cô có thể cảm thấy đối phương đã nhìn ra được cái gì đó. Cô không khỏi thấy buồn cười, vốn không quan tâm, lại so đo làm gì.

Ngồi lên xe taxi, ngay cả tài xế cũng nhìn sang, ánh mắt cũng khác thường, quả nhiên là quấy phá trong lòng.

Cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Xuống xe, lập tức đi về hướng chung cư. Tắm cũng không muốn, nhanh chóng chạy tới giường, nơi đó mới là chỗ ấm áp nhất.

Cô rất muốn ngủ, nhưng lần qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được, cuối cùng lại ngủ thiếp đi, nhưng trong đầu lại mơ màng thoáng qua nhiều đoạn ngắn. Cô cảm thấy như hồn phách rời khỏi thân thể mình, cô đi tới một chung cư tốt, trong căn hộ thiết bị đầy đủ, có thể nhìn ra có cả thiết bị được lắp đặt rất hao tốn sức lực. Cô ở trong phòng đi tới đi lui, không biết ở đây tìm ai.

Sau đó cô nhìn thấy, đứng trên ban công có một người, vì vậy cô từ từ đi tới.

Là Nghê Tử Như.

Bà vẫn đẹp như thế, cho dù đã có tuổi, trên mặt bà vẫn có vẻ thùy mị, so với những người cùng tuổi thì xinh đẹp hơn, tự tin hơn.

Nghê Thiên Ngữ đứng tại chỗ, thậm chí không dám đi tới, sợ đây chỉ là cảnh tượng trong mộng. Cô từng ảo tưởng vô số lần, mẹ của mình sẽ làm ỳnh bữa ăn thật lớn, chờ mình ngủ dậy rồi cùng nhau ăn, mẹ sẽ đánh để cô cố gắng học tập, thậm chí mỗi ngày sẽ kiểm tra bài tập của mình, mẹ sẽ đi họp phụ huynh, tâm sự tình cảm với bà..... một ít đó đều là ảo tưởng, cô biết rõ, vẫn không cách nào kiềm chế suy nghĩ như vậy, khiến lòng cô ấm lên. Màn này trước mắt, để cho cô vừa mừng vừa sợ, không dám động dậy, sợ động chút, Nghê Tử Như sẽ là ảo ảnh như trong tưởng tượng, trong nháy mắt tiêu tan.

Từ từ, cô thấy Nghê Tử Như quay đầu lại, dùng ánh mắt dịu dàng trước nay chưa từng dành cho cô, “Thiên Ngữ.”

Cô cảm thấy toàn thân mình run rẩy, giờ phút này cô biết rõ mình đang nằm mơ, Nghê Tử Như tuyệt đối không nói lời như vậy, cũng không bao giờ dùng ánh mắt dịu dàng này nhìn mình, còn có nụ cười yêu thương,

vẻ mặt chưa bao giờ xuất hiện..... Ở trong mộng cũng biết mình đang nằm mơ, cô cũng hi vọng mình không tỉnh lại.

Tiếp đó, cô nhìn thấy vẻ mặt Nghe Tử Như bóp méo, như đã gặp phải nỗi thống khổ lớn vậy.

Cô chợt chạy tới, thân thể Nghe Tử Như phù lên, không ngừng phù lên, giống như muốn nói gì với cô. Nghe Thiên Ngữ không kiềm được liền khóc, sau đó ngồi trên lan can, cô thấy mẹ mình động lên khóe miệng, gian nan mở miệng, “Chớ vì mẹ báo thù, không đáng.”

Nước mắt của cô rớt cuội rơi xuống, bóng dáng mẹ cũng biến mất vào hư không. Cô ngồi ở chỗ này, gào khóc. Cảnh tượng chuyển tới một nơi khác, cô và Nghe Tử Như cùng đi trên đường, đi dạo phố bình thường, cô lại rất vui mừng, nhếch miệng lên, thể hiện tính tốt bụng của mình. Cho dù nhiều lần nói với mình, căn bản không quan tâm thái độ của mẹ đối với mình, căn bản không quan tâm bà đối xử thế nào với mình, nhưng chỉ cần Nghe Tử Như cười dịu dàng với mình, cô sẽ bị coi thường, vẫn do bà đánh chửi với mình.

Chiếc xe kia tới rất nhanh, cô sững sờ đứng tại chỗ, căn bản không kịp hiện bất kì phản ứng nào.

Cô quay đầu lại thì mình đã bị đẩy ra, mà trước mắt cô đã có một người bị đụng văng ra ngoài, chiếc xe kia nhanh chóng chạy..... Người bị đụng đó chính là mẹ cô. Cô nhanh chóng chạy tới, mẹ của cô, người phụ nữ coi cái đẹp như sinh mạng, giờ phút này toàn thân đều là máu, cô liều mạng kêu to, ai tới cứu mẹ cô, ai tới giúp cô nói cho cô xem nên làm như thế nào.....

Cô tự nói với mình, nếu như có thể khiến Nghe Tử Như ở trong vũng máu tỉnh lại, cô nguyện ý trả bất kì giá nào.

Ngày đó lạnh, thật là lạnh, nước mắt che đi tầm nhìn của cô, cô nhìn thấy mẹ của mình cuối cùng cũng cười với mình, dù cô đã từng hy vọng nụ cười xa vời kia... Cười. Nghe Tử Như vươn tay ra, cầm chặt tay cô, “Mẹ thực xin lỗi con..... Đối với con mà không chế không nổi.....”

Nghe Tử Như khóc, vẻ mặt cứng ngắc cùng nước mắt. Nghe Thiên Ngữ ôm lấy thân thể vẫn còn độ ấm, cúi đầu, hôn khóe mắt của Nghe Tử Như.

Cô muốn khóc, dùng cách điên rồ nhất trên đời mà khóc.

Ở trong mơ không ngừng khóc, tỉnh lại cũng phát hiện mình đang khóc.

Nghe Thiên Ngữ mở mắt, bởi vì bị nước mắt ướt nhẹp, như bị dính nhựa cao su, mở mắt ra cũng phí sức lực. Cô vuốt mắt vì lệ lãnh đọng, lúc này mới bò dậy, đi ra phòng toilet rửa mặt. Giấc ngủ này, cô ngủ rất ít, cộng thêm thời gian cô lảo lộn khó ngủ, cũng chẳng tới một tiếng, nhưng cô cảm thấy mình già nua rồi, nếu như người khác nói vậy cô sẽ cảm thấy người ta già mồm, nhưng xảy ra với mình, lại thấy thật tốt.

Giang Dịch Hiên gọi điện thoại tới, hỏi tình hình của cô trong thời gian này, cô cười cười, che giấu cảm xúc không bình thường của mình. Sau đó lại chủ động hỏi tình hình của anh trai Giang Dịch Hiên.

Anh trai Giang Dịch Hiên là một người đàn ông ưu tú, từ lúc học trung học đã bắt đầu đi làm thêm kiếm học phí ỉnh, thành tích hàng năm toàn đứng đầu, không nghỉ ngơi chút nào liền thi trường đại học tốt nhất, một năm sau thì đi du học, lúc sắp trở về, lại bị tai nạn xe nghiêm trọng, đến bây giờ vẫn nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Giang Dịch Hiên đối với vấn đề lại bình thường trở lại, “Anh trai à, vẫn như cũ, tớ cũng rất hài lòng, bác sĩ nói thân thể anh ấy không tiếp tục héo rút đi, như vậy tớ cùng bố mẹ luôn cảm thấy có hi vọng, có lẽ một ngày nào đó anh ấy sẽ tỉnh lại.”

“Ừ, nghĩ thoáng một chút. Thượng đế đều chăm sóc cho cô gái tốt như cậu, có lẽ ngày nào đó cậu đi gặp anh ấy thì anh ấy sẽ tỉnh lại, gặp lại cậu thật tốt, bố mẹ cậu thật tốt, anh ấy mới không khó chịu.”

Giang Dịch Hiên cảm thán, “Trên đời, chỉ có một mình cậu là cảm thấy tớ là cô gái tốt.”

“Chớ đừng quên chồng cậu, cẩn thận trong lòng anh ấy lại không cân bằng.....”

Giang Dịch Hiên cười.

Nói chuyện điện thoại xong với Giang Dịch Hiên, Nghê Thiên Ngữ thở dài sâu một hơi, thay quần áo ra cửa. Cô phát hiện mình càng ngày càng bệnh hoạn, cô không muốn đi nói cho người khác biết, thật ra thì mẹ cô không kém như vậy, cô muốn sự ầm ập bí ẩn này làm thành hạnh phúc thuộc về mình, ai cũng không nói, ầm ập như vậy thì vĩnh viễn sẽ không chạy đi.

Một mình cô đi tới trước mộ Nghê Tử Nhứ, phần mộ này nhìn qua rất hoang vu, nhưng cô không muốn thay đổi, không muốn để phần mộ này sạch sẽ chỉnh tề, muốn tùy ý như vậy, ai cũng đừng tới quây rầy an bình của Nghê Tử Nhứ.

Cô từ từ ngồi chồm trên mặt đất, nhìn Mộ bia đen nhánh kia, chữ phía trên rất lớn, bởi vì viết tên tuổi ít, người khắc bia này nói nhìn qua khá là đẹp dễ.

“Khi còn bé, mỗi lần gặp lại mẹ cũng thấy sợ hãi, sợ mẹ sẽ mắng con, sợ mẹ sẽ đánh con, ánh mắt mẹ nhìn qua cũng thấy sợ, nhưng cho dù sợ như vậy, cũng không kiềm được muốn tới gần mẹ.....”

“Con cố gắng học tập, thật sự rất cố gắng, bọn họ đều nói con thông minh, chỉ có mình con biết, thành tích con phải đối lấy như thế nào. Con hi vọng mẹ giống như các phụ huynh khác, đi hỏi con mình thi được bao nhiêu điểm, như vậy con có thể đưa bài thi ẹ xem, để ẹ biết con gái mình rất giỏi, điểm thi rất cao.... Nhưng cho tới bây giờ mẹ không hỏi, ngay cả một lần muốn được mẹ cho cơ hội khích lệ với con cũng không có.”

“Khi đó mẹ , tính khí thật xấu, động một chút là mắng con, mà con cũng mặc kệ, chỉ cần mẹ mặc con, con sẽ nói ngày đó đã qua rồi.... sẽ không đánh con nữa, sẽ không ánh mắt căm thù đó nhìn con nữa.”

“Mẹ còn nhớ ngày đó mẹ mắng con là tiện nhân hay không...” Cô dừng một chút, không muốn khóc, nhưng không nhịn được, như có ý thức chủ quan của mình, liền rơi xuống, “Con rất khó chịu, thật sự rất khổ sở.... mẹ nhất định không nhớ rõ đi, từ ngày đó con tuyệt vọng với mẹ, con vốn cho con sẽ luôn bị coi thường như thế, sau lại phát hiện được sức chịu đựng của con không lớn vậy.... con thất vọng với mẹ, tuyệt vọng, không hề cầu xin muốn tình yêu của mẹ.... tại sao vào giây phút đó, mẹ cố tình đẩy con ra? Nếu như mẹ không đẩy con ra, để cho con chết như vậy, con cũng sẽ không trách, thật sự.....”

“Con ghét mẹ, từng hận mẹ, oán giận mẹ, nhưng con cũng yêu mẹ.....” Cô vùi đầu vào xuống, “Con rất muốn biết, mẹ có yêu con hay không?”

“Là yêu nhiều một chút, hay hận nhiều một chút?”

Không có người trả lời, vĩnh viễn không có ai trả lời, vĩnh viễn không có ai nói cho cô biết, mẹ của cô có yêu cô hay không.... Không bao giờ biết được đáp án.

Nghê Thiên Ngữ nhận được điện thoại của Mạnh Diên Châu thì đã trở lại nhà trọ rồi. Thật ra thì mới qua mấy tiếng thôi, cô đã cảm giác thấy thật lâu, Mạnh Diên Châu muốn cô đi cùng anh tham gia một bữa tiệc, cô không từ chối, mặc dù cô cũng không muốn đi.

Cô trang điểm xong đi xuống lầu, Mạnh Diên Châu đã ở dưới đợi cô rồi. Kể từ khi Ngũ thúc đi “ an hưởng tuổi già”, Mạnh Diên Châu toàn tự mình lái xe tới, không biết anh sắp xếp thế nào, nhưng với cô thì anh làm tài xế cũng không có ý kiến.

Tinh thần của cô chưa ra cái dạng gì, bởi vì Mạnh Diên Châu thấy lông mày cô hướng lên hướng xuống.

“Không được nghỉ ngơi tốt?”. Sau khi cô lên xe, anh mới mở miệng.

“Ừ.” Vừa trả lời xong, phát hiện bọn họ quá mức tùy ý lẫn nhau, đây không phải cô nguyện ý thấy, “Làm một cơn ác mộng.”

“Mơ thấy cái gì?”

“Quên rồi.” Cô nhắm mắt dưỡng thần.

Thái độ Mạnh Diên Châu với cô, không hề có chút nào ở trong lòng, cũng làm cho Nghê Thiên Ngữ hoàn nghi, híp mắt nhìn anh một hồi, cuối cùng tự thôi mắt mắt.

Đi tới mục đích, Nghê Thiên Ngữ cảm giác giá trị tồn tại cao nhất của mình chính là ngăn chặn những bông hoa bên cạnh Mạnh Diên Châu, vì vậy trong ánh mắt ghen tị của người khác, cô kéo tay Mạnh Diên Châu.

Mạnh Diên Châu liếc mắt nhìn cô đặt tay lên cánh tay mình, chỉ cười không nói.

Nơi này giống như một cái sàn catwalk vậy, thỉnh thoảng có thể thấy những nhãn hiệu cao cấp của nam nữ, những thứ đồ thủ công kia chỉ khiến người ta lộ vẻ khiêm tốn. Nghê Thiên Ngữ nhìn hoa cả mắt, nhưng cũng chỉ mỉm cười, đi theo bước chân của Mạnh Diên Châu.

Mạnh Diên Châu dừng bước, Nghê Thiên Ngữ cũng chỉ dừng lại nhìn anh.

“Đi, cùng anh ta nói chuyện về kế hoạch XX một chút.” Mạnh Diên Châu ý bảo cô sang bên kia đứng cạnh một người đàn ông.

Nghê Thiên Ngữ cau mày, “Tôi lấy thân phận gì đây?”

“Cô cảm thấy cô là thân phận gì?”

Nghê Thiên Ngữ bĩu môi, không muốn cùng anh nhiều lời, vì vậy đi tới. Mạnh Diên Châu cũng đang ở bên kia nói chuyện cùng người đẹp. Nghê Thiên Ngữ làm bộ không nhìn thấy.

Chỉ chốc lát sau, Nghê Thiên Ngữ liền trở lại, “Anh ta hình như với kế hoạch này không có hứng thú lắm.”

“Lại đi.”

“Tôi để cho anh lại đi.”

Về mặt của anh quá mức nghiêm túc, cô bị quỷ xui mới nghe theo lời mà đi, lần này thời gian đàm luận tương đối lâu, cô trở về có chút không hiểu, “Anh ta nói anh ta sẽ suy nghĩ.... Làm sao anh.... ừ, anh làm gì mà không tự mình đi?”

“Anh ta đối với phụ nữ bình thường tương đối khách khí.” Mạnh Diên Châu cười, nhưng sờ đầu của cô một chút, “Hơn nữa anh ta thích dùng cảm đá cửa sắt của người khác.”

Nghê Thiên Ngữ liền cười.

Có vẻ miễn cưỡng.

Nhưng cô cũng phát hiện ra, anh đến nói chuyện với mọi người, phần lớn cũng tìm hiểu trước sở thích của người ta, hơn nữa nhớ khá chắc, theo thói quen của đối phương mà dẫn tới đề tài yêu thích.

Cô đứng cách xa anh một chút như vậy, thật ra thì bọn họ không phải người chung một thế giới, trước kia cô đã sớm rõ ràng, bây giờ chỉ càng tin vào điều này hơn thôi.

22. Chương 22

Mạnh Diên Châu đi công tác, dẫn theo Nghê Thiên Ngữ đi cùng. Đến sân bay thì Nghê Thiên Ngữ mới phát hiện một mạch đi theo còn có Hàn Tiệp cùng cả đám người, không khỏi buồn bực, ngay sau đó lại nghĩ, Hàn Tiệp ở trong công ty biểu hiện rất tốt, lúc mới bắt đầu tất cả mọi người coi cô ta như gối đầu hoa, sau đó không lâu không có ai dám hoàn nghi năng lực của cô nàng nữa, bất kể trong công việc hay xã giao, Hàn Tiệp đều có thể làm thành thạo, lúc này mới tham dự vào kế hoạch này, cũng đưa ra không ít ý kiến. Đối với Hàn Tiệp, Nghê Thiên Ngữ biết, thái độ của Mạnh Diên Châu là không can thiệp, không cấp cho bất kỳ sự trợ giúp nào nhưng cũng không phá.

Nhiều người cũng biết tới quan hệ của Mạnh Diên Châu cùng Nghê Thiên Ngữ, dĩ nhiên cũng biết thêm cả thời gian đã qua của Mạnh Diên Châu cùng Hàn Tiệp, vì vậy bây giờ có nhiều người muốn xem kịch hay. Nghê Thiên Ngữ không thích thái độ của những người đó, cũng giảm bớt trao đổi với Mạnh Diên Châu, coi như nói chuyện cũng là chuyện công việc, tránh nghi ngờ.

Mạnh Diên Châu cố gắng có hiệu quả, trước kia Mạnh Diên Châu chủ động tham gia kế hoạch này, đổi lại trước đó, mọi người đều xem ý tứ của Mạnh Vĩ Đình, nhưng bây giờ đã có người có lòng tin về năng lực của Mạnh Diên Châu, cho Mạnh Diên Châu đi thử một lần cũng không sao.

Lúc ban ngày, Nghê Thiên Ngữ đi theo đoàn người của Mạnh Diên Châu đi khảo sát, lúc ở trong trung tâm thành phố thì không có cảm giác, nhưng vừa tới thị trấn nhỏ thì cảm thấy chênh lệch giàu nghèo, đường

cũng không có, xe đi thì nghiêng ngã, nhìn qua chỗ như vậy thì đây là nơi rất nghèo, nhưng giờ thì biến thành miếng mồi ngon. Mạnh thị có ý định ở chỗ này xây một khu du lịch, chính quyền địa phương cũng rất phối hợp, điều này hiển nhiên có thể kéo kinh tế của nơi đó lên.

Người dân ở đây với kế hoạch này cũng không bài xích, bởi vì phải xây khu du lịch lớn, đầu tiên phải sửa đường, đối với bọn họ thì rất tiện lợi, hướng chi sẽ chiếm đất lớn, Mạnh thị bồi thường rất cao, cộng thêm chính quyền ra mặt, cũng không có xuất hiện việc bị cưỡng chế.

Mạnh Diên Châu dẫn người tới đây để khảo sát tình hình xây dựng, đây là hạng mục tốt của Mạnh Vĩ Đình nói mấy năm trước, phá bỏ và rời đi nơi khác cũng mất một – hai năm, bây giờ mới bắt đầu xây dựng.

Mặt đường gập ghềnh, cộng thêm gần đây mới có cơn mưa, càng khó đi hơn.

Trở lại khách sạn thì Mạnh Diên Châu đã rất mệt mỏi, ngã xuống giường không dậy nổi.

Nghê Thiên Ngữ không muốn nhìn thấy bộ dạng mọi người ‘đã biết rõ’, cứng rắn đi ở một phòng riêng, cô tắm rửa xong ra ngoài, liền thấy di động có một cuộc gọi nhỡ, trong bụng hiểu ra, thấy không có ai mới mở cửa phòng Mạnh Diên Châu.

Cô nhìn đông nhìn tây mới đi vào, nhưng không thấy Hàn Tiệp đứng ở cách đó không xa.

Mạnh Diên Châu còn nằm lỳ trên giường, không lo người tiến vào sẽ là người khác, “Đắm bóp cho tôi.”

Nghê Thiên Ngữ nhếch mồm, nhưng vẫn ngồi trên giường anh, bóp vai cho anh. Lực của cô không lớn, Mạnh Diên Châu cau mày nhưng không nói lời nào, vẫn nằm như cũ, thầm suy xét xem khu du lịch này sẽ tiêu tốn bao nhiêu tiền, sau khi xây xong sẽ quản lý như thế nào.

Nghê Thiên Ngữ bóp đến mức tay mềm nhũn, người kia một chút phản ứng cũng không có, không khỏi tò mò xem anh, phát hiện anh rất mệt mỏi, trên mặt cũng lướt qua một tia lo lắng, “Đang suy nghĩ gì?”

Nghe được lời của cô..., anh mở mắt nhưng cũng không trả lời.

Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ một chút, thử dò xét, “Nếu như có một ngày anh phát hiện, nhận thức của anh cùng chân tướng không đồng nhất, anh sẽ như thế nào?”

“Cái gì?” Mạnh Diên Châu bị một câu không có đầu không có đuôi làm của cô làm rối loạn suy nghĩ.

Lời Nghê Thiên Ngữ ra khỏi miệng lại hối hận, người như anh thích suy nghĩ sâu xa, không khỏi nhếch miệng, “Ý của tôi là, có vẻ anh đã buông xuôi với người bạn gái trước của anh, nếu như một ngày anh phát hiện anh chỉ giận cô ấy, đối với cô ấy có tình cảm..... anh lại.....”

Mạnh Diên Châu lật người, ôm cô vào trong ngực, khoe miệng mang theo nụ cười nhạt. Cô vừa mới tắm, tóc vẫn chưa sấy, giờ phút này vẫn ướt, ngay cả áo ngủ anh vừa thay cũng bị ướt. Anh dùng tay sờ sờ tóc của cô, “Cái này là em đang lo lắng địa vị của mình?”

“Đúng vậy a, xui xẻo liên tục xuất hiện bên cạnh, ai biết anh có chủ ý gì.” Nghê Thiên Ngữ liếc mắt xem thường, định đợi anh nói tiếp.

Mạnh Diên Châu chỉ cười hừ hai tiếng, “Biểu hiện hôm nay của em thật khác thường.”

“Vậy anh có thể cho là tôi đang ghen, phải biết người phụ nữ muốn chiếm đoạt mạnh hơn so với đàn ông.” Tuy nói như vậy, lại âm thầm thở dài một cái, không thể khinh thường.

Anh dựa vào cằm giác sờ cằm cô, đụng một cái, “Vậy em không phải đang ghen?”

“Anh đoán xem.” Cô nửa thật nửa giả nói.

Kế tiếp là tự nhiên triển miên một phen.

Mạnh Diên Châu tiếp tục nghỉ ngơi, Nghê Thiên Ngữ đã từ từ đi ra khỏi phòng anh, thừa dịp không có ai chú ý trở về phòng của mình, còn chưa kịp trở về, điện thoại di động liền vang lên, nghe điện thoại trước.

Cô vừa mới cúp điện thoại, liền thấp Hàn Tiệp đứng trước mặt mình, vẻ mặt ngưng lại, đưa điện thoại di động cầm trong tay, “Khéo a.”

Hàn Tiệp quan sát nét mặt của cô, sau đó lộ ra nụ cười lạnh, “Cô ở đây nói chuyện diên thoại với ai?”

“Có quan hệ gì tới cô?”. Cô nhếch mày thật cao.

Hàn Tiệp cũng không để ý thái độ ác liệt của cô, “Nói chuyện một chút chứ?”. Hiển nhiên chỗ này không phải chỗ tốt để nói chuyện.

Nghê Thiên Ngữ mặc dù đoán được lời nói của Hàn Tiệp cùng Mạnh Diên Châu liên quan, vẫn không nhin được đi lên phía trước, nghĩ tới lần này Hàn Tiệp sẽ nói cô ta cùng Mạnh Diên Châu quay lại hay còn nói thẳng thân phận của cô không xứng với Mạnh Diên Châu, nhưng khiến Nghê Thiên Ngữ thất vọng, một cái cũng không đúng.

“Cô rốt cuộc là ai?”. Hàn Tiệp như biết trước được cô sẽ thoái thác, “Cô thông minh cũng biết tôi nói tới cái gì rồi.”

“Tôi nghe không hiểu cô nói gì.” Nghê Thiên Ngữ ngồi vào ghế salon, cũng không nhìn Hàn Tiệp, dù tất cả nghi vấn trong lòng vẫn lặp lại vướng mắc.

“Tôi đã điều tra cô.... Công việc của cô ở bệnh viện khi đó, chủ động xin đi chăm sóc Mạnh Diên Châu, xin làm không được, vẫn cùng đồng nghiệp của cô đổi bệnh nhân khác, cô dám nói cô không có mục đích?”

Nghê Thiên Ngữ định dựa vào ghế salon, đối mắt với Hàn Tiệp thẩm vấn, tư thái càng tùy tiện hơn, “Cô cũng biết, tôi là người nghèo, biết anh ấy là nhị thiếu gia nhà họ Mạnh, dĩ nhiên hi vọng lấy được chỗ tốt. Về phần chỗ tốt là cái gì, cô cũng là người thông minh, không cần tôi nhiều lời đi!”

Hàn Tiệp lại bình tĩnh như cũ, “Cô là người của Mạnh Vĩ Đình.”

Mắt đẹp của Nghê Thiên Ngữ đi lòng vòng, “Tôi biết rõ vì tôi xuất hiện, để cho cô cảm thấy cô cùng Mạnh Diên Châu không quay lại được, nhưng cô phải rõ ràng, cô và Mạnh Diên Châu chia tay không có liên quan tới tôi, cô không phải dùng cái gì để lừa dối tôi. Cô cùng Mạnh Diên Châu là vì Mạnh Vĩ Đình xen vào dẫn tới tan vỡ, không cần ác độc cho tôi cái tội danh này đi, cô biết rõ Mạnh Diên Châu rất để ý.”

“Cô không cần phải ngại biện, tôi sẽ tìm được chứng cứ.”

“Muốn gán tội người khác thì sợ gì không có lý do đây?”. Nghê Thiên Ngữ buông tay ra.

Hàn Tiệp lắc đầu cười, “Đừng tưởng như vậy, tôi sẽ không nghi ngờ cô. Tôi cho cô biết, chớ làm tổn thương anh ấy, nếu không.....”

“Đối với một người đàn ông không nhớ tới cô mà vẫn duy trì như thế.... Chắc chắc.”

Hàn Tiệp hừ một tiếng, “Đó là vì tôi hiểu tình cảm đó, cho dù tôi với anh ấy không ở chung một chỗ, cũng sẽ không hi vọng anh ấy khổ sở. Nếu như tôi thất bại dưới một người phụ nữ thật lòng với anh ấy, vậy cũng không sao, nhưng như cô thì.....”

Không thềm nói thêm, Nghê Thiên Ngữ đứng dậy, “Nhưng người kia đảm nhiệm trước, chính là thích người phụ nữ đạo đức giả như tôi, còn cô thật lòng như vậy, anh ấy thấy chướng mắt.”

“Cô....”

Nghê Thiên Ngữ đi ra ngoài, thấy Mạnh Diên Châu mới từ gian phòng của mình đi ra, không khỏi kinh ngạc. Mà Mạnh Diên Châu cũng tương đối kinh ngạc, chắc tới tìm cô, nhưng không thấy bóng dáng cô, “Đi nơi nào?”

“Anh nên hỏi bạn gái trước của anh.” Cô tức giận, “Anh tìm được bạn gái trước tốt thật đấy, cho dù chia tay còn đối với anh nhớ mãi không quên.”

Thái độ của cô khá tệ, Mạnh Diên Châu kinh ngạc, thường ngày cho dù cô bất mãn cũng không biểu hiện, bây giờ là thế nào?

Cảm xúc của Ưông Minh Húc trong thời gian này cũng không ổn, Tả Vĩ Linh không thể làm gì khác là ở cùng với anh, nhưng anh hoàn toàn không để ý tới lời khuyên bảo của cô, tiếp tục sống mơ mơ màng màng, hẹn một đám bạn đi ra ngoài, hoặc đánh bài, hoặc là hút thuốc uống rượu, căn bản không để ý tới cái khác. Tả Vĩ Linh âm thầm lo lắng, nhưng cũng không có cách nào, muốn khuyên anh, nhưng lại không dám nhắc

tới tên Nghê Thiên Ngữ. Lần trước cô chỉ nói tới tên của Nghê Thiên Ngữ, Uông Minh Húc liền tức giận tới mức đập chai rượu.

Tất cả mọi người cũng biết tâm tình Uông Minh Húc không tốt, cũng muốn đưa anh ra ngoài chơi, nhưng không chịu nổi ngày ngày cùng anh giày vò.

Cửa phòng lần nữa bị đẩy ra, Tả Vi Linh nhìn thấy người tới, chân mày lập tức cau chặt.

Nói thật, Tả Vi Linh cũng không rõ, sao Uông Minh Húc lại làm bạn với Mục Phong. Mục Phong là con trai duy nhất của Mục Sâm, trong thành phố có thể lực khá lớn, tiếng tăm của Mục Sâm chẳng ra gì, thì con trai ông ta chỉ có hơn chứ không kém, đối với phụ nữ không tôn trọng gì, động một chút là thích lấy tiền ném ngay trước mặt bạn gái, làm việc cũng không suy tính hậu quả, trong mắt loại người này thì chỉ cần dùng tiền là giải quyết được, không có vấn đề. Thời gian trước có thích một mỹ nữ nhỏ, ép cô ta chia tay với bạn trai, mấy ngày sau thì chán, trực tiếp ném cho người ta.

Mọi người mặc dù bất mãn với Mục Phong, nhưng e ngại anh ta có tiền có thế, cũng không dám làm ra cái gì.

Mục Phong đi tới bên cạnh Uông Minh Húc, “Người anh em, thế này là sao?”

Người khác liền nói chuyện của Uông Minh Húc ra, Uông Minh Húc càng tức giận hơn. Mục Phong khuyên một lát, nhìn về phía Uông Minh Húc, cũng chỉ vì một con đàn bà?

Người như Mục Phong dù chỉ là cận bã, nhưng anh ta nhớ ân, người ta đối tốt với anh ta thì anh ta cũng sẽ nhớ toàn bộ. Đã từng có lần, một người phụ nữ cố ý dụ hoặc anh, sau đó trở mặt nói anh muốn cưỡng hiếp cô ta, mục đích là muốn để cho anh bỏ ra một số tiền lớn giải quyết chuyện như vậy, mặc dù anh không coi tiền là quan trọng, nhưng tuyệt đối sẽ không đem tiền cho người khác. Dấu vết tội của anh loang lổ, không ai nguyện ý làm chứng cho anh, còn hi vọng cho anh vào trong tù. Chỉ có Uông Minh Húc làm chứng cho anh, cái ân tình này anh vẫn nhớ.

Uông Minh Húc lúc trước đi toilet, bây giờ lại về chỗ ngồi, Mục Phong nhìn anh, không phải vì đàn bà sao? Anh cười cười, lộ ra vẻ mặt xấu bụng.

23. Chương 23

Kể từ khi đi công tác về, Mạnh Diên Châu phát hiện thái độ của Nghê Thiên Ngữ đối với mình thay đổi, lại quay về ôn hòa lúc đầu, anh vẫn bận, cũng không coi đó là vấn đề, cho đến khi điều đó càng rõ rệt hơn, anh muốn cô đem hộp cơm vào, cô lại để ột thư ký khác đưa vào cho anh, anh bảo cô tan việc chờ anh, kết quả là lúc anh đi ra khỏi phòng làm việc thì cô đã sớm rời đi. Anh chỉ dùng một chút thời gian suy nghĩ về thái độ này của cô, không cách nào không đổ lỗi cho người phụ nữ nhỏ mọn này, điều này làm cho anh bắt đầu suy nghĩ lại quan hệ giữa bọn họ, vốn là thoải mái không nói chuyện tình cảm, nhưng phụ nữ bao giờ cũng đòi hỏi, rất thích dùng các phương thức chứng minh mình quan trọng, vì vậy anh giả bộ không biết Nghê Thiên Ngữ thay đổi.

Nghê Thiên Ngữ đưa bản sắp xếp công việc một ngày cho Mạnh Diên Châu nhìn, sau đó báo cáo với anh, nếu như không có chuyện gì khác, sẽ theo cách sắp xếp này. Lúc cô báo cáo, vẻ mặt bình thường, cũng rất nghiêm túc.

Mạnh Diên Châu nhìn chằm chằm vào cô không rời, bút máy trong tay quay vài vòng, “Tâm tình cô không tốt?”

Nghê Thiên Ngữ đóng lại tài liệu, cười cười, “Không có.”

“Đó chính là tâm tình tốt đặc biệt, cho nên mấy ngày liên tục đều mặt nặng mặt nhẹ với tôi?” Mạnh Diên Châu không muốn nói thẳng là mấy ngày này cô thay đổi, nhưng nhìn bộ dạng “bình thường” của cô khiến

anh khó chịu, ít nhất anh còn bỏ thời gian ra suy nghĩ về sự khác thường của cô, nhưng bản thân cô không có chút phản ứng nào, không thể không khiến người ta ảo não.

“Mấy ngày nay, đừng đến tìm tôi.” Cô ôm tài liệu ở trước ngực, cứ như vậy nhẹ nhàng nói ra một câu.

Mạnh Diên Châu không thể không thu lại vẻ mặt của mình, nếu như dùng phương thức này chứng minh địa vị của cô trong lòng anh, anh nhất định sẽ khiến cô thất vọng, anh ghét nhất phụ nữ làm như thế này. Anh rất hài lòng với cô, chung đụng cũng tương đối vui vẻ, bất kể là thân thể hay là tinh thần, nhưng không bằng cùng với cô đặc biệt như thế này.

Huống chi giai đoạn hiện nay của anh, thay vì nói anh sẽ không cân nhắc việc yêu đương, không bằng nói là anh căn bản vẫn không dậy nổi.

“Cô có ý gì?”. Phản ứng của anh cũng không lớn, nếu như cô thật sự muốn kết thúc loại quan hệ này, trong lòng anh nói không ra sự tức giận của mình, anh coi cảm xúc khác thường này lý giải là người đàn ông tham muốn giữ lấy, hoặc trong tiềm thức của anh cũng có thói hư tật xấu của đàn ông, muốn anh kết thúc quan hệ trước, cũng không cho phép cô nói ra trước.

“Anh cho rằng là có ý gì?”. Cô hỏi ngược lại, nhưng anh không đáp, chỉ là sắc mặt càng thêm trầm hơn. Ánh mắt của anh rất phức tạp, để cho cô đột nhiên có cảm giác hoảng hốt.

Cô căn bản là nghĩ như vậy, quan hệ như vậy không cần thiết tiếp tục nữa, hiện tại bọn họ được gọi là gì? Quan hệ người tình? Quan hệ bao nuôi? Còn là quan hệ thân thể thuần túy nhất?

Thật ra cô cũng không ngại cái nhìn của người khác, ánh mắt của người khác cũng không cách nào làm tổn hại tới cô. Cô chỉ chán ghét quan hệ như vậy mà thôi, đơn thuần cũng không thích.

Nhưng cô hướng về phía anh, nhưng không cách nào nói ra những lời cô đã sớm nghĩ kỹ ra khỏi miệng, cuối cùng chỉ có thể cười cười, “Tính nhẩn nại cần tăng cường mà, anh cũng biết phụ nữ một tháng luôn có vài ngày như vậy sao!”

Mạnh Diên Châu sửng sốt mấy giây, không nghĩ rằng cô có thể nói như vậy.

Nghe Thiên Ngữ lại than vãn với chính mình, xem đi, mọi thứ vẫn bất động tại chỗ.

Đi ra khỏi phòng làm việc, cô đóng cửa lại, bên tai vang lời anh nói: Sẽ không gạt tôi chứ?

Cô rất muốn hỏi, nếu như mà tôi lừa anh thì sao?

Nếu như mà tôi lừa anh thì sao? Anh sẽ tức giận hay thất vọng nhiều hơn, hay căn bản là không để ý?

Sau khi tan làm, Mạnh Diên Châu quả nhiên không để cho cô chờ anh, cô cảm thấy cũng đúng, anh tìm cô cũng chỉ vào lúc ngủ cùng cô cho tới hừng sáng. Bản thân cô cũng không quá quan tâm vào điều đó.

Mà suy nghĩ của Mạnh Diên Châu lại ngược lại, phức tạp hơn một chút, anh đang xem xét thử, chính mình có giành nhiều thời gian chú ý tới cô hay không, cuối cùng anh vì cái phản ứng này mà tìm ra lý do thích hợp, bởi vì bên cạnh anh chỉ có một người phụ nữ là cô, vì vậy đương nhiên sẽ phải chú ý, cũng không phải bởi vì cô đặc biệt.

Nghe Thiên Ngữ trở lại chung cư, cô tắm một cái, ôm mái tóc ướt ra khỏi phòng tắm, điện thoại di động trên giường không ngừng kêu lên, cô đi tới cầm điện thoại lên, trên màn hình hiện tên: Dịch Hiên.

“Thiên Ngữ, gần đây cậu ở tốt không?” giọng của Giang Dịch Hiên tràn đầy nóng nảy cùng lo lắng.

Cô cũng không quan tâm tóc có ướt hay không, trực tiếp nằm lên giường, “Đương nhiên ở tốt rồi, làm sao cậu lại hỏi vậy?”

Giang Dịch Hiên thoáng yên tâm một chút, “Vừa lúc này đang ngủ thì mơ thấy cậu gầy gò khi đó, cuốn rúc vào trong tuyết, giống như mèo con đáng thương, dùng ánh mắt thương hại nhìn tớ, rồi cái gì cũng không nói. Tớ sợ là điếm báo trước không rõ.”

Tóc quá ướt, nóng động lên trên trán, rất nhột, cô lau tóc của mình, “Không phải nói ngủ mơ là ngược lại sao?”

Giang Dịch Hiên dừng một chút, mặc dù cô chỉ có thể nghe được âm thanh của Nghê Thiên Ngữ trong điện thoại, lại cảm thấy được âm thanh có vẻ mệt mỏi, còn có sự uể oải cùng khó chịu, “Cậu có chuyện gì lừa tớ hay không hả?”

“Phụ nữ kết hôn không phải thích suy nghĩ lung tung à?” Nghê Thiên Ngữ cố gắng cười, nhưng không thấy buồn cười, trong lòng quá chua xót, chua như năm kia, bọn họ cùng đi trộm mà không đứng quả quyết chín. Giống như trong lòng cô không nhìn đủ nụ cười của anh.

Tôi yêu người đàn ông có nụ cười tôi thích nhất, bởi vì chỉ có nụ cười đó mới có thể khiến lòng tôi ấm áp.

Lúc đó tất cả quyết đều là màu xanh hết, bọn họ hái được rất nhiều, cả một vườn quyết lớn, bọn họ vừa nhìn xem có người không, vừa đi hái quả to nhất. Rêu xanh trên cây quyết đều dính lên quần áo của bọn họ, cô mắng anh không cẩn thận, cô phải khó khăn lắm mới giặt quần áo được. Cô về sau không cần tiếp tục giặt quần áo bẩn như vậy nữa, nhưng lại nhớ mùi mồ hôi trên áo sơ mi trắng của anh lúc đó.

Quả quyết chua đó, thật chua, cô chỉ ném thử một miếng, chua tới mức rơi nước mắt.

Sau đó bọn họ vặt quyết lấy nước, dùng dao cắt đi, cắt thành miếng, để vào trong nước sôi, hơn nữa ột chút đường, hòa cùng với nước chanh, mùi vị không khác biệt lắm.

Đó là “Đồ uống” giá rẻ nhất mà bọn họ từng uống, đóng gói cũng không có, nhưng cô biết có phần cô rất thích. Cô đã từng một mình đi trộm lấy quyết, làm thức uống y hệt như thế, nhưng bất kể cô cho bao nhiêu đường, nước vẫn chua như vậy, chua đến mức cô không ngừng rơi nước mắt.

Tựa như cô bây giờ, giống như được ném thử một miếng quyết nữa, chua ở trong miệng, lan tràn đến toàn thân, từng tế bào, huyết dịch trong người, cũng lộ ra ghen tuông nồng đậm.

Rốt cuộc không nhìn được, nước mắt đã rơi xuống, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô muốn nói cho người nói chuyện điện thoại bên kia, có thể cho cô một bờ vai để cô dựa vào được không? Cô muốn nói, cô đã từng yêu một người thiếu niên, lúc cô còn là thiếu nữ.

Trong khoảng thời gian rất dài, cô không có nhớ tới người thiếu niên kia, cô cho là mình đã quên mất một chút, mỗi người có cuộc sống riêng, nhiều năm về sau có thể gặp mặt nói với nhau một câu: Đã lâu không gặp.

Nhưng trong thực tế, Ông trời không cho cô cơ hội như vậy.

Lúc chia tay, anh hỏi cô: Em thật sự muốn đi?

Cô cho là mình có thể đi được, làm được có nghĩa không chùn bước, thực sự là cô chạy trốn chết. Khi đó cô ngồi trên ô tô, nghĩ tới cuộc sống sau này của nhau. Cô sẽ học hành chăm chỉ, sau đó thi đậu vào một trường đại học tốt, sau sẽ gặp một người đàn ông tính tình tốt, cô sẽ cùng người đàn ông đó nói chuyện tình yêu, nếu như hợp nhau, cô sẽ cùng anh ta kết hôn, sau đó sinh con, cô sẽ là người mẹ tốt. Mà anh sẽ gặp một cô gái đẹp, cùng cô gái kia yêu đương kinh thiên động địa, sau đó kết hôn rồi mất. Nhiều năm sau, anh nhìn thấy cô sẽ nói với người vợ của mình bên cạnh là, “Kia, đó là mối tình đầu của anh.... Thật là kỳ lạ, trước kia mất anh sao lại kém như vậy.” Tiếp đó anh sẽ xoay người ôm lấy người vợ trẻ xinh đẹp mỹ lệ của mình.

Cô tưởng tượng ra bức tranh kia, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, không quan tâm mình đang ở trên xe, một mình gào khóc.

Cô vui vẻ khóc lớn một hồi, ga giường cũng bị nước mắt của cô hàng hạ đến mức nhàu không chịu nổi.

Cô không rõ lắm tại sao thời gian đó cảm xúc của mình khó không chế như vậy, trong lòng vẫn đau, cô vẫn ỉn không còn cảm xúc, bây giờ mới biết không phải là không có, chỉ là thời gian không đúng, người bên cạnh không đúng. Cô cảm thấy nếu mình tiếp tục như vậy, có lẽ sẽ tan nát mất, dù sao cô thật sự không dùng cảm như thế.

Lúc người ta phiền não thì thích làm cái gì? Cô vốn ghét nhất một người cứ đi mua sắm suốt, nhưng bây giờ cô có thể mua một món đồ, không phải cảm thấy mua sắm có thể quên đi những chuyện phiền não kia, đơn thuần là cảm thấy không có việc gì để làm.

Quán rượu vốn là nổi tiếng nhất, khi đêm tối tới, cuộc sống bên trong mới bắt đầu, đủ đủ loại người ở bên trong thoải mái nói chuyện, huyên náo ồn ào, tinh thần rối loạn, khiến tất cả có vẻ lười biếng.

Nghê Thiên Ngữ tìm một góc tối, một mình cô ngồi, đối với cô, cho dù nhiều người như vậy, vẫn như kiểu trên đời chỉ có một mình cô. Muốn mấy bình rượu, cô lấy rượu rót vào trong ly, nhìn chất lỏng óng ánh này, làm cảm xúc trong lòng giảm xuống, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Cô uống rất chậm, cố ý kéo dài thời gian, không muốn uống xong lại về căn phòng lạnh lẽo, về trễ một chút, đây là mục đích hôm nay của cô.

Uống rất nhiều, không biết uống hết bao nhiêu ly, nhưng cô rất tỉnh táo.

Cô còn nhớ rõ, vô số lần thôi mên chính mình, cô không hối hận về quyết định ban đầu, không hối hận rời đi người đàn ông kia. Cô ình hàng loạt lý do để chứng minh lựa chọn ban đầu của mình chính xác cỡ nào. Khi đó, bọn họ còn trẻ, ai biết có thể đi bao xa, ai nào biết sau này bọn họ có thể trách cứ đã phá hủy cuộc sống của nhau hay không, dù sao chuyện vợ chồng nghèo khổ bị thương, bọn họ cái gì cũng có, duy nhất có một thứ thấp hèn thì lại không có — tiền.

Hơn nữa, bọn họ chỉ đem lẫn nhau ra để tránh né bão táp ban đầu, có thể ngày nào đó rốt cuộc hiểu rõ rồi, cái này không phải thì cái kia cũng không thể không?

Cô sợ, rất sợ. Cô sợ mình sẽ coi phần tình cảm này của mình là duy nhất, cả ngày sợ vì phần tình cảm này mà lo lắng đề phòng, sợ cả hai không cách nào giữ vững đến già, sợ tình cảm duy nhất này sẽ chết non.... Vì vậy, không bằng rời đi, ít nhất đoạn tình cảm này trong hồi ức sẽ thuần túy tốt đẹp như vậy, không có một chút tỳ vết nào.

Cô thà rằng cứ nhớ mãi, cũng không muốn thử xem bọn họ có thể đi đến già hay không....

Nước mắt rơi vào trong ly rượu, mùi vị không thay đổi, cay đắng trước sau như một.

24. Chương 24

Người trong quán rượu ngày càng nhiều, có người xem có con mỗi nào không, mà có người là trở thành con mỗi người khác. Nghê Thiên Ngữ lột bụng bằng vài ly rượu, bụng lại ầm ập lên, không giống lạnh lẽo như trước để cho cô cảm thấy bất kỳ cái gì cũng không ầm lên được. Bụng chẳng khó chịu, chính cô cũng không khó chịu như vậy, cảm xúc khôi phục bình thường, cô mới bắt đầu xem xét mình, cô lại vờ ngớ ngẩn rồi. Nếu như không phải vờ ngớ ngẩn, tại sao lại đi nhớ lại những thứ hành hạ mình, bất kể trải qua tốt đẹp hay tàn nhẫn, tất cả đều không đáng giá để quay lại, không đáng giá hao phí thời gian để nhớ lại. Bởi vì trừ đau lòng thương gan thương phổi, mà một lần nữa cô lại quyết định làm một người thông minh, buông tha quá khứ.

Cô đứng lên, chuẩn bị rời đi, vừa mới bước lên trước, lại cảm thấy có ánh mắt không bình thường, vì vậy lại tiếp tục ngồi xuống, hình như không có gì thay đổi cả, cô còn là một người phụ nữ uống rượu tới đây giải sầu, mua say.

Mục Phong nhìn nơi khác một hồi, bạn gái bên cạnh rốt cuộc không nhìn được, “Mục thiếu thật đáng ghét, người ta ở chỗ này, tâm tình lại chạy tới chỗ khác.”

Giọng nói nũng nịu của cô gái bên cạnh khiến Mục Phong quay đầu lại, đưa tay ôm lấy cô gái, tay của cô gái uống xong một ly, dùng một tay khác nâng cằm của cô lên, “Ghen tị.”

Cô gái kêu lên một tiếng, “Không có.”

“Không có a.....” âm thanh của Mục Phong vòng vo, “Vậy em có thể đi.”

Không chỉ có cô gái đó, những người đứng đó không nghĩ Mục Phong sẽ nhanh như vậy, sững sờ ở tại chỗ. Cô gái mới vừa phản ứng trở lại, ôm lấy Mục Phong, Mục Phong lại đẩy cô ra, “Cô biến đi, đừng để tôi nói lần thứ ba.”

Ánh mắt của anh vừa ngoan lại tuyệt tình, cô gái không khỏi thấy sợ hãi, anh lấy ra một xấp tiền, đặt trước mặt cô gái, lúc này mới xoay người nhìn mọi người, “Các người tiếp tục đi, nhìn tôi sao, rất đẹp mắt à?”

Mọi người không lên tiếng.

Mục Phong tiếp tục đưa mắt nhìn vào Nghê Thiên Ngữ, hai chân anh vắt lên, một tay đặt trên mũi mình, ngũ quan cứng rắn gắng gượng thì biểu hiện của anh lại thành vừa lười biếng vừa tà mị, anh thở dài một tiếng, có vẻ xem ra sẽ được vui vẻ đây, khó gặp được, ông trời thật đúng là sẽ an bài.

Một lát sau, Nghê Thiên Ngữ lần nữa đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Lúc này Mục Phong mới thu hồi chân thon dài của anh, chỉnh sửa y phục một chút, bưng ly rượu đi tới hướng Nghê Thiên Ngữ, “Một người uống rượu, cảm thấy không có gì đặc biệt phải không?”

Mục Phong thuận thế ngồi chỗ đường Nghê Thiên Ngữ định đi ra, cản trở đường đi của cô, híp mắt nhìn anh. Người tên Mục Phong này, có vô số bạn gái, trừ gia thế của anh ra còn có tiền, bộ dạng thân xác thoải tha của anh cũng có quan hệ, người như vậy, đàn ông hay phụ nữ không thể rời bỏ chữ ‘sắc’ vào đầu.

Nghê Thiên Ngữ cũng không để ý tới anh, “Xin lỗi, tôi đã uống đủ rồi.”

“Một người buồn bực uống rượu tự nhiên uống đủ rồi, muốn hai người uống thỏa thích, một giọt cô còn chưa thấm hả?”. Anh nâng chén, ý bảo, hôm nay cô không uống không được, anh ta sẽ không thả người.

Nghê Thiên Ngữ nhìn anh, ánh mắt quyến rũ theo, lại ngồi trên ghế sofa, “Mục thiếu định uống thế nào?”

Ánh mắt Mục Phong chợt lóe, thì ra cô còn biết anh, suy nghĩ một chút, dựa vào danh tiếng của bố anh, biết anh cũng không coi là kì quái, “Tùy, nghe theo mỹ nhân.”

Nghê Thiên Ngữ ngoắc ngoắc tay, ý bảo tiếp tục đưa rượu lên. Cô nhìn chăm chăm vào rượu trên bàn, “Không bằng chúng ta đoán màu đồ lót của nhau, thế nào?”

Có ý tứ. Mục Phong trong nháy mắt có hứng thú, “Ý tưởng này không tệ.” Kích thích, thú vị.

“Trước hết mời Mục thiếu!”. Nghê Thiên Ngữ tư thái tùy ý, hai chân vén lên một chỗ, giày cao gót của chân rơi vào mũi chân trên, cô không ngừng lắc lắc.

Mục Phong nhìn chăm chăm vào cặp đùi đẹp kia, không khỏi càng thêm hưng phấn, híp mắt nhìn cô, “Màu trắng?”

“Thật xin lỗi, Mục thiếu phải uống một chén trước rồi.”

Mỹ nhân ở bên cạnh, Mục Phong không để ý. Tiếp theo cô đoán, cũng đoán sai giống nhau, cô cũng dứt khoát, trực tiếp uống xong. Nhưng lúc cô đoán đúng, mà Mục Phong đoán thế nào cũng không đúng, sau nhiều lần, liền có chút ảo não, “Em lừa tôi đúng không? Tôi phải tự mình kiểm tra chút mới được.” Nói xong liền có động tác chạm vào cô.

Nghê Thiên Ngữ bỏ tay của anh ra, “Động tác này của Mục thiếu cũng không nhả nhận lắm!”

“Chẳng lẽ em cho tôi là chính nhân quân tử sao?”. Anh không quan tâm tới hình tượng.

Nghê Thiên Ngữ nghiêng người sang, gần bên tai Mục Phong, “Tôi không dám lừa anh, mà thật sự tôi không mặc nội y.” Cô nói xong hiện vẻ vô tội, liền đứng lên chuẩn bị rời đi, “Lần này coi như Mục thiếu mời khách”.

Mục Phong còn rất hoảng hốt, nghe được lời của cô, anh lập tức tưởng tượng thân thể trắng nõn trong làn váy của cô, giống như hoa quả tươi, chỉ chờ người bóc vỏ ngoài là có thể hưởng. Sau hai giây anh hồi hồn, chỉ kịp thấy bóng lưng của cô, bắt giác cười lên, có ý tứ, rất có ý tứ.

Nghê Thiên Ngữ đi ra khỏi quầy rượu gọi xe, bình thường lúc này có nhiều taxi chở khách, hôm nay không biết thế nào, cô không thấy gì, có cảm giác kỳ quái, đột nhiên có người tới kéo cô sang bên kia. Cô muốn phản kích, phát hiện có hai người, miệng đều là ngôn ngữ thấp kém, trên người có có mùi rượu nồng đậm. Trong lòng cô buồn nôn, giật giật chân, muốn dùng một cước đá.

Lúc này có người chạy tới, “Các người muốn làm gì?”

Sau cô bị đẩy sang một bên, hai người kia cũng đánh lên. Nghê Thiên Ngữ xoa tay của mình, mắt nhìn chăm chăm vào Mục Phong, khoe miệng nâng lên một tia trào phúng.

Bên kia Mục Phong đối với hai người kia trong nháy mắt, hai người lập tức làm bộ như bị đánh đến thảm hại, Mục Phong vỗ vỗ tay của mình, “Các người có thể đi.”

Một hành động anh hùng cứu mỹ nhân nhanh chóng và gọn gàng.

Mục Phong đi tới hướng Nghê Thiên Ngữ, vươn tay kéo cô. Cô suy nghĩ trong chốc lát, vẫn đưa tay lên, “Một mỹ nữ như em luôn khiến người ta không yên lòng, nếu như anh không đi theo ra ngoài, chắc hôm nay em gặp nguy hiểm rồi.”

So với anh thì nguy hiểm hơn sao? Nghê Thiên Ngữ nghĩ như vậy, nhưng không nói ra. “Mục thiếu trong tâm thiện lương, vậy tôi cũng không cần nhiều lời cảm tạ rồi”. Cô đứng dậy liền rút tay mình về.

Mục Phong cười cười, “Em xem, đường này ngắn một chút đã gặp nguy hiểm rồi, tôi thế nào yên tâm cho em đi một mình về, tôi đưa em về.”

“Cám ơn Mục thiếu có lòng tốt, vẫn không nên phiền hà như vậy.”

“Vì phục vụ ỹ nữ sao có thể tính là phiền hà đây? Hơn nữa, nếu tôi cứu em, cứ nhiên phải đưa em về nhà an toàn thì tôi mới an tâm.”

Nghê Thiên Ngữ không tiếp tục từ chối, “Vậy thì cảm ơn trước rồi.”

Cô đứng chờ nguyên chỗ, Mục Phong lái xe tới đây, mắt lạnh nhìn người đàn ông kia, tay dùng sức tạo thành một quả đấm, lại bỏ ra, làm lại động tác này.

Mục Phong lái xe tới đây, cô lúc này mới vô tư lên xe. Cô không muốn nói nhiều, Mục Phong lại muốn nói chuyện. “Phụ nữ không cần thường đi tới đó.” Nghe giống như khuyên.

Cô cười, “Thì tại đàn ông các anh có thể đi.”

Mục Phong cũng cười, “Cũng bởi vì phụ nữ như em đi nhiều vậy, đàn ông cũng muốn đi.”

Nghê Thiên Ngữ nghiêng đầu qua, “Tôi không phải thường đi.”

“Đó là vinh hạnh của tôi, có thể gặp em như vậy, xem ra chúng ta thật là có duyên phận. Nếu trời cao cho chúng ta duyên phận như vậy, vậy thì để lại số điện thoại đi!”. Anh nói xong liền lấy ra điện thoại của anh, trực tiếp đưa cho Nghê Thiên Ngữ, để cô lưu lại số di động của mình.

Lần này cô không từ chối cũng không do dự, trực tiếp lưu số điện thoại của mình.

Mục Phong cầm lại điện thoại, đường cong nơi khoe miệng gợn lên chút. Sau này sẽ không nhầm chán rồi, rất thú vị, anh bắt đầu vì ý tưởng của mình mà ủng hộ, anh muốn xem người phụ nữ này rốt cuộc là thần thánh phương nào, khiến Uông Minh Húc si mê thành cái dạng kia.

Mục Phong ấn xuống số điện thoại kia, nghe được điện thoại trong túi của Nghê Thiên Ngữ vang lên, lần này mới cất điện thoại đi.

Mục Phong cũng không có nhiều khó khăn, đưa cô tới chung cư, sau đó mới rời đi. Anh tính tìm chút thời gian chơi đùa với cô một chút, không vội, nếu không trò chơi này cũng không đặc sắc như vậy.

Nghê Thiên Ngữ nhìn chiếc xe rời đi, xem rõ biển số xe, không thể nín cười.

Trở lại nhà trọ không lâu, Nghê Thiên Ngữ liền nhận được điện thoại của Mạnh Diên Châu, không khỏi cảm thấy phiền lòng, “Thời gian này mà gọi điện thoại tới, chẳng lẽ anh nhớ tôi hay sao?”

Mạnh Diên Châu đang một mình ở trên giường, ngủ một lát, không ngủ được, giống như có gì không đúng, vì vậy gọi điện thoại cho cô, nhưng thái độ của cô, vẻ mặt của anh trầm xuống, lúc đó giọng nói cũng nặng nề, “Tôi chỉ nhắc nhở cô.... Hôm nay cô làm có lỗi, hi vọng ngày mai cô làm việc cho giỏi.”

“Thật là một cấp trên nghiêm túc phụ trách tốt.” Cô mang giọng châm chọc, chính mình thay vấy ngủ, toàn thân có mùi rượu, ngủ thấy vô cùng khó chịu, huống chi hôm nay người cô còn bị người khác đụng phải, để cho cô đi trên đường vẫn thấy ghê tởm.

“Tôi luôn như thế, chỉ là đối với người khác tương đối khoan dung mà thôi, nhưng đừng lấy khoan dung của người khác thành đặc biệt của chính mình.” Mạnh Diên Châu nặng giọng nói.

“Tôi luôn biết thân phận của mình.” Không cần người khác tiếp tục nhắc nhở, “Còn có chuyện gì sao?”. Không có thì cô muốn cúp điện thoại.

Giọng của cô không có nửa điểm lưu luyến, Mạnh Diên Châu nắm chặt điện thoại, cầm căng, khóe miệng mím chặt, bình tĩnh, giữ vững âm thanh, “Bên kia có âm thanh gì vậy? Cô ở đó đang làm cái gì?”

“Thay váy ngủ đi tắm, anh cũng muốn can thiệp à?”

Hôm nay cô như ăn được hỏa dược vậy, anh hỏi một câu, cô liền bật lại một câu.

“Cô vừa đi ra ngoài hả?”

Nghê Thiên Ngữ để váy ngủ trên giường, cầm điện thoại di động lên, thái độ nghiêm túc rất nhiều, “Mạnh Diên Châu, anh quản chuyện, quá rộng.” Cô cúp điện thoại, hôm nay lá gan mình lớn rất nhiều.

Mà Mạnh Diên Châu ở bên kia không dám tin, nghĩ lại, ngăn lại suy nghĩ của mình. Ý sủng mà kiêu? Anh nghĩ nhiều rồi. Để điện thoại xuống, anh lại không ngủ được, anh lại đem các công việc gần đây xử lý xem qua một lần, xem còn có chỗ nào chưa xử lý xong, xem xong một lần, mới thoảng yên tâm, nhưng trong đầu cuối cùng lại hiện lên gương mặt Nghê Thiên Ngữ, cô đứng ở đó, không nhúc nhích, không có bất kì vẻ mặt gì, để cho anh chỉ muốn kéo khóe miệng của cô ra, để cho cô cười.

Anh mở mắt, lắc đầu liên tục, anh nghĩ, mình quả nhiên là quá cô độc, cô độc trong thế giới cô hoang đầy đất của mình.

25. Chương 25

Nghê Thiên Ngữ nhìn chằm chằm vào chồng tài liệu trước mắt, cảm thấy buồn cười, người đàn ông này rõ là..... hẹp hòi, hơn nữa là cực kì hẹp hòi, cô chỉ phạm chút lỗi nhỏ, thậm chí còn không liên quan, mà người đàn ông kia cứ như bắt được chân đau của cô, phải tính sổ, lại còn ở trước mặt mọi người trách cứ cô. Cứ chỉ này như kiểu hai đứa trẻ đang cùng nhau chơi đùa, đột nhiên một ngày có chút chuyện không vui, lập tức đem những thứ nhỏ nhất từng xảy ra lôi ra cãi. Nghê Thiên Ngữ đánh giá hành động này của Mạnh Diên Châu bằng hai chữ, ngây thơ. Nhìn chằm chằm những tài liệu này, cười lớn, nội tâm của người đàn ông này như một đứa bé trai sao?

Mạnh Diên Châu nếu như muốn giao phó cho cô làm chuyện gì, sẽ kêu thư ký Tiểu Lý tới đây thông báo cho cô, chuyện này chưa bao giờ xảy ra, làm hại Tiểu Lý vừa nói chuyện với cô vừa dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát cô. Ngày thường thì đồng nghiệp càng chủ động tới hỏi cô, có phải cùng Mạnh Diên Châu cãi nhau không, bởi vì hôm nay Mạnh Diên Châu rõ ràng không thoải mái, vì vậy mọi người làm việc cũng rất cố gắng.

Cả ngày, cô không thể gặp riêng được Mạnh Diên Châu tới một lần. Lúc họp, dáng vẻ giải quyết việc chung của anh với cô, không nhìn ra thái độ của anh. Cơm trưa thì cô chủ động gọi điện thoại rủ anh đi ra ngoài ăn trưa, anh chỉ lạnh lùng mở miệng không có quan hệ gì với cô, vì vậy cô cũng mặc kệ.

Nghê Thiên Ngữ không coi chuyện Mạnh Diên Châu buồn bực là cái gì to tát lắm, thậm chí cô nghĩ tới, điều này với mình cũng là một chuyện tốt. Cô một mực dao động, có muốn ở lại bên cạnh anh hay không, cô không cách nào ở trước mặt anh mở miệng: Mạnh Diên Châu, chúng ta kết thúc quan hệ không minh bạch này đi! Sau đó cô có thể tìm vô số lý do nói cho anh biết vì sao mình làm như vậy.

Nhưng cô nói không ra, lúc chạm với ánh mắt anh, cô phát hiện tâm tình sắt đá của mình lại mềm đi mấy phần, vì vậy một lần lại một lần để mặc mình ở lại bên cạnh anh. Nhưng cô hi vọng, anh không cần cô, chủ động cách xa cô, có thể nói với cô: Nghê Thiên Ngữ, cô chỉ là một thứ đồ chơi, tôi đây có thể tìm được người phụ nữ thiên lương xinh đẹp dịu dàng hơn cô.....

Suy nghĩ rất khác thường, chính cô đánh giá lòng mình như vậy.

Nhưng suy nghĩ của Mạnh Diên Châu sẽ làm Nghê Thiên Ngữ thất vọng, anh chỉ định lạnh lùng với cô, để cho cô biết rằng cô cũng không quan trọng như cô nghĩ như vậy, với việc chia tay hoặc là cách xa cô, tạm thời anh còn chưa nghĩ tới. Mạnh Diên Châu sau khi xử lý một đồng tài liệu lớn, nhận một cuộc điện thoại rất dài, là về một dự án hợp tác, bàn chi tiết một chút. Bởi vì người bên cạnh anh thì không cách nào tin

tưởng được, cũng không muốn bỏ mặc, dự án này Mạnh thị đang làm, anh không muốn để người khác thấy bất kì nhược điểm nào. Rốt cuộc nói xong, anh mới thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng định gọi điện thoại nội bộ, nhưng nghĩ tới Nghê Thiên Ngữ.... lại dừng hành động của mình.

Anh quyết định lạnh nhạt với cô vài ngày, đồng thời cũng xem xét lại mình, toàn bộ sức lực cho vào công việc, mà không phải trên người phụ nữ.

Sau khi Nghê Thiên Ngữ tan việc, không do dự nửa phần liền rời đi, cô cho rằng Mạnh Diên Châu sẽ không tìm mình, đi đứng cũng hết sức an lòng. Lúc đi vào thang máy, cô nghĩ tới, rốt cuộc mình có muốn từ chức hay không? Suy nghĩ này vừa dâng lên, cô vừa muốn, nhưng còn phải nhìn vào thái độ của Mạnh Diên Châu mà suy tính, tránh chọc giận anh. Người đàn ông này rất kỳ quái, bạn không phải làm bất kì động tác gì thì có lẽ anh ta sẽ coi bạn như một loại cỏ rác mà vứt bỏ, nhưng nếu như anh ta phát hiện ra bạn tính rời khỏi anh ta, rồi lại coi bạn như bảo bối trong lòng anh ta, trăm phương ngàn kế muốn giữ bạn ở lại. Nói cho cùng là bị coi thường thôi, hi vọng mình trở thành Chúa Tể.

Cô đi ra khỏi công ty chưa được bao lâu, một chiếc xe thật nhanh dừng bên cạnh cô, cô nhú mào, nhìn chiếc xe kia hạ cửa sổ xe. Khuôn mặt tươi cười của Mục phong lập tức xuất hiện trước mặt cô, “Tôi nghĩ rằng, có cảm giác Nghê tiểu thư đang nợ tôi một bữa cơm, nên đền lại mới đúng.”

Nghê Thiên Ngữ cười, “Gia tài Mục thiếu bạc vạn, tìm tới đây để đòi một bữa cơm, là vinh hạnh của tôi, nhưng có thể hỏi một câu không, khi nào tôi thiếu Mục thiếu một bữa cơm vậy?”

“Nghê tiểu thư thật là mau quên, lần trước tôi cứu em, chẳng lẽ không nên bày tỏ một lời cảm tạ sao?”

Nghê Thiên Ngữ trên mặt tươi cười, nhưng trong lòng thì lạnh giọng châm chọc, người này vì cái màn “Anh hùng cứu mỹ nhân” có cần cô tặng cho anh ta một khối huy chương để cảm tạ hay không.

“Mục thiếu cứu tôi, là thiện tâm của Mục thiếu, tôi không biết cảm ơn, là nhân phẩm tôi kém.” Cô cười cười, lấy tay vuốt tóc, “Nhân phẩm của chúng ta không phải trên cùng một đường thẳng, tin chắc cũng không phải người chung thể giới, từ biệt như vậy là được rồi, lần sau gặp mặt cũng không cần chào hỏi.”

Mục Phong ngưng mào, anh sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp cô gái như vậy. Nói thẳng ra thì cô ấy đối với bạn không có nửa điểm ý tứ nào, lúc cô đưa số điện thoại thì không từ chối, chắc cô còn có ý với bạn, nhưng rõ ràng muốn mời cô đi ăn nhưng cũng không cho chút mặt mũi nào, còn nói chuyện chết tâm như vậy. Nhưng lại vì thế, anh lại được khơi dậy hứng thú. Lúc trước anh còn suy nghĩ xem nên thế nào đối phó với cô, bắt đầu nghĩ là trực tiếp tìm một nhóm người, làm cho cô sống không bằng chết. Còn chưa kịp áp dụng, đúng lúc như vậy chính anh lại gặp được cô. Anh với bộ dạng của cô rất có cảm giác, không tính là người phụ nữ xinh đẹp nhất, nhưng vừa vặn mang theo khí chất đó, người ta như thế nào cũng không thể phục chế, giống nhau ‘Thiếu nữ U Hồn’, đôi mắt kia như có thể đoạt lấy tâm phách. Anh lập tức sinh ra lòng thương hoa tiếc ngọc, một mỹ nhân như vậy, hủy diệt thì tiếc lắm, vừa đúng lúc anh đang thiếu việc vui.

Hiện tại nhìn thấy thái độ của Nghê Thiên Ngữ, anh âm thầm tính toán, nếu như cô thực sự không có ý với anh, thì chính là cô cao thủ, hiểu được lòng háo thắng muốn giành của đàn ông.

“Nghê tiểu thư hoa mắt rồi, lần đầu tiên tôi nhìn thấy em thì tôi đã hiểu ra chúng ta nhất định là người của một thể giới.” Mục Phong vẫn như cũ, nở nụ cười tà mị, dù nhìn rất muốn đánh đòn, nhưng cũng phải thừa nhận, có sức hấp dẫn.

Nghê Thiên Ngữ vẫn muốn cự tuyệt, nhưng Mục Phong vẫn dứt khoát tắt lửa, nếu như cô không lên, anh cũng không đi. Mà bây giờ tan việc rồi, cô có thể đoán được nếu bị đồng nghiệp thấy, mình sẽ bị truyền thành cái dạng xấu gì đó.

Cuối cùng đành phải thỏa hiệp, ngồi lên xe Mục Phong, Mục Phong huyết sao một hơi, cứ cự tuyệt nữa, vẫn phải theo ý của anh.

Mục Phong đưa cô tới nơi mà phong cách diễn xuất của mình phù hợp, lên giọng khiến người ta tắc lưỡi, nhà hàng cao cấp đắt tiền nhất toàn thành phố, một cốc nước đến mức mấy trăm đồng, nhưng nước này cũng đặc biệt, nói là từ cái quốc gia vận chuyển từ máy bay mà tới, tuyệt đối không nhiễm bẩn, trong mắt

người bình thường chính là trò đốt tiền, những người có tiền này đúng là thích đốt tiền, càng mắc thì càng có thể như bọn họ tính.

Người phục vụ dẫn bọn họ đi tới phòng riêng biệt, không giống phòng lớn, một nơi nhỏ để mọi người ăn, lại rất có phong cách, tường gỗ điêu khắc các loại hoa văn, mặt khác còn lại dùng rèm kéo lên, rèm trong suốt, có thể từ bên trong thấy ra bên ngoài, lại không thể từ bên ngoài xem vào bên trong, cách phòng đó không xa có người kéo đàn Violin.....

Nghê Thiên Ngữ uống một ngụm trên bàn, Mục Phong tường tận giới thiệu lai lịch với cô, một ly nhỏ như vậy, lại tốn tới mấy trăm đồng. Anh giới thiệu xong xuôi, thấy Nghê Thiên Ngữ không giống mấy người bạn gái nghe anh giới thiệu xong liền thấy choáng, không khỏi lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Cái cốc ở trên bàn chỉ có một bông hoa hồng, trên đĩa hoa còn có mấy hạt sương, chỉ cần nhìn là có thể tưởng tượng ra hương thơm mê người.

Nơi này không có món đặc biệt, khách tới là để thử vận may của mình, mỗi ngày món ăn khác nhau, thấy được món gì thì có thể ăn món đó, rất nhiều người từng bày tỏ sự bất mãn, nhưng người chủ nhà hàng vẫn không sửa đổi điều đó, hiện tại mọi người cũng coi đó là thói quen.

“Không ngờ Mục thiếu sẽ nguyện ý tới đây.” Nghê Thiên Ngữ nhìn người phục vụ bưng lên món ăn, nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

Mục Phong ngoắc tay, ý bảo người kéo đàn violin tới gần đây chút, nghe được lời của cô rất tò mò, “Tại sao?”

“Tôi vẫn cho là người bá đạo lại không thích đồ bá đạo hơn mình.”

Mục Phong gấp đũa, sau khi ăn thì để đũa xuống, tay chạm vào mặt mình, ngón trỏ trên mũi anh, “Em cảm thấy tôi rất bá đạo?”

Mặc dù tác phong làm việc của anh để lại không ít chuyện xấu, động tác ăn rất là ưu nhã, cũng đúng với gia thế công tử nhà giàu rất khá của anh.

“Tôi nói sai sao?”

Anh để tay xuống, hai tay cũng đặt ngang ở trên bàn, nghiêm túc mở miệng, “Không có ai nói qua cho em, đối với người thì tốt nhất đừng nói lời thật lòng sao?”

Nói thật nhiều người có một nửa là ngu ngốc, giống như chính anh, lại càng thích nghe những lời giả dối kia, nhìn người đó cố ý nịnh nọt với mình, cả người anh lại thấy sáng khoái, đáy lòng không phục, cũng phải lấy anh làm chủ, đây là địa vị và ma lực của đồng tiền.

Nghê Thiên Ngữ nháy mắt, “Mấy món này ăn rất ngon, anh không ăn nhiều một chút thì thật có lỗi với người đầu bếp này nha.”

Mục Phong thu tay lại, hừ một tiếng, cô lại nói sang chuyện khác lúc không cần thiết, “Nếu đầu bếp biết em khen ngợi, chắc sẽ rất cảm động.”

Nghê Thiên Ngữ ngẩng đầu nhìn anh.

Mục Phong thần bí cười một tiếng, “Tôi quên chưa nói cho em biết, nhà hàng này là do gia đình tôi mở, cho nên câu người bá đạo không thích đồ bá đạo hơn mình mà còn lập nó, tôi chính là bá đạo như vậy.”

Nghê Thiên Ngữ thu lại nụ cười, nhưng không thu hồi ánh mắt mình.

“Hừ sợ sao?”. Mục Phong đứng thẳng vai, “Tiếp tục ăn đi.”

Nghê Thiên Ngữ nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Thật ra thì, tôi đối với người bá đạo rất có cảm tình.”

Cô quyến rũ cười một tiếng, để cho anh quên mất món ăn trong miệng có mùi vị gì, chỉ nhớ rõ con người cô trong veo, như muốn hút người vào, anh phục hồi tinh thần lại thì thẫm mắng một tiếng, “Yêu tinh”. Lúc này đã hiểu Ông Minh Húc si mê người phụ nữ này đến thể nào rồi, ngay cả chính anh bây giờ như bị lửa đốt, hận không lập tức biến cô thành người phụ nữ của mình, để cho cô thành vật sở hữu dán lên mình.

Rất có ý, vô cùng có ý.

Cô tiếp tục ăn, cũng không ngờ lời gì nữa, Mục Phong nhìn cô thì lại thấy ngứa ngáy.

Ăn xong bữa tối, cũng gần một tiếng, mẩu chốt là ăn xong còn có cả món điểm tâm, trình tự làm lại phức tạp, lại hao tốn chút thời gian.

Nghê Thiên Ngữ muốn chủ động đi tính tiền, Mục Phong vốn cho là cô chỉ nói mà thôi, phải biết rằng người bình thường ngồi đây cũng tốn rất nhiều, Nghê Thiên Ngữ vẫn tự nhiên đi tính tiền.

Mục Phong ghen lời nhìn Nghê Thiên Ngữ tính tiền trả nợ, hỏi qua mấy câu.

Trong lòng Mục Phong rất có hứng thú với Nghê Thiên Ngữ, nhưng anh không muốn tiến nhanh như vậy, đã lâu không chạm vào phụ nữ khiến mình nhiệt huyết sôi trào như thế, phải từ từ tốn chút tâm tư mới được, nếu không thì thực xin lỗi vì tâm tình kích động.

Anh đưa Nghê Thiên Ngữ trở về, vừa định xuống thì cô lại nhận được điện thoại. Nghê Thiên Ngữ mặt trắng xanh, là Mạnh Diên Châu. Anh không khỏi nheo mắt lại, Mạnh Diên Châu sao? Hóa ra Nghê Thiên Ngữ cũng không hề đơn giản, nhưng lại càng thú vị, anh thích trò chơi kích thích này, càng nhiều người tham gia càng tốt, bởi vì chỉ thế mới khiến anh là người thắng sau cùng.

26. Chương 26

Nghê Thiên Ngữ rất ít khi dùng thể của Mạnh Diên Châu, trừ phi có việc cần, dĩ nhiên, cô dùng thể của anh, cô cũng không có cảm giác tội lỗi gì. Một lần đang cùng Mạnh Diên Châu triển miên, anh từng nói qua về vấn đề này, tại sao cô không có dùng thể của anh, lúc đó cô cho lý do là không cần thiết, vì vậy hôm nay là chuyện tất yếu rồi.

Mà ngày thứ hai ở công ty, Mạnh Diên Châu vẫn nhu cũ đối với cô ôn hòa, cô suy nghĩ về thái độ của anh một chút, có lẽ mình không có ra vẻ thái độ ăn nói khép nép, anh không thắng bằng rồi. Cô vẫn coi hành động của anh hiểu thành ngây thơ, không để ý quá.

Buổi trưa, Nghê Thiên Ngữ tự dưng nhận được điện thoại của Giang Dịch Hiên, bảo cô đi ra sân bay, thì Giang Dịch Hiên đã tới sân bay rồi. Nghê Thiên Ngữ kinh ngạc, ngay lập tức xin nghỉ, có phê chuẩn hay không thì cô cũng không quan tâm nữa, trực tiếp cầm túi chạy đi.

Lúc Nghê Thiên Ngữ chạy tới sân bay, Giang Dịch Hiên đã đợi hơn một tiếng rồi, Nghê Thiên Ngữ không khỏi bước nhanh tới, “Sao đột nhiên đã tới rồi? cũng không gọi trước một cuộc cho tớ.”

Giang Dịch Hiên mỉm cười đứng dậy, “Chính là muốn cho cậu một điều bất ngờ a, cậu không hoan nghênh tớ tới đây sao?”

“Cho dù tớ không hoan nghênh tất cả mọi người trên đời, cũng chỉ có cậu là ngoại lệ.” Nghê Thiên Ngữ liền khoác tay Giang Dịch Hiên, đây chính là bạn bè đi, chỉ nhìn thấy cảm thấy mình ấm áp, thấy có phần để mình dựa vào.

Nghê Thiên Ngữ nở nụ cười thật lòng, Giang Dịch Hiên nhìn thấy cô như vậy, lại quan sát cô một lần từ trên xuống dưới, tảng đá lớn trong lòng cũng được bỏ xuống. Lần trước sau khi bọn họ nói chuyện điện thoại, Giang Dịch Hiên không tin lời của Nghê Thiên Ngữ, lo lắng cô có chuyện, mà mình đang ở xa ngàn dặm, không thể ở bên cạnh cô.

Giang Dịch Hiên nhớ tới nhiều năm trước Nghê Thiên Ngữ không nói gì ôm cô khóc, trong lòng thấy khó chịu, nhưng Nghê Thiên Ngữ cái gì cũng không nói, cũng không cho phép mình hỏi. Cô khóc mạnh như vậy, nhưng lại như buộc mình, không phát ra chút âm thanh nào. Khi đó Giang Dịch Hiên nhìn Nghê Thiên Ngữ, chỉ có thể ôm cô cùng nhau khóc, không cách nào gánh vác một phần bi thương mà Nghê Thiên Ngữ chịu đựng.

Mấy ngày trước, Giang Dịch Hiên lại nằm mơ, thấy một mình Nghê Thiên Ngữ ở nơi nào khóc, bả vai không ngừng run rẩy, gọi điện thoại hỏi cô, cô nói không có chuyện gì, nhưng tại sao mình không thể yên tâm, dứt khoát tự mình đến đây nhìn cô một lần.

Trở lại nhà trọ, Giang Dịch Hiên quan sát chỗ ở của cô, gật đầu một cái, vẫn thấy hài lòng. Nghe Thiên Ngữ lại ra về, nhìn chăm chăm Giang Dịch Hiên, “Làm sao cậu lại đột nhiên tới đây thế?”. Trực tiếp suy đoán, “Có phải Trình Hải Dương đối với cậu không tốt à, sau đó hai người cãi nhau, cho nên cậu tìm tới để an ủi đúng không? Tôi cho cậu biết, Giang Dịch Hiên cậu ngàn lần đừng nói cho tôi biết là người kia vô dụng, nếu như anh ta đối với cậu không tốt, đánh hắn ta, lấy bản lĩnh nữ hiệp của cậu đi, nếu cậu đánh không lại, có thể gọi tôi..... chúng nhau cùng tiến lên, không tin đánh không lại.”

Giang Dịch Hiên vuốt trán mình bày tỏ than thở, sau đó đi tới trước mặt Nghe Thiên Ngữ, gõ đầu cô, “Cả ngày lẫn đêm suy nghĩ vợ vẫn, anh ấy đối với tôi rất tốt, cậu đừng nói lung tung.”

“Vậy sao cậu tự nhiên chạy tới?”. Nghe Thiên Ngữ vẫn hoài nghi.

Giang Dịch Hiên kéo tay Nghe Thiên Ngữ, sau đó đặt trên bụng mình.

Đầu tiên Nghe Thiên Ngữ nghi ngờ, sau đó kinh ngạc, cuối cùng nở nụ cười, “Cậu mang thai? Nhìn thế nào cũng không ra.” Nói qua lấy tay sờ bụng Giang Dịch Hiên, sau đó vỗ vỗ, “Ngoan ngoan, con nghe thấy tiếng mẹ không? Mẹ là mẹ nuôi của con a, biết không?”

Họ ban đầu hẹn ước, muốn làm mẹ nuôi của con họ, bây giờ rốt cuộc có thể thực hiện ước định ban đầu rồi.

Giang Dịch Hiên đành phải đưa tay Nghe Thiên Ngữ ra, “Mới hơn một tháng, đứa bé còn chưa thành hình, cậu và nó nói chuyện, nó cũng không biết đâu.”

Nghe Thiên Ngữ làm nũng, “Tôi phải làm để bồi dưỡng quan hệ tốt với nó, như vậy bé mới biết tôi yêu thương bé a.”

Giang Dịch Hiên chỉ cười, cô muốn tới xác nhận Nghe Thiên Ngữ rốt cuộc là sống tốt hay không, chuyện khác chính là muốn tự mình nói cho Nghe Thiên Ngữ mình mang thai, sắp thành mẹ rồi, cô hi vọng chính mình nói cho Nghe Thiên Ngữ, chia sẻ chuyện tốt này, “Cậu là người đầu tiên tôi nói chuyện này, chồng tôi còn chưa nói.”

Nghe Thiên Ngữ không khỏi kiêu ngạo, “Ài, xem ra chồng cậu phải thoái vị thôi, tôi là vị trí thứ nhất trong lòng cậu.”

Giang Dịch Hiên đánh cô, “Làm trò, tôi hiểu rõ anh ấy, nếu như biết tôi mang thai, nhất định không chịu cho tôi tới đây. Tôi tới đây để du lịch ngắm cảnh, thuận tiện tới thăm cậu một chút mà thôi, không biết chảnh chọe rồi.”

Nghe Thiên Ngữ ra vẻ mặt buồn, “Sự thật quá tàn nhẫn.”

Cô chọc vậy khiến Giang Dịch Hiên lại vỗ cô một cái.

Bữa cơm tối rất phong phú, Nghe Thiên Ngữ xuống bếp làm một bàn ăn lớn, còn không chịu để Giang Dịch Hiên giúp một tay, hơn nữa Giang Dịch Hiên làm gì cô cũng muốn đi theo, so với bảo mẫu còn kinh hơn, không cho phép Giang Dịch Hiên làm gì, khiến Giang Dịch Hiên rất khó chịu.

Ăn cơm xong, Nghe Thiên Ngữ đưa Giang Dịch Hiên xuống phía dưới chung cư đi dạo, việc này tốt cho phụ nữ có thai. Họ đi một lát, Mạnh Diên Châu lại gọi điện thoại tới, Nghe Thiên Ngữ liếc mắt nhìn, chỉ nói mấy câu với Mạnh Diên Châu rồi cúp. Có thể nghĩ Mạnh Diên Châu tức giận ra sao, chủ động gọi điện thoại cho cô, cô còn vô tình với người ta thế.

Cô cầm điện thoại mất hồn một lát, nghĩ như vậy cũng tốt.....

Giang Dịch Hiên nhìn cô hồi lâu, “Ài gọi điện thoại tới vậy?”

Nghe Thiên Ngữ cất điện thoại đi, “Gọi nhầm số mà thôi, không có gì.....”

Giang Dịch Hiên thở dài một cái, “Thiên Ngữ, cậu cũng nên có một người bạn trai đi, phụ nữ luôn có con đường như vậy, có lẽ cậu cho rằng tôi rất cổ hủ, mà tôi hi vọng cậu đi theo con đường mà đại đa số người đều đi như thế, dù cậu có đau lòng khổ sở, chắc chắn sẽ có một bản vai cho cậu dựa vào. Cuộc đời tôi, may mắn nhất chính là gặp được cậu và chồng tôi, nếu như không có hai người, tôi không biết tôi sẽ sống như thế nào nữa. Nếu như có thể, cậu nhất định phải nắm lấy cơ hội hạnh phúc.” Cô nói xong lại thở dài, “Cuộc điện thoại vừa rồi.....”

Nghê Thiên Ngữ không hề gạt nĩa, “Không muốn nói cho cậu biết là vì người này không phải như cậu nghĩ, tớ cùng anh ta là không thể nào.”

“Cậu xem cậu đi.... Cậu vĩnh viễn chính là như vậy, bất kể cái gì nên thử một lần cũng không chịu, liền trực tiếp ra quyết định. Cậu có thể đối với bản thân như thế, nhưng cậu đối với người khác cũng giống thế, có phải không công bằng với người ta hay không?”

Nghê Thiên Ngữ cắn miệng nói, “Dịch Hiên, cứ mặc kệ tớ đi, Tớ đồng ý với cậu, tớ sẽ cố gắng để ỉnh hạnh phúc, thật sự. Rất nhiều chuyện tớ chưa thể nói ra được, nếu như có cơ hội, tớ nhất định sẽ nói toàn bộ cho cậu biết, được không?”

Âm thanh cô mang theo van xin, Giang Dịch Hiên trong bụng đau xót, “Cậu vĩnh viễn là như thế này, cậu không sợ tớ lo lắng sao? Hiện tại tớ cũng không biết, năm đó làm sao cậu có một khoản tiền lớn, cái gì cậu cũng không chịu nói.....”

Về mặt Nghê Thiên Ngữ bị thương, trong lòng Giang Dịch Hiên lại mềm đi, “Tớ sai rồi, có phải cậu không muốn nói không, tớ sẽ không hỏi cậu nữa, tớ chỉ muốn cậu thoải mái hơn một chút.....”

Nghê Thiên Ngữ chỉ cầm tay cô, nắm thật chặt.

Buổi tối họ ngủ chung, không ai nhắc tới chuyện lúc trước, đều chờ mong tương lai.

Sau khi nói chuyện xong, Giang Dịch Hiên thở dài.

Cô hồi xưa cũng không phải là người tốt, về sau truyền thông lại có tin, là một em gái nhỏ, cố tình tiến vào làng giải trí sau lại đi con đường trong sạch, chính cô cũng cảm thấy châm chọc. Trên đời này, có mỗi Nghê Thiên Ngữ nói mình là cô gái tốt đi.

Cô rất phản nghịch, cũng do gia đình mình. Mẹ là một người điếc, bố là một người câm, mặc dù cô và anh trai không di truyền bệnh của bố mẹ, đều là người bình thường, nhưng cô vẫn thấy bất mãn về gia đình mình. Thậm chí cô rất cô chấp cho là bố mẹ mình có tội lỗi, nếu không cô sẽ không bị nhiều đứa trẻ mắng là con gái người tàn tật như vậy, nhất định cũng sẽ có bệnh, sẽ không ai cùng cô chơi, cô chỉ có lặng lẽ núp trong góc nhìn những bạn nhỏ kia cùng nhau chơi đùa, cô muốn chơi cùng với bọn họ, nhưng họ không thích cô, cảm thấy cô có bệnh.

Giang Dịch Hiên không nói cho Nghê Thiên Ngữ biết, cô mới chính là chỗ ảm áp của mình.

Sau, cô càng ngày càng hư hỏng hơn, cũng gặp phải Nghê Thiên Ngữ hư hỏng giống nhau, vì vậy biến thành bạn tốt, uống rượu với nhau, cùng nhau chơi đùa, thậm chí cùng nhau đánh nhau.

Rất cuộc có một ngày, cuộc sống như thế kết thúc.

Mùa đông năm đó, tuyết rơi rất lớn, mà cô không biết, có tin dữ lớn đang chờ cô.

Cô rất ghét bỏ bố mẹ mình, rất ít khi về nhà, cũng không nghĩ tới mình nên có trách nhiệm với họ. Cô chỉ nghĩ tới, dù thế nào thì bọn họ cũng có một đứa con trai hoàn mỹ, từ nhỏ đến lớn đều là học sinh ưu tú, bây giờ đi du học trở về, bọn họ chắc không nguyện ý thừa nhận có đứa con gái hư hỏng thế này.

Nhưng tin anh trai bị tai nạn xe thì khiến cô rối loạn.

Cô chạy tới bệnh viện, chỉ thấy anh trai nằm trên giường bệnh, không còn sức sống. Qua nhiều năm như vậy, cô đối với cái nhà này chưa bỏ ra cái gì, nhưng cô vẫn muốn, tất cả nghĩa vụ để cho anh trai thực hiện, dù thế nào thì anh ưu tú như thế, dù thế nào thì anh vẫn khiến bố mẹ tự hào. Nhìn anh trai nằm trên giường bệnh thì cô muốn khóc, rồi lại khóc không lên tiếng.

Bác sĩ để người thân lựa chọn, tiếp tục trị liệu, hay là từ bỏ trị liệu, nếu như buông tha, liền bỏ ống thở thì bệnh nhân sẽ chết đi.

Bố mẹ cô lựa chọn việc từ bỏ, bởi vì không hi vọng để tiền chữa bệnh cao ngất ngưỡng trên vai cô, không muốn tạo gánh nặng cho cô, vì vậy lựa chọn từ bỏ trị liệu cho người con trai của mình. Cô vô cùng ghét bỏ bố mẹ mình, vào lúc này, suy nghĩ của cô vẫn vậy. Đó là người con trai khiến bọn họ tự hào, xuất sắc từ nhỏ đến lớn, từ trường tiểu học đến trường đại học đều học trường chuyên trọng điểm..... nhưng lại vì cô, đứa con gái không có tiền đô mà từ bỏ.....

Cô nhớ lúc bọn họ nhắc tới mình, chỉ biết than thở..... cô nhớ bọn họ nói rằng chỉ có con trai họ mới có nụ cười .....

Bọn họ là cái gì mà suy nghĩ vì mình như thế?

Một khắc kia, cô cảm thấy mình trước kia như chết rồi, cô không cho phép bọn họ từ bỏ anh trai, dù cả đời anh trai có thể không tỉnh lại, dù tiền chữa trị của anh trai để cho cô ngã xuống, nhưng cô không cho phép.

Nhưng cô cũng không có cách nào, trong lòng cô đau tràn đến ngũ tạng lục phủ (tim gan), nhưng cô chỉ có thể tìm Nghe Thiên Ngữ nói một chút, chỉ hướng về cô mà khóc một lát, biến thành nơi tránh gió ngán ngủ của mình.

Bệnh viện một lần lại một lần thúc giục cô trả tiền, không sợ người ta chỉ trích, nếu như có người nguyện ý vì cô mà đưa tiền chữa trị bệnh cho anh trai, cho dù làm người tình thứ ba bí mật, cô sẽ không chút do dự mà gật đầu. Nhưng cô không có đi hướng đó, bởi vì khi đó, Nghe Thiên Ngữ mang cho cô một số tiền lớn, nói cho cô biết, đừng lo lắng, chúng ta có tiền.

Khi đó cô quá mức vui mừng, nhưng lại không hỏi Nghe Thiên Ngữ là số tiền đó ở đâu ra mà có.

Sau đó mỗi lần nói tới, Nghe Thiên Ngữ chỉ cười cười, không muốn cô hỏi nhiều, cũng không định nói ra. Có một lần cô ép, Nghe Thiên Ngữ mới rống lên với cô, “Tớ bán tình yêu của tớ mà đổi lấy, nhưng cậu đừng cho là tớ vì cậu, tớ không vĩ đại như vậy, tớ sớm muốn rời đi khỏi anh ta, cũng may kịp vớt điều tốt mà thôi. Không muốn cậu trả tiền lại, chẳng qua cảm thấy số tiền kia phá vỡ tôn nghiêm.”

Giang Dịch Hiên nghe xong lời của cô..., không nói một lời, chỉ yên lặng ôm Nghe Thiên Ngữ, sau đó cô cảm thấy áo của mình bị ướt một mảng lớn.

Từ đó, cô không dám hỏi Nghe Thiên Ngữ chuyện này nữa.

27. Chương 27

Nghe Thiên Ngữ vẫn không đi làm, mà cùng với Giang Dịch Hiên đi những chỗ lân cận nổi tiếng ở đây, họ đã lâu rồi không được ở cùng nhau, chỉ lao vào cuộc sống bình thường của bọn họ. Nhưng Giang Dịch Hiên thường xuyên nhận được điện thoại của Trình Hải Dương, hỏi cô bây giờ đang làm gì.... Chuyện nhỏ. Nghe Thiên Ngữ mỗi lần đều tránh đi, nhiều lần sau thì lập tức ghen, khiến Giang Dịch Hiên không dám nhận điện thoại của Trình Hải Dương, thật là phiền, nói một câu cũng bị cắt đứt, Giang Dịch Hiên không thể làm gì khác hơn là cười, lần sau Trình Hải Dương gọi điện thoại tới, cô không nhận nữa, lại khiến Nghe Thiên Ngữ cảm thấy mình có lỗi nặng nề.

Vốn không có danh lam thắng cảnh với kiến trúc cổ xưa nổi bật ở đây, nhưng đi dạo xung quanh cũng có, nhưng vì nắng gay gắt, đi một vòng cũng không thấy có gì đặc biệt, Nghe Thiên Ngữ liền dứt khoát đưa Giang Dịch Hiên tới công việc gần đó đi dạo. Thành phố nổi tiếng là sạch sẽ, đi trên đường, cũng cảm thấy mát mẻ nhiều. Trong công việc có không ít người, những cụ già thì ngồi nói chuyện phiếm, mấy đôi tình nhân thì ở nơi nào tình cảm.

Nghe Thiên Ngữ đi bên trái Giang Dịch Hiên, “Mỗi lần thấy những cặp tình nhân kia thì cảm giác mình lại già đi rồi.”

Giang Dịch Hiên xoay đầu lại, chỉ xuống vị trí trái tim của Nghe Thiên Ngữ, “Người già đi, nhưng trong lòng cậu chưa thấy già là được.” Tâm già rồi, mới không có hy vọng.

“Mới kêu ca có chút, mà cậu đã nói trịnh trọng như thế rồi.” Nghe Thiên Ngữ không khỏi thở dài.

Giang Dịch Hiên cười cười.

Thật ra thì bọn họ với tình hình của mình hiện giờ là khá hài lòng, cho dù chưa phải hoàn mỹ lắm, nhưng khi mình so sánh, thì nó lại giống như thiên đường. Bởi vì các cô đều hiểu, hạnh phúc lớn nhất không phải

là mình có cuộc sống khiến người ta hâm mộ, mà lúc thống khổ nhất thì không chống đỡ nổi, vậy cuộc đời như thế thì còn có cái gì đánh bại người ta đây?

Giai đoạn Giang Dịch Hiên thống khổ nhất là lúc biết tin anh trai bị tai nạn, ở bệnh viện vừa trấn an bố mẹ mình, lại không ngừng nghĩ ra biện pháp, khi đó cô thật sự hy vọng người nằm trên giường bệnh là mình. Gánh nặng như vậy rơi trên vai mình, cô chỉ muốn chết, nhưng không thể, bố mẹ cần cô, anh trai nằm trên giường bệnh cần cô, cô ngay cả sự sống chết của mình cũng không thể làm chủ rồi. Nhưng cô cố gắng vượt qua, cho dù trải qua quanh co, cô đều kiên trì, vì vậy bây giờ chỉ muốn sống thật tốt, bất kể xưa đã có chuyện gì, cô vẫn kiên định như thế.

Mà đối với Nghê Thiên Ngữ, sợ rằng không có gì thảm hại hơn là lúc còn bé bị Nghê Tử Như hành hạ cô, cô muốn trốn thoát, trốn tránh qua, chán ghét..... Cuối cùng vẫn phải hờn đón nhận, thật ra thì giai đoạn thống khổ nhất đã qua, những thứ tình yêu không hoàn mỹ kia, cuộc sống trước mắt đau khổ kia, thật ra thì chẳng đáng gì, chỉ là tiếc nuối nhẹ, thậm chí lúc sống khổ sở, điểm tiếc nuối này cũng giảm đi.

Vì thế, bây giờ học được cách sống tốt.

Giang Dịch Hiên nắm chặt tay Nghê Thiên Ngữ, bây giờ mong ước lớn nhất của cô là thấy Nghê Thiên Ngữ tìm được một người yêu thương cô, có một cuộc sống bình thường bình yên ổn định, một mỗi có thể dựa vào bả vai người đó, đau đớn có thể làm nũng với người đó, khóc cũng có người an ủi, cứ đơn giản như vậy, tránh xa việc long trời lở đất một chút, an toàn là tốt rồi.

Hiên tại Nghê Thiên Ngữ nói gì cũng không muốn nói, cứ như vậy đi, nghe tiếng bước chân, giờ khác yên tĩnh này cũng có thể khiến cô hạnh phúc.

Giang Dịch Hiên hiếm lắm mới tới đây một chuyến, vì vậy Nghê Thiên Ngữ định theo cô mấy ngày, nhưng mấy ngày nay Mục Phong cứ gọi điện tới, lấy cớ hẹn cô đi ra ngoài, nói để cho cô trả tiền bữa ăn lần trước là quá nặng rồi, anh ta tỏ vẻ băn khoăn. Nghê Thiên Ngữ cự tuyệt một phen, Mục Phong liền dứt khoát ở dưới chung cư chặn.

Cô và Giang Dịch Hiên vừa mới xuống, liền thấy xe của Mục Phong.

Mục Phong từ chỗ lái xe đi xuống, hướng họ đi tới, nhìn thấy Giang Dịch Hiên cười với cô, “Hóa ra thật sự có bạn, tôi còn tưởng ra là lấy cớ đuổi tôi chứ, dù sao cùng mỹ nữ có ước hẹn, dĩ nhiên xếp tôi cuối cùng rồi.”

Nghê Thiên Ngữ nhìn sang bên, Giang Dịch Hiên cũng chỉ nhớ lại, cũng không lên tiếng.

Mục Phong không để ý thái độ của các cô, “Hôm nào không bằng hôm nay, em có bạn, tôi cũng biết không ít chuyện đùa và về nơi đây, cùng đi đi, tôi có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho em.”

Nghê Thiên Ngữ vẫn muốn cự tuyệt, Mục Phong lại làm bộ ra vẻ đau lòng, “Lần trước mời em đi ăn xong, tôi hết sức lo lắng, không vì em làm chút gì cả, tôi còn được coi là đàn ông sao? Truyền ra thì không hay ho tí nào, đáng mà râu như tôi lại để ột người phụ nữ trả tiền, ai ai.....”

Nghê Thiên Ngữ thở dài một hơi, nhìn Giang Dịch Hiên một cái, lên xe của Mục Phong.

Mục Phong vốn muốn đưa họ đi suối nước nóng, nhưng bị từ chối, vì vậy đưa các cô đi chèo thuyền. Anh ta biết một chỗ thắng địa đẹp để du ngoạn, hơn nữa còn là chỗ tư nhân không công khai ra. Nơi đó khung cảnh tự nhiên đẹp và tĩnh mịch, ngồi ở trên thuyền sẽ thấy gió thổi, hơn nữa trong hồ nước có nhiều hoa sen, người như được lạc vào cổ đại xưa vậy. Anh không ít bạn bè nên cũng thích dùng loại phương pháp này tán gái, có khung cảnh, hơn nữa cũng lãng mạn.

Mục Phong âm thầm suy xét một chút, ngay sau đó càng thấy hiếu kì hơn về Nghê Thiên Ngữ. Mặc dù anh không lộ vẻ mặt gì, nhưng cũng biết tới Giang Dịch Hiên, ngôi sao lớn nha, quá khứ có bao nhiêu người bạn của anh cũng muốn bao nuôi cô ta, nhưng xuống tay chậm, nghe nói đã theo người khác rồi, bữa tiệc nào cũng không được đi. Sau đó danh tiếng của Giang Dịch Hiên ngày càng vang rộng, càng ngày càng hồng, sự nghiệp mấy năm lên cao, trở thành một ngôi sao “hoàn mỹ” trước mắt công chúng, toàn bộ giải thưởng diễn viên cũng dành được, vô số người hâm mộ, sau đó lại gả cho người thừa kế duy nhất của Trình gia Trình Hải Dương, cả đời khiến người ta hâm mộ. Một người như thế, lại làm bạn bè với Nghê Thiên Ngữ, Mục Phong giấu sự kinh ngạc trong lòng mình.

Giang Dịch Hiên duy trì khoảng cách nhất định với Mục Phong, Mục Phong cũng biết rõ, chỉ nói chuyện với Nghê Thiên Ngữ.

Sau đó, Mục Phong dựa vào quan hệ của anh, vô tư tiến vào chỗ tư nhân này. Một lát liền có người đưa lên vật cần thiết, Mục Phong đi cùng người ta nói chuyện, Giang Dịch Hiên kéo tay Nghê Thiên Ngữ, “Ít tiếp xúc với anh ta thôi.”

Nghê Thiên Ngữ gật đầu một cái, “Tớ có chừng mực.”

Lên thuyền, Nghê Thiên Ngữ vẫn che chở cho Giang Dịch Hiên, để ngừa chuyện ngoài ý muốn. Mục Phong tỏ vẻ phong cách quý ông, vừa dùng mái chèo chèo thuyền, dừng nói chuyện với các cô.

Hoa sen đầy hồ, họ nhìn lẫn nhau một cái, mặc dù cảm giác người này không tốt lắm, nhưng cảnh đẹp trước mắt, tâm tình cũng tốt.

Mục phong chèo tới chỗ hoa sen, hái một bông hoa sen đặt vào trong tay, sau đó đưa cho Nghê Thiên Ngữ, “Nếu như hoa nhỏ hơn một chút thì tốt, có thể cắm lên trên tóc.”

Nghê Thiên Ngữ ngẩng đầu, thấy Mục Phong nở nụ cười thuần chất. Cô không khỏi ngẩn người, khi đó, người kia cũng nói với cô như vậy: Hoa nhỏ hơn một chút thì tốt, anh có thể cắm lên trên tóc em.

Khi đó bọn họ đi trộm hạt sen ở ao nhỏ, bị chủ nhà phát hiện, đuổi theo họ thật xa, lúc bọn họ chạy trốn thì khuôn mặt đỏ bừng, anh nói hạt sen không lấy được, nhưng vì cô mà lấy được một bông hoa sen.

Nghê Thiên Ngữ nhanh chóng chớp mắt, Giang Dịch Hiên phát hiện sự khác lạ của cô, “Sao vậy?”

Cô lắc đầu một cái, đứng lên, đi tới bên cạnh Mục Phong, “Chèo sang bên kia xem, bên đó có hạt sen.”

Mục Phong theo ý cô, Nghê Thiên Ngữ biểu hiện rất tích cực, đi hái được chút hạt sen, sau đó chia sẻ cho Mục Phong cùng Giang Dịch Hiên, Mục Phong định không tìm, lại ngồi xuống, khiến thuyền lại dao động.

Anh đúng là chưa từng ăn qua cái món này, mùi vị cũng được, anh nhìn Nghê Thiên Ngữ, phát hiện nét mặt của cô đơn thuần và đáng yêu. Cô thuộc kiểu cô gái quyến rũ, nhưng trên người không có mùi vị phong trần nào, nhưng trong người lại có ma lực hấp dẫn người, lộ ra khuôn mặt như vậy, ngược lại lại tăng thêm mấy phần ngây thơ đáng yêu.

“Em chơi vui vẻ như vậy, có phải nên bày tỏ chút cảm tạ với tôi hay không?”. Lập tức Mục Phong lại quay về bộ dạng “đòi nợ”.

Nghê Thiên Ngữ giận, liếc anh một cái, “Ai nói tôi vui vẻ, cười không có nghĩa là vui.”

Mục Phong chỉ cười, cảm thấy đáng vẻ phản bác của cô cũng rất đáng yêu.

Giang Dịch Hiên cau mày, lắc đầu một cái.

Kế tiếp là màn ăn tối, Mục Phong mới đưa họ về, thấy Nghê Thiên Ngữ xuống xe mới mở miệng, “Rất nguyện ý vì em mà cố gắng sức lực, tôi không ngại về sau em phiền hà tới tôi đâu.”

Nghê Thiên Ngữ cảm điện thoại của mình, “Yên tâm, về sau thời điểm phiền hà anh còn rất nhiều.”

Cô cười khê với anh, trong mắt có mấy phần trêu đùa, Mục Phong liền hiểu ý.

Giang Dịch Hiên lôi Nghê Thiên Ngữ tới đây, ánh mắt bén nhọn, “Cậu có biết anh ta là hạng người gì không, làm sao cậu lại đi gần với anh ta như vậy? Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Nghê Thiên Ngữ bỏ tay Giang Dịch Hiên ra, “Cậu đừng phản ứng lớn như vậy, là anh ta chủ động chọc tở, tở còn không đồng ý, cậu....”

“Người khác tớ không biết, nhưng cậu tớ hiểu rõ. Cậu căn bản không đồng ý, cậu cố ý chơi đùa anh ta, cậu định làm cái gì?” Giang Dịch Hiên khiến Nghê Thiên Ngữ nhìn mình.

Nghê Thiên Ngữ rời đi tầm mắt của mình, “Cậu đừng hỏi, hỏi tớ cũng sẽ không nói cho cậu biết.”

Giang Dịch Hiên hung hăng đẩy cô một cái, “Cái gì mà tớ hỏi cậu thì cậu không nói cho tớ biết? cậu coi tớ là cái gì?”. Cô đẩy Nghê Thiên Ngữ lần nữa, “Nói đi, con mẹ nó, cậu muốn làm cái gì?”

Cũng có người có tính khí, chỉ là chưa bộc lộ ra thôi.

Nghê Thiên Ngữ để cho cô đẩy, chờ Giang Dịch Hiên mệt rồi, cô mới nói, “Cậu đừng như vậy, đối với đứa bé không tốt.”

“Cậu còn biết vì tớ mà nghĩ, vậy cậu cũng đừng để cho tớ lo lắng.” Khóe mắt Giang Dịch Hiên đỏ, “Khi đó cậu nói cậu phải đi thử một lần mình có thể có hạnh phúc hay không, liền một cú điện thoại cũng không gọi, mỗi ngày tớ đều lo lắng cho cậu. Sau khi cậu trở lại, mang về một số tiền lớn, rồi cái gì cũng không nói. Tớ cho là cậu thật sự bị người đàn ông nào lừa, sau đó lòng cũng lạnh, liền không muốn đắm vào chỗ đau của cậu. Nhưng cậu bây giờ là cái vẹo gì, cậu cho tớ cuộc sống thật tốt, rồi lại trêu chọc người không nên trêu chọc.”

Nghê Thiên Ngữ ôm cô, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là tớ ích kỉ..... nhưng tớ không đi trêu chọc người khác, nhưng người khác muốn tới trêu chọc tớ, tớ nên làm như thế nào giờ?”

Giang Dịch Hiên cắn môi, “Có vài người, chúng ta cần bản trêu chọc không nổi.....”

Nghê Thiên Ngữ biết, Giang Dịch Hiên nghĩ sai, cô muốn mình đi tìm một người đàn ông không có gì đặc biệt, mà không phải Mục Phong công tử này, đối với phụ nữ chỉ vui đùa một chút mà thôi. Cô không muốn mình, biến thành cô hồi xưa. Giang Dịch Hiên kiên định, cho tới bây giờ cũng không đưa Dư Thừa Lập thành chồng mình, nhưng chung sống lâu như vậy, thật không có chút động lòng nào sao?

Cô cũng không giải thích, “Đừng lo lắng cho tớ..... tớ biết rõ nên làm như thế nào, xin cậu tin tớ.”

Nghê Thiên Ngữ lau đi nước mắt trên mặt Giang Dịch Hiên, có người vì mình mà khóc, tại sao cô có thể để cho cô ấy vì mình mà lo lắng, làm sao chia sẻ tất cả đau khổ cho cô được.

Nghê Thiên Ngữ nghĩ, sau khi đi qua chuyện kia, cô nhất định sẽ có một cuộc sống tốt, cô sẽ khiến mình hạnh phúc giống như Giang Dịch Hiên.

28. Chương 28

Sang ngày hôm sau, Nghê Thiên Ngữ đưa Giang Dịch Hiên ra sân bay, dọc đường Giang Dịch Hiên dặn dò bảo cô sống tốt, đừng đi suy nghĩ về những thứ không thiết thực kia, đối với chính mình tốt, chỉ có cuộc sống tốt thì nó mới cho bạn những gì bạn muốn. Nghê Thiên Ngữ không ngừng gật đầu, tựa đầu vào trong ngực Giang Dịch Hiên, “Khi nào sinh con thì báo cho tớ biết, tớ muốn thấy bé ra đời, không biết là con gái hay con trai nữa.”

Giang Dịch Hiên vuốt đầu Nghê Thiên Ngữ, đây là lo lắng đời này của cô, không khỏi thở dài, “Không cho kiểm cơ không đến, nếu không sẽ thu hồi tư cách làm mẹ nuôi của cậu.”

Nghê Thiên Ngữ lập tức ngẩng đầu lên, “Cái này trừng phạt quá nặng.”

“Cậu biết là được rồi.”

.....

Đến sân bay, Nghê Thiên Ngữ vẫn cùng với cô, cho đến khi không thấy bóng dáng của Giang Dịch Hiên nữa. Sân bay là nơi có ly biệt cùng gặp lại, cô thở dài, sau đó cười một tiếng, cô có người quan tâm, cho nên không thể tuyệt vọng. Cô đi ra sân bay, còn đang do dự có nên thuê xe hay đi xe buýt về, xe Mục Phong liền xuất hiện bên cạnh cô. Mục Phong hạ cửa sổ xe, sau đó bỏ kính xuống, “Chắc chắn, em xem duyên phận của chúng ta nên lấy từ gì để hình dung đây?”

Nghê Thiên Ngữ nhẹ nhàng cười một tiếng, khom người, chạm mắt Mục Phong, “Tôi tin rằng đây là do anh làm.”

Khóe miệng Mục Phong cong lên, thật sự anh ta có tìm hiểu ra chuyến bay của Giang Dịch Hiên, đoán chắc cô sẽ ở sân bay, nhưng cô thông minh hơn anh tưởng, “Vì thế mà không cảm động sao?”

Cô vươn tay ra, ngón trỏ cùng ngón cái chừa một khe hở, “Có tí tẹo thế này thôi!”

Mục Phong cười to, “Tôi đã thử sủng nhược kinh(được cưng mà lo sợ), vậy có thể mời Nghê Thiên Ngữ lên xe được không?”

“Tôi cung kính không bằng tuân lệnh.” Lúc cô mở cửa xe còn nghĩ, bên trong xe chắc chắn tốt hơn là đứng ở ngoài phơi nắng.

Bên kia Mạnh Diên Châu mời từ sân bay đi ra, đứng tại chỗ cũng không đi, Hướng Phong đứng ở bên cạnh anh không khỏi sững sờ, sau đó nhìn sang hướng Mạnh Diên Châu đang nhìn, lập tức mím môi một cái. Trong công ty thật ra thì không ít người cũng biết quan hệ mờ ám của Mạnh Diên Châu với Nghê Thiên Ngữ, xem ra như vậy, hành động bây giờ của Nghê Thiên Ngữ được coi là gì? Thật sự không nhìn ra, nhìn Nghê Thiên Ngữ bình thường cũng không giống người như vậy.....

Con người Mạnh Diên Châu sụp xuống, nhìn khuôn mặt Nghê Thiên Ngữ cười quyến rũ, tay siết chặt, gân xanh phía trên hiện lên, thì ra anh gọi điện tới lúc đầu thì kết nối xong về sau thì không có gì nữa. Đôi môi anh mím chặt, sắc mặt càng âm trầm.

Mục Phong đưa Nghê Thiên Ngữ đi ăn một bữa, trong lúc đó anh âm thầm quan sát nét mặt của cô, phát hiện cô rất hưởng thụ. Anh đã mang không ít phụ nữ tới qua nơi này, về mặt hưởng thụ bình thường của họ cũng sẽ khiến anh chán ghét, nhưng Nghê Thiên Ngữ lại không khiến anh như vậy, vì thế anh thấy kinh ngạc, sau đó suy nghĩ rất cuộc cô có gì đặc biệt, nhưng không nghĩ ra nguyên nhân.

Tiếp đó, Mục Phong đưa Nghê Thiên Ngữ đi dạo quanh mấy cửa hàng, trước kia anh đều trực tiếp đưa một tấm thẻ cho những người phụ nữ kia, rất ít khi bỏ thời gian tự mình ra mặt, qua đi vẫn thấy nhàm chán, bây giờ đi theo sau lưng Nghê Thiên Ngữ, phát hiện người phụ nữ không thích thử quần áo như lời đồn đại, một cái không hợp liền thử cái khác, Nghê Thiên Ngữ cũng hay nhìn, nhưng ít khi đi vào cửa hàng xem.

“Nhìn không thích?”. Ngược lại Mục Phong lại tò mò, anh cho là phụ nữ đều sẽ thích những thứ hàng hiệu này mới phải, ít nhất đó là điều anh nhận thức được trong mấy năm qua, mặc kệ thích hợp hay không thích hợp, anh nhìn thấy mấy người phụ nữ kia đều sẽ xách túi hàng hiệu, y phục đắt tiền nhất, giống như họ cho rằng mặc hàng hiệu chính là giá trị con người họ.

Nghê Thiên Ngữ cười một tiếng, “Đúng vậy, tất cả đều tầm thường khó mặc nổi.”

Mục Phong không khỏi cười, “Mấy nhà thiết kế nghe được điều này chắc khóc thảm.”

“Vậy thì tốt quá, tôi thích nhìn người khác khóc.” Như vậy là có thể đối lập với cái tốt của bản thân, biến thái trong lòng.

Mục Phong không để bụng, cho là cô đùa, “Thật sự không thích?”

“Tôi thích trang sức, hơn nữa, nhìn cũng chương mắt.” Cô nâng cằm, cau mày với anh.

Khóe miệng Mục Phong cong lên, đưa cô đi xem trang sức. Nơi sáng chói trong suốt, như đi vào thành thủy tinh vậy. Nhân viên bán hàng như có thể biết tài sản của Mục Phong, ân cần tới chào hỏi, Nghê Thiên Ngữ cau mày, không hài lòng, Mục Phong liền để những người đó đi ra ngoài.

Mục Phong hí mắt nhìn cô chọn mua, đúng là cô nói được là làm được, chỉ nhìn đắt tiền, đẹp hay không cũng không thèm ngó một cái. Để cho anh không khỏi nhớ lại trước kia anh cũng qua lại với một người phụ nữ, cô ta rất thông minh, có thể nói ra dựa vào điểm nhỏ tí tẹo mà nói liên hồi, làm cho người ta cho là cô ta hiểu biết nhiều. Hơn nữa lúc mua đồ, cô ta cũng hao phí hết tâm tư, trăm phương ngàn kế để cho anh theo cô đi dạo phố, mua trang sức thì cô chỉ lựa chọn đồ tốt nhất, nói tầm lòng là quan trọng nhất. Sau mới biết, cô ta cũng vì muốn sau này anh mua cho cô ta thứ gì đắt hơn đó mà thôi.

Cũng không biết là có giống như người phụ nữ đó hồi xưa không, anh như bị quỷ ám, thấy Nghê Thiên Ngữ như vậy, thích đắt tiền cũng muốn mua đắt vì cô, cảm giác có cái gì bị hồng rồi. Suy nghĩ như vậy cũng khiến anh thấy mình điên rồ rồi.

“Thích thì mua.” Anh không sao cả.

Nghê Thiên Ngữ chỉ dây chuyền và lắc tay trong tủ kính, “Tôi đều thích.”

“Không tệ.” Mục Phong mở miệng, những người bán hàng kia lập tức lấy ra, hơn nữa còn ca ngợi ánh mắt của Nghê Thiên Ngữ, cái đó là do nhà thiết kế nổi tiếng nào làm ra, trên đời chỉ có một cái như vậy.....

Nghê Thiên Ngữ toét miệng nói, “Tôi nói là tất cả tôi đều muốn.” Không chỉ có sợi dây chuyền.

Người bán hàng kia lập tức nhìn về phía Mục Phong, Mục Phong ra vẻ không sao gật đầu, khiến nhân viên bán hàng không khỏi chặc lưỡi, sau đó bắt bình, xem đi, phụ nữ thích người giàu có không phải không có lý, một người đàn ông bình thường có thể tùy tiện mua những thứ đồ này sao?

Mục Phong lập tức bảo người ta bọc lại.

Nghê Thiên Ngữ nhìn dáng vẻ của anh lại cảm thấy chẳng có gì thú vị, lại tiếp tục chọn mấy thứ khác, thấy Mục Phong đi quẹt thẻ, cũng không có phản ứng gì.

Mục Phong đi lướt qua về phía cô, “Bộ dạng của em nhìn qua sao chẳng vui vẻ gì vậy?”

“Tôi có gì mà phải vui vẻ đây?”. Cô nghiêng đầu hỏi lại anh.

Lông mày Mục Phong gập lại, “Vậy không phải tôi thua thiệt lớn rồi sao? Dùng trang sức mua một nụ cười, kết quả mỹ nhân vẫn không chịu cười.”

Nghê Thiên Ngữ nhìn anh giả bộ than thở, lúc này mới nặn ra nụ cười.

Mục Phong đưa Nghê Thiên Ngữ trở về, cô mới vừa xuống đi, liền thấy có người tới đây. Mục Phong không khỏi cảm thấy thú vị, nhìn Nghê Thiên Ngữ, anh cũng muốn nhìn Nghê Thiên Ngữ nói với Mạnh Diên Châu thế nào.

Mạnh Diên Châu đi tới trước mặt Nghê Thiên Ngữ, “Đi đâu vậy?”

Lúc này tâm tình Nghê Thiên Ngữ cũng không tốt, ở trước mặt Mạnh Diên Châu thì không nể mặt chút nào, nhưng ở trước mặt người khác, cô không muốn Mạnh Diên Châu mất thể diện, vì vậy cười, “Anh đang đợi em? Làm gì mà không gọi điện, nếu không em không ra khỏi cửa rồi.”

Mạnh Diên Châu trong lòng tức giận, biết rõ cô giả bộ, thấy nét mặt tươi cười như hoa của cô, vẻ mặt tức này cũng không biểu lộ ra được, chỉ có thể khạc ra một câu khô quắt, “Anh vừa tới.”

Anh xoay người nhìn Mục Phong trong xe, “Thật là khéo, có thể ở nơi này thấy Mục thiếu.”

Mục Phong sờ sờ mũi mình, “Không khéo, tôi mới vừa đưa Nghê Thiên Ngữ trở lại.” Khẽ cười, không tiếng động khiêu khích.

Nghê Thiên Ngữ nhìn Mục Phong một chút, rồi lại nhìn Mạnh Diên Châu, sau đó cười, “Hôm nay đừng phải Mục thiếu, anh ấy muốn chọn quà tặng cho bạn gái của anh ấy, rồi không biết mua cái gì, cho nên mời em đi xem. Mục thiếu đối với bạn gái thật sự không tệ.”

Mục Phong cười như không cười, cố tính không nói lời nào.

Mạnh Diên Châu càng đến gần Nghê Thiên Ngữ, kéo kéo tóc của cô, làm ra tư thái thân mật, “Em đang oán giận với anh chưa đủ tốt với em sao?”

Mục Phong thu lại nụ cười, “Tôi còn có chuyện, đi trước đây, dù sao tôi còn phải đem đồ đi tặng người.”

Về mặt Nghê Thiên Ngữ không thay đổi, “Mục thiếu đi mạnh khỏe.”

Mạnh Diên Châu cũng không thèm nhìn Mục Phong một cái, chỉ nhìn chăm chăm Nghê Thiên Ngữ, nắm tóc cô trong tay, vẻ mặt tức giận khó lường, “Cô coi tôi là kẻ ngu sao?”

Nghê Thiên Ngữ đau, nhưng cắn môi không nói lời nào.

“Hả?”. Anh thổi hơi vào tai cô, “Nói chuyện.”

“Tôi không có nhìn lầm đi, anh đang tức giận sao? Ngàn vạn lần đừng, cái này tổn hại đến phong độ của anh.” Nghê Thiên Ngữ không nhìn anh, mắt nhìn sang nơi khác.

Hình như có người đi tới, Mạnh Diên Châu mới buông tóc cô ra. Người phụ nữ không tim không phổi này, liên tục mấy ngày không đi làm, anh còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì, còn định chủ động tới xem cô. Cô

vẫn tốt, cùng người khác chơi đùa vui vẻ, quả thật để anh cảm thấy mình đúng là một thằng ngu số một. Hơn nữa bị anh bắt được tại chỗ, mặt cô cũng chẳng đổi sắc gì, anh thật sự muốn đào lòng của cô xem một chút, bên trong rốt cuộc có chứa cái gì không.

Mạnh Diên Châu nén sự tức giận trong lòng, cùng Nghê Thiên Ngữ đi vào trong căn hộ. Vừa mới mở cửa ra, anh đã bắt đầu điên cuồng xé rách y phục của cô, nếu như bình thường, cô nhất định sẽ cười anh đói khát tới mức không nhịn được..... Nhưng bây giờ, lúc anh đang tức giận, cô không dám đi trên chọc.

Động tác của anh hung ác vô cùng, vài cái đã xé hết y phục của cô, không cho cô thời gian phản ứng nào, trực tiếp tiến vào trong cô. Không có vuốt ve, cô vô cùng cứng ngắc, đồng thời đau đớn vô cùng, để cho cô đổ mồ hôi. Điều này làm cho cô nhớ lại đêm đầu tiên của mình, khi đó cũng đau như này, cô còn tưởng rằng mình sẽ không trải qua đau đớn như thế nữa....

Mạnh Diên Châu căn bản không để ý tới cô đau hay không, nếu như đã qua rồi, anh còn có thể để cho cô chút thời gian để chuẩn bị kỹ càng, khiến cả hai sung sướng. Nhưng hôm nay, trận ân ái này, rõ ràng mang theo cảm giác trừng phạt mãnh liệt. Cô chỉ cảm thấy đau, không có vui vẻ.

Anh vẫn không ngừng đâm vào, mỗi cái phát ra lửa giận nồng đậm. Anh dùng sức quá mức, lưng cô dán tường phía sau không ngừng ma sát, đã thấy máu.....

Mồ hôi chạm vào vết thương này, cảm thấy đau hơn, giống như trên vết thương rót thêm cồn.....

Vào lúc này, cô lại đang nhớ lại, xưa anh đối xử dịu dàng với mình. Có một lần, anh đi công tác mấy ngày, không có đưa cô đi. Sau khi anh trở lại, cũng điên cuồng như vậy, nhưng cũng vội vàng lấy tay chạm vào chỗ đâm vào đó, để cho cô nhanh chóng chuẩn bị xong. Nhưng cho dù như vậy, anh thô bạo làm cho cô không chịu nổi. Anh rất thích cái loại đứng thẳng này, để cho lưng cô được hành hạ, một lần kia lưng cũng bị đau.... Nhưng sau đó, anh để cho cô nằm trên giường, bôi thuốc cho cô, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng cô có thể tưởng tượng ra, đó là vẻ mặt dịu dàng.

Lần này, Mạnh Diên Châu căn bản nhìn cũng không muốn nhìn cô một cái. Anh chỉ kéo khóa lên, y phục đầy đủ, chỉ có cô là chật vật không chịu nổi, vừa nhìn đã biết đã bị giày xéo thế nào.....

Nghe được tiếng cửa đóng lại, Nghê Thiên Ngữ không thể nín cười, nước mắt cũng đang chảy ra, hay là đang cười nữa.

Cô khó khăn mà bò lên, sau đó tìm quần áo mà đi tắm. Đứng ở trước gương, cô nhìn dấu vết trên người mình, nào đỏ nào xanh, để cho cô không đành lòng nhìn thẳng.

Cô nhìn mình trong gương, lấy tay chạm vào mắt, “Khóc cái gì mà khóc, có gì phải khóc.....” Cô chỉ người trong gương, như mắc bệnh điên vậy.

Sau đó nở nụ cười, đi tắm. Nhếch nhếch, lại đau, không phải là tự mình bỏ dậy sao, có gì phải khóc.

29. Chương 29

Nghê Thiên Ngữ ở trong email gõ xuống đơn từ chức của mình, không do dự gửi đi. Sau cô lại viết một đơn, trực tiếp đưa vào phòng làm việc của Mạnh Diên Châu, để đơn từ chức trước mặt Mạnh Diên Châu. Mạnh Diên Châu cầm lên nhìn một chút, mới từ đồng tài liệu ngẩng đầu lên, ấn đường (điểm giữa hai hàng lông mày) cao vút, “Đây là ý gì?”

Nghê Thiên Ngữ chưa bao giờ cảm thấy phòng làm việc của anh quá lớn, giờ phút này cô lại thấy rộng, trống trải khiến cô muốn chạy trốn. Nhưng cô vẫn kiên định nhìn anh, anh có ngũ quan tuấn tú, có lẽ lý do bây giờ là do ít cười, lại thấy có chút lạnh, làm cho người ta muốn cách xa, giờ phút này anh dùng mắt đó hướng về phía mình, thật không nhìn ra được cảm xúc thật của anh là gì.

“Giấy trắng mực đen, anh nói tôi có ý gì là sao?”. Nghê Thiên Ngữ cũng nhìn anh, cũng không muốn ra vẻ sợ hãi.

Cô đứng nghiêm, giống như chuẩn bị đối mặt với một trận đánh ác liệt. Mạnh Diên Châu cảm thấy bất mãn và phiền não, mấy năm qua anh nhìn thấy không ít người, cũng hao tổn rất nhiều sức lực đi phân tích

suy nghĩ của bọn họ, từ đó nghĩ ra các biện pháp đối mặt, nhưng anh tự nhận tốn bao nhiêu sức lực lên người cô, lại không biết rốt cuộc cô suy nghĩ cái gì. Không cách nào không cảm thấy thất bại, anh quả thật đoán không ra, không biết người phụ nữ này nghĩ cái gì. Dù cô ở dưới thân mình, anh cũng cảm thấy cô cách mình rất xa, anh luôn muốn bắt được chút gì đó, những mỗi lần chỉ cảm thấy rỗng tuếch, cái gì cũng không bắt được.

Anh không khỏi mỉm cười, “Tại sao?”

Anh không tức giận, ngay cả bản thân cũng kinh ngạc. Ngày hôm qua thấy màn kia, anh chỉ muốn cô chết hàng trăm lần, nhưng kết quả là cô không sao cả lại đi từ chức, cô căn bản không quan tâm. Vì vậy anh cảm thấy đêm qua mất ngủ đi suy nghĩ những thứ kia đều mất giá trị, thậm chí là ngu xuẩn, làm sao anh lại vì một người phụ nữ như vậy mà hao tâm tốn sức? Cô không đáng để anh lãng phí thời gian, tuyệt đối không đáng giá.

Nghe Thiên Ngữ mở tròng hai mắt, “Anh thông minh như vậy sẽ đoán được thôi.”

Cô nhẹ nhàng cười, giống như trước đây làm nũng với mình cũng như vậy, nhưng bây giờ nụ cười này chỉ khiến anh chán ghét, thậm chí muốn đưa tay xé toang nó ra.

“Cô thật sự hẹn hò với Mục Phong?”

Nghe Thiên Ngữ cảm giác rất buồn cười, “Chuyện rất rõ ràng, chẳng lẽ anh muốn nghe lời nói dối của tôi sao? Ai, tôi chỉ nhớ anh là một người thông minh, tôi không cần phải chơi những thứ được có hay không, Mạnh Diên Châu, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay rồi!”

Mạnh Diên Châu cười ra tiếng, đứng lên đi về phía cô, đến gần cô, phát hiện cô né đi, cô cũng sẽ có lúc sợ sao? Anh dùng tay nắm cầm cô, “Anh ta so với tôi có gì tốt hơn? Hả?”

Anh không quan tâm chuyện cô đã làm nữa, ngược lại cô lại được voi đòi tiên, thật là tốt đấy.....

Nghe Thiên Ngữ dùng sức bỏ tay anh ra, “Cũng chẳng phải không có nơi nào tốt hơn, chỉ là không keo kiệt chút nào thôi, anh cũng biết, dung nhan của phụ nữ chỉ được có mấy năm, đương nhiên phải thừa dịp lúc này đi sửa một chút. Mục Phong có ưu điểm khác, chỉ có ưu điểm tiêu tiền không nháy mắt là đủ rồi.”

Mạnh Diên Châu duy trì nụ cười, “Chẳng lẽ tôi không cho cô?”

“Anh phải biết phụ nữ bao giờ cũng không thấy đủ.” Cô bình tĩnh, “Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay đi, phải chăng Mạnh tổng không bỏ tôi được sao?”

Mạnh Diên Châu trầm mặc không nói.

Nghe Thiên Ngữ cắn môi, “Thật ra thì, tôi cũng hiểu rồi, dù sao ngày hôm qua bị anh thấy, biết anh sẽ chủ động nói lời tạm biệt với tôi, hôm nay tôi lại nói trước. Người như anh, hẳn không có người phụ nữ nào chủ động nói chia tay đi, tôi làm như vậy, cũng là muốn khắc sâu dấu ấn trong lòng anh, hi vọng anh nhớ tôi. Nhưng xem ra Mạnh thiếu không thích cách làm này của tôi.....”

Cô thấy anh không nói lời nào, đi tới trước mặt anh, lấy tay vuốt mặt anh, cảm giác như xưa, cô cười như cũ, “Có muốn một lần cuối cùng không? Để làm kỷ niệm.....”

Tay của cô cởi khuy cài sơ mi của anh, Mạnh Diên Châu bắt được tay cô, nhỏ giọng nói, “Tự mình đi tới phòng tài vụ lấy ba tháng tiền lương, về sau không cần đến nữa.”

Tay của cô cứng ngắc trên không trung, nhưng anh đã khôi phục bình tĩnh, thật giống như vừa rồi anh tức giận là cô nhìn sai rồi, anh liền biến sự tức giận thành khinh thường ở trên người cô.

Cô thở dài một cái, “Cám ơn Mạnh tổng rồi.”

Cô đi ra khỏi phòng làm việc của anh, còn không quên đóng cửa lại. Mạnh Diên Châu nghe được tiếng cửa, bút trong tay dừng một chút, cuối cùng không cho phép mình ngẩng đầu lên. Anh nghĩ như vậy cũng tốt, dù thế nào đi nữa bọn họ không phải là người si tình, cứ kết thúc như thế được rồi, anh không cần hao tổn thời gian lên người cô, tất cả trở lại quỹ đạo ban đầu, về phần phiền muộn trong lòng, có lẽ thật sự như cô nói, bởi vì người muốn rời đi là cô, vì vậy anh thấy không cần bằng.

Cô về chỗ làm việc của mình ngồi thật lâu, lúc này mới đứng dậy, từ từ dọn dẹp đồ đạc của mình. Về sau, cô không cần phải chú ý tới cánh cửa kia, không cần suy nghĩ buổi trưa anh sẽ ăn cái gì, không cần nhớ tâm tình mỗi ngày của anh. Tất cả đều kết thúc.

Thực ra không cần thiết, nhưng cô vẫn thuộc về bộ phận thư ký, nói ột thư ký khác những gì Mạnh Diên Châu thích, đối phương vừa nhớ, vừa có ánh mắt tò mò nhìn cô, cuối cùng cô mở miệng nói cô bỏ việc, rước lấy ánh mắt khó hiểu của đối phương.

Cô ôm thùng rời đi, đến tầng cuối cùng của công ty thì không nhận được quay đầu lại nhìn quanh, tầng rất cao, ngược cổ lên mới nhìn thấy tầng cao nhất, cô thở dài, về sau không còn quan hệ gì nữa.

Cô lên xe taxi, trở lại căn hộ của mình. Để đồ xuống, cô liền đi tắm luôn. Người trần truồng đi ra ngoài, trên người vẫn còn giọt nước, nhưng cô trực tiếp nằm trên giường.

Nhắm mắt lại, cô lấy tay gối đầu, hít hà, thất vọng cau mày lại, không muốn nghe thấy cái gì nữa.

Mục Phong lạnh nhạt với Nghê Thiên Ngữ mấy ngày, lại giả bộ không có chuyện gì xảy ra lái xe dưới chung cư của cô. Nghê Thiên Ngữ không có việc gì làm, tương đối nhàn hạ, vì vậy không cự tuyệt liền lên xe của Mục Phong.

Sau khi cô lên xe không nói một lời, Mục Phong bỗng dưng nói, “Thế nào, cùng vị kia cãi nhau sao?”

Tay Nghê Thiên Ngữ ôm ngực, chân mày khẽ vặn, lộ ra cảm giác phiền muộn, “Cái gì mà vị kia a, nên gọi là người cũ mới đúng, đừng gọi như vậy, ảnh hưởng giá trị trường của tôi.”

“A, chuyện gì xảy ra?”

Nghê Thiên Ngữ giận anh, “Còn hỏi tôi chuyện gì xảy ra, anh cũng thật xấu xa.”

Mục Phong nhìn cô hồi lâu, “Tôi biết nhưng ngày đó em bỏ tôi chạy đến bên cạnh một người đàn ông khác.” Trong giọng nói còn chứa vài tia khó chịu, vẻ mặt cũng kiêu căng.

“Vậy không có cách nào cả, anh ấy là nhị thiếu gia nhà họ Mạnh, nghe nói lúc còn nhỏ tham gia huấn luyện, có võ. Tôi nói như vậy vì sợ hai người các anh đánh nhau, tôi giúp anh thì gặp cái gì. Tôi đã suy nghĩ vì anh như vậy, chẳng lẽ anh còn hoài nghi tâm ý của tôi sao?”

Mục Phong trong lòng lại thấy vui mừng, “Nhị thiếu gia nhà họ Mạnh..... tôi căn bản không chán ghét anh ta, thân thể này, chắc chắn, cả đời này sẽ bị Mạnh Vi Đình đè ở dưới chân, căn bản không cần bản khoán.” Về mặt mềm mỏng, “Thật tình mắt, mới biết ai là vàng nguyên gốc.”

Nghê Thiên Ngữ mỉm cười, như gió xuân thổi qua, “Vì thế Mục thiếu nên quý trọng người ta mới đúng.”

Mục Phong cười ha ha.

Mục Phong lập tức đưa Nghê Thiên Ngữ đến gặp bạn mình, bạn bè của anh, thấy Nghê Thiên Ngữ cũng không có phản ứng gì, Mục Phong vui mừng quá nhiều, bọn họ thấy được cũng không coi là quá kỳ lạ, nhiều nhất là quan sát mấy lần, đánh giá cái này cái kia đằng trước có cái gì khác nhau.

Mục Phong ôm Nghê Thiên Ngữ vào trong ngực, trực tiếp thể hiện chủ quyền của mình. Nghê Thiên Ngữ cũng không phản kháng, để cho Mục Phong ôm, tay Mục Phong cũng không quy củ, ở trên người cô di chuyển. Nghê Thiên Ngữ cười khẽ, cũng không ngăn cản. Mục Phong cũng có chút được vui đùa tiên, nếu không phải có bạn bè nhìn, có lẽ anh sẽ quá giới hạn.

Có bạn mở miệng cười, nói Mục Phong không tệ, giới thiệu ọi người một chút. Mục Phong liếc mắt nhìn Nghê Thiên Ngữ, thấy cô để mặt mũi ĩnh, thỉnh thoảng cười lớn.

Nghê Thiên Ngữ cuốn rúc vào trong ngực Mục Phong, tay nhỏ bé cũng trên người anh bơi lên, có chút ý trêu đùa, để trong mắt anh chậm chậm biến đổi.

Đám người kia cũng buông ra, chơi trò cời quần áo.... Coi như là bước đầu, hoàn hảo cho Mục Phong che chở cô, không để cho đám người kia nhìn cô cười. Nhưng mấy người phụ nữ kia thăm hơn, cơ hồ bị lột sạch hết quần áo, mấy người đàn ông kia chia ra lên sờ soạng một cái, sau đó cười lớn.

Nghê Thiên Ngữ trong lòng thấy ghê tởm, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười.

Sau đó Mục Phong lại đưa cô tới sòng bạc ngầm, nơi này chỉ có hội viên mới được vào, nếu không tuyệt đối không có cách nào tiến vào. Nghê Thiên Ngữ đi theo sau lưng Mục Phong, phát hiện những người tới đây đều là ông chủ, từng người một ngồi lên chiếu bạc, chẳng còn phong thái doanh nhân đâu.

Mục Phong cũng vung tiền như rác, hơn nữa anh không sợ thua, sòng bạc chính là nhà anh mở, sao còn sợ mình thua chứ?

Mục Phong vì trêu chọc Nghê Thiên Ngữ mà cười một tiếng, để cho cô đoán lớn nhỏ, cũng không thêm nhìn liền đánh tiền luôn. Nghê Thiên Ngữ ngồi trong ngực anh, đối với cách chơi này rất mới lạ, Mục Phong vì cô mà vừa giảng giải vừa chơi.

Nghê Thiên Ngữ tính toán một chút, hôm nay Mục Phong thua không dưới trăm bạc, nhưng lòng mày anh không có nhú lấy một cái.

Thời gian dần dần muộn, Mục Phong lại muốn mời cô đi chỗ của anh ngồi một chút, lần này Nghê Thiên Ngữ không đồng ý, “Chơi quá lâu rồi, hơi mệt chút, anh đưa tôi về nhà đi!”

Mục Phong có chút không vui, Nghê Thiên Ngữ xoa trán, “Người không thoải mái, hơn nữa người ta thật sự rất bất tiện đi chỗ của anh.”

Cô nháy mắt mấy cái, tựa như đang ám chỉ cái gì, Mục Phong suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, đã dành cho cô lâu như vậy, không ngại thêm một chút thời gian, hơn nữa anh rất chờ mong biểu hiện của cô. Lại nói tới, có lẽ thực sự, anh đối với cô không nổi hứng thú gì rồi, anh còn muốn chơi nhiều một lát, mới không thất vọng vì coi trọng cô lâu như vậy.

Mục Phong hôn cô một cái mới để cô đi, Nghê Thiên Ngữ xoay người trong nháy mắt, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, cô lấy tay lau đi chỗ bị Mục Phong hôn. Mà quay về đến căn hộ, chuyện đầu tiên cô làm là tắm, dùng sức rửa sạch thân thể của mình, tay không ngừng chà, da thịt trắng nõn bị cô hành hạ tới mức đỏ bừng. Mà quần áo của cô, không chút do dự ném vào đồ bỏ đi.

Cô tắm thật lâu mới ra ngoài, an vị ngồi trên sân thượng cảm nhận gió thổi.

Giang Dịch Hiền muốn cô hạnh phúc, nhưng những người đó sống tốt thế, cô làm sao có thể hạnh phúc được?

30. Chương 30

Nghê Thiên Ngữ rời đi được mấy ngày, điều này khiến Hàn Tiệp bất ngờ, cô vẫn nghi ngờ về mục đích của Nghê Thiên Ngữ, đang tìm chứng cứ, thì đúng lúc này Nghê Thiên Ngữ từ chức. Hơn nữa Hàn Tiệp quan sát hai ngày nay, Nghê Thiên Ngữ không chỉ từ chức, mà cũng tách ra hẳn với Mạnh Diên Châu, tất cả hành động như vậy khiến Hàn Tiệp không hiểu nổi, có lẽ ở góc độ cá nhân mà nói, cô cũng vui mừng. Nhưng cho dù Nghê Thiên Ngữ không có ở đây, thái độ của Mạnh Diên Châu đối với cô vẫn giống như trước, không có khác biệt gì, khiến cô có phần khổ sở.

Hàn Tiệp không muốn thái độ của Mạnh Diên Châu đối với mình lạnh nhạt như thế, mà Nghê Thiên Ngữ mới quan hệ với Mạnh Diên Châu không được bao lâu, tại sao cô ta có thể làm cho Mạnh Diên Châu đối với cô ta đặc biệt như vậy, thậm chí trong quá khứ mấy năm xưa mình cũng không được như vậy, chính vì thế mà khiến cô hâm mộ Nghê Thiên Ngữ, người phụ nữ kia làm được điều trước nay mình chưa làm được. Cô là người phụ nữ kiêu ngạo, mặc dù trong lòng rất để ý, nhưng thái độ của Mạnh Diên Châu, cô không tuyệt đối để ỉnh chỉ sống trong tình yêu mà oán giận, cô hiểu rằng, một người phụ nữ đẹp nhất là khi họ sống tốt cho bản thân mình.

Hàn Tiệp có dùng chút thủ đoạn, lấy được hành trình sắp xếp công việc của Mạnh Diên Châu, hơn nữa cũng lợi dụng người để cùng tham gia tiệc rượu với Mạnh Diên Châu đi giao tiếp. Vốn không coi là tiệc rượu, đây chỉ là một buổi từ thiện, người làm chủ vì cảm kích mọi người đã đóng góp tiền nên mời mọi người tới chung một chỗ để mừng rượu. Bởi vì người đứng ra tổ chức là một doanh nhân lớn, cộng thêm đều làm từ thiện hàng năm ở đây, truyền thông cũng đưa tin rầm rộ, những năm gần đây vì các bữa tiệc từ thiện diễn ra không ít sự kiện, doanh nhân làm từ thiện như vậy nhưng cũng biết, bởi vì việc làm này công khai, vừa lấy được ấn tượng tốt trong con mắt công chúng, vừa hấp dẫn một nhóm lớn các công ty tham gia cùng.

Xưa thay mặt Mạnh thị đều là Mạnh Vĩ Đình xuất hiện, nhưng năm nay thân thể Mạnh Vĩ Đình không tốt, liền để Mạnh Diên Châu xuất hiện.

Hàn Tiệp biết Mạnh Diên Châu nhất định sẽ xuất hiện ở những chỗ thế này, đây là cơ hội tốt nhất thể hiện mình trước mặt công chúng, khiến báo chí truyền thông cũng biết tới sự xuất hiện của anh, bây giờ Mạnh Diên Châu cần nhất là cơ hội như thế.

Lúc chuẩn bị đi, Mạnh Diên Châu nhìn thấy Hàn Tiệp thì không vui vẻ lắm, Hàn Tiệp đại diện cho nhà họ Hàn xuất hiện, bất kể nói như thế nào cũng hợp lý. Thời gian gần đây, không ít người bên cạnh anh đã ám chỉ qua, nếu như có thể lấy được sự ủng hộ của nhà họ Hàn, anh tuyệt đối có thể nhẹ nhõm không ít. Hơn nữa Hàn Tiệp cúi người đợi tại Mạnh thị, rất cuộc vì cái gì, trong lòng mọi người đều rõ. Mạnh Diên Châu nghe thế cũng chỉ âm ừ, chỉ cười không nói, dần dà, những người đó không nói nữa.

Lúc này, Hàn Tiệp đi tới bên cạnh anh, “Tối nay em thiếu một người bạn hẹn, không ngại giúp một chút chứ?”

Ở công ty thì cô tiến lùi vừa phải, nói chuyện cũng hợp, làm việc thì tận tâm tận lực, bỏ qua quan hệ bọn họ đã từng có, Mạnh Diên Châu cũng ngưỡng mộ người phụ nữ như vậy, gật đầu một cái, “Vậy thì nói là trợ giúp lẫn nhau, anh cũng thiếu một người bạn hẹn.”

Thái độ cách xa của anh khiến cô thở dài, vốn trong lòng còn hy vọng, bây giờ trước thái độ này lại phá hỏng, cô quả nhiên không nên lưu luyến người đàn ông này nữa.

Mạnh Diên Châu tự mình đưa Hàn Tiệp cùng đi, Hàn Tiệp trang điểm phù hợp với mình, luôn biết như thế nào che giấu đi sự thiếu sót của mình, thể hiện sở trường. Hàn Tiệp nở nụ cười với Mạnh Diên Châu, lúc này mới lên xe, cô hi vọng chỉ cần lúc mình xuất hiện ở nơi đó, những người phụ nữ khác chỉ là làm nền, không phải là kiêu căng tự đại, chẳng qua chỉ là cô rất tự tin với bản thân mình. Mà Mạnh Diên Châu thật sự lại giống với một người bạn hẹn đơn thuần với cô, duy trì khoảng cách nhất định, không tiến tới một bước, cũng không cách xa qua, đã từng một thời gian rất dài, cô không thể làm gì với cái bộ dạng vô lại kia, nằm mơ cũng hi vọng anh trở thành như bây giờ, nhưng cô hối hận, khi đó anh không được hoàn hảo, nhưng lúc đó, anh chỉ thuộc về một mình cô.

Tiệc rượu vốn để những doanh nhân tìm người đầu tư, tính chất từ thiên giảm đi, nội dung mọi người trò chuyện cũng có dính đến việc hợp tác. Âm nhạc tại bữa tiệc cũng nhẹ nhàng, để ọi người thoải mái, người tổ chức bữa tiệc bí ẩn này cũng hao tốn không ít.

“Nhảy một điệu đi!”. Hàn Tiệp đối với tình trạng không nói chuyện này không thích thú lắm.

Mạnh Diên Châu cũng không cự tuyệt, hôm nay anh xuất hiện khiến không ít người tò mò, hỏi thăm lai lịch của anh, mục đích hôm nay cũng đã đạt được rồi.

Âm nhạc nhẹ, giống như tiếng chuông vang, tâm hồn mệt mỏi cũng cảm thấy thư giãn, Hàn Tiệp từ nhỏ đã tập múa, dĩ nhiên là dễ như trở bàn tay.

Mấy ngày trước, thấy cô em họ mua được một quyển sách ngôn tình, Hàn Tiệp thấy tên “Đừng coi trọng tình yêu”, thế nhưng đọc lại cảm giác như bị đâm vào tim đen của mình, cô lật đi lật lại, đọc đến đoạn bạn gái trước của nam chính và nam chính bị kẹt trong thang máy, khi bọn họ được giải cứu thì cô ấy hỏi nam chính, “Nếu như lần trước em không nói chia tay, chúng ta có thể đi tới cuối cùng sao?”. Nam chính trong quyển đó trả lời, bạn gái trước nghe được, nhưng lại không trực tiếp viết ra. Vì không biết là gì, Hàn Tiệp rất muốn biết rốt cuộc người đàn ông kia trả lời gì, đọc cuốn tiểu thuyết này mấy lần, cuối cùng chỉ khóc, cô cảm thấy mình đã đoán ra đáp án, chỉ là mình không tin vào đó.

Đang khiêu vũ, cô biết bây giờ tư thái mình rất hoàn mỹ, “Nếu như không có chuyện kia, chúng ta có thể đi tới cuối cùng sao?”

Hàn Tiệp đợi Mạnh Diên Châu trả lời, nhưng không có gì, âm thanh của anh cũng không có. Cô không khỏi ngẩng đầu lên, phát hiện tầm mắt của anh bị thứ khác hấp dẫn, mặc dù anh còn phối hợp điệu nhảy của cô, nhưng sự chú ý đã sớm bị mang đi. Cô nhìn qua, thấy Nghê Thiên Ngữ ở bên cùng khiêu vũ cùng Mục thiếu, Mục Phong nói nhỏ với Nghê Thiên Ngữ, Nghê Thiên Ngữ mỉm cười cúi đầu, tất cả tâm tình bất giác đập vào mắt.

Hàn Tiệp thở dài, có những đáp án không cần phải nói cũng đoán ra được.

Bản nhạc kết thúc, Mạnh Diên Châu dừng lại, “Anh có chút mệt, thôi nhé.”

Hàn Tiệp gật đầu một cái, nhìn anh đi tới bên kia, vô tư uống rượu, xem đi, phương thức anh che giấu tâm tình mình cũng khiến cô thấy xa lạ.

Nghê Thiên Ngữ bị Mục Phong quần nhảy vài điệu rồi, cô làm nũng không muốn tiếp tục, nói người thấy mệt rồi, Mục Phong cười cô, muốn rèn luyện cô một phen, bảo đảm về sau không thấy buồn rầu, Nghê Thiên Ngữ khẽ khiển trách anh, lấy cớ đi toilet mới thoát khỏi được. Váy dài Nghê Thiên Ngữ đóng đưa, Mục Phong nhìn dáng người yếu điệu của cô không khỏi nuốt nước miếng.

Mặt của Nghê Thiên Ngữ đi qua thì bình tĩnh, nhưng những ngày qua tính tình của cô hay nóng nảy kinh người, cô phải khống chế tâm tình của mình, để tránh làm ra hành động gì quá khích. Dọc đường có người muốn trò chuyện với cô, cô cũng không thèm nhìn tới một cái, không có tâm tình. Cách xa khỏi tiệc rượu một chút, cô mới cầm lên một điều thuốc, động tác dứt nhanh chóng, hút nhanh chóng. Trước kia bà ngoại không có hứng thú gì khác, hút thuốc được coi là một, nhưng bà ngoại nói hút thuốc vì có thể không gây nhức đầu, cô lại thấy vì nó giảm bớt được đau buồn.

Điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay, cô nhìn hết sức hài lòng.

Cho đến khi hút xong một điều, cô mới bỏ lại tàn thuốc, vỗ vỗ tay chuẩn bị rời đi.

“Một điều đã thỏa mãn rồi sao? Có muốn trở lại hút thêm không?”. Tự dưng có âm thanh của Mạnh Diên Châu ở bên tai cô, để cho cô không kịp phản ứng, tại sao anh lại ở chỗ này? Quan trọng nhất là cô không phát hiện anh ở đây, vậy anh từ lúc nào đã bắt đầu đứng ở phía sau mình?

Mạnh Diên Châu chủ động hút một điều, thả khói bên miệng cô, “Nể mặt mũi tôi hút thêm chút.”

Nghê Thiên Ngữ tròn to hai mắt nhìn anh, Mạnh Diên Châu cũng không để ý thái độ không phối hợp của cô, thu hồi khói lại, bỏ vào trong miệng hút một hơi, sau đó anh dùng sức nhét khói vào trong miệng cô, không để ý cô phản kháng, để cho cô dính một chút.

Điều thuốc cuối cùng rơi xuống đất, tàn thuốc vẫn sáng, Mạnh Diên Châu dùng giấy đập đi, nhưng ánh mắt anh lại nhìn thẳng vào cô.

“Anh muốn làm cái gì?”. Nghê Thiên Ngữ đề phòng nhìn anh, cổ cảm thấy anh có thể biến mình thành tàn thuốc dưới chân anh, hận không đưa cô đặt ở dưới chân đạp liên tục.

“Cô ở đây sợ sao?”. Mạnh Diên Châu vuốt mặt cô, “Cô không phải lúc này vừa cười sao? Hơn nữa cười vui vẻ như vậy.” Anh dùng tay kéo khóe miệng của cô, “Làm sao thấy tôi lại không cười được?”

“Anh buông tay ra.” Cô kéo tay anh, nhưng không được.

“Không.”

“Anh còn như vậy tôi gọi người đến.”

“Mời cô, tôi không có vấn đề.” Mạnh Diên Châu bình tĩnh nói lời lưu manh, còn nhún nhún lông mày với cô, bày tỏ sự khinh thường của anh.

Nghê Thiên Ngữ gắt gao nhìn anh chăm chăm, lúc sau mới hạ thấp giọng, “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Lúc chúng ta tách ra, đừng nói là anh hối hận. Mạnh Diên Châu anh có tiến bộ hơn một chút....”

Bờ môi anh áp bên tai cô, “Đúng là hiểu rõ tôi, tôi thực sự hối hận.”

Nghê Thiên Ngữ đứng ngẩn người, mấy giây sau mới phục hồi tinh thần lại. Mạnh Diên Châu lại đặt tay trước ngực cô, tựa như lúc bọn họ ở chung một chỗ, không ngừng xoa nắn, cô nhìn anh, rốt cuộc anh coi cô là cái gì, ở nơi này, việc này.....

Cô tức giận khiến người cũng run lên, Mạnh Diên Châu vẫn không ngừng tay, “Rất kích thích, có phải không? Nhìn cô phản ứng lớn như vậy....”

Anh ôm cô ở trong lòng mình, tránh để cô kháng cự lại, đồng thời đẩy cô tới lan can, giam cả người cô lại. Anh vén váy cô lên, đưa tay vào trong nơi bí mật, giờ phút này bị anh làm cho lộ ra ngoài.....

“Cô không phải nói muốn lưu lại kỉ niệm cuối cùng sao? Bây giờ tôi tới lấy.” Anh mở miệng cười tà.

“Anh khôn khiếp.”

Ngón tay đưa vào trong chỗ hẹp, tựa hồ không tiếng động đáp trả cô, anh liền khôn khiếp cho cô nhìn. Cái gì mà phong độ đàn ông, cái gì mà tư thái tao nhã, hiện tại anh là lưu manh số một.... mấu chốt, anh không để ý bộ dạng mặt người dã thú trước mặt cô.

“Người nào có nhả hứng như vậy!”

Âm thanh vang lên sau lưng, Mạnh Diên Châu tự nhiên dừng lại động tác, anh nghe thấy tiếng bước chân liền dùng thân mình che kín Nghê Thiên Ngữ, huôm chi đây là mảnh đất bí ẩn, người khác không nên nhìn rõ mới đúng.

Nghê Thiên Ngữ cũng ở trong ngực anh giãy giụa ra ngoài.

Mục Phong liếc mắt nhìn Nghê Thiên Ngữ, trông mắt tối đen, “Mạnh nhị thiếu thể này là không đúng rồi, cho dù muốn thỏa mãn dục vọng thì 2 người phải yêu nhau mới được, thể thì bá vương ngành thượng cung được tính là gì?”

Nghê Thiên Ngữ nhìn Mạnh Diên Châu một chút, lại nhìn Mục Phong một chút, cũng không đáp lời.

“Mục thiếu can thiệp vào chuyện trông nom quá rộng.” Mạnh Diên Châu cũng không ột chút thể diện, âm trầm nhìn Mục Phong.

Trông mắt Mục Phong tối lại, khóe miệng khê nhúc nhích, thật đã làm bậc thang cho, nhưng người ta không cảm kích, “Mạnh nhị thiếu đụng đến người phụ nữ của tôi, còn nói không có quan hệ với tôi, là kể chuyện cười sao?”

“Người phụ nữ của anh? Thật sao?”. Mạnh Diên Châu cười, sau đó nhìn Nghê Thiên Ngữ, “Vậy anh đã chạm qua cô ấy sao?”. Ngón tay của anh từ trên xuống dưới, “Mỗi chỗ trên người cô ấy tôi đã chạm qua, có cần tôi giảng giải qua mùi vị mắt hồn này không?”

Trên tay Mục Phong gân xanh nhảy loạn, tạo thành quyền, một quyền hướng đánh Mạnh Diên Châu, Mạnh Diên Châu một tay tiếp, Mục Phong lập tức kinh ngạc vô cùng. Mạnh Diên Châu hừ một tiếng, anh nhớ mình trước kia, ở trường học nổi tiếng về chuyện đánh nhau, thủ hạ của anh đều là những học sinh bại dưới tay của anh trước kia.....

Mạnh Diên Châu buông tay Mục Phong ra, “Mục thiếu nên về luyện thêm hai năm nữa rồi quay lại. Hơn nữa người phụ nữ tôi dùng qua, Mục thiếu cũng coi như bảo bối, chắc chắn.”

Sắc mặt Mục Phong xanh lại, anh tức thì sau lại cười, “Nếu là người phụ nữ anh không cần, vì sao lại tới trộm hương? Tôi thấy là phụ nữ anh cũng không giữ được. Cũng đúng thôi, người nào không biết Mạnh thị là Mạnh Vĩ Đình quản lý, trong mắt Mạnh Vĩ Đình thì anh cũng chỉ là tôm tép nhãi nhéo mà thôi, ông ta vui mừng cho anh miếng cơm ăn, mất hứng thì giết chết anh cũng giống như bà vợ tiểu tam kia..... thể nào, để cho anh làm người mấy ngày, anh đã cho rằng mình là thiếu gia của xã hội thượng lưu, anh cũng muốn, tôi cho anh biết Mạnh Diên Châu, anh xách giày cho tôi cũng không xứng, dám tranh người phụ nữ với tôi, có tin tôi sẽ giết chết anh không?”

Mạnh Diên Châu vỗ tay, không để ý tới sự phẫn nộ của Mục Phong, “Tin, đương nhiên tin, chó điên rồi là có thể cắn người linh tinh, tôi rất tin, tôi còn rất sợ!”

Mắt thấy Mục Phong lại muốn động thủ, Nghê Thiên Ngữ lập tức bắt được tay của Mục Phong, “Đừng chấp nhất với anh ta.....” Thấy Mục Phong vẫn tức giận, liền làm nũng, “Em không muốn nhìn thấy anh ta, chúng ta đi, được không?”

Mục Phong nhìn Nghê Thiên Ngữ hồi lâu, ở trước mặt Mạnh Diên Châu hôn cô một cái, lúc này mới cảm thấy hòa, ôm Nghê Thiên Ngữ rời đi.

Mạnh Diên Châu nhìn thấy bóng dáng 2 người đó, tay siết chặt thành quyền. Đôi mắt anh trầm thấp, trong con ngươi lại tóe lửa, làm cho người ta không nghi ngờ chút nào, một ngày nào đó lửa sẽ mãnh liệt bốc cháy lên.....

31. Chương 31

Hàn Tiệp tìm Mạnh Diên Châu thật lâu, cuối cùng mới thấy anh ở trên ban công. Bây giờ cô cũng biết, vì sao anh đứng ở đây, vừa rồi Mục Phong và Nghê Thiên Ngữ đi qua cô, cô cũng hiểu rõ rồi. Bóng đêm mông lung, anh đứng trong bóng tối, chỉ để lại bóng lưng ngụi lạnh, nhưng cô chỉ liếc mắt là biết anh là người cô muốn tìm, nửa điểm hoài nghi cũng chưa từng có.

Hàn Tiệp đứng ở trước mặt anh, “Tâm tình không tệ, còn có một mình đứng ở đây ngắm cảnh.”

Bầu trời là một mảng màu xanh đậm, vì sao đã xuất hiện, thỉnh thoảng có ánh đèn máy bay lướt qua, bập bùng, không khỏi thấy ghen tị với người ngồi trên máy bay. Khi còn bé luôn cho rằng bầu trời là đen tối, nếu không làm sao nói trời tối đen, nhưng bây giờ lại cảm thấy bầu trời chưa bao giờ tối như vậy, chỉ là xanh thẫm tối cực đại, tựa như hồng không bao giờ biến thành đen, tất cả sự vật đến cực điểm đại khái cũng sẽ tới điểm tối, bao gồm cảm xúc cùng tâm tình, bất mãn tới cực điểm, vì vậy lòng cũng tối đi, mình cũng khó chịu. Hàn Tiệp không muốn để trái tim mình biến thành như vậy, không hy vọng người khác ảnh hưởng tới tâm tình mình quá mức, nhưng bây giờ, cô mới cảm nhận được, cô nên rời khỏi người đàn ông này rồi, nếu không cô sẽ rất khó chịu, biến thành một người xấu xa.

Ban công rất lớn, thiết kế cũng rất khác biệt, trồng ít cây, có mùi hoa quanh đây. Trước kia lúc đọc sách, cùng bạn học đi dạo phố, thấy trời mưa, đều nói đùa, khung cảnh như vậy lãng mạn thế nào để cùng người ở đây cùng nhau. Cảnh tượng lãng mạn, suy nghĩ đầu tiên là cùng với người mình yêu.

Giờ phút này cũng rất lãng mạn, nhưng người đứng ở chỗ này, lại biết..... người ấy không muốn mình ở bên cạnh.

Mấy năm, lại kém hơn một người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh được mấy tháng ngắn ngủi, thực tế không liên quan tới ai, nhưng mình muốn để bản thân học cách tiếp nhận nó.

Mạnh Diên Châu nhìn Hàn Tiệp một chút, trầm mặc hồi lâu, anh lấy ra một điều thuốc hút, “Muốn một điều sao?”

Xưa cô sẽ không cho phép anh hút thuốc, nhưng mặt ngoài anh đồng ý, xoay lưng thì lén lút hút một điều, bị cô phát hiện thì sau đó lại cố gắng kiềm chế. Một lần cô tức giận nóng nảy, liền đi tìm những bức hình hậu quả xấu nếu hút thuốc, lấy để hù dọa anh dừng, kết quả anh vẫn vậy nhưng lại liên tiếp khen ngợi cô đáng yêu, giận nếu cô không bao giờ quan tâm anh nữa.

Nhưng cô bây giờ nhận được, nghĩ thử một lần đây là cảm giác gì, cô kiềm chế cảm giác ho khan, kiên trì hút vài hơi. Đối với người hút thuốc, nó là điều tốt, đối với cô.....

Hiện tại, anh đang vì một người phụ nữ khác mà đau lòng.

“Anh yêu cô ấy?”. Cô đặt tàn thuốc trên khóm hoa, dùng sức dè xuống, cho đến khi không thấy chút ánh lửa nào nữa.

Mạnh Diên Châu cười mỉa hai tiếng, “Không biết.”

Hàn Tiệp ngẩng đầu lên nhìn anh, may mắn không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh, “Anh cũng có lúc không biết rõ.”

Mạnh Diên Châu nở nụ cười, sau đó bình tĩnh đi tới ngồi xuống bên bồn hoa, “Em cho rằng anh là người hiểu biết hết sao?”

Hàn Tiệp ngồi bên cạnh anh, để anh có tâm tư nói giỡn mà cười một tiếng, “Chúng ta thử chơi trò hỏi đáp đi! Lúc chúng ta tách ra, anh khổ sở sao?”

“Khổ sở, tức giận nữa, nếu không sẽ không chạy đi uống rượu.” Anh khẽ thở dài, nếu như không phải chạy đi uống rượu, cũng sẽ không say tới mức bị tai nạn xe, sau đó gặp được Nghê Thiên Ngữ, giữa người và người, như có một sợi dây vô hình, chờ mình tới lúc nghĩ lại mới phát hiện ra, nói là tình cờ, không bằng nói đã được định trước.

“Nhưng anh chưa bao giờ muốn cùng em quay lại.” Hàn Tiệp giúp anh nói xong, bắt đầu dĩ cười, “Cô ấy đi rồi, anh tức giận nhiều hơn hay khổ sở nhiều hơn?”

Mạnh Diên Châu nhìn cô, “Phụ nữ có phải am hiểu việc tự làm khổ không?”

“Đúng vậy, người phụ nữ trở thành ác độc hoặc sẽ học cách tự làm khổ mình, để mình đau tới cực hạn, mới để ỉnh buông tay.”

Mạnh Diên Châu trầm mặc hồi lâu, “Nếu như anh nói là anh đau lòng nhiều hơn....” Anh vuốt lồng ngực của mình, “Anh cảm thấy rõ tình cảm của anh với cô ấy không sâu như vậy, nhưng nhìn thấy cô ấy, nơi này như bị cái gì đó không ngừng đánh vào, đau đến mức không thể không chú ý.....”

Hàn Tiệp muốn mở miệng nói gì, lại phát hiện mình nói không ra, đau lòng..... cô cười, cho nên tình cảm thật không liên quan trước sau, không liên quan tới thời gian, chỉ có cùng người kia có liên quan hay không.....

Mục Phong giận đến mức cả người cũng tản ra sự tức giận, Nghê Thiên Ngữ không dám mở miệng, nhìn tình trạng của Mục Phong bây giờ, cô cảm thấy coi như anh đánh cô một quyền, cô có thể hiểu được. Cũng may, Mục Phong thay vì đổ lỗi tất cả lên đầu của cô, lại đang nguyên rửa Mạnh Diên Châu trong lòng, nghĩ rằng nếu có cơ hội nhất định phải làm Mạnh Diên Châu biết được lỗi của mình, tay của anh bóp lại, sau đó nhìn Nghê Thiên Ngữ một chút. Chính anh không phải là một người tốt, vì vậy đối với việc quá khứ của phụ nữ cũng không để ý, nhưng người làm được thì lại thuộc dạng không tìm không phải.

Mục Phong đưa Nghê Thiên Ngữ rời đi, trước khi tâm tình bị ảnh hưởng, mặc dù không có yêu cầu gì với phụ nữ, nhưng Mạnh Diên Châu nói ra, khiến anh để ý chút, vì vậy đem dự định đêm tối hoàn mỹ loại bỏ.

Mục Phong đưa Nghê Thiên Ngữ đi tới chỗ bạn anh, Nghê Thiên Ngữ biết những người trong đó, trước gặp qua một lần, nhưng cũng không quen, khuôn mặt lại tăng thêm, mà giữa bạn gái thì không có gương mặt quen thuộc nào.

Bọn họ vừa tới, lập tức có người tiến lên chào hỏi. Mục Phong để Nghê Thiên Ngữ ở một bên, liền đi cùng bọn họ đánh mặt chược, không để ý chút nào tới Nghê Thiên Ngữ. Nghê Thiên Ngữ cũng không để ý, ngoan ngoãn ngồi ở đó, nghe những người đó bàn về mỹ phẩm, hàng hiệu, và làm thế nào chăm sóc khuôn mặt của bạn. Bởi vì cảm thấy thân phận mọi người đồng đều, cũng không có gì cao quý để phân chia, vì vậy nói chuyện cũng dễ dàng.

Nghê Thiên Ngữ cũng không thăm dò thái độ của Mục Phong, bởi vì sau khi anh chơi mặt chược xong, cũng không ngồi bên cạnh mình, mà đi tới một người phụ nữ khác, hình như có hứng thú với cô ta, ở trước mặt cô mà tán tỉnh. Mọi người đối với việc này cũng không trách gì, cũng không ngăn cản, chỉ là có ý nhìn sang phía Nghê Thiên Ngữ. Cô cũng làm như không nhìn thấy.

Hình ảnh quái dị này kéo dài mười mấy phút sau, một người đàn ông rốt cuộc cũng mở miệng, “Mục thiếu nếu như coi trọng Diễm Diễm, chúng ta có thể trao đổi bạn gái, như trước kia vậy.”

Mục Phong nhìn người đàn ông kia một cái, chỉ vào Nghê Thiên Ngữ, “Cậu có hứng thú với cô ta?”

Người đàn ông hô khan một tiếng, “Nếu như Mục thiếu không bỏ được, chúng ta có thể cùng nhau chơi đùa, cũng không phải là chưa từng chơi.....”

Mục Phong hừ một tiếng, sau đó lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, “Người phụ nữ của tôi mà cậu có thể ham muốn sao? Lá gan không nhỏ.....”

Người đàn ông trước uống qua một chút rượu, hiện tại giờ thấy mông lung không tỉnh táo lắm, cảm thấy lần này Mục Phong đem người phụ nữ mà cả người lộ ra vẻ lảng lơ, làm cho người ta mê muội, giống như được uống rượu vang lâu năm ngọt ngào vậy. “Người phụ nữ kia, trước kia để chơi đùa không phải cũng rất

vui vẻ sao? Hơn nữa, chính cậu cũng nói phụ nữ chính là một con gà..... trừ khi không có công dụng gì khác mà?”

Mục Phong một cước đá, “Con mẹ nó, mày lặp lại lần nữa xem? Muốn chết cũng không cho bản thiếu gia chào hỏi trước một tiếng.”

Mọi người thấy Mục Phong nổi giận, lập tức tiến lên lôi kéo, nhưng Mục Phong vẫn không bỏ qua, “Nói xin lỗi, ngay lập tức.”

Người đàn ông tỉnh táo thêm một chút, “Mục thiếu, xin lỗi.... vừa rồi tôi uống say, nói mê sảng.”

“Con mẹ nó, mày định nói xin lỗi với ai?”

Người đàn ông lập tức đi sang phía Nghe Thiên Ngữ, nói xin lỗi.

Mấy người đàn ông ở đây nhìn nhau một cái, cùng biết Mục Phong một thời gian dài rồi, cũng biết tính cách và tác phong của anh, nhưng nhìn thấy màn này, vẫn cảm thấy sợ hãi, nói dễ nghe thì gọi là anh em, khó nghe một chút thì Mục Phong căn bản không coi bọn họ như người.... theo anh vui mừng thôi.

Nghe Thiên Ngữ nhìn một lát, mới đi tới, lôi kéo Mục Phong, để cho anh đừng nóng giận. Mục Phong xoay người ôm cô ngồi xuống, ngược lại cô gái bị Mục Phong lôi kéo nói chuyện thì giờ phút này không rõ chân tướng.

Hôm nay Mục Phong lấy cớ có chuyện, liền đưa Nghe Thiên Ngữ về, lập tức rời đi. Nghe Thiên Ngữ cũng không để ý, xoay người đi tới một chỗ tối chờ đợi, một lát sau, một người đàn ông nhanh chóng đi vào.

“Nghĩ xong chưa?”. Nghe Thiên Ngữ mở miệng trước, cũng không nhìn người đàn ông kia, đối với cô mà nói, không cần thiết.

Người đàn ông nhìn Nghe Thiên Ngữ một chút, “Tôi không biết cô với Mục gia có hận thù gì, cũng không rõ về thực lực của cô. Mặc dù tôi cũng ghét tác phong của Mục Phong, nhưng tôi cũng phải nói, Mục gia không phải dễ dàng phá hỏng được. Cô đừng cảm thấy tôi nhu nhược, không dám giúp một tay, mọi người đều ích kỷ cả, đầu tiên phải giữ mạng mình mới phải. Tôi cũng khuyên cô, cách Mục Phong xa một chút, anh ta đối với người phản bội mình thì sẽ giết bỏ..... không phải dễ dàng đưa đến cửa ải này đâu.”

“Anh cảm thấy tôi không thành công được?”

Người đàn ông lắc đầu một cái, “Cô phải lựa chọn, người khác cũng không có cách nào. Nhưng tôi bất lực, nhưng nếu như một ngày cô có thể đổ ngã được nhà họ Mục, tôi không ngại làm bức tường đẩy mọi người.”

“Ừ.” Nghe Thiên Ngữ gật đầu một cái, “Đến lúc đó, anh đừng thêm muối là được rồi.”

Khâu Vân Dịch vốn chuẩn bị rời đi, anh căn bản không cảm thấy dựa hết vào một người phụ nữ như vậy là có thể đánh đổ được nhà họ Mục như thế nào, Mục gia có thể vững vàng mấy chục năm, là do thể lực sau lưng ông ta, có quan hệ với giới hắc đạo, không phải người bình thường có thể tóm được. Có thể thấy thái độ kiên định của Nghe Thiên Ngữ, không khỏi có chút ý thương tiếc, “Chúng ta có thể tìm một chỗ tốt để nói chuyện.”

Nghe Thiên Ngữ có chút kinh ngạc khi thái độ của Khâu Vân Dịch thay đổi, nhưng vẫn hết sức vui mừng.

Nghe Thiên Ngữ cùng Khâu Vân Dịch nói chuyện tới khuya, thật ra thì thái độ của Khâu Vân Dịch vẫn không thay đổi chút nào, anh ta vẫn như cũ sẽ không trợ giúp Nghe Thiên Ngữ chút nào, cũng không tự nhiên chọn đồng mưu với cô. Nhưng nếu như cô thành công thật, anh ta có thể vì cô mà cung cấp chút chứng cứ. Nghe Thiên Ngữ cùng từ Khâu Vân Dịch mà lấy được tin tức, không phải là không có chuyện cảnh sát hoài nghi chuyện giao dịch hợp pháp của Mục gia, bởi vì không cách nào xuống tay với Mục Sâm, liền lựa chọn mục tiêu sang con trai của Mục Sâm là Mục Phong. Kết quả là người nội ứng mất tích hoặc tử vong bí ẩn, hoặc nhanh chóng bị điều đi, tất cả hiện rõ ràng có thể lực giúp đỡ Mục gia, hơn nữa thể lực không nhỏ.

Cùng lúc đó, Khâu Vân Dịch cũng đưa cho tin tức khác, trước cũng có một cô gái mà bị Mục Sâm hại tan cửa nát nhà, trở thành người tình của Mục Phong, tìm cơ hội báo thù, kết quả cũng rất thảm, còn bị bán

sang Châu Phi làm gái điếm. Bởi vì Mục Phong có bà mẹ rất lợi hại, nếu một người phụ nữ ở bên cạnh con trai bà ta một thời gian dài, mẹ anh ta cũng sẽ tra tận gốc.

Cuối cùng Khâu Vân Dịch định bảo Nghê Thiên Ngữ cẩn thận một chút, tốt nhất là cách xa Mục Phong một chút, thấy cô không cử động chút nào, không khuyên nữa. Nghê Thiên Ngữ cũng hiểu, mặc dù Khâu Vân Dịch cho thêm tin tức, nhưng vẫn sợ rước họa vào thân, vì vậy cô cũng cam kết, mặc kệ thành công hay thất bại, cô sẽ không nói tới ba chữ Khâu Vân Dịch này nữa phần.

Nói chuyện xong, lúc kết thúc cũng muộn rồi.

Nghê Thiên Ngữ ngồi xe taxi trở về, thời gian đã rất trễ, một người ở bên ngoài chung cư cũng không thấy. Đèn đường vắng vẻ, bóng dáng cô đơn, vầng sáng mờ mịt kéo dài, hai bóng cây cao thấp không đều, bầu trời đêm an tĩnh như có ma. Nghê Thiên Ngữ tăng nhanh bước chân, cũng đi ra khỏi cự ly 10m, đứng tại chỗ một hồi, sau đó yên lặng quay ngược trở về.

Cây đại bàng to lớn, bóng cây tạo thành một vòng, vừa lúc che lại xe đen nhánh, xe dài hơn xe bình thường một chút, sườn xe cao quý lại có phần khiêm nhường.

Cô đi tới, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống. Nghê Thiên Ngữ nhìn Mạnh Vĩ Đình không nói gì.

Mạnh Vĩ Đình ho khan mấy tiếng, mới chậm rãi mở miệng, “Cô một mực hủy bỏ hợp tác giữa chúng ta, có ý gì đây?”

“Tôi đột nhiên hiểu rõ, thân thể của tôi giá không đắt tiền như vậy, người thương nhân xuất sắc thế này, làm sao có thể nguyện ý vì tôi mà đắc tội Mục gia.”

Mạnh Vĩ Đình mỉm cười, nhưng vẫn chưa phủ nhận sự giải thích của cô, “Thông minh đấy.”

“Ngã nhiều lần thì cũng phải học được rồi chứ sao.”

“Nếu đã học được, vậy thì ngu xuẩn thế nào lại có quan hệ với Mục Phong, vậy thì cô cảm thấy mẹ cô chết chưa đủ thảm sao, cho nên cũng muốn góp mình vào à?”

32. Chương 32

Hàn Tiệp đơn giản gõ xuống đơn từ chức, nói thật, cô không ngờ có ngày mình sẽ phải đánh ba từ này. Ban đầu vào Mạnh thị, cô rất tự tin, mình có thể khiến Mạnh Diên Châu rung động, biến anh lần nữa thành của mình. Giờ khắc này cảm xúc này so sánh với cảm xúc lúc đầu, cô đơn giản dùng hai từ “Chấp nhận” để đánh giá. Mấy trăm chữ đơn giản, cô lại gõ hơn 2 tiếng, tay đánh chữ, trong đầu nhớ lại những kỉ niệm đã qua. Có phải một người biết mất đi rồi, mới nhớ lại những thứ mình mất đi, nhìn mới biết đó quan trọng vô cùng, nhưng chúng ta chỉ có thể biết, cũng không giữ lại được, mà chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Cuối cùng cô gõ xong những chữ kia, để ở trên bàn rồi lại không muốn làm gì.

Trong túi cô có một bao thuốc lá của phụ nữ, lần trước ở trong siêu thị nhìn thấy, lúc ấy cô đứng ở chỗ đó tầm 10 phút, không biết do dự cái gì, nhưng cuối cùng cô lại cầm lên, 30 đồng một hộp, nghe nói hút có vị Bạc Hà nhân nhạ.

Cô rút ra một điếu, điếu thuốc nhỏ lại dài, nhưng lại khiến cô có cảm giác tội lỗi “muốn hút”, từ từ hút vài hơi.

Trước kia mình là một người tự tin thế nào, chưa từng nghĩ trong đời sẽ có từ “Thua”, từ lúc học tiểu học đã được những nam sinh vây quanh, đương nhiên coi mình như tiên nữ giáng trần, nhưng cũng sẽ có một ngày như vậy. Cô phải thừa nhận, mình quá mềm yếu rồi, không cam lòng thành gố của tội ác, cô không hy vọng mình mỗi ngày hướng về phía Mạnh Diên Châu liền cảm thấy không cam lòng, sau đó biến mình thành người phụ nữ xấu xa.

Vé máy bay đã mua xong, cô tính định từ chức xong sẽ đi du lịch một mình, đổi một khung cảnh mới, thay đổi tâm tình mình, có lẽ lúc trở về, cô sẽ là một Hàn Tiệp tự tin mà tràn đầy kiêu ngạo như xưa.

Cô nở nụ cười với mình, ngay sau đó đem điều thuốc ngâm trong miệng vào thùng rác, suy nghĩ một chút, cũng ném hộp thuốc lá vào luôn.

Gửi đi thư từ chúc, cô lại in thêm một bản nữa, lần này không do dự, trực tiếp để trên bàn làm việc của Mạnh Diên Châu. Cô trực tiếp đưa đơn từ chúc để trước mặt anh, động tác đẹp mắt như vậy khiến cô cũng phải giật mình, giờ phút này cô không phải cấp dưới của anh, cũng không phải người tình cảm thấp kém, không kiêng dè gì, cô tự nhiên có thể muốn làm gì thì làm. Thì ra là khi cô quyết định buông tha anh thì cô rốt cuộc cảm thấy mình công bằng với anh, đồng thời cũng khiến mình nhẹ nhõm đi không ít.

Mạnh Diên Châu lấy ra nhìn một chút, có chút cảm thán, lần trước người phụ nữ kia cũng làm như vậy, “Em đã nghĩ kỹ rồi?”

“Tất nhiên rồi”. Cô cười, “Công việc ở đây thật là mệt, bản thân em lại là một người nghiêm túc, mỗi ngày đi sớm về trễ, muốn thư giãn một thời gian”.

Mạnh Diên Châu chuyển bút trong tay, “Đây là mượn đơn từ chúc oán trách sao?”

“Tất nhiên, em mà chưa từ chúc thì sao dám, anh mở miệng trừ tiền lương của em, em đã đau lòng chết đi được.” Cô cười nói giỡn với anh, không chút nào là không bỏ. Người phụ nữ, bình thường trong tình cảm có một đường ranh giới, có người thì đường đó rất thấp, có người thì đường ranh giới rất cao, chỉ khi nào vượt qua ranh giới cuối cùng, họ mới không thể quay đầu lại nữa, dù là không tưởng tượng được trước kia bọn họ hèn mọn tới mức nào.

“Vậy xem ra anh chỉ có thể chấp nhận, nếu không thì có lỗi với em rất nhiều”.

“Em nên nói cảm ơn sao?”

Mấy câu nói khách sáo, anh chúc cô sau này tìm được một công việc “nhẹ nhõm”, cô cũng chúc anh trong công việc bách chiến bách thắng. Cô xoay người đi ra khỏi phòng làm việc của anh, đi tới cửa thì tay đã mở cửa ra, vốn định đóng lại trong nháy mắt, nhưng lần nữa lại quay lại đối diện với Mạnh Diên Châu, “Vốn không có ý định nói cho anh biết, bây giờ cảm thấy nên nói cho anh biết, ít nhất anh có quyền biết, về phần anh nghĩ như thế nào, không liên quan tới em.” Cô lấy điện thoại ra, bên trong có một tấm hình, cô tìm ra cặp hồ sơ, sau đó đưa điện thoại tới trước mặt Mạnh Diên Châu.

Anh hoài nghi nhìn cô, lúc thấy tấm hình thì ấn tượng đã thay đổi.

Người trong hình chính là Nghê Thiên Ngữ cùng Mạnh Vĩ Đình, hai người ngồi ở một quán trà, hình như đang trò chuyện với nhau cái gì.

“Em chỉ trong lúc vô tình bắt gặp, tuyệt đối không có ý theo dõi ai”. Cô nói rõ lập trường, cũng không nói hình ảnh này đại biểu cái gì, tùy tiện để Mạnh Diên Châu suy nghĩ thế nào.

Trước lúc cô chụp được hình này còn có ý định, trong lòng không ngừng suy đoán Mạnh Diên Châu nếu như biết rõ Nghê Thiên Ngữ cùng Mạnh Vĩ Đình có quan hệ, sẽ đối xử thế nào với Nghê Thiên Ngữ, sẽ giống như mình trước kia hay Nghê Thiên Ngữ trở thành người đặc biệt đây?

Sau đó Nghê Thiên Ngữ lại từ chúc, để cho cô không có cách nào xác định được đáp án chính xác, hiện tại cô lấy ra bức hình này, cũng không có chút suy nghĩ nào.

“Cảm ơn.” Mạnh Diên Châu nhìn cô chằm chằm, đưa điện thoại trả lại cho cô, anh tin cô, cô kiêu ngạo thế cũng không rảnh làm trò theo dõi.... Đây.

Cô cười rục rịch, không có tâm cơ gì, anh cảm thấy đây là nụ cười đẹp nhất của cô, không có mục đích, không có áp lực, chỉ là cười thật lòng.

Cái lúc cô đóng cửa kia, cô nghe được anh mở miệng nói, “Thật xin lỗi”.

Cô cười như cũ, mặc dù không biết vì sao anh nói 3 từ này, nhưng cô cảm thấy đây là đủ rồi, giống như khi bọn họ đang khiêu vũ trong bữa tiệc kia mà cô hỏi tới vấn đề đó, đáp án của anh là “Thật xin lỗi”. Cô đã thỏa mãn rồi, như vậy không tồi.

“Thật xin lỗi” của anh không phải vì áy náy với cô, chỉ là khẳng định tình cảm với cô, anh không thể nào đáp lại tình cảm mà cô đã từng kỳ vọng.

Nghê Thiên Ngữ nghĩ mình ở trong mắt Mạnh Vĩ Đình, nhất định là ngây thơ cùng ngu xuẩn. Bệnh tình của ông ta hình như có chút nghiêm trọng, ho khan không ngừng, đồng thời cũng không kiêng nể gì, ở trước mặt cô uống thuốc. Chờ ông uống thuốc xong, lúc này mới nói chuyện.

“Xem ra cô cũng thông minh, không trực tiếp liên lạc với cảnh sát, nếu không bây giờ cô là một thi thể rồi.”

Quán trà rất vắng vẻ, người tới đây không nhiều lắm, mặc dù nơi này cực tốt, nhưng giá tiền cực kỳ cao. Bình thường toàn là những người doanh nhân lớn tuổi tới đây, những

người tuổi khá lớn sẽ ngồi một chỗ chơi cờ, nơi này thanh tịnh và đẹp đẽ, ít người quấy rầy, khiến người ta tâm tình thanh tịnh.

Cho dù nơi này có thể hòa hoãn cảm xúc với hoàn cảnh, Nghe Thiên Ngữ vẫn cảm thấy ghét với Mạnh Vĩ Đình. Phần khó chịu nhất là ông ta luôn nhìn thấy điệu bộ của bạn, thậm chí cho dù bạn đã cố che giấu đi thì ông ta vẫn tự tin tìm ra được, đột nhiên làm cho người ta kháng cự, không hiểu phụ nữ yêu ông ta ở chỗ nào.

Mặc dù ông ta thật sự đoán trúng tính toán của cô.

Cô đang do dự có nên liên lạc với cảnh sát, cô nguyên ý làm nội ứng, điều tra những chuyện sau lưng của Mục gia mà không ai nhận ra được, nhưng cô lại quen biết ít, không cách nào phát đoán người nào có thể tin được, vì vậy vẫn không liên lạc. Nghe ý của Mạnh Vĩ Đình, như vậy còn cứu được mạng mình.

Đôi mắt cô tối trầm, cho dù không thích Mạnh Vĩ Đình, nhưng mạng sống của mình còn quan trọng hơn, “Ý của ông là Mục gia có cảnh sát làm nội ứng?”

Mạnh Vĩ Đình cười bí ẩn, “Nếu không thì sao có nhiều người chết oan uổng như thế mà không tra được?”

Cô thở dài một hơi, “Nói như vậy, ông bắt đầu quyết định cho tôi ở bên cạnh Mạnh Diên Châu tìm hiểu hành tung của anh ấy, hoàn toàn là lợi dụng tôi, hơn nữa không cho tôi bất cứ lợi thế nào”.

“Cô phải rõ ràng, là cô chủ động liên lạc với tôi đấy.” Mạnh Vĩ Đình cười cười.

Cô nghiêng đầu qua, không muốn nhìn khuôn mặt có mấy phần giống nhau với mặt của Mạnh Diên Châu, đáy lòng càng tức giận hơn, người này quá ghê tởm, coi mình là con hề mà đối xử.

“Ông sợ tôi ở bên cạnh Mạnh Diên Châu sẽ gây ra chuyện bất lợi cho anh ấy phải không?”. Cô xoa dịu lại cảm xúc mới mở miệng.

“Cô bỏ được sao?”. Mạnh Vĩ Đình hời hợt nói ra mấy chữ.

Cô thấy buồn cười rồi, Mạnh Vĩ Đình ở trong thương trường lợi hại như vậy không phải không có lý, ông ta thật sự có thể đoán trúng tâm tư người khác, thậm chí biết rõ chỗ yếu của họ, cô mở miệng, “Ông đừng quên, ban đầu tôi không muốn anh ta.” Cho nên đừng cảm thấy cô là một người có tình cảm cao thượng.

Mạnh Vĩ Đình chỉ cười, khiến cô càng thấy ghét hơn.

“Thật ra thì không phải cô không có cơ hội làm Mục gia sụp đổ, nhưng phải xem cô làm thế nào”. Mạnh Vĩ Đình có ý sâu xa nhìn cô.

Cô ngó mặt đi chỗ khác, suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ đi thanh toán, lần này cô xin ông, sau đó cô rời đi. Ở trước mặt Mạnh Vĩ Đình, xác thực của cô càng không thể đề lên mặt bàn.

Nhìn bầu trời xanh thẳm, không khỏi than thở, ngay cả bầu trời xanh cũng giống nhau nhiều vật ô uế trộn lẫn, không xanh hoàn toàn. Cô lựa chọn tiếp cận với Mục Phong, không phải cảm giác mình mạng lớn có thể chơi yên tâm, cũng không phải cảm giác mình dũng cảm cỡ nào. Mà Mạnh Diên Châu ở bên tai cô nói: Sẽ không gạt tôi, đúng không.

Mấy từ đơn giản, lại làm cho cô muốn khóc, sẽ không lừa anh, nhưng cô từ đầu đến cuối đều đang gạt anh, cô không muốn tiếp tục nữa, vì vậy quyết định lựa chọn rời đi thật nhanh.

Lúc ở bên cạnh Mục Phong, cô nhiều lần nghĩ rằng, có nên trực tiếp giết chết Mục Phong hay không, dứt khoát cùng đến chỗ chết, cô cũng không cần sống. Mục Phong là con trai duy nhất của Mục Sâm và Hòa Ưông Dư, Mục Sâm thời trẻ chơi đùa với quá nhiều phụ nữ, sau lại không có khả năng sinh đẻ, đứa con trai

này chính là tất cả của bọn họ, nếu như đứa con trai này không có, Mục Sâm cùng Hòa Ung Du nhất định sẽ sống không bằng chết chứ? Cô tưởng tượng tới bức tranh đó, không khỏi thấy sáng khoái.

Nhưng nếu đây là cô dùng tính mạng để đổi lấy, như vậy cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Có lúc cảm thấy thật bất công, người xấu có thể sống tốt như vậy, mình thì muốn trói họ lại thì hao tổn hết tất cả công sức, đúng là bất công quá mà.

Nhưng có cách nào đây?

Nghê Thiên Ngữ trở về chung cư, vừa xuống xe liền bị Tả Vi Linh cản lại. Khóe miệng Nghê Thiên Ngữ run một cái, thật ra cô không thích nhìn thấy người quen thuộc, luôn khiến cô nhớ lại quá khứ, để cho lòng cô đột nhiên đau một chút. Nhưng những người này cố tính muốn chạy vào cuộc sống của cô, cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không.

Cô đi tới trước mặt Tả Vi Linh, “Cô tìm tôi?” Hi vọng không liên quan gì tới Tả Kính Đào, mặc dù cô cũng ông ấy không thân thiết nhiều, nhưng cũng không hi vọng ông gặp chuyện không may.

Tả Vi Linh gật đầu một cái, “Cô bây giờ cùng Mục Phong rất thân thiết?”

Có người nuôi dạy nên cách dùng từ cũng khác nhau, Nghê Thiên Ngữ trong lòng nghĩ chậm chọc, nên dùng một từ lêu lổng mới thỏa đáng, “Cô tới đây chính là để hỏi tôi cái này?”

Tả Vi Linh không thích thái độ này của cô, không sao cả tới mức tận cùng, giống như người khác nói gì cô cũng không quan tâm.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, Mục Phong kia rất phức tạp, cô không cần có quan hệ với anh ta, đối với cô không có lợi.” Cô dừng một chút, “Tôi không hiểu vì sao cô tình nguyện hẹn hò với một người như Mục Phong, mà không muốn cho Ung Minh Húc một cơ hội.”

Nghê Thiên Ngữ cắn môi dưới, “Bởi vì, Ung Minh Húc là một người tốt, mà người như tôi chỉ xứng cùng với người như Mục Phong trở thành một đôi.”

Cô bỏ đi, không quan tâm Tả Vi Linh sau lưng có vẻ mặt thế nào, dứt khoát rời đi.

Tả Vi Linh đứng tại chỗ, nghe lời của cô xong sững sốt chốc lát, Nghê Thiên Ngữ rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào mà thay đổi? Nghê Thiên Ngữ xưa không phải như vậy, mặc dù không thể là một nữ sinh khéo léo, nhưng biết đúng mực, đồng thời rất ít kháng cự lời khuyên của người khác.

Tả Vi Linh đuổi theo cô, kéo cánh tay cô, “Tại sao cô lại biến thành như vậy?”

Nghê Thiên Ngữ có chút khó nhịn, “Tôi trời sinh đã vậy rồi.”

Tả Vi Linh cũng không bỏ qua, “Chẳng lẽ là vì chuyện của dì? Có phải chuyện dì mất cùng Mục gia có liên quan phải không?”

Nghê Thiên Ngữ không mở miệng trả lời, nhưng thân thể lúc này đông cứng.

33. Chương 33

Mục Phong nhận cuộc điện thoại của Hòa Ung Du, ngồi yên nguyên trước bàn đánh bài, ánh mắt anh nhìn bài, khi thua tiền thì sắc mặt lập tức trầm xuống. Bọn bè của anh cùng chơi bài liếc mắt nhìn nhau, đưa ánh mắt ra, đánh ra bài Mục Phong muốn, Mục Phong thắng mấy lần, sắc mặt lúc này mới khá hơn, chuẩn bị đi.

Mục Phong sốt ruột về đến nhà, người giúp việc trong nhà lập tức bưng trà đưa tới, mà hai chân anh bắt chéo ngồi trong phòng khách, gương mặt không kiên nhẫn. Lập tức có người đi lên lầu nói cho Ung Du, thiếu gia trở lại, rồi nhanh chóng lại đi xuống. Ung Du nhớ tới đứa con trai này liền thấy khó chịu, phân phó Vương Tả, “Bắt nó đi lên đây cho tôi.”

Vương Tả thở dài, lại đi xuống lầu, kết quả là Mục Phong cau mày, “Mẹ tôi rất cuộc có sao không? Không có việc gì thì tôi đi đây.”

Vương Tả vội vàng đi lên lầu, Ưng Du thấy Vương Tả trở lại, sắc mặt biến đổi thành sự tức giận, mới từ trên tầng đi xuống. Ưng Du bảo các người giúp việc đi ra ngoài, lúc này mới đi tới trước mặt của Mục Phong, “Gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cũng không về, trong mắt con còn coi ta đây là mẹ hay không?”

“Nếu như con không coi mẹ là mẹ, thì mẹ thấy con có nên trở lại không?” Mục Phong liếc nhìn Ưng Du một cái, vẫn như cũ bắt chéo chân lên, động tác không thay đổi chút nào. Cái từ ‘Bố mẹ’ này, trong mắt anh chính là lời nói suông, từ nhỏ anh toàn ở một mình, mẹ anh trừ cả ngày nghiên cứu hoa ra thì còn điều tra xem chồng có đi lêu lổng với người phụ nữ khác hay không, cũng chẳng có niềm vui thú gì khác, cũng không quan tâm con trai mình có vui vẻ hay không, có đói không, có khổ sở không. Còn bố anh, mỗi ngày vội vàng cùng người phụ nữ khác ra vào chỗ nào đó, căn bản cũng không nhớ mình còn có một đứa con trai.

Bây giờ thì mẹ anh già rồi, cũng biết còn một đứa con trai, còn bố không có đứa con nào nữa, vẫn nhớ tới đứa con trai dốt nát này. Anh không khỏi thấy châm chọc.

“Thật sự không có lương tâm giống hệt bố con, nếu như không có mẹ, con cho rằng còn có thể có được cuộc sống muốn cái gì được cái đó không.....”

Mục Phong nâng trán, lại thế, dù thế nào đi nữa thì cuộc sống của anh là do bọn họ ban cho là được rồi.

“Có chuyện thì nói đi, con còn có chuyện gấp.”

“Suốt ngày gấp, con thì bận cái gì, cả ngày chơi bời lêu lổng, rượu chè be bét, con cứ tiếp tục thế này, bố con còn có thể giao tất cả cho con à.....”

Mục Phong lần nữa nâng trán, “Coi như ông ấy không muốn giao cho con, cũng có bản lĩnh làm ra con riêng mới được à?”. Anh không nhịn được cau mày, “Xem ra cũng không có chuyện gì, con đi đây.”

Anh nói xong liền đứng dậy, chuẩn bị đi. Ưng Du giận không nhẹ, chồng thì cả ngày lẫn đêm không thèm về nhà, con trai cũng hư hỏng, “Quay trở lại ẹ.”

Mục Phong lúc này mới khó chịu nhìn mẹ mình, không biết bà cả ngày lẫn đêm mù quáng dần vật cái gì, “Lại sao vậy?”

“Có phải gần đây con lại thân thiết với con cá thối không?”

Mục Phong cười hừ một tiếng, “Phụ nữ khác trong mắt mẹ đều là cá thối, không phải ngày nào đó con phải cùng cá thối ở chung một chỗ sao?”

Ưng Du tức giận, “Đây là thái độ gì? Phụ nữ bên cạnh có có đứa nào tốt? Nếu như con không phải con mẹ, mẹ mới lười quan tâm tới con, mẹ cho con biết tránh xa cái đứa họ Nghê này một chút, đồ ti tiện, còn tới quyến rũ con ta.”

Mục Phong thở dài một hơi, “Vui đùa một chút mà thôi, mẹ cho rằng con sẽ nghiêm túc?”

“Chơi cũng không được, tránh xa cô ta ra, có nghe hay không?”

Mục Phong quẹt miệng, căn bản cũng không coi đó là quan trọng.

“Đây là thế nào? Vừa về đã thấy cãi lộn rồi.” Mục Sâm đi về từ bên ngoài, liếc mắt nhìn vợ cùng con trai mình, đưa ánh mắt đặt trên người Mục Phong, “Đã về rồi hả, người một nhà liên ăn cùng một bữa đi.”

“Còn có hẹn với bạn, con đi trước”. Mục Phong cũng không thèm nhìn tới bố mình, trực tiếp rời đi, hoàn toàn không thấy ánh mắt của Ưng Du.

Mục Sâm cũng đã quen, cũng không để bụng, nhưng Ưng Du tức giận không nhẹ, nhưng ở trước mặt chồng mình thì không ra vẻ chút nào. Mục Sâm nhìn Ưng Du chằm chằm, “Con trai vừa trở về thì bà đã làm nó tức, chả có điểm gì tốt.”

“Con trai không trở về cũng là lỗi của tôi? Tôi thấy nó 8 phần là học từ ông, mấy ngày nay lại cùng với hồ ly tinh nào trong nhà đi?”. Bà nhìn chằm chằm Mục Sâm, “Ông không cần nói là không có quan hệ, dù sao sớm muộn tôi cũng biết.”

Sắc mặt Mục Sâm thay đổi, “Tôi nói rồi, bà tuổi đã à vẫn thích suy nghĩ lung tung, tôi chỉ đi công tác mà thôi.”

“Thôi đi!”. Ông Du cười cười, “Không sợ nói cho ông biết, tình nhân bé nhỏ của ông được tôi tìm người đánh ột trận, bây giờ mặt mũi cũng hồng rồi, xem cô ta còn có cái gì để quyến rũ ông. Mục Sâm, ông chơi đùa với một người phụ nữ, tôi liền phá một, tôi xem là bản lĩnh ông lớn, hay bản lĩnh tôi lớn.”

“Bà.....”

“Mục Sâm, ông xem tôi có dám không, dù sao cái gì tôi cũng không sợ, chỉ cần ông dám chơi, tôi tuyệt đối sẽ phá.” Ông Du hoàn toàn không quan tâm thái độ của Mục Sâm ra sao, nếu như ông ta dám có ý xấu với bà, bà liền đem tất cả việc không hợp pháp của ông ta trong nhiều năm nói ra toàn bộ, xem ai lợi hại hơn.

Mục Sâm trợn mắt nhìn Ông Du một cái, đi lên tầng trên. Ông tin Ông Du là một người nói được làm được, nếu không đời này ông không chỉ có một mình Mục Phong là con trai mình, những người phụ nữ nói là mang thai con ông thì kết quả đều rất thảm, bị Ông Du bức tới mức điên, có người điên đến mức tự sát.

Mục Phong là một người nổi loạn mạnh mẽ, Ông Du bảo anh cách xa Nghê Thiên Ngữ một chút, anh cũng không thêm nghe, vẫn gọi Nghê Thiên Ngữ ra chơi đùa, nhưng anh vẫn nghi ngờ. Nghê Thiên Ngữ đi theo mình cũng quá nhanh, nói không có mục đích gì, chính anh cũng không tin, vì vậy mặc dù anh liên lạc với cô, nhưng cũng không thân mật, thậm chí cố tình giữ vững khoảng cách một chút, nhưng lại vừa đúng.

Nghê Thiên Ngữ thấy thái độ của Mục Phong cũng cảm giác được thứ gì đó, mặc dù Mục Phong kiêu căng, nhưng cũng không dần, không phải anh ta không biết đạo lý đối nhân xử thế, chẳng qua cảm thấy không cần thiết mà thôi.

Mục Phong rất có phong cách quý ông đưa cô về nhà, vì để xác minh suy đoán của cô, cô mời Mục Phong lên trên tầng ngồi một chút, kết quả Mục Phong cự tuyệt. Cô cũng biết, Mục Phong bắt đầu hoài nghi mình, cô nghĩ trên đường, chắc chắn không thể thực hiện được. Cô đưa mắt nhìn xe Mục Phong rời đi, Mạnh Vĩ Đình liền gọi tới, “Đã suy nghĩ kĩ sao? Cô chỉ có một con đường để đi.”

“Ông quá đề cao sức ảnh hưởng của tôi rồi.” Nghê Thiên Ngữ cau mày thở dài một tiếng, cuộc sống, vì cái gì làm cho người ta không tự chủ được mà phải than thở.

Mạnh Vĩ Đình ở đầu bên kia cười, “Cô có thể tiếp tục suy nghĩ, nhưng tôi phải nhắc nhở cô.... Cô trừ con đường này, sẽ không còn lựa chọn nào khác.”

Cái giọng điệu chắc chắn này lại khiến cô thấy chán ghét, nhưng giọng cô vẫn giữ vững trước sau như một, “Cám ơn vì sự nhắc nhở, tôi sẽ suy nghĩ.”

Cô cúp điện thoại, đứng tại chỗ không biết nghĩ cái gì, nhưng lại cắn môi dưới. Giờ phút này, cô đột nhiên cảm thấy không có sức, cô muốn làm một chuyện, mà cảm giác nó như câu chuyện cười, một mình cô thì có thể làm được cái gì? Mà khi cô cũng chỉ có thời điểm của mình, còn có người muốn ép khô toàn bộ giá trị của cô. Cô cầm điện thoại lên, gọi điện cho Giang Dịch Hiên, hỏi tình hình ra sao, nhắc cô bây giờ phải giữ tâm tình vui vẻ, phải chú ý giữ sức khỏe, nhất định phải sinh ra một đứa con khỏe mạnh.

Nghe được âm thanh của Giang Dịch Hiên, cô mới cảm thấy mình ấm áp lên được chút.

Kéo lê thân thể mệt mỏi của mình, vẫn đi từng bước từng bước tới chung cư.

Vừa đi vào chung cư không xa, cô liền bị ai đó kéo, cô giật mình, suy nghĩ đầu tiên chính là gặp bọn trộm cướp, hoặc có người muốn gây bất lợi cho cô. Nhưng khi cô nghe thấy hơi thở quen thuộc thì tất cả giấy dựa cũng bỏ đi, cái cảm giác quen thuộc cứ khiến cô như được nằm mơ, lúc này cô có thể tan vỡ.

Nhưng cô kiềm chế cảm xúc, nhẹ nhàng mở miệng, “Mạnh Diên Châu, anh muốn làm cái gì?”

Mạnh Diên Châu nói lỏng cường độ kéo cánh tay cô, nhưng không buông cô ra, để cho cô tựa vào một thân cây, tay anh để trên cây, khống chế cô trong không gian thu hẹp anh tạo ra. Đèn đường mờ ảo, cây cối um tùm, anh chỉ nhìn thẳng vào cô, “Anh đang chờ em.”

Cô thử chuyển động, xoay người nhìn anh, nhưng vẻ mặt cô lười biếng, khóe miệng nở nụ cười như có như không, “Chờ tôi làm cái gì? A, là nhìn tôi cùng bạn trai mới ân ái, vậy thì anh nhớ nhung thân thể của tôi

rồi, chuẩn bị tới hưởng thụ một cái sao?”

Về mặt Mạnh Diên Châu không có bất kì biến hóa nào, vẫn không biểu lộ gì, không bị lời của cô làm cho khó chịu, chỉ thản nhiên nhìn cô, Nghe Thiên Ngữ cảm giác có gì không đúng, nhưng vẫn nhìn anh, thậm chí không nhúc nhích.

Đột nhiên anh thù hồi cái tay trên cây, đến gần mặt cô. Cô mở to hai mắt, lại nhắm lại, nếu như anh muốn đánh cô, cô chấp nhận, căn bản là cô có lỗi với anh. Nhưng tay anh chỉ chạm vào khóe miệng cô, kéo nụ cười như có như không của cô ra, để cho khóe miệng chậm chọc của cô trở về bình thường.

Lúc này cô mới mở mắt nhìn anh, không biết rốt cuộc anh muốn làm cái gì.

Đột nhiên anh ôm cô vào trong ngực mình, “Không biết vì sao, anh không ghét bỏ em được.” Anh thở dài một cái.

Nghe Thiên Ngữ bị lây nhiệt độ từ trên người anh, giống như tiến vào tòa thành ấm áp mà bao lần cô nhớ nhung, nhưng chỉ có một giây, lý trí của cô lại kéo bản thân về, cô đẩy anh ra, nhưng anh không để ý, chỉ ôm cô.

Cô nghe được âm thanh của anh, “Tất cả em làm đều là đúng kịch, phải không?”

Cô cố gắng đẩy tay anh ra, không biết mình nên phản ứng thế nào.

Anh buông cô ra, hai tay nâng mặt cô lên, “Em không phải chủ động rời khỏi anh, đúng không?” Cũng không đợi cô trả lời, “Là Mạnh Vĩ Đình bắt em đi phải không? Em không muốn rời khỏi anh, là Mạnh Vĩ Đình bức em rời đi.”

Nghe Thiên Ngữ ngơ ngác nhìn anh.

Không phải em chủ động rời khỏi anh, đúng không?

Là Mạnh Vĩ Đình bắt em đi, phải không?

Em không muốn rời khỏi anh, đúng không?

Những lời này lặp lại trong đầu cô, lại để cho cô sinh ra ảo giác, cô và anh không phải đang ở hiện tại, mà là mấy năm trước. Lời giống vậy, nhưng cảm xúc không giống nữa.

“Anh lặp lại lần nữa?”. Cô nhẹ nhàng mở miệng, giả vờ không nghe rõ anh nói gì.

“Anh nói, là Mạnh Vĩ Đình bắt em rời khỏi anh.” Nếu như trước còn mấy phần hoài nghi, phản ứng của cô đã cho anh câu trả lời, đó chính là sự thật, là Mạnh Vĩ Đình ép cô rời đi. Thậm chí từ nơi này hoài nghi dọc theo những thứ khác, cô vì Mạnh Vĩ Đình bức ép mà rời khỏi anh, đồng thời để cho anh từ bỏ hoàn toàn, cố ý đi hẹn hò với Mục Phong, vậy cô có tình cảm với mình cỡ nào mà bằng lòng như thế?

Anh cơ hồ có thể tưởng tượng ra Mạnh Vĩ Đình bức ép cô thế nào, hơn nữa là chỉ ra chỗ tốt, đồng thời nói cho cô biết cô rời đi mới không ảnh hưởng tới tiền đồ của anh.

Nghe Thiên Ngữ từ từ vươn tay ôm anh chặt, cô biết mình không nên như vậy, thậm chí biết hành động này của mình sẽ để cho tương lai bao nhiêu hiểm họa ngầm. Cô đã cố gắng như vậy, chạy ra khỏi cuộc sống của anh, nhưng không chống cự nổi một câu nói đơn giản từ anh.

Anh không phải hoài nghi cô sẽ cùng Mạnh Vĩ Đình có giao dịch gì, mà đi nghĩ rằng Mạnh Vĩ Đình uy hiếp cô. Cô đã cho là mình có tâm địa sắt đá, nhưng vẫn bị một câu nói đơn giản như vậy động tới.

Mạnh Diên Châu vốn còn muốn mở miệng nói gì, lại phát hiện trên bả vai mình ướt một mảng lớn thì không hỏi nữa, dù anh không biết rốt cuộc nước mắt của cô biểu hiện cái gì.

Ai cũng không nói rõ được những việc phiền lòng kia, từ trong thang máy đi ra liền ôm nhau, cái gì cũng không nghĩ, chỉ có lẫn nhau. Bọn họ hôn mãnh liệt, thậm chí vừa hôn, Mạnh Diên Châu vừa lấy chìa khóa trong tay cô mở cửa, sau đó ôm ấp lẫn nhau vào cửa. Từ lúc vào cửa là bắt đầu, không ngừng cởi quần áo cho nhau, ngã vào ghế sofa gần đó, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc của cả hai.

Cảm xúc mạnh mẽ của anh tới rất nhanh, Nghê Thiên Ngữ không ngừng phối hợp với anh, sau khi anh hưng phấn lại cười, “Em đau.”

“Là do anh sao?”. Anh cũng nhỏ giọng đáp lại, nằm trên người cô.

“Không phải.” Cô dùng ngón tay chỉ vào bàn trà cạnh ghế sofa, chân của cô đang đưa phạm vi lớn, cùng bàn trà ma sát khiến chân đỏ lên.

Anh nói sát bên tai cô, “Vậy đi lên giường?”

Cô cười không ra tiếng, anh ôm đi tới phòng cô, hai bên da trắng nõn dán vào một nơi, cô lại thấy xúc động. Anh nhẹ nhàng thả cô lên giường, hai tay cô vòng cổ anh không thả, bốn mắt nhìn nhau, bọn họ chỉ có thể thấy lẫn nhau. Đã từng có lúc anh hỏi cô, cái gì là tình yêu, có lẽ giờ phút này anh có thể đưa ra đáp án, chính là từ đôi mắt của nhau mà nhìn ra được đối phương.

Anh che trên người cô, hưởng thụ phương thức thân mật vui vẻ nhất. Mà cô cảm giác mình như chiếc thuyền bé nhỏ trên biển mênh mông, sóng không ngừng đánh, một lần lại một lần, sau đó càng ngày càng gần với bờ hơn.

Nếu như trước kia nhân vật cô đóng trước mặt anh là giả dối, nhưng giờ phút này, cô cam đoan, tình cảm của cô đều là thật.

Thậm chí, chỉ có mình anh là khiến cô muốn tới gần phía bên kia nhất.

Anh cắn tai cô, “Không cho ở cạnh người đàn ông khác.”

“Được.”

Giống như một lời thề, cũng như một lời cam kết.

34. Chương 34

Mạnh Diên Châu đưa Nghê Thiên Ngữ ra ngoài ăn cơm, dọc trên đường Mạnh Diên Châu không nói gì, bây giờ anh rất ảo não, trước như bị hồ đồ mà nói với cô những lời như thế, hiện tại thì đã tỉnh táo, cứ có cảm giác là lạ, cũng không phải hối hận, chính là có cảm giác mình như một cậu bé vậy. Bây giờ anh ở trước mặt người khác ra vẻ trầm ổn chín chắn, nhưng hôm nay ở trước mặt cô, tất cả sự bình tĩnh của mình đều là ngụy trang cả. Anh cũng không biết vì sao, chỉ cần là chuyện của cô, anh đều có chút hồ đồ, không thể làm chủ được lý trí, cũng không thể ác độc.

Nghê Thiên Ngữ không xem rõ thái độ của anh, bởi vì anh luôn trầm mặc.

Mãi cho tới lúc ăn tối, Mạnh Diên Châu ném ra một câu không đầu không đuôi, “Xử lý tốt chuyện của chính em.”

Lời của anh buồn buồn, cũng không biết có phải hờn dỗi hay không. Nhưng đột nhiên Nghê Thiên Ngữ rất muốn cười, vốn cảm giác mùi vị món thịt bò bít tết kia khó ăn nhưng giờ lại không thấy vậy nữa. Cho dù anh không cố ý nói, nhưng với lúc cô hẹn hò với Mục Phong, vẫn luôn để ý, nhưng anh cố tình không muốn ra vẻ anh để ý, vì vậy khó chịu như vậy.

Cô dùng con dao nhỏ cắt thịt bò bít tết thành những miếng nhỏ, dùng dĩa bỏ vào trong miệng, từ từ nhai xong thì khuôn mặt ngây thơ nhìn anh, “Ý của anh là em xử lý tốt chuyện của em, anh mới muốn em?”

Cô cười với anh, bề ngoài ngụy trang chín chắn của Mạnh Diên Châu cũng bị nứt ra khe hở, “Ừ.”

Cô che đôi môi cười, “Tại sao anh không ghét bỏ em?” Cô sờ cằm của mình, “Danh tiếng của em cũng không tốt.”

Mạnh Diên Châu cúi đầu tác chiến món thịt bò bít tết, giờ phút này mới từ từ ngẩng đầu lên liếc cô một cái, “Chưa từng thử qua một người phụ nữ có danh tiếng không tốt, cho nên muốn thử một chút.”

“Thời gian thử việc của em đúng là dài.” Cô kéo dài âm cuối, “Anh phải suy tĩnh cho em chuyển lên chính thức đi!”

Mạnh Diên Châu nhìn chằm chằm cô hồi lâu, lúc cô cho rằng anh sẽ nói gì đó, anh lại gọi phục vụ, “Tính tiền.”, đồng thời liếc nhìn cô một cái, “Em no rồi chứ?”

Anh không quan tâm tới ý của cô, trực tiếp dẫn cô ra ngoài. Nói thật, anh biết anh với cô rất đặc biệt, cảm giác đặc biệt này anh không muốn tìm hiểu rõ, đồng thời cũng không muốn lo lắng về tương lai có gì, nghe thì thấy rất ích kỉ, nhưng chính là cảm xúc chân thật nhất của anh.

Mục Phong lái xe cùng bạn bè ra ngoài, nhìn thấy một cặp đôi, không chút nào kiêng dè bạn bè ở trong xe, trực tiếp dừng xe lại, ánh mắt nhìn Mạnh Diên Châu cùng Nghê Thiên Ngữ. Tay của anh ở trên tay lái gõ gõ, lá gan của người phụ nữ kia cũng lớn đấy, lúc anh còn chưa chán ghét vứt bỏ cô thì đã dám lao vào trong ngực người đàn ông khác, thật coi anh như rác vậy. Huống chi người phụ nữ này để cho anh hao tổn không ít tâm tư của mình, lợi ích anh còn chưa lấy được. Trước Uông Du ghé vào lỗ tai anh đã nói anh có mấy phần kiêng kị, mẹ anh đối với những thứ khác có lẽ không thành thạo, nhưng với việc đối phó phụ nữ, tuyệt đối khiến người ta mở rộng tầm mắt rồi.

“Mục thiếu, sao lại dừng xe?”. Có người tò mò mà hỏi một câu.

Mục Phong cũng không trả lời, nhưng cũng không lái xe đi.

Vì vậy có người liền suy đoán nhìn ra ngoài, “Ah, người phụ nữ kia nhìn rất quen!”

Khâu Vân Định tiếp lời, “Đúng là một người phụ nữ có bản lĩnh, bị Mục thiếu của chúng ta quăng đi rồi mà vẫn lọt vào mắt xanh của Mạnh nhị thiếu.”

Mục Phong chưa bao giờ để ý mặt mũi của mình, dòng họ của anh cho anh sự cuồng ngạo, ai dám ở trước mặt anh làm càn, nhìn Khâu Vân Định một cái, “Ai nói tôi đã quăng cô ta đi?”

Vì vậy mọi người nhìn nhau, cũng không biết người nào phát ra âm thanh, “Người phụ nữ này có lá gan ghê gớm thật, dám sau lưng Mục thiếu thì người đàn ông khác, không cho cô ta biết tay mình một cái, lại còn coi Mục thiếu của chúng ta dễ bắt nạt.”

Mục Phong nghe xong lời này, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, “Người phụ nữ không biết điều, tôi sẽ cho cô ta biết hậu quả.”

Mọi người lập tức gật đầu một cái.

“Lương Di, gọi cho tôi một đám người”. Ngay sau đó Mục Phong mở miệng phân phó.

Lương Di nghe xong, không nói gì, Mục Phong khinh thường liếc mắt nhìn đối phương, “Chưa chi đã sợ hãi sao, cứ cho là tôi gọi tới đi, chuyện gì xảy ra thì tôi chịu trách nhiệm.” Anh nói xong lại tiếp tục lái xe, xe của anh không phải có tiền là mua được, số lượng hạn chế, không phải là người quý tộc thì không có tư cách hưởng dụng, anh tìm không ít đường dây mới có được, bây giờ để đám người kia xem xe của anh, thuận tiện để cho bọn họ biết sự chênh lệch, “Mạnh Diên Châu, dám cướp người phụ nữ của tao, xem tao trừng trị mày thế nào.”

Khâu Vân Định nghe như vậy, lấy điện thoại ra, nhanh chóng bấm tin nhắn, rất nhanh ấn nút gửi đi. Anh hiểu tình cách của Mục Phong, nếu là đắc tội người của anh ta, cho dù là một chút sơ suất trong lời nói, anh ta cũng có thể khiến đối phương sống không bằng chết, anh ta cũng không coi tính mạng của người khác là quan trọng. Cái gì mà đặc quyền con người, cái gì mà tất cả mọi người đều như nhau, đều là câu chuyện cười hết.

Nghê Thiên Ngữ lúc nhận được tin nhắn bắt đầu lo sợ, Mạnh Diên Châu cũng phát hiện ra tâm tình nhấp nhô của cô, “Em làm sao vậy?”

Cô lắc đầu một cái, sau khi suy nghĩ một chút, “Em quay lại gọi một cú điện thoại, chờ em 5 phút.” Cô cầm điện thoại đi tới một bên, lấy tin nhắn cô vừa nhận được gửi cho Mạnh Vĩ

Đình, rất nhanh, đối phương lập tức gọi điện thoại tới, “Cô nghĩ thông suốt rồi sao?”

“Cái gì?”

“Nếu không cô gửi tin nhắn này cho tôi làm cái gì? Tại sao tôi phải giúp cô?” Âm thanh của Mạnh Vĩ Đình tràn đầy tự tin và chắc chắn.

Có lẽ tình huống bây giờ thay đổi, cô cũng không ghét cái âm thanh như vậy, ngược lại bình tĩnh mấy phần. Trong tin nhắn dùng từ “các người”, bao hàm Mạnh Diên Châu cũng có phần nguy hiểm, nhưng Mạnh Vĩ Đình vẫn bình tĩnh như thế, xem ra ông ta cũng không lo lắng Mục Phong sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cô cần môi, nhanh chóng đưa ra quyết định, cô vốn không còn đường nào để đi, lấy sức lực một mình của cô, làm sao có thể chiến thắng Mục gia, thay vì một mình không ngừng giãy giụa, không bằng dứt khoát một chút, “Ừ, tôi suy nghĩ xong rồi, chỉ có ông có thể giúp tôi.”

Mạnh Vĩ Đình phá lên cười, “Vậy cô cứ để cho thằng Mục gia đó như ý là được.”

Nghê Thiên Ngữ không hiểu Mạnh Vĩ Đình có ý gì, nhưng đối phương đã cúp điện thoại, điều này làm cho cô càng khó hiểu hơn, rốt cuộc Mạnh Vĩ Đình có ý gì, chẳng những không làm gì để Mục Phong buông tay, ngược lại để cô theo ý Mục Phong.

Cô nhìn điện thoại của mình, còn ghi chép lại cuộc trò chuyện cùng tin nhắn vừa rồi xóa đi, sau đó mới đi tới phía Mạnh Diên Châu, “Sao lại có nét mặt này? Một người bạn của em đã xảy ra chuyện, gọi điện thoại đi an ủi mấy câu mà thôi, không phải đợi vài phút thế mà đã tức giận chứ?”

Mạnh Diên Châu đưa tay kéo cô vào trong ngực mình, “Nghê Thiên Ngữ, em nhớ kỹ, em không thể gạt anh.” Mọi người bên cạnh anh, hình như toàn mang theo mục đích mới ở bên cạnh anh, anh không phải không hoài nghi cô, anh chỉ không muốn nghi ngờ cô, nếu như tất cả bên cạnh đều cần nghi ngờ, thì sẽ khiến anh cảm thấy lạnh lẽo.

Cô kiềm chế bởi vì những lời này gây ra rung động, “Em sao có thể gạt anh, lừa anh đối với em có lợi sao?”. Cô cười với anh, “Anh ngược lại đây, không cần cả ngày lẫn đêm nghi ngờ người khác nơi này nơi đó.”

Mạnh Diên Châu thở dài, “Em không hiểu đâu.”

Ở đáy lòng Nghê Thiên Ngữ âm thầm thở dài: Em quá rõ rồi.....

Mạnh Diên Châu đưa cô trở về, sau khi cô xuống xe, phát hiện anh không xuống cùng, liền ghé vào cửa sổ xe, “Mới một ngày đã bỏ em sang một bên rồi hả? Anh thật đúng là lòng dạ độc ác!”

Mạnh Diên Châu biết rõ cô không phải không nở mình, nhưng vẫn vui khi thấy bộ dạng của cô, “Có chuyện cần xử lý, hôm nay đã trì hoãn nhiều việc rồi.”

“Đây là đang oán trách em lãng phí thời gian của anh?”

“Có trời chứng giám, ý của anh là anh rất vui lòng.....” Anh cười nhưng khóe miệng đã cứng lại, đã phát hiện cách đó không xa có người ẩn núp, vì vậy bảo cô, “Lên xe.”

Nghê Thiên Ngữ vốn muốn nghe lời nói của anh, nhưng vừa nghĩ tới lời nói của Mạnh Vĩ Đình, giả vờ không hiểu anh, cười như cũ, “Mới vừa rồi nói có chuyện cần xử lý, lần này để cho em lên xe làm cái gì. Về sau anh lại trách em không để anh làm việc đảng hoàng thì thế nào đây?”. Cô vừa nói vừa lui về phía sau, giả vờ vẫy tay từ biệt với anh.

Mạnh Diên Châu thấy cô xoay người chuẩn bị tránh ra, gọi cô một tiếng, cô không biết là có nghe thấy hay không, không hề quay đầu lại. Anh không khỏi thầm mắng một tiếng, lập tức mở cửa xe đi xuống, anh còn chưa kịp đến gần Nghê Thiên Ngữ, đã có một nhóm người xông ra, thậm chí những người này còn chia làm bốn phương tám hướng đi ra, vây bộn họ lại.

Nghê Thiên Ngữ lộ vẻ mặt kinh hoàng, nắm áo Mạnh Diên Châu, “Làm thế nào, làm thế nào....”

Mạnh Diên Châu nhìn thấy nhiều người như vậy, cũng biết mình căn bản không có phần thắng, “Ai phái các người tới?”

“Bớt lời nói nhảm đi.” Đám người kia trực tiếp xông tới.

Nghê Thiên Ngữ siết chặt tay, vốn chuẩn bị đánh một hồi, có thể tưởng tượng ra, cô vẫn để bộ dạng cô gái yếu đuối. Đám người kia thấy bộ dạng nhu nhược của cô, chỉ ép cô hai bên, không động dảy gì.

Nghê Thiên Ngữ nhìn chăm chăm vào Mạnh Diên Châu bị người ta vây vào giữa, anh khởi xướng trước làm người ta sợ hãi, nhưng anh vẫn chỉ có một mình, không phải thần, bị một đám người vây lại như vậy, không bù được với đối phương. Bọn họ bắt được Mạnh Diên Châu, Mạnh Diên Châu bị thương, nhưng toàn vết thương ngoài da, không nghiêm trọng lắm, “Các người rốt cuộc là người nào phái tới.”

Đám người từ từ tránh ra một con đường, Mục Phong đi ra, nhìn Mạnh Diên Châu cười cười, “Thì ra người này muốn gặp tao à, tao liền để ày được như ý, thế nào, nhìn thấy tao thì sợ đến mức nói không được sao?”

Mạnh Diên Châu tự nhiên hiểu rõ người trái pháp luật như câu chuyện cười, anh nhìn chăm chăm vào Mục Phong, “Mày muốn đối phó với tao, thả cô ấy ra.”

Mục Phong liếc mắt nhìn Nghê Thiên Ngữ bị bắt không động đây gì, càng thấy thích thú hơn, “Các người tình chàng ý thiếp như vậy, chẳng qua tao chỉ là một người tốt, không thể chịu được màn chỉ đối phó một người, mày suy nghĩ xem, một người bị tao giết chết rồi, sống cũng không thoải mái, nếu không tao thành toàn cho các người, giết cả hai.”

Khóe miệng Nghê Thiên Ngữ co quắp lại, “Mục thiếu, anh cần gì phải vì một người đề tiện như em làm bẩn tay, là em thấp hèn, đi theo anh lại đi quyến rũ Mạnh thiếu, anh ta chỉ bị em lừa mà thôi.....”

Mục Phong khề hừ một tiếng, “Các người nhìn một chút, thật là cảm động....” Vừa nói xong, anh liền đi tới trước mặt Nghê Thiên Ngữ, tát cô một cái, “Đàn bà thối, tao đang nói thì làm gì có phần để mày nói? Con bà nó, còn dám sau lưng tao cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, xem tao là cái gì?”

Mạnh Diên Châu giùng giàng muốn xông ra, “Mày có phải là đàn ông hay không, có cái gì thì nhắm vào tao, đối với một người phụ nữ như thế tính là gì?”

“Đừng gấp gáp chịu chết như vậy, tao không quên mày đâu.” Mục Phong nhìn về phía Mạnh Diên Châu cười cười, “Tao đã cảnh cáo mày, đừng vào người phụ nữ của tao, kể cả tao không muốn nữa, tao thà rằng hủy diệt cũng không thể ày.”

Mục Phong nói xong, bảo người mang bọn họ đi.

Mạnh Diên Châu cùng Nghê Thiên Ngữ liếc nhau, cũng không lãng phí hơi sức làm cái gì, biết rõ Mục Phong đã sắp xếp xong tất cả, bọn họ làm gì cũng vô ích, có lẽ còn có thể khiến hậu quả càng nghiêm trọng hơn. Bọn họ bị dán băng dính lên miệng, mắt cũng bị miếng vải đen quấn lên, sau đó bị mang tới một nơi.

Cũng may, bọn họ không bị tách ra, mà nhốt chung một chỗ.

Lúc ở trên đường, hình như có người gọi điện thoại tới cho Mục Phong, bảo anh tốt nhất không nên động tới Mạnh Diên Châu, Mạnh Vĩ Đình không dễ chọc đâu, nhưng Mục Phong không quan tâm, mỉm cười nói nếu như anh giết Mạnh Diên Châu, có lẽ Mạnh Vĩ Đình còn cảm kích mình cũng nên.

Lúc này Nghê Thiên Ngữ cảm thấy mình may mắn, hồi xưa cô xem phim trên tivi nghi ngờ những thứ người ta nhét vào trong miệng coi là ngu ngốc, nhiều thứ nhét vào trong miệng, phun ra là hết, chặn lại được cái gì chứ. Lúc đấy cô chợt có ý nghĩ, đều như là mình thì sẽ làm như thế nào. Nếu như dùng băng dính dán lên miệng, chỉ cần băng dính không rộng, liền cố gắng vận động, để cho băng dính bên trong có chút không khí, đồng thời không ngừng dùng miệng khạc ra nước bọt, lúc thời điểm không sai biệt lắm, dùng đồ vật gì đó để tháo băng dính ra, cho dù hướng về phía mặt tường ma sát cũng hiệu quả, nhưng tốt nhất là hướng về vật có góc cạnh gì đó.

Nói thì đơn giản, nhưng làm rất hao tổn sức lực. Ít nhất lúc cô nhổ ra băng dính ra, cảm giác toàn bộ sức lực của mình mất đi, nhưng cô sợ xảy ra biến cố, còn xoa lấy thân thể mệt mỏi, đi về phía Mạnh Diên Châu, kéo băng dính ra, mới dùng răng cời trói dây thừng bên anh.....

Lúc băng dính ngoài miệng Mạnh Diên Châu bị cô kéo ra, băng dính dán da thịt, kéo ra cảm thấy đau vô cùng, nhưng anh chỉ nhìn cô. Giờ phút này cô đang cố gắng, muốn sống.

Mà thật ra anh với việc muốn sống cũng không mãnh liệt lắm, anh sống chỉ vì muốn báo thù ẹ mình, nếu như chết rồi.... Nên cũng không thấy mệt mỏi như vậy, nhưng giờ phút này, lúc mấy giây trước từ bỏ mà cảm thấy ghê tởm, vì chính mình mà thấy ghê tởm, anh đã cố gắng nhiều như vậy, nhưng chỉ có mình anh biết, anh không hề gióng cái anh cho là kiên định như thế.

Cô vắt vãi cởi ra dây thừng trói anh, hàm răng không dừng chảy ra máu.

Mạnh Diên Châu trước tiên thay cô cởi ra dây thừng, nhưng cô không ngừng há mồm thở dốc, mệt mỏi không ít. Nơi này là một xưởng nhà máy đã vứt bỏ, nhìn qua chắc là lâu không ai sử dụng, khắp nơi đều là bụi bặm.

Anh dùng tay siết chặt tay cô, “Anh nhất định sẽ dẫn em đi ra ngoài.”

Mạnh Vĩ Đình nghe báo cáo trong điện thoại, sau khi nghe xong suy nghĩ một chút mới phân phó, “Trước khi Mục Phong hành động thì đảm bảo để bọn họ chạy đi, nhớ phải làm không để người ta chú ý, để cho bọn họ dựa vào sức mình chạy đi. Còn lại cứ theo nguyên kế hoạch mà làm.”

Đối phương bên kia nghe được lệnh thì gật đầu.

Mạnh Vĩ Đình sau khi cúp điện thoại, lại ho khan không ngừng, thời gian của ông không còn nhiều nữa rồi.

35. Chương 35

Mạnh Diên Châu nhìn cô tạm nghỉ một lúc, mới thận trọng nhìn cô, “Có thể đi được không?”

Nghê Thiên Ngữ cũng biết, nán lại chỗ này thêm một giây là nhiều phần nguy hiểm hơn, đành phải đứng lên, một tay của Mạnh Diên Châu giúp cô vịn, anh khôi phục rất nhanh, bây giờ cũng không còn khó khăn gì. Anh dắt tay Nghê Thiên Ngữ, bắt đầu tìm lối ra ở xưởng bỏ hoang này, tất cả cửa sổ đều đóng kín, chắc đã sớm có mưu kế. Chân mày của Mạnh Diên Châu tạo thành một đường, loại người không quan tâm tới hậu quả như Mục Phong, không có biện pháp nào với anh ta, cái loại người không theo lẽ thường ra bài, đồng thời cũng không coi sinh mạng của người khác là chuyện to tát. Anh nhìn lướt qua

bên trong xưởng, liền nắm chặt tay Nghê Thiên Ngữ, đi lên tầng 2.

Nghê Thiên Ngữ theo sát bước đi của anh, cúi đầu nhìn anh nắm tay cô, tay của anh rất có lực, khiến lòng cô vốn có chút rối bời từ từ khôi phục về bình tĩnh. Vào giờ phút này, cô cũng không sợ, không phải vì cảm thấy mình nhất định sẽ không gặp nguy hiểm gì, mà người ở cùng với cô chỗ này là anh, bất kể kết quả như thế nào, cô sẽ không tiếc nuối. Một người chết là thoải mái nhất rồi, cái gì cũng không cần lo lắng, có lẽ người còn sống sẽ so đo, mới có thể cảm thấy mệt mỏi.

Tầng 2 cũng rất trống trải, có một số đồ vứt bỏ ném ở đó, cửa sổ đã sớm hư hại. Có lẽ không ngờ rằng bọn họ sẽ trốn thoát được, trên tầng này cũng không có biện pháp gì. Anh nhanh chóng kéo cô tới một cửa sổ, anh nhìn xuống, đúng lúc thấy người canh chừng ở phía dưới lại đi sang bên kia, hình như bị người gọi đi.

Đối với tình huống nguy hiểm thế này thì chỉ hi vọng rằng, dùng may mắn để hình dung, về phần nguyên nhân cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều. Một phút trước thì Nghê Thiên Ngữ còn đang ngẩn ngơ nhận sự ám áp từ tay anh thì bây giờ quay trở lại thực tế, rốt cuộc thấy rõ bọn họ đang đối mặt với cái gì, đầu óc cô nhanh chóng thoáng qua không ít suy nghĩ. Lúc Mạnh Diên Châu còn chưa làm ra bất kì động tác nào, đột nhiên Nghê Thiên Ngữ bỏ nhào một phen, các mảnh kính trên cửa sổ rơi xuống. Mạnh Diên Châu mở to hai mắt nhìn cô một cái, ngay sau đó đỡ cô, căng thẳng đứng lên, tiếng vang lớn như vậy, chắc chắn phải kinh động tới người ở bên ngoài mới đúng.

Nhưng không có, không có ai xuất hiện, Mạnh Diên Châu nhìn cô, “Có vẻ gì đó không đúng lắm.”

“Trước hết nghĩ biện pháp rời đi đã.” Nghê Thiên Ngữ đã ổn định lại, cô biết Mạnh Vĩ Đình đã ra tay, nếu không động tĩnh lớn vừa rồi chắc chắn sẽ có người tới xem bọn họ thế nào, thậm chí có thể nói là bên ngoài có người của Mạnh Vĩ Đình, người nọ dù tự tin tới mức nào, cũng không muốn động tới ông ta.

Cô vừa rồi chỉ muốn tin chắc Mạnh Vĩ Đình có không chế lại tất cả hay không mà thôi.

Mạnh Diên Châu cũng không dám suy nghĩ gì nhiều, khi mà sau lưng bọn họ đã có khói bốc lên, xem ra Mục Phong không có ý định bỏ qua cho bọn họ, chẳng lẽ dùng ngọn lửa khiến bọn họ chết cháy sao?

Mạnh Diên Châu liếc mắt nhìn tầng 2 tới vị trí mặt đất trước mặt, liếc mắt nhìn khung cảnh xung quanh, có ống thoát nước đi xuống, cũng không thành vấn đề gì, “Sợ sao?”

Nghê Thiên Ngữ lắc đầu một cái.

Anh nhất thời không biết cô giả vờ hay cô thật sự không sợ hãi, “Anh đi xuống trước, sau đó em xuống, anh đỡ em.”

Cô gật đầu, sau đó nhìn anh bản lĩnh nhanh nhẹn đi tới cửa sổ, đôi tay ôm ống nước liền nhanh chóng trượt xuống. Nghê Thiên Ngữ thấy anh đã tới mặt đất, anh làm dấu tay để cho cô xuống. Lúc này cô mới leo lên cửa sổ, làm theo bộ dạng của anh lúc này mà đi xuống, trước anh làm thì dễ dàng, nhưng cô làm lại không được như vậy, tay mới chạm vào ống nước, vì ma sát mà đau đớn khó nhin, cô thấy cự ly không cao lắm liền nhảy xuống, mà Mạnh Diên Châu vững vàng ôm chặt cô.

Mạnh Diên Châu cũng không nói nhiều, lôi kéo cô chạy, cho đến khi bọn họ không chạy được nữa, mới quay đầu nhìn lại, phát hiện nhà xưởng bỏ hoang lúc này, bây giờ đã cháy lên hừng hực.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, niềm vui sướng sau tai nạn.

Bởi vì chạy trốn qua lâu, giờ phút này cũng không khỏi lấy hơi lại thở mạnh, Nghê Thiên Ngữ nhìn anh, vươn tay lau mồ hôi cho anh, “Anh có thể mặc kệ em, tại sao lại muốn mang theo em?”

“Đúng vậy!”. Anh trực tiếp nằm trên mặt đất, “Tại sao em không nhắc nhở anh sớm một chút?”

Cô đề lên người anh, không quan tâm lấy tay đánh anh, sức lực không lớn, nhưng tay vẫn không ngừng. Cuối cùng, cô mệt rồi, tựa vào ngực anh, “Anh gặp em chính là một sai lầm to lớn.”

“Anh còn chưa bắt đầu ghét bỏ, tự mình sa ngã rồi hả?”

Cô cười ha ha, “Em phát hiện lúc anh cười thật đáng yêu a, bình thường làm gì mà nghiêm mặt vậy.”

Anh thu lại nụ cười, “Anh thích.”

Khi bọn họ nghỉ ngơi đủ rồi, mới đi chậm từ từ, cũng không quan tâm có nguy hiểm gì nữa hay không. Anh dắt tay cô đi thẳng về phía trước, khung cảnh xung quanh tương đối nghiêng, đang ở vùng ngoại ô, thỉnh thoảng có thể thấy vài tòa nhà, nhưng cũng rất cũ kỹ rồi, thậm chí không nhìn ra có người ở đó.

Ánh mắt Nghê Thiên Ngữ bị hấp dẫn vì một cây Sơn trà, bất kể Mạnh Diên Châu kéo cô thế nào thì cô vẫn đứng bất động, “Em rất cuộc có đi hay không?”

Cô vẫn nhìn cây sơn trà đó, “Không đi.” Thuận tiện sờ bụng mình một cái, “Em đói rồi.”

Mạnh Diên Châu liếc mắt nhìn cây sơn trà mà cô đang hướng tới kia, nhìn cô một cái rồi lại liếc mắt nhìn cây sơn trà, cuối cùng buông tay cô ra, đi tới trước cây sơn trà, liền leo lên trên cây. Cô đứng dưới bóng cây, “Em muốn quả trên đầu anh.”

Mạnh Diên Châu đưa tay lấy quả trên cành con, vứt xuống cho cô.

Cô một mực ở phía dưới không ngừng kêu la, Mạnh Diên Châu đành phải nghe theo lời cô bẻ cây xuống.

“Người nào đang trộm Sơn Trà nhà tôi? Dám trộm sơn trà nhà tôi....” Không biết từ đâu có một âm thanh hung dữ, Mạnh Diên Châu lập tức từ trên cây nhảy xuống, kéo Nghê Thiên Ngữ bỏ chạy.

Cũng không biết chạy bao lâu, bọn họ mới dừng lại, Mạnh Diên Châu thấy có chuyện lạ hỏi cô, “Sơn trà đâu?”

Cô vừa rồi hoảng sợ, tất cả đều rơi xuống, chỉ còn lại hai quả trong tay, cô tranh công vươn tay ở trước mặt anh. Thấy sắc mặt anh không tốt, cô lột vỏ, nhét vào trong miệng anh, “Anh ăn một, em ăn một, vừa vặn.”

Mạnh Diên Châu không thể nín cười, sơn trà trong miệng anh ngọt như trong lòng anh bây giờ.

Cô nhìn mặt anh, cũng lột vỏ ăn sơn trà trong tay, nhưng nước mắt lại rơi xuống. Anh thấy khó hiểu nhìn cô, cô đành lau sạch nước mắt, “Vận mệnh em xui xẻo, ăn phải quả chua.”

Nước mắt cũng cảm thấy chua.

Mục Sâm vẫn luôn kính nể người đương quyền Mạnh gia này, nhiều năm như vậy không xâm phạm gì của nhau, nhưng không nghĩ tới việc Mạnh Vĩ Đình chủ động hẹn mình ra ngoài gặp mặt, không ngừng suy đoán rốt cuộc Mạnh Vĩ Đình có suy nghĩ gì. Thủ đoạn của Mạnh Vĩ Đình, ông cũng nghe thấy, có thể khiến Mạnh thị chết đi sống lại, cách thức giao thiệp cũng khiến người ta tặc lưỡi, nhưng hết lần này tới lần khác không ai biết sau lưng Mạnh Vĩ Đình có người nào, đây cũng là một trong những nguyên nhân không dám động tới Mạnh Vĩ Đình.

Qua hồi lâu, Mạnh Vĩ Đình mới đẩy cửa vào.

Mục Sâm lập tức đứng dậy chào hỏi với Mạnh Vĩ Đình, “Vẫn luôn muốn cùng anh Vĩ Đình ôn lại chuyện cũ. Vẫn không tìm được cơ hội, không thể tin rằng anh vẫn còn nhớ em.”

Mạnh Vĩ Đình chỉ nâng lên khóe miệng, cũng không đáp lại gì.

Mục Sâm lúng túng, lập tức bảo người phục vụ chuẩn bị rượu, trong lòng lại chống lại hành động của Mạnh Vĩ Đình, nếu giờ là lúc ông còn trẻ, đã sớm nhìn sắc mặt của Mạnh Vĩ Đình, hiện tại già rồi, tính khí cũng không nặng như vậy nữa, rất nhiều việc làm sau lưng, cũng không làm ở ngoài sáng cho người ta nhìn làm cái gì.

“Anh Vĩ Đình trong lúc cấp bách hẹn em ra ngoài, không biết vì chuyện gì?”. Nếu chào hỏi như vậy mà không nể mặt, vậy dứt khoát tiến vào chủ đề.

Giờ phút này Mạnh Vĩ Đình mới có phản ứng, “Mục thật sự không biết rõ tình hình hay vẫn còn ham chơi quá rồi hả?”

Mục Sâm ho khan mấy tiếng, “Anh Vĩ Đình cũng không cần đả kích em như vậy, nếu thật sự em có chỗ nào làm sai, nhất định sẽ nhận lỗi, nhưng xin anh Vĩ Đình nói qua nguyên nhân hậu quả, nếu không....” Ông cũng không phải loại người ngồi không.

Mạnh Vĩ Đình hừ một tiếng, trực tiếp quăng tài liệu trước mặt Mục Sâm, bên trong có lời khai, tất cả đều đã ép dấu tay, sự kiện hết sức tường tận. Mục Sâm thấy vậy liền thay đổi sắc mặt, đồ con bất hiếu, lại ở bên ngoài gây chuyện cho ông, cái gì nên đừng không nên đừng thì không biết, lại làm chuyện nghiêm trọng cố ý giết người.....

“Không biết nhị thiếu bây giờ đang ở.....”

“Cũng may, em trai tôi mạng lớn, trốn thoát.” Mạnh Vĩ Đình thay đổi phương giải thích.

Mục Sâm cũng yên tâm một phần, nhưng có chút khó hiểu với thái độ của Mạnh Vĩ Đình, “Anh Vĩ Đình, giữa chúng ta cũng người sáng không nói lời tối, em trai của anh, nói dễ nghe thì là em trai anh, nhưng người phụ nữ sinh ra, anh.....” Nếu như Mạnh Diên Châu không xuất hiện trên đời này, cũng là chuyện tốt với Mạnh Vĩ Đình, thậm chí không cần Mạnh Vĩ Đình tự mình ra tay. Mạnh Vĩ Đình nhiều năm như vậy vẫn không động tới Mạnh Diên Châu, một trong những nguyên nhân là nếu Mạnh Diên Châu xảy ra chuyện, người đầu tiên bị nghi ngờ sẽ là Mạnh Vĩ Đình.

Mạnh Vĩ Đình với lần này cũng không tức giận, “Mục tổng hình như quên mất, tôi không có hậu duệ phía sau.”

Mục Sâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn Mạnh Vĩ Đình.

Đúng vậy, qua nhiều năm như vậy mà Mạnh Vĩ Đình vẫn không có con, có thể nói, Mạnh Vĩ Đình chính là đưa Mạnh Diên Châu bồi dưỡng thành người nối nghiệp. Nếu như Mạnh Diên Châu ở trong lòng Mạnh Vĩ Đình chỉ là một thằng con của vợ bé, thì Mục Phong làm chuyện lớn như vậy cũng hóa thành chuyện bé không có gì, nhiều nhất là lấy một người ra giải quyết, nhưng nếu Mạnh Vĩ Đình đưa Mạnh Diên Châu làm người nối nghiệp, vậy chuyện này không nhỏ..... Mạnh Vĩ Đình nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, hướng chỉ ông ta đã tự mình tìm tới cửa.

“Chuyện như vậy là thằng con em hồ đồ, em trở về sẽ dạy dỗ nó.”

Mạnh Vĩ Đình gõ gõ bàn, “Vậy tôi có nên hồ đồ một cái không?”

Trong đầu Mục Sâm thoáng qua không ít ý nghĩ, “Không hiểu có chỗ nào để anh Vĩ Đình có thể giúp đỡ giải nạn không?”

Mạnh Vĩ Đình ở trên bàn gỗ ba cái, sau đó ở trên bàn viết xuống một chữ. Sắc mặt Mục Sâm trầm xuống, nhưng ông chỉ có một đứa con trai là Mục Phong, nếu như Mạnh Vĩ Đình thực sự làm chuyện gì đó, ai cũng đừng nghĩ sẽ có chuyện tốt.

Sau khi gặp mặt với Mục Sâm, Mạnh Vĩ Đình lại gặp với Phương tổng, Phương tổng cũng trực tiếp vào vấn đề, “Nếu như Mạnh tổng có thể đưa vụ án tới tay tôi, tôi vô cùng cảm kích.”

Mạnh Vĩ Đình híp híp mắt, ai cũng muốn có được vụ án này, nhưng cũng không dễ dàng, lai lịch đối phương quá lớn, trừ phi chọn lựa thủ đoạn không bình thường. Ông hừ một tiếng, sẽ để cho Mục Sâm từ từ cố gắng, thuận tiện để thế lực đen của Mục Sâm nổi lên mặt nước, làm thành phía sau, trực tiếp lên ngôi đưa cho Phương tổng.

“Phương tổng quá khách khí, chỉ cần anh ở bên cạnh bố anh nói tốt vài câu là được.”

Bố Phương tổng làm việc ở chính giữa, tác phong bình thường khiêm tốn, lại có sức mạnh, đã hạ xuống nhiều quan tham hối lộ, đồng thời cũng là một trong những người ra quyết định cấp cao chống đối. Chỉ là bố Phương tổng lại phản đối việc tiến vào thương trường, khẳng định con trai mình không làm được chuyện lớn gì, nếu như bây giờ Phương tổng có thành tích gì, có thể ở trước mặt bố mình tăng vinh quang.

“Đó là hiển nhiên.” Phương tổng cười kính Mạnh Vĩ Đình một ly rượu, rất ít người biết chuyện bố anh, Mạnh Vĩ Đình này quả thật danh bất hư truyền.

Mục Sâm sau khi về nhà liền giận dữ, bất kể Uông Du khuyên như thế nào cũng không có cách giảm cơn giận của ông. Ông bảo người tới gọi Mục Phong về. Nhưng Mục Phong căn bản không coi người bố này ra gì, căn bản không để ý. Mục Sâm đợi ở nhà nửa tiếng, trực tiếp tới nơi Mục Phong ở lại. Ông tức giận dùng dùi đi vào, mọi người vừa thấy sắc mặt của Mục Sâm, nhanh chóng chào hỏi rồi rời khỏi hiện trường, ông vọt thẳng trước mặt Mục Phong, tát một cái, “Đồ súc sinh.”

Mục Phong che mặt mình, tròn tròn mắt nhìn, “Ông dám đánh tôi?”

“Tao là cái gì không dám, đồ thằng con súc sinh.” Nói xong định cho Mục Phong thêm một cái tát, lại bị Mục Phong cản lại.

“Ông bắt quá nên mới sinh tôi ra mà thôi, ông nuôi dưỡng tôi sao? Quan tâm tôi sao? Giáo dục tôi sao? Ông có tư cách gì mà đánh tôi?”. Anh nắm tay bố mình, “Ông cho rằng ông mặc bộ đồ tây trang thì ông là người, nhưng rất tiếc ông chỉ là mặt người dạ thú thôi, cầm thú sinh con trai tất nhiên là súc sinh, ông xem ra cũng không nói sai.”

“Mày mày..... Mày thế mà không biết hối cải, tại sao mày muốn đụng tới Mạnh Diên Châu?”

Mục Phong hất tay Mục Sâm ra, “A, thì ra là ông vì chuyện như vậy. Thằng đồ đoạt bồ của tôi, cho thằng đấy giáo huấn mà thôi, không phải nghe nói trốn rồi sao? Ông tức giận làm cái gì, ít nhất ông còn mạnh hơn tôi, còn dám cướp vợ người ta, giết chết chồng người ta, tất cả người một nhà đều chết vì tình! So với ông, tôi quả thật còn hiền lành chán.”

Mất thấy Mục Sâm chuẩn bị cho anh một cái tát, Mục Phong chặc chặc hai tiếng, lại kéo lại tay bố mình, “Ông già rồi chơi bất động, vẫn không chơi đúng người! Vợ hiền đang hoang đợi ở nhà, ông không có tư cách dạy dỗ tôi.”

“Nếu như mày không phải là con trai duy nhất của tao, tao sớm liền.....”

“Lời ấy sai rồi, con trai của ông không thiếu, chỉ là hoàn toàn biến thành hồn ma mà thôi.” Anh cười nhìn bố mình, “Có bản lãnh ông đi lấy một đứa con ra đây tôi xem?”

Mục Phong châm chọc liếc mắt nhìn bố mình, chỉnh sửa y phục mình, trực tiếp đi ra ngoài.

Mục Sâm giận không nhẹ, nhưng vẫn đuổi theo, “Đừng đụng vào họ Mạnh, đừng trách tao chưa cảnh cáo mày.”

Mục Phong đứng tại chỗ, anh cũng biết suy nghĩ, nếu như không phải đã xảy ra chuyện gì, Mục Sâm cũng sẽ không biểu hiện như thế, “Tôi sẽ cố gắng.”

Sau khi Mạnh Diên Châu trở về, trước tiên là đi thăm dò tất cả về Mục gia, người một nhà rất có ý tứ, năm xưa vô cùng độc ác, sau bắt đầu tẩy trắng, bây giờ tiến tới địa vị hôm nay.

36. Chương 36

Cơ hồ trong vòng một đêm, tất cả chiều hướng đều bắt đầu bất thường, Mục Sâm cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng ông cũng rõ ràng, mình nhất định phải gặp Mạnh Vĩ Đình mà nói. Ông ta vốn mượn vụ án Hoàng Sơn bán lợi ích cho Mạnh Vĩ Đình, hơn nữa ông suy đoán rằng nếu Mạnh Vĩ Đình tới để chứng tỏ, dĩ nhiên là vì chuyện tốt kia mà đến, ông đã mất sức mạnh lớn, không dễ dàng để trụ lại ở Đông Lâm Thị, nhưng Mạnh Vĩ Đình lại không tiếp chiêu. Không duyên cớ gì khiến họ Phương kiếm được món hời lớn, coi như bây giờ, Mục Sâm cũng không biết họ Phương này từ nơi nào xuất hiện.

Nhưng từ khi ngày đó bắt đầu, tất cả đều không được bình thường, ông ban đầu hoài nghi là có người phản bội trong nội bộ, phải kiểm tra hành vi nhiều lần. Cuối cùng thì phát hiện ra chính là vì vụ án Hoàng Sơn này, gốc là để vụ án này ột người ở thành phố khác xử lý, ông ép buộc đối phương lựa chọn Đông Lâm Thị, vốn đắc tội một đám người, huống chi ông dùng người xã hội đen ra giao thiệp, với ưu đãi và hình phạt, cũng hao tổn rất nhiều sức lực, động tĩnh quá lớn, khiến người ta chú ý.

Mà Mạnh Vĩ Đình căn bản không tiếp chiêu, ông không cách nào kéo ông ta xuống nước, ông lại cùng với tên họ Phương kia không có quan hệ gì, lần này ông bị thua thiệt nhiều.

Mấy ngày nay ông đã bị vào đồn cảnh sát tra hỏi nhiều lần, điều này làm cho ông không thể không vận dụng được mối quan hệ bí mật nhất, đối phương nói cho ông biết, ông khẳng định đã đắc tội với ai, là người ở trên cổ ý kiểm tra ông, trong thời gian ngắn ông không nên để cho người ta bắt được điểm yếu, nếu không ai cũng không bảo vệ được ông. Ông có thể bình an vô sự nhiều năm như vậy, đương nhiên biết chuyện như vậy nghiêm trọng thế nào. Lập tức liền cảnh cáo thủ hạ là không được gây sự, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Chuyện này âm ỉ khá lớn, ông qua điện thoại mắng to với Mục Phong, cứ nhắc nhở con trai phải cẩn thận chút, ngàn vạn lần đừng gây ra chuyện gì. Vốn Mục Phong có kế hoạch đối phó Mạnh Diên Châu, lần trước để cho anh ta trốn thoát, lần này nhất định không thể để cho anh ta sống tốt, nhưng giờ không phải thời điểm để phát tiết, qua thời gian này, nhất định sẽ khiến Mạnh Diên Châu sống không bằng chết. Hơn nữa Mục Phong vô cùng tin tưởng năng lực của bố mình, cũng tin rằng Mục Sâm sẽ chu toàn ỉnh.

Mạnh Vĩ Đình ho khan vài tiếng sau mới bảo A Cửu tiếp tục, A Cửu nhìn tài liệu trong tay, “Mục gia chắc sẽ bình an vô sự, tất cả chứng cứ đều bị tiêu hủy, mà trên đầu cũng có người bức xúc về chuyện này.”

Mạnh Vĩ Đình gật đầu một cái, ý bảo đã hiểu.

A Cửu kỳ quái liếc ông một cái, “Có nên gọi điện thoại cho Dương thị trưởng hay không....”

Mạnh Vĩ Đình giơ tay phải ngăn lại, “Cậu cho rằng Mục Sâm lẩn lộn lâu như vậy là lẩn lộn cho không sao? Huống chi ban đầu tôi không có ý định động đến ông ta.” Mạnh Vĩ Đình nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của A Cửu, tiếp tục, “Chỉ là muốn để cho bọn họ an phận một thời gian mà thôi.”

A Cửu cũng không hoàn nghi lời nói của Mạnh Vĩ Đình, chỉ cần ông định làm cái gì, là có thể khiến người ta làm theo suy nghĩ của ông, ông luôn có thực lực cùng sự tự tin, thậm chí khiến người ở bên cạnh ông mù quáng tin tưởng ông.

Mạnh Vĩ Đình chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi, lại phát hiện A Cửu không có ý định đi, “Còn có việc gì?”

“Chúng ta có nhiều người ở bên cạnh tiểu thiếu gia cũng không lấy được tin tức chính xác của cậu ấy, thậm chí toàn lấy được tin tức giả, tôi hoàn nghi tiểu thiếu gia để phòng người của chúng ta, hơn nữa có một người trong đó đã phản bội.” A Cửu chờ đợi phản ứng của Mạnh Vĩ Đình, Mạnh Vĩ Đình trầm mặc một hồi, nhưng lại nở nụ cười sâu xa.

“Cậu đi xuống đi!”

A Cứu lúc này mới rời đi, đóng cửa phòng.

Mạnh Vĩ Đình ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên ông mở mắt, đứng lên, từng bước từng bước đi tới bên kia thư phòng, nơi đó để nhiều loại sách. Ông rút ra một quyển sách, ông cầm quyển sách đi tới trước bàn đọc sách, lật ra trang sách, bên trong kẹp một tấm hình, duy nhất. Ông đưa tay sờ tấm hình đã có năm tháng. Mà người trong hình kia vẫn như còn ở bên tai ông nói, “Mạnh Vĩ Đình, anh trừ chơi game ra anh còn có thể làm cái gì?”

“Vậy cô trừ yêu tiền thì cô còn có thể yêu cái gì?”. Ông luôn thích hỏi lại một câu như vậy.

Ông lấy tấm hình dán vào lồng ngực mình, ông đã sớm không chơi game, đã từ lâu không còn hứng thú với thế giới này. Tựa như ông vĩnh viễn không nghe được lời nói trong lòng bà, bà trừ yêu tiền, bà vẫn thích ông.

Nghe Thiên Ngữ phát hiện Mạnh Diên Châu vội vàng chẳng phân biệt được ngày đêm, đây cũng là lần đầu tiên cô tới chỗ ở của anh, một gian phòng rất nhỏ, nhưng khung cảnh xung quanh rất thanh tịnh và đẹp đẽ, máu chốt là chỉ cần đứng ở tầng hai, có thể thấy rất rõ tất cả xung quanh. Cô đứng ở trên sân thượng một lát, mới đi vào, những ngày qua Mạnh Diên Châu một mực ở trong thư phòng, không biết đang làm gì. Cô đẩy cửa thư phòng ra, nhưng vẫn chưa thấy Mạnh Diên Châu, cô đi tới chỗ anh thường ngồi, phát hiện có một trang giấy trên bàn viết rất nhiều tên, nét chữ thẳng tắp, mà bên trong có một chữ “Mục”.

Cô lại nhìn mấy phần tài liệu, không nghĩ rằng trong thời gian ngắn như vậy mà Mạnh Diên Châu có thể hiểu rõ ràng tất cả quan hệ của người nhà họ Mục, bao gồm những nhân vật khá bí ẩn, mấy cái khác có lẽ anh không xác định, phía sau tên có một dấu chấm hỏi, chắc là sẽ đi xác định. Đồng thời anh vừa hiểu rõ Mục gia, vừa tìm hiểu rõ những người bên cạnh mình, người không theo cùng chia làm ba loại, một loại là người không có năng lực để anh dùng, anh có thể bỏ qua; một loại là anh tính định thu phục, tìm ra điểm tốt của Mạnh Vĩ Đình, anh có thể cho ra chỗ đôi; một loại còn lại là cực đoan với Mạnh Vĩ Đình. Không chỉ có như thế, tất cả trường hợp lớn của Mạnh thị, toàn bộ anh ghi vào hồ sơ, anh ghi đầy đủ thông tin của trường hợp đó, có thể lấy được thành quả gì, tất cả đều được phân tích rõ ràng.

“Em đang xem cái gì vậy?”. Mạnh Diên Châu đi tới, để lại tài liệu trên bàn, ánh mắt nhìn cô.

Cô cũng không nhìn về mặt của anh, “Anh định đối phó với anh trai của anh?”. Cô nhìn anh, cắn môi, “Anh nghĩ anh thắng nổi ông ta sao?”. Cho nên Mạnh Diên Châu không bỏ qua bất kỳ bữa tiệc từ thiện nào có thể mở rộng ảnh hưởng của anh, khiến nhiều người biết tới tên tuổi của Mạnh Diên Châu anh đây, cho nên anh cố gắng vì công ty mà bày mưu tính kế cho các công việc, ở trước mặt mọi người thể hiện tài năng của mình, biến đổi ngầm khiến người ta chấp nhận năng lực của anh.

Mạnh Diên Châu nhìn cô chăm chăm, hôm nay lời cô nói đã vượt biên giới.

Cô nhẹ nhàng thở dài một cái, “Đây chính là điều anh muốn sao?”. Cô muốn nói, nếu như đây là điều anh mong muốn, vậy anh đã thua, hơn nữa đời này cũng không có cơ hội thắng. Hoặc đã nói sai, bọn họ đều là người thua.

“Hôm nay em thế nào?”

Nghe Thiên Ngữ mím môi, cũng không mở miệng nói chuyện, vì thế bọn họ trầm mặc.

Một cú điện thoại, phá đi sự trầm mặc giữa họ, Mạnh Diên Châu nhận điện thoại, chau mày lại gật đầu, “Biết rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mạnh Vĩ Đình vào bệnh viện.”

“Vậy sao anh không chạy tới bệnh viện đi.” Cô không hiểu nhìn anh.

“Từ lúc nào mà em đã quan tâm tới chuyện của Mạnh Vĩ Đình như vậy rồi hả?” Mạnh Diên Châu đột nhiên mở miệng, “Anh làm việc còn cần em chào hỏi qua sao?”

Anh nhìn cô chăm chăm, thấy cô không lời nào để nói, không nhận được lại mở miệng, “Hôm nay Mạnh thị có buổi họp báo thông báo sản phẩm mới, nếu Mạnh Vĩ Đình không có cách nào xuất hiện, tất nhiên phải

cần có người đại diện thay. Không hiểu sản phẩm mới thế nào, cái khác cũng như nhau cả thôi.”

Trong mắt anh có ngọn lửa nào đó, cô nhìn không hiểu. Đúng vậy, trước cũng chỉ có chút ôn hòa thôi, cô lại cho rằng anh là một người đàn ông dịu dàng, thật ra không phải, bộ dạng ngoan hiền của anh khiến cô thấy xa lạ, anh sẽ bắt từng cơ hội để inh mạnh hơn, kéo kẻ địch của anh xuống.

Huống chi Mạnh Diên Châu một mực sau lưng Mạnh Vĩ Đình bồi dưỡng trợ thủ đắc lực.

Nghê Thiên Ngữ đứng tại chỗ, nhìn Mạnh Diên Châu đi ra khỏi thư phòng, Mạnh Diên Châu đi tới cửa, đột nhiên xoay người nhìn cô, “Hôm nay em sẽ không ra cửa, đúng không?”

Cô không có gạt đầu, nhưng cũng không lắc đầu.

Âm thanh động cơ đã biến mất, Nghê Thiên Ngữ ngơ ngác ngồi vào ghế dựa, cô đột nhiên thấy hoảng hốt, hơn nữa còn hoảng sợ không nói được gì.

Cô nhớ lại một năm trước cô vẫn là y tá ở bệnh viện kia, lần đầu tiên thấy Mạnh Diên Châu được mang tới đó, cô đứng tại chỗ không thể động đậy. Cô không ngừng đi hỏi xem tình hình phẫu thuật của anh ra sao, cho đến khi biết ca phẫu thuật của anh rất thành công, cô mới thoáng an lòng.

Cô được làm ở bệnh viện này, dựa vào quan hệ của một chị học cùng, chị đó cũng làm ở bệnh viện đấy, sau đó ghét bỏ vì tiền lương thấp, liền bắt đầu làm đại lý thuốc, mượn mối quan hệ trước kia, giờ cũng sinh sống tạm ổn. Nghê Thiên Ngữ có bạn bè ở đây không nhiều lắm, lúc nghỉ ngơi tìm chị đi ăn cơm, dù sao công việc của cô cũng dựa vào người chị học cùng này.

Ngày đó họ ăn cơm bình thường như vậy, đang ăn thì chị ấy đột nhiên mở miệng hỏi cô, “Mạnh nhị thiếu đó ở bệnh viện em đúng không?”

Nghê Thiên Ngữ vừa nghe thấy cái tên này, không khỏi đông cứng lại, “Làm sao lại hỏi cái này?”

“Bởi vì, trước kia chị nhận được một điều tuyệt vời từ bố mẹ chị, nếu như chị mà làm phóng viên, chắc là sẽ phát tài.”

“Liên quan gì tới Mạnh gia?” Nghê Thiên Ngữ thận trọng thử thăm dò.

“Không phải Mạnh Diên Châu là con của mẹ kế Mạnh Vĩ Đình sao? Mạnh Vĩ Đình cùng người mẹ kế trước kia có *****”. Người chị học cùng vừa ăn cơm vừa háo hức nói chuyện tâm sự.

“Điều này sao có thể?”

“Như thế nào là không thể nào hử, mẹ chị cùng mẹ Mạnh Diên Châu học chung trường đại học, mẹ chị nói hồi Mạnh Vĩ Đình đi học thường gặp người phụ nữ kia. Chỉ là khi đó Mạnh Vĩ Đình vẫn là một thiếu niên trẻ tuổi, suốt ngày chỉ lao vào internet....., việc chính sự thì không làm, chỉ thích chơi, ai biết được là mấy chục năm sau trở thành một người tinh anh trên thương trường như vậy, chắc chắn.”

Nghê Thiên Ngữ chết đứng tại chỗ.

“Giật mình rồi sao?”

Nghê Thiên Ngữ lắc đầu một cái, “Chị vạn lần không được nói với người khác chuyện như vậy, nếu như truyền tới tai Mạnh Vĩ Đình, không biết xảy ra chuyện gì đâu.”

Tạm biệt với người chị học cùng, cô lo sợ vì chuyện này. Cô nhớ lại nhiều chuyện, cho dù bên ngoài mọi người nói Mạnh Vĩ Đình nhất định có ý hận với Mạnh Diên Châu, nhưng bị áp lực ở bên ngoài, không dám động thủ với Mạnh Diên Châu. Nhưng nếu từ mặt khác mà nói, Mạnh Vĩ Đình nghiêm khắc với Mạnh Diên Châu như vậy, không phải là ông ta cố ý làm khó, mà là như một người bố đối với con trai mình.... Cô vì suy nghĩ của mình mà cảm thấy điên cuồng, nhưng ngay sau đó cô tìm ra bằng chứng, Mạnh Vĩ Đình chưa bao giờ có ý định kết hôn, đồng thời ông ta cũng không có đàn bà, chuyện này không phù hợp với lẽ thường....

Nghê Thiên Ngữ đôi gặp Mạnh Vĩ Đình, không nghĩ rằng sẽ thuận lợi như vậy, sau đó cô đưa ra lý do, có lẽ chỉ cần tất cả là về Mạnh Diên Châu, Mạnh Vĩ Đình sẽ quan tâm gấp đôi.

Mạnh Vĩ Đình nhìn thấy cô thì cười, “Nghê tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Không ngờ ông vẫn nhớ rõ tôi.” Nghe Thiên Ngữ cố gắng nặn ra một nụ cười, “Nghe nói Mạnh tổng có thể luôn đoán được ý định của người khác, không ngại đoán cho tôi một lần chứ.”

Mạnh Vĩ Đình nhìn cô một hồi, “Nghe tiểu thư, tôi phải nhắc nhở cô, nếu như muốn yêu cầu gì, phải đưa ra cái giá tương ứng.”

“Tôi có gì cần cầu xin sao?”

Mạnh Vĩ Đình chỉ cười, “Nghe tiểu thư tới đây không phải là vì chuyện của Mục gia sao?”

Nghe Thiên Ngữ hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt này, cuối cùng lời đồn đại quả nhiên không giả, cô hít thở sâu một tiếng, “Tôi nghĩ tôi cần nói 1 chuyện, ông nhất định sẽ thấy hứng thú. Chuyện về ông và em trai ông. Tôi nhớ mấy năm trước từng có một bài báo viết về quan hệ của 2 người, trong đó đưa ra các lý do không hợp lý về chuyện Mạnh Diên Châu là em trai ông. Cũng sau đó mấy ngày, tờ báo đó bị người ta thu mua rồi, tòa soạn đó cũng bị đóng cửa. Ông nói xem, nếu như bây giờ có người tiếp tục đào bới chuyện nhà họ Mạnh các người, Mạnh tổng ông sẽ tiếp tục tốn tiền làm cho người ta câm miệng hay trực tiếp giết người diệt khẩu đây?”

“Đây chính là thái độ nhờ người khác giúp đỡ của cô sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Cô lấy điện thoại ra, “Tôi dùng di động quay một clip, thật ra thì cũng không có tính chất phá gì đâu, chỉ là vừa vắn vắn đó chứng kiến mối quan hệ tình cảm mà thôi, tôi cùng bọn họ tán gẫu thuận tiện thu âm lại mà thôi. Tôi viết một trang blog, nhất thời tay trơn, cũng đăng cả đoạn clip này vào, nếu như tôi không thể an toàn đi ra ngoài, sẽ không có người sửa đổi thời gian đăng lên. Nếu như tin tức này tràn ngập trên internet, tôi thực sự muốn biết, cần hao tốn bao nhiêu nhân tài mới có thể tháo xuống tin tức này.”

Mạnh Vĩ Đình nhìn cô hồi lâu, “Cô thật khác so với xưa.”

“Ai biết rằng một kẻ vô tích sự hồi xưa giờ lại ngồi vào vị trí Mạnh tổng đây? Người khác với quá khứ mới là bình thường.”

Mạnh Vĩ Đình thế lại vì lời nói của cô mà vỗ tay, “Như cô mong muốn.”

“Điều kiện là?”

“Ở bên cạnh nó, cô biết làm sao thì làm.”

Mạnh Vĩ Đình cười cười, Hàn Tiệp đã lộ ra sơ hở, vừa đúng lúc có thể thử dò xét xem cô có ảnh hưởng thế nào với Mạnh Diên Châu, nếu như cũng khá hơn so với lời nói còn có thể.....

Nghe Thiên Ngữ nặng nề hít sâu xuống, có lúc muốn hỏi, đáng giá không? Thật sự đáng giá không?

Nếu như Mạnh Diên Châu vĩnh viễn không cách nào thắng nổi Mạnh Vĩ Đình, vậy anh ấy nhất định cho là mình thất bại, nhưng nếu anh thật sự thắng nổi Mạnh Vĩ Đình, anh càng thua nặng hơn, không cần chứng minh.

37. Chương 37

Mạnh Vĩ Đình nằm viện nhiều ngày, ở bên ngoài đồn đại là tình trạng cơ thể Mạnh Vĩ Đình cực kém, một nhóm nhà báo lớn canh giữ cả ngày ở bệnh viện, hi vọng có thể lấy được tin tức chính xác, tìm hiểu được bệnh tình của Mạnh Vĩ Đình, cổ phiếu Mạnh thị lại hạ xuống, lúc này nội bộ công ty căn bản là không kiên định, có người bắt đầu nhân cơ hội mà làm loạn, mà Mạnh Diên Châu cũng không chế lại rất tốt, hơn nữa phần lớn hoạt động của công ty do anh xuất hiện, mà quyết định sách lược cũng từ anh mà thực hiện, vì thế người chất vấn nghi ngờ cũng càng ngày ít đi.

Mạnh Diên Châu đứng ở cửa sổ phòng làm việc, anh đã đợi tới cơ hội này. Cho dù là kẻ địch, anh cũng có thể biến thành người của mình, khiến Mạnh Vĩ Đình cho rằng mình vĩnh viễn là kẻ ngốc, ông ta không ngờ, người một lòng trung thành với ông ta nay đã thành trợ thủ đắc lực của mình, thậm chí còn dùng nhược điểm của Mạnh Vĩ Đình giúp đỡ mình đối phó với ông ta.

Anh thở dài một hơi, bây giờ Mạnh Vĩ Đình không có ở đây, mà anh là cổ đông lớn nhất, lúc Mạnh Vĩ Đình trở lại, nhất định sẽ là niềm vui mừng lớn. Anh được nhiều thành công như vậy mà cảm thấy hưng phấn, trong tay cầm ly rượu, chống lại thủy tinh khổng lồ, chính anh vì bản thân mà ăn mừng.

Nghê Thiên Ngữ đẩy cửa phòng làm việc của anh, sau khi quan hệ của bọn họ thiết lập lại, cô liền trở về cương vị này, cô nhìn ly rượu trong tay anh, từng bước đi tới phía anh.

“Nếu như không có ý định uống rượu với anh, bây giờ có thể đi ra ngoài.” Mạnh Diên Châu xoay người, cũng không liếc nhìn cô một cái.

“Anh thật sự không tới bệnh viện thăm một chút sao?” Gần đây cô nhắc tới chuyện này quá nhiều, khiến anh chán ghét, nhưng cô không dừng được, có nhiều lúc, cô muốn nói chân tướng cho anh biết, nhưng không thể, nếu như cô nói rồi, có lẽ tất cả cố gắng của Mạnh Vĩ Đình sẽ hóa thành nước chảy.....

Mạnh Diên Châu siết chặt cái ly trong tay, “Em gần đây thế nào vậy?” Hồi xưa cô không phải rất thông minh sao, nhìn sắc mặt của mình, cũng biết rõ là mình ghét nhất đề tài này, lại cứ khẳng khái chọn đề tài này nói chuyện với mình, “Anh nghi ngờ, em cùng Mạnh Vĩ Đình có quan hệ gì với nhau hay không.”

Câu nói của anh rất nặng, thậm chí ẩn ý cảnh cáo. Cô biểu hiện như vậy, dễ dàng khiến anh liên tưởng tới tấm hình Hàn Tiệp đưa cho anh hồi xưa, nếu như Mạnh Vĩ Đình muốn cô rời đi mà đàm phán với cô, cô nên hận Mạnh Vĩ Đình mới đúng, nhưng bây giờ cô đều nói tới chuyện của Mạnh Vĩ Đình, để cho anh không khỏi hoàn nghi là phán đoán ban đầu của mình là ngây thơ và ngu xuẩn. Nhưng anh cũng không muốn điều tra rõ rốt cuộc cô cùng Mạnh Vĩ Đình có quan hệ gì, nhưng hoài nghi trong lòng anh không bỏ được, giống như có cái gì đó ngăn ở ngực, giống như râu ria, nhưng anh biết nơi đó khó chịu.

Nghê Thiên Ngữ cũng biết hiện tại cô khiến anh không ưa, gần đây anh đối với cô cũng có chút ôn hòa.

Cô khẽ thở dài, “Người ở bệnh viện kia là anh trai anh, anh trai ruột, nếu anh thật sự ác như vậy.” Cô ngừng lại một chút, “Em chỉ sợ, anh tuyệt tình với người thân của mình như vậy, vậy đối với em, liệu có một ngày trong tương lai, anh cũng sẽ làm như vậy không?”

Âm thanh của cô tràn đầy bất đắc dĩ, thậm chí còn mang theo phiền muộn, để cho anh xoay người nhìn cô. Nếu như cô chỉ sợ trong tương lai sẽ có lúc anh độc ác xoay người rời đi, như vậy cử chỉ của cô hình như cũng rõ ràng.

“Đến bệnh viện thăm một chút, được không?”. Âm thanh của cô cực thấp, “Trong công ty đã có người có câu oán hận với anh rồi, anh trai anh gặp chuyện không may lâu như vậy, anh một lần cũng không tới bệnh viện.”

Mạnh Diên Châu trầm mặc hồi lâu, “Anh sẽ đi, nhưng em không cần phải đi đâu.”

Lòng Nghê Thiên Ngữ hơi trầm xuống, anh hoài nghi cô....

Mạnh Diên Châu đi bệnh viện, thậm chí là có người truyền thống đang bám theo ở dưới.

Anh ở trên xe gọi điện thoại, nói chuyện với Hàn Tiệp vẫn còn ở nước ngoài du lịch.

“Lúc em cho anh nhìn thấy hình, có phải không nói cho anh biết, cô ấy là người của Mạnh Vĩ Đình đúng không?”

Hàn Tiệp gần như sắp quên đi mục đích ban đầu của mình, âm thanh của cô hết sức bình tĩnh, “Em rất muốn biết, nếu như cô ấy là người của Mạnh Vĩ Đình, anh định thế nào đối với cô ấy?”

Mạnh Diên Châu trầm mặc.

Hàn Tiệp lắc đầu cười khế, “Nếu như anh không nghĩ ra chính mình sẽ làm như thế nào, không bằng không nên đi suy nghĩ về điều đó, nếu như sự thật không khiến mình vui vẻ, cần gì để mình khó chịu đây?”

Mạnh Diên Châu cúp điện thoại. Cũng tới được bệnh viện.

Dư Hà cùng Lương Vĩnh Như đều ở đây, một tắc cũng không rời. Lúc Mạnh Diên Châu vừa tới, ánh mắt của Dư Hà đã đổ lên, xem ra truyền thống cũng không có phóng đại bệnh tình của Mạnh Vĩ Đình, anh đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn ba người bên trong. Dư Hà nắm chặt tay Mạnh Vĩ Đình, Mạnh Vĩ Đình muốn bà

đừng khóc, kiếp này bất hạnh lớn nhất của bà là gặp ông, để cho bà biết rõ kiếp sau mà mở to hai mắt, nhất định không cần gặp mình, cho dù gặp, cũng nên tránh xa.

Dư Hà càng khóc lớn, “Em hối hận không phải vì gặp anh, mà là vì sao không gặp sớm hơn chút, nếu như gặp anh sớm hơn, thì người phụ nữ khác cũng sẽ không cướp đi trái tim anh.”

Mạnh Vĩ Đình cười cười, “Đứa ngốc, nếu như em gặp anh sớm như vậy.... thì về sau anh gặp cô ấy cũng sẽ vứt bỏ em....”

Nước mắt của Dư Hà lã tả rơi xuống, không yêu chính là không yêu, không có cách nào, làm cái gì cũng không được.

Lương Vĩnh Như ngồi ở đó, dung nhan tinh tế của bà đã sớm bị gỡ xuống, trung niên để tang chồng, già nua thì tang con mình, trên mặt hiện rõ vẻ tang thương của bà, nhìn một cái không sót gì, cô ngơ ngác nhìn Mạnh Vĩ Đình, “Con à, có phải con còn ngờ mẹ không?”

Nếu như không phải bà nằm đó khư khư cố chấp, muốn nhắm vào 2 mẹ con kia, có lẽ người phụ nữ kia sẽ không chọn tự sát, có lẽ không có chuyện xưa. Con mắt Lương Vĩnh Như đỏ ngầu, nhưng nước mắt vẫn chưa rơi xuống, bà lại cười, bà cãi cả đời, rốt cuộc tính thua hay là thắng?

Mạnh Vĩnh Xương quả nhiên hung ác, trong lòng ông ta trừ con trai của ông ta ra, quả nhiên không có người khác. Ông ta chọn thời điểm thống khổ nhất của Hạ Chi Tình mà cứu cô ta, cũng cho Hạ Chi Tình một công việc, Hạ Chi Tình vẫn luôn nhớ tới ân tình của ông. Sau khi Mạnh thị xuất hiện nguy cơ lớn, cộng thêm lúc đó Lương Vĩnh Như hợp tác cùng đối thủ của Mạnh thị chống lại Mạnh Vĩnh Xương, Mạnh Vĩnh Xương lo lắng nguy cơ của Mạnh thị sẽ bị phát hiện, thì đó chính là đòn hủy diệt. Vì vậy ông lựa chọn dùng một hôn lễ dời đi tầm mắt của truyền thông, khi tất cả mọi người chú ý tới hôn lễ của ông, thì ông lại ở xung quanh tìm kiếm người đầu tư, không để ý gì tới hôn lễ. Người trên đời mắng ông từ bỏ vợ hiền, ông lựa chọn làm hôn lễ lớn, dùng cái này “chứng minh” tài chính của Mạnh thị cũng không xuất hiện nguy cơ. Sau khi hôn lễ, Mạnh Vĩnh Xương cùng Hạ Chi Tình có hiệp nghị, cô có thể tự do rời đi, nhưng cô đã nói rõ cô không có nhà, ở nơi nào cũng không sao.

Sau khi hôn lễ được một tháng thì Mạnh Vĩnh Xương mới phát hiện chuyện của Hạ Chi Tình và Mạnh Vĩ Đình, ông hơi giật mình nên khi tìm được Hạ Chi Tình, tức giận trách mắng cô không nói chân tướng cho ông biết. Hạ Chi Tình trầm mặc, chính cô cũng không nghĩ rằng sẽ gặp mặt Mạnh Vĩ Đình lần nữa.

Không đến bao lâu, Hạ Chi Tình mang thai, Mạnh Vĩnh Xương chỉ trầm mặc nói cho cô biết, đứa bé này chỉ có thể là con ông, ông sẽ không để cho Mạnh Vĩ Đình mang tiếng loạn luân trên lưng, con ông cần hôn nhân bình thường, cũng là người nối nghiệp của Mạnh thị, ông không cho phép bất kì kẻ nào ngăn cản con đường của Mạnh Vĩ Đình.

Sau khi con của Hạ Chi Tình ra đời, lúc Mạnh Vĩnh Xương qua đời đem một nửa số cổ phần giao cho 2 mẹ con họ, người khác đều nói Mạnh Vĩnh Xương sủng ái người vợ nhỏ này. Chỉ có Hạ Chi Tình biết rõ, ông rất hung ác, dùng phần cổ phần này ngăn chặn, cũng tự nói với cô ân tình của ông, để nhắc nhở cô, không thể cắt đứt con đường tốt đẹp của Mạnh Vĩ Đình.

Hạ Chi Tình căn bản không nghĩ tới việc sẽ quay lại với Mạnh Vĩ Đình, từ cái giây phút chia tay đó, bọn họ nhất định sẽ không có kết quả. Lương Vĩnh Như nhắm vào, bà cũng làm như không nhìn thấy, nếu như cô không có ở đây, có lẽ bọn họ cũng sẽ không nhắm vào đứa bé Mạnh Diên Châu rồi. Cô để Lương Vĩnh Như chăm sóc Mạnh Diên Châu thật tốt, cô sẽ theo ý muốn của Lương Vĩnh Như, cô lựa chọn để mình rời đi, như vậy có thể bảo toàn danh tiếng của Mạnh Vĩ Đình, đồng thời, cũng coi như là báo đáp ân tình của Mạnh Vĩnh Xương, đứng ở trên đường cái, thấy xe bắt đầu tới, cô nghĩ: Mạnh Vĩ Đình, em không hối hận vì đã yêu anh....

Mạnh Diên Châu đứng ở cửa, có cảm giác mình dư thừa, lại đứng mấy giây, anh xoay người rời đi.

Sản phẩm mới của Mạnh thị rất thành công, một khi đẩy ra thị trường, liền được người tiêu thụ ủng hộ, công chiếm hơn một nửa thị trường, điều này làm ọi người trong công ty càng tin tưởng Mạnh Diên Châu hơn, mà ở bên ngoài, tên tuổi Mạnh Diên Châu cũng biến thành quyền thế mạnh.

Cho dù Mạnh Vĩ Đình không thể xuất hiện, tiệc rượu cuối năm cũng hết sức náo nhiệt, mà những người

có tiếng tăm cũng nể tình chạy tới. Mạnh Diên Châu đứng trong một đám người cứng cỏi mà nói, lời nói không nhiều lắm, âm thầm trầm thấp uyển chuyển, sắc mặt thu lại, nhưng cảm giác cự ly trong mắt thế nào cũng mãi không xong.

Nghê Thiên Ngữ đứng xa xa nhìn người nọ, càng ngày càng cảm giác xa lạ, thậm chí càng lúc càng giống Mạnh Vĩ Đình rồi. Cô thở dài, nhưng không biết mình lo âu cái gì.

“Người tình không để ý tới em, cho nên một mình uống rượu sao?” Mục Phong cười tà đứng trước mặt Nghê Thiên Ngữ, trông mắt lóe lên tia lửa, dường như muốn đốt sạch cô.

Lòng Nghê Thiên Ngữ khẽ run lên, sau đó vừa nghĩ, hiện tại nhiều người như vậy, anh ta cũng sẽ không làm gì với mình, nếu như lời nói của anh ta đủ nhạy bén.

“Mục thiếu, đã lâu không gặp.” Cô mỉm cười liếc nhìn anh, “Trái phải ôm ấp nhiều mỹ nhân như vậy, còn có thể nhớ tôi, thật sự vinh hạnh.”

“Không có cách nào, ai bảo em khắc sâu ấn tượng với tôi như vậy!” Mục Phong cười như không cười.

Nghê Thiên Ngữ ho khan một tiếng, cười nhạt, “Phải là trí nhớ của Mục thiếu không tệ.” Cô nhìn hướng của Mạnh Diên Châu, “Tôi còn có chuyện, xin lỗi không tiếp được rồi.”

Mục Phong lại kéo tay cô, “Đi gấp như vậy làm cái gì, xem lại mối quan hệ trước của chúng ta, cũng nên hàn huyên một chút mới đúng.”

“Tôi không cảm thấy, giữa chúng ta có thể có chuyện gì tốt để nói.”

Mục Phong nhìn Mạnh Diên Châu ở bên kia một cái, “Không bằng chúng ta nói chuyện một chút về Mạnh nhị thiếu gia, anh ta rốt cuộc có ma lực gì, để cho em không chút do dự bỏ tôi lại. Để cho tôi học được ma lực này, tránh cho phụ nữ lần sau lại bị đoạt đi.”

Nghê Thiên Ngữ mím môi, hoàn toàn không biết Mục Phong muốn làm gì.

“Chớ đừng nói lời nào, dù em biết Mạnh Diên Châu là một người có tiền, vì tiền mà bán thân thể của mình, cũng có thể nói anh ta có ma lực của đồng tiền.” Mục Phong cười.

Nghê Thiên Ngữ cắn môi, anh ta tới để sỉ nhục mình sao? Cố ý nói khó nghe như vậy, làm cho người ta nghe được, không chỉ cô mất mặt, mà cả Mạnh Diên Châu cũng mất mặt.

Mục Phong còn muốn nói gì, Mạnh Diên Châu vội vã đi tới, một tay ôm eo Nghê Thiên Ngữ, tầm mắt nhìn thẳng Mục Phong, “Mục thiếu vội vã chạy tới, chính là muốn đến gần bạn gái tôi sao? Đồn đại nghe rằng con mắt Mục thiếu coi phụ nữ là cỏ rác, xem ra bạn gái tôi phù hợp với thẩm mỹ của Mục thiếu rồi.”

Mục Phong trợn mắt nhìn Mạnh Diên Châu một cái, “Không có cách nào, tôi nhớ bạn cũ, đối với người phụ nữ tôi từng có quan hệ thì cũng nhớ.”

Mạnh Diên Châu ôm Nghê Thiên Ngữ rời đi, “Vậy chúng tôi sẽ không quấy rầy Mục thiếu hoài niệm nữa.”

Mục Phong cứ bị ném như vậy, nhìn đôi bóng lưng này, mắt càng hung dữ, Mạnh Diên Châu, một ngày nào đó tao sẽ ày biết kết quả vì đắc tội tao.

Mạnh Diên Châu đưa Nghê Thiên Ngữ đi chào hỏi, có lẽ danh tiếng bây giờ của Mạnh Diên Châu quá lớn, Nghê Thiên Ngữ trở thành thù địch với nhiều cô gái, vì vậy có người không cẩn thận đem rượu đổ vào người cô. Nghê Thiên Ngữ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác là đi vào toilet xử lý lễ phục màu trắng của mình.

Mạnh Diên Châu nhìn bóng lưng của Nghê Thiên Ngữ, hiện một ánh mắt với người bên cạnh, đối phương lập tức hiểu ý, kiểm soát đuổi cô gái đổ rượu ra khỏi tiệc.

Anh buồn chán với việc nói chuyện với người ta, trước kia, đúng là có trường hợp như vậy, anh phải chủ động tìm người nói chuyện, đối phương còn vênh vác tự đắc ra vẻ khinh thường, hôm nay anh đứng ở đây, cũng có một nhóm người vây quanh. Anh rốt cuộc biến thành hình dáng anh muốn, nhưng anh biết rõ, anh không vui, thật sự không vui.

Thậm chí anh có chút mê man, không biết mình làm tất cả vì cái gì, rất buồn cười.

Anh uống xong ly rượu đỏ, chuẩn bị lấy thêm một ly thì có người vỗ vào vai anh.

“Mạnh Diên Châu.” Người tới hết sức mừng rỡ, “Thật đúng là cậu, tớ còn cho rằng mình nhìn lầm.” Nói xong vỗ vỗ vai Mạnh Diên Châu, “Thật sự không ngờ, trở thành người lãnh đạo ưu tú, giàu có quý tộc.”

Nét mặt Mạnh Diên Châu có chút buồn bực, ngơ ngác nhìn người tới.

Đối phương ho khan một tiếng, cũng vì chính mình mà thấy xấu hổ, “Tớ là Lục Tử, chúng ta là bạn học trung học, mất trí nhớ rồi hả? trước kia tớ giúp cậu cùng nhau đi đánh nhau cùng đi xem mỹ nữ.”

Mạnh Diên Châu nghiêm túc suy tư một chút, trong trí nhớ mơ hồ có người này, “Không phải là tớ quên, mà cậu biến hóa lớn.”

Lục Tử cười cười xấu hổ, sờ sờ bụng bia của mình, “Nhớ năm đó tớ cũng là một người đẹp trai, lại nói cậu biến hóa ghê gớm thật, tớ nói à biết bạn gái cậu chính là bạn học cùng với tớ, cô ấy cần bản cũng không tin, thật sự đã kích.”

Mạnh Diên Châu cũng cười theo.

“Ai, cậu còn nhớ Hoa Cường cùng Vĩnh Lương không? Hai nhà cũng hợp tác làm ăn với nhau, nhưng cũng làm được, tớ là kém cỏi nhất....”

Một lát sau, Lục Tử đại khái cũng phát hiện Mạnh Diên Châu đối với những chuyện này không hứng thú lắm, không khỏi lắc đầu một cái, lúc học trung học thì mọi người nói rằng già rồi ở đây cùng nhau nói chuyện, bây giờ lại muốn nhớ lại. “Mạnh Diên Châu, tớ trước kia không phát hiện ra cậu là một người trọng sắc khinh bạn, một nhóm bạn học cùng không nhớ ra, chỉ nhớ Thiên Ngữ. Nói đi cũng nói lại, các cậu vậy mà có thể ở chung với nhau nhiều năm như vậy, trước kia tớ cũng không phát hiện cậu chung tình như vậy.....”

Mạnh Diên Châu nghe nhưng không coi là quan trọng, nhưng một số từ trong đầu cũng biến một lượt, thần kinh của anh như bị chạm, “Cậu mới vừa nói cái gì?”

Lục Tử không giải thích được, “Tớ nói là trước kia tớ không phát hiện ra cậu chung tình.....”

“Trước câu đó.” Mạnh Diên Châu nhắc nhở.

Lục Tử xoa đầu mình, hoàn toàn không biết mình nói sai cái gì.

Mạnh Diên Châu nhìn chằm chằm vào anh ta, “Cậu nói tớ cùng Nghê Thiên Ngữ hẹn hò nhiều năm rồi hả?”

“Từ lúc học trung học cho tới bây giờ, chẳng lẽ không phải nhiều năm rồi sao?”

Tay Mạnh Diên Châu nắm chặt, từ lúc học trung học cho tới bây giờ, từ trung học cho tới bây giờ..... ánh mắt của anh hiện rõ vẻ tức giận, thì ra bọn họ ở chung lâu như vậy, người phụ nữ kia sao không đi học diễn xuất đi?

38. Chương 38

Lúc trước khi Mạnh Diên Châu 17 tuổi thì ở trường học, việc thích làm nhất chính là cùng các anh em Lục Tử Hoa Cường cùng đứng ở hành lang nhìn chằm chằm các mỹ nữ, không chỉ có nhìn, bình thường còn phải lôi các loại mỹ nữ ra bình luận một phen, người nào bộ dạng không tệ, đáng tiếc đáng người quá kém, người nào thuộc về loại hình hấp dẫn. Bọn họ đều thuộc loại người không thích trường học, đương nhiên được coi là những người sẽ yêu sớm, trường học nào cũng có đám như vậy, các thầy cô cũng nhận định bọn họ không có thuốc nào chữa được, đối với hành động của bọn họ thì cũng mắt nhắm mắt mở.

Mạnh Diên Châu thường xuyên nhận được thư tình của các nữ sinh, mỗi lần đều mở ra trước mặt bạn bè, sau đó rồi rít phê bình nữ sinh kia thế nào, nếu như nói không tệ lắm, thì Mạnh Diên Châu sẽ thu vào tay. Tuổi này bắt đầu ném thử mối tình đầu, Mạnh Diên Châu cũng cùng mấy nữ sinh kia ra ngoài hẹn hò, nhưng chỉ quan hệ thường thường không sâu đậm, anh cũng đã tìm được khuyết điểm trên người đối phương.....

Khi đó Mạnh Diên Châu cực kì phản nghịch, ở trường học không làm bài, ở nhà cũng náo loạn. Thành tích của anh chả ra hình dạng gì, vì thế Mạnh Vĩ Đình cố gắng mời nhiều gia sư cho anh, nhưng anh chỉ ở được mấy phút rồi tức giận đuổi đi. Mạnh Diên Châu căn bản muốn chọc giận Mạnh Vĩ Đình, nhưng anh quá coi thường người anh trai này rồi, anh tức đuổi đi một lần, Mạnh Vĩ Đình lại mời người khác. Anh ở trường học gây sức ép, Mạnh Vĩ Đình thoải mái giải quyết cho anh. Trong cơ thể anh luôn có cảm giác tức giận, không cách nào tổng ra được, anh chỉ cần chiến thắng, áp chế được người anh trai Mạnh Vĩ Đình của mình, làm gì mà thực lực có hạn, người anh đó không có máu nóng mà thôi.

Khi anh tức giận đuổi đi 16 người gia sư dạy kèm tại nhà, cố ý ở trong phòng khách chờ Mạnh Vĩ Đình tan việc về nhà. Đôi chân anh đặt trên bàn trà, người dựa vào ghế salon, trong miệng hừ, cầm trên tay máy tính xem phim. Lúc Mạnh Vĩ Đình đi vào, anh cố ý xem phim xxx (cái này hiểu rồi nhé...), còn mở âm thanh rất lớn.

Mạnh Diên Châu quá khinh thường Mạnh Vĩ Đình rồi, cho dù nghe được âm thanh như vậy, ông cũng chỉ tới ngồi bên cạnh Mạnh Diên Châu, cái gì nghe thấy thì làm như không thấy. “Như vậy đi, em rất cuộc muốn dạng gia sư gì, có thể đưa ra ý kiến.”

Thấy Mạnh Vĩ Đình không có chút phản ứng nào, chính anh cũng cảm thấy không thú vị, tắt phim đi, để máy tính ở một bên, “Đừng quá già, sẽ có sự khác biệt, đừng nói nhảm nhiều, lỗi tai sẽ mọc ra cái kén; quần áo đừng quá lộ, cũng không phải tới mức tiểu thư, dĩ nhiên, đừng quá bảo thủ, em không phải tìm ni cô, đừng quá dữ, em nhất gan; đừng quá nhất gan, ngộ nhỡ em không nhận nhận được mà cứ trêu đùa không ngừng thì xong rồi....” Anh nghĩ nghĩ, “Trình độ học vẫn không cần quá cao, em sẽ có áp lực, dĩ nhiên, vẫn phải xinh đẹp một chút, nếu không em cứ thấy lại nôn ra không tốt.”

Anh dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ, muốn chọc giận người đàn ông trước mặt anh, ai ngờ rằng Mạnh Vĩ Đình cũng chỉ suy tư chút, “Yêu cầu cũng không quá cao, người thỏa mãn cũng có rất nhiều.”

Phản ứng của Mạnh Vĩ Đình khiến anh tối tăm ước chừng hai tiếng.

Sau khi học trung học, Mạnh Diên Châu muốn xin dọn ra ngoài ở, Mạnh Vĩ Đình đồng ý, nhưng có điều kiện là thuê gần trường học, đồng thời chủ nhật nào cũng phải về. Với điều kiện như vậy Mạnh Diên Châu cũng không cự tuyệt, người trả tiền không phải là anh, gần đây thì điều kiện đó Mạnh Diên Châu không xem ra gì, dù sao cũng do bản năng trên người anh.

Mạnh Vĩ Đình mời gia sư đến nhà trọ của Mạnh Diên Châu để giảng bài cho anh, Mạnh Diên Châu cũng không cố ý biến mất, như thế nào thì gia sư cũng là niềm vui thú số 1 trong cuộc sống của anh bây giờ.

Lúc có tiếng gõ cửa, Mạnh Diên Châu chậm rãi đi mở cửa, nhưng người đứng ở cửa khiến anh giật mình. Anh không ngờ rằng Mạnh Vĩ Đình thế lại tìm cho anh một nữ sinh nhỏ như vậy, được rồi, chỉ là tương đối thôi, cứ tưởng người gia sư cho anh đều phải hơn 30 tuổi, giới thiệu sáng về bằng cấp và danh dự của họ cũng mất tới mấy giờ....

Anh nhìn chằm chằm nữ sinh đứng trước mặt mình, thấy cô có vẻ quen thuộc, anh nghĩ nghĩ, hình như học cùng trường với anh, trước Vĩnh Lương cũng bảo cô được xưng là “Băng thanh ngọc khiết” *, nói cô có phong cách đặc biệt, thành tích tốt, đáng người cũng không tệ, là nữ thần trong lòng của nhiều nam sinh trong trường, nhân vật thần thánh không thể xâm phạm trong lòng nhiều bạn học nam thành tích bình thường.

*: da trắng như tuyết, thủ thân như ngọc.

“Cô đi nhầm cửa rồi”. Mạnh Diên Châu đặt tay trên cửa, nghiêm nhiên không có ý định cho cô vào.

Cô trừng anh một cái, sau đó vươn tay ra, “Cho tôi 150 đồng, tôi lập tức đi.”

Mạnh Diên Châu trừng mắt nhìn cô, “Tại sao?”

“Anh trai anh yêu cầu là chủ nhật học bù 6 tiếng, hai ngày nay một ngày học thêm ba giờ, một giờ là 50 đồng, vậy thù lao hôm nay của tôi chính là 150 đồng chẵn.” Cô cười cười với anh, “Anh có thể không cần nghe tôi giảng bài khô khan, nhiệm vụ của tôi cũng hoàn thành, không phải rất tốt sao?”

“Tại sao? Cô có cái gì cũng không hề giảng.”

Cô nhún nhún vai, “Vậy thì mời anh tránh ra, đừng chậm trễ công việc hôm nay của tôi.”

Mạnh Diên Châu thả tay xuống, giương mắt mà nhìn cô đi vào. Cô cũng không nhàn rỗi, sau khi đi vào liền bắt đầu giảng bài, cũng không quan tâm anh nghe hay không nghe, anh thử tự ngồi xem tivi, phát hiện cô cần bản cũng thờ ơ, nhanh chóng giảng xong, liền ném cho anh hai bài, để cho anh làm.

Mạnh Diên Châu chưa hề gặp qua một người như vậy, lập tức không nhịn được, “Tôi không biết, một câu cũng không điền.”

“Vậy anh tùy ý điền bậy đi!” Bộ dạng của cô xem ra hết sức không sao cả.

Điền loạn cả lên, chẳng lẽ anh sợ sao? Con số 0 rập viết linh tinh vào, trực tiếp điền, kết quả cô chỉ đi tới liếc mắt nhìn, còn nở nụ cười với anh, “Cám ơn anh tiết kiệm thời gian cho tôi xem bài, điểm 0”.

“Cô không thấy hổ thẹn sao, liền cho tôi con 0 sao?”

“Tôi có gì mà phải xấu hổ, người có vấn đề về IQ không phải là tôi.”

Mạnh Diên Châu tức giận quá mức, không mang theo công kích trên người như thế này....

Ngược lại anh muốn xem cô nói như thế nào, cô thấy anh nhìn ra sau, dừng lại tốc độ, cố ý muốn hấp dẫn sự chú ý của anh. Mạnh Diên Châu cố ý nhìn chằm chằm vào ngực của cô, “Gia sư nhỏ, vóc người của cô không tệ lắm nhỉ, ngực bao nhiêu? Ít nhất là C, tôi đoán đúng không?”

Về mặt cô bình thản nhìn anh, “Anh tò mò thế cơ à, có muốn quan sát gần hơn không? A, tới sờ cũng được.”

Mạnh Diên Châu bị cô hù sợ, anh cũng chỉ có miệng là ra vẻ ta đây, giống như mấy người chỉ có lời nói độc, nhưng lại không làm được. Thời gian tiếp theo, anh chơi trò chơi, cô thấy anh không có ý định nghe, cũng liền trực tiếp giao bài về nhà, ai cũng không để ý tới ai.

Mạnh Diên Châu tự nhận mình là một người chống đối gia sư, có thể gặp được cô, cảm giác mình còn phải học nhiều. Vì vậy anh nhanh chóng lấy tư liệu về cô, học cùng khối với anh, thành tích chưa bao giờ xuống top 5 toàn khối, thành tích tương đối ổn định. Nhưng nghe nói gia cảnh của cô không tốt chút nào, học phí đều phải dựa vào học bổng ở trường, bình thường rất tiết kiệm, lúc rảnh rỗi sẽ đi làm gia sư cho học sinh tiểu học, kiếm thêm chút tiền.

Mạnh Diên Châu nhìn chằm chằm cái tên đó, nghĩ tới lời nói của cô, lại cảm thấy rất thú vị.

Hoa Cường thấy trong vở anh toàn viết “Nghê Thiên Ngữ”, không khỏi tò mò, “Cậu sẽ không đi chú ý tới cô ấy chứ? Đừng nghĩ nữa, loại học sinh giỏi này phần lớn vô cùng thanh cao.” Lúc học cấp ba, chỉ quan tâm thành tích mình ra sao, đến lúc ra ngoài xã hội rồi thì mới có đạo lý bạn có công việc hay không.

Lông mày của Mạnh Diên Châu cao lên, thanh cao, tôi xem em có bao nhiêu thanh cao.

Lúc Mạnh Vĩ Đình gọi điện thoại tới, hiềm thấy anh phê bình về cô gia sư này, chỉ trả lời đơn giản: Tạm được.

Sau khi cúp điện thoại, anh cảm giác như mình có bệnh, lần đầu gặp phải người gia sư mạnh như vậy, cái gì mà là tạm được chứ?

Chủ nhật, Mạnh Diên Châu sớm chuẩn bị chào đón gia sư nhỏ nà. Nghê Thiên Ngữ là người đúng giờ, xác định mấy giờ tới thì là giờ đó.

Mạnh Diên Châu muốn cô khó chịu, muốn hòa nhau một ván, cho nên lúc cô đi vào liền mở miệng, “Gia sư này, cô xem cô đang mặc cái gì đi! Mua ở ven đường sao? Không sợ bề mặt à, người vẫn phải dựa vào quần áo mới được, đổi một bộ quần áo hàng hiệu thì may ra cô mới có vẻ đẳng cấp.....”

Ánh mắt của Nghê Thiên Ngữ đảo quanh người anh, chậm rãi hỏi anh, “Anh mua cho tôi đi!”

Anh lập tức câm miệng.

Cô ném cho anh một quyển sách, “Về nơi anh đang ở ra.” Thấy anh có vẻ không hiểu, cô tiếp tục nói, “Anh về chậm một chút, qua 3 tiếng về xong là được.”

Mạnh Diên Châu lại toét miệng, “Gia sư nhỏ à, cô hiểu lắm rồi, tôi sẽ không làm.”

Nghê Thiên Ngữ nhìn anh chăm chăm, “Không phải lo anh làm cái gì, đọc sách, bây giờ nhìn, vẫn nhìn, a, bắt đầu tính giờ.”

Mạnh Diên Châu muốn ném quyển sách này vào mặt cô, nhưng anh không có cách nào, không thể đánh nhau với cô, cô mà nhận một đòn của anh thì tan xương mất, anh không đọc sách thì cô cũng rất tự nhiên, một điểm cũng không ép buộc, chỉ chờ ba tiếng qua rồi nhiệm vụ hoàn thành.

Suy nghĩ một chút thì thấy không thú vị, anh ngồi đối diện với cô. Đó là cái bàn mà Mạnh Vĩ Đình đặc biệt bảo người ta đem tới, nghe nói thiết kế để dành người làm bài tập chuẩn nhất, thích hợp với học sinh hay học.

“Này, tại sao cô trẻ như vậy đã ra ngoài đi làm thêm vậy?” Anh đột nhiên có hứng thú, định đến gần, cảm thấy không chán ghét cô như trước.

“Đầu bị chậm rồi, nhất thời nghĩ không ra.” Cô lấy một chồng lớn bài thi ra làm.

Bộ dạng làm bài của cô rất nghiêm túc, mặc dù anh cố ý tìm vấn đề không giới hạn hỏi cô, cô vẫn nghiêm túc nghiên cứu đề bài trước mặt, đồng thời đối đáp qua loa với anh. Tóc của cô rất dài, sợi tóc mỏng, thả sau lưng cô. Trước kia anh nghe người ta nói con gái để tóc dài mới thú vị, lúc đó không cảm thấy, bây giờ mới cảm thấy lời nói đó rất đúng.

Trước kia không biết có nhân vật như cô xuất hiện ở trường học thì anh cũng vô tư, nhưng kể từ ngày biết cô gia sư cho anh, anh phát hiện tần số anh nhìn thấy cô vô cùng cao.

Anh đang chơi bóng rổ thì thấy cô cầm quyển sách ngồi làm bài tập ở dưới góc cây. Anh đứng trên ban công thì thấy cô từ phòng học đi tới toilet. Anh vì điểm kiểm tra rất thấp nên bị chủ nhiệm lớp gọi vào phòng làm việc thì cô được chủ nhiệm lớp gọi để xem bài thi.

Nhưng hình ảnh cô trong mắt anh rất đơn giản, đi trên đường thì tóc bay, tính tình lạnh lùng, cảm giác có vẻ giống nữ chính trong bộ phim, nhưng một khi cô cười lên thì cảm giác như đang đầu độc quyển rữ ai đấy.

“Ai, cô đã có bạn trai chưa?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, “Anh có bạn gái chưa?”

“Cô không thích tán gẫu rồi.” Anh lại đánh giá cô.

“Anh đặc biệt thích nói chuyện phiếm.”

Mạnh Diên Châu im lặng, cô cứ như vậy châm chọc anh. Nhưng anh lại không tức giận, còn cảm thấy cô có cá tính, qua nhiều năm mới có một người duy nhất dám nói như thế.

Anh khi đó không biết, cô căn bản cũng không để ý công việc này, cho nên chọc giận anh mới cảm thấy không sao cả. Cộng thêm tâm tình cô quá xấu, nên một câu khen anh cũng không có.

Số lần học tăng thêm, bọn họ cũng quen dần, nhưng anh vẫn không phối hợp để cô giảng bài, cô cũng chơi game với anh hoặc xem phim.

39. Chương 39

Mạnh Diên Châu càng ngày càng mong đợi ngày chủ nhật tới, anh thích nhìn ánh mắt Nghê Thiên Ngữ nhìn anh khi anh trêu chọc cô, mặc dù mỗi lần về mặt cô không thay đổi gì, nhưng lại khiến anh cảm thấy hứng thú, đặc biệt muốn xem cô còn về mặt gì khác, vì thế anh không ngừng cố gắng, cười nhạo quần áo của cô, châm chọc gia đình cô, nhưng cô vẫn không có phản ứng lớn nào, để cho anh thất vọng nặng nề, nhưng anh vẫn không muốn dừng lại. Thậm chí anh còn tìm được chỗ ở của cô.

Đám bạn anh đều nói anh bây giờ bị hấp dẫn rồi, anh thì nói là niềm vui thú mà người khác không hiểu được. Mà anh còn khinh thường nói cho bọn họ đó niềm vui thú đó ở nơi nào.

Cuối tuần này, Mạnh Diên Châu sáng tạo ra đủ các loại thủ đoạn khiến Nghê Thiên Ngữ tức giận, đầu tiên không mở cửa cho cô, sau đó anh giả vờ chính mình bị ngứa thấy khí ga mà trúng độc, anh còn vui sướng nghĩ rằng chiều này sẽ khiến gương mặt cô thay đổi, sau đó phát ra tiếng thét chói tai.

Định luật Murphy vốn có một câu thế này: If there are two or more ways to do some thing, and one of those ways can result in a catastrophe, then someone will do it. (nếu như có hai sự lựa chọn, trong đó một đem đến tai họa, thì nhất định sẽ có người làm điều này). Nhưng Mạnh Diên Châu cảm giác mình thích phần hàm nghĩa mở rộng của câu này hơn, nói đơn giản, bất kể kế hoạch của bạn tốt như thế nào, thực tế vẫn xảy ra những chuyện ngoài kế hoạch chính là cái đó, để cho vận xui của bạn xuất hiện, cuối cùng bạn lại tức giận.

Kế hoạch hoàn mỹ như thế của Mạnh Diên Châu cũng vậy, sự thật là cả buổi chiều anh nằm trên ghế salon ngủ thiếp đi, Nghê Thiên Ngữ không xuất hiện. Sau khi Mạnh Diên Châu tỉnh lại thì vô cùng tức giận, một là vì cô không tới, hai là mình như một thằng ngu đợi cô, thậm chí anh cũng không dám ăn cơm vì sợ anh đi thì cô đã tới rồi. Mạnh Diên Châu nghĩ tới ý thứ hai thì lại vờ ngớ ngẩn, nghĩ rằng có phải lúc mình ngủ cô đã tới, vì anh không mở cửa cho nên cô đi hay không? Suy nghĩ này khiến anh cảm giác mình bị quỷ nhập rồi.

Mạnh Diên Châu rất tức giận, buổi tối lúc ngủ đều muốn thứ hai đến trường sau khi tìm được nữ sinh kia sẽ mắng cô thế nào, lại dám bỏ hẹn với anh, đúng là không muốn sống. Anh không nguyện ý thừa nhận trước khi ngủ điều mình nghĩ tới là ngày mai mau tới, anh muốn tìm người con gái đó để tính sổ.

Ngày thứ hai rốt cuộc đã tới, lần đầu tiên Mạnh Diên Châu cảm giác việc đi học lại thấy hưng phấn.

Sớm tự học thật là khó chịu đựng, ngày đó Mạnh Diên Châu nghiêm nhiên trở thành cơn ác mộng đến sớm, chủ nhiệm lớp đó vô cùng đau đớn mắng những học sinh đi trễ, “Các em xem đi, hôm nay Mạnh Diên Châu cũng không đi trễ, các em cũng nên cảm thấy xấu hổ về chính mình đi.....”

Đến giờ nghỉ, Mạnh Diên Châu liền chạy tới lớp học của Nghê Thiên Ngữ, anh tức giận dùng dùng chạy tới, làm người ta hoảng sợ gọi Nghê Thiên ngữ, kết quả là hôm nay Nghê Thiên Ngữ không đi học. Mạnh Diên Châu tràn đầy lửa giận vẫn chờ vào giây phút này để bộc phát, cuối cùng lại nghe tin này thì tất cả khí thế biến mất, nhanh chóng xẹp xuống.

Sau khi trở lại phòng học, anh lại bắt đầu lo lắng, chủ nhật nào bọn họ cũng học thêm với nhau, hơn nữa cô không giống loại người không chịu trách nhiệm, một câu không nói liền trực tiếp biến mất. Cô nhất định đã xảy ra chuyện gì. Mạnh Diên Châu càng nghĩ càng thấy hợp lý, anh định trốn học đi ra ngoài, lại bị Lục Tử bắt được. “Hiện tại, thời gian này nếu ai trốn học thì bị phạt thật nghiêm, chủ nhiệm lớp vừa nói xong đấy.”

Mạnh Diên Châu không thèm nghe lời của Lục Tử, vừa ra khỏi lớp học, Lục Tử liền cùng Hoa Cường nói chuyện, “Có cảm giác thời gian này Mạnh Diên Châu lạ lạ, cậu ta lúc đi học cứ cười khúc khích.”

“Sớm phát hiện ra rồi, từ cái lúc cô gia sư nhỏ kia tới, bất kỳ mỹ nữ nào cũng không tiến được vào mắt cậu ta nữa.”

Lục Tử cùng Hoa Cường nhìn nhau, đều nghĩ ra cái gì đó, đột nhiên nở nụ cười.

Mạnh Diên Châu thoát khỏi thầy giáo, ào ào chạy ra ngoài. Anh có địa chỉ của Nghê Thiên Ngữ, lúc này thấy mình rất thông minh, quả thật là đã chuẩn bị chu đáo. Chỗ ở của Nghê Thiên Ngữ so với tưởng tượng của Mạnh Diên Châu là xa hơn một chút, lời đồn nhà cô nghèo khó cũng đã nghe thấy, đương nhiên phải thấy chỗ ở cực tồi mới phải, mặc dù nơi này khoogn tốt lắm, nhưng không khác biệt với gia đình bình thường lắm, vì sao cô còn khổ cực đi làm gia sư cho người ta như vậy?

Mạnh Diên Châu vốn đang suy nghĩ mình nên gọi cô xuống thế nào, không nghĩ rằng vừa tới bồn hoa ở dưới chung cư liền nhìn thấy cô, anh lập tức chạy tới, thấy cô liền hỏi ra nghi vấn của mình, “Ngày hôm qua cô làm sao mà không tới dạy cho tôi?”

Nghê Thiên Ngữ không dấu vết kéo ống tay áo của mình xuống, “Quên.” Cô nhìn anh, “Làm sao anh biết chỗ này? Liên tới để trách mắng tôi không dạy học cho anh sao?”

Mạnh Diên Châu ngồi bên cạnh cô, “Làm sao có thể, tôi chỉ đi ngang qua, vừa đúng lúc nhìn thấy cô mà thôi.” Sợ cô không tin, vì thế tăng thêm một câu, “Cô cũng biết đấy, đi học rất nhàm chán.”

“Tôi không cảm thấy đi học rất nhàm chán!”

Mạnh Diên Châu bị đổ một cái, ho khan một cái, “Vậy sao cô không đi học?” Anh nghi ngờ liếc mắt nhìn cô, quần jean có thể nói là đã quá cũ rồi, dù sao quần jean luôn là chiếc quần không lỗi thời, nhưng thời tiết này vẫn mặc tay áo dài thì cũng khá là kỳ quái, “Cô làm gì thế mà mặc cái này.”

Anh nói qua thế nhưng lại kéo tay cô, cô nhanh chóng né tránh, “Anh làm gì mà cứ động tay động chân thế?”

Thành tích học tập của Mạnh Diên Châu cực kém, nhưng không chứng minh là đầu óc anh thật sự kém như vậy, anh chỉ không thích học mà thôi, anh rõ ràng cảm thấy động tác cô rút tay về cũng không phải là vì chính mình đụng phải tay cô, mà cô sợ mình phát hiện ra cái gì đó, hướng chỉ trên mặt cô thoáng qua một tia đau, mặc dù biến mất rất nhanh, nhưng anh vẫn thấy rõ ràng.

Mạnh Diên Châu thấy cô không chú ý liền vươn tay ra, kéo tay, vén ống tay áo của cô lên. Anh mở to hai mắt nhìn vết thương trên tay cô, chỗ đậm chỗ nhạt đan vào nhau, giống như vết nước đọng lại sau khi vô số con rết bò qua. Nghê Thiên Ngữ muốn đưa tay về, Mạnh Diên Châu lại kéo chặt hơn, “Ai làm vậy?”

“Không liên quan gì tới anh.” Nghê Thiên Ngữ cố gắng rút tay mình về, nhưng anh không có ý buông tay ra.

Anh không biết vì sao mình tức giận như vậy, thái độ của cô lại khiến anh càng tức giận hơn, “Cô không nói cũng được, vậy tôi báo cảnh sát, nếu như gặp được người xấu....”

Nghê Thiên Ngữ nhìn thấy anh không có ý định bỏ qua, “Là mẹ tôi.”

Cô nhìn chằm chằm vào anh, trong âm thanh không có chút độ ấm nào, trên mặt cũng không có vẻ mặt nào, như đang nói một chuyện cực kỳ bình thường. Ngày hôm qua cô bị đánh, liền bị đuổi ra khỏi nhà, cô đã ngồi ở đây một ngày một đêm. Cô bị đuổi ra, nhưng cô lại cảm thấy may mắn cũng may là mùa hè chứ không phải mùa đông. Sau khi người ta bị giày vò sẽ không hạ thấp ranh giới cuối cùng của chính mình, cuối cùng ngay cả mình đều vì suy nghĩ của bản thân mà thấy buồn cười.

“Mẹ ghê của cô?” Nửa ngày mới tìm được tiếng nói của mình, trong mắt anh, mẹ đối với con mình sẽ quan tâm đặc biệt, coi con cái mình thành tính mạng của mình mà che chở chăm sóc.

Cô trừng mắt nhìn, vẫn còn có tâm tình để cười, “Tôi hi vọng bà ấy như vậy.” Như vậy còn có thể thuyết phục mình, mình vẫn có mẹ thương yêu, chỉ là bà ấy không có ở đây mà thôi, “Mẹ ruột của tôi, không thể giả được, đúng rồi, tôi căn bản không có bố, ngay cả hình dáng ông ấy thế nào tôi cũng không biết.”

Tám hình người đàn ông đó đã sớm bị Nghê Tử Như đốt sạch không thừa, Nghê Tử Như có lúc rất tuyệt tình(cắt đứt quan hệ) như thế.

Cô không biết vì sao mình lại nói điều này với anh, cô vốn không có ý định nói với người khác, không muốn nhận sự thương cảm từ người khác, hướng chỉ người khác cũng không có cách giảm bớt đau đớn của cô đi một chút.

“Bà ấy như vậy là ngược đãi, cô có thể kiện bà ấy.” Quả nhiên là thiếu niên, nhiệt huyết cùng cảm xúc mạnh mẽ như thế.

Nghê Thiên Ngữ nhìn anh nửa ngày, sự tức giận trên mặt anh như đám cô một phát, “Anh muốn để tôi không còn một người thân nào sao?” Bây giờ cô không có bố, không có bà ngoại, chỉ có một người mẹ, cho dù bà đối với cô không tốt, cũng là người thân duy nhất của mình trên đời này, duy nhất.

Mạnh Diên Châu chu mỏ, thật sự anh không hiểu được tình cảm này, anh không có mẹ, cũng không biết ý nghĩa mẹ tồn tại như thế nào, “Tại sao bà ấy lại đối xử với cô như vậy?”

“Đại khái sự tồn tại của tôi là thất bại cả đời của bà ấy.”

Cô cũng đau lòng, có lẽ đã quen với loại đối xử này, suy nghĩ này khiến anh khó chịu. Nghe Thiên Ngữ không thích ánh mắt lúc này của anh, “Anh không cần phải thương cảm cho tôi.” Cô không cần sự thương cảm của bất kì ai.

“Tôi không thấy vậy.” Anh phủ nhận, “Tôi chỉ đang suy nghĩ, có mẹ sẽ có cảm giác như thế nào, nếu như tôi có mẹ, bà ấy sẽ đối xử với tôi thế nào?”

Nghe Thiên Ngữ nhìn anh một chút, đột nhiên vui vẻ lên, “Có lẽ bà ấy biết có đứa con trai kém cỏi thế này, sẽ muốn nhét anh vào trong bụng lần nữa rồi sinh ra.”

Cô vốn chỉ nói đùa, làm gì nói vô cảm như thế, người nghe lại cố tình, “Cô đang ghét tôi à?”

Cô vốn không thích cùng một loại người như anh, rõ ràng xuất thân đa số mọi người đều tốt, nhưng không biết quý trọng, thậm chí luôn cảm giác mình có không đủ, chuyện đương nhiên là muốn có tất cả, dĩ nhiên, Mạnh Diên Châu không phải là ngoài ý muốn.

“Cũng may, anh suy nghĩ nhiều.” Ngay mặt không nói, người nói xấu sau lưng là một truyền thống cổ xưa.

Mạnh Diên Châu không khỏi cảm thấy tức giận, “Cô nói láo.”

Cô nâng cằm lên, “Chẳng lẽ chính anh cũng cảm thấy mình chộc người ta chán ghét, cho nên có bản lĩnh tin người khác không ghét anh sao? Thiếu niên à, tự tin với mình một chút đi!”

Vì không biết gì, anh cảm giác cô nói chuyện khiến mình buồn cực kì, nhưng anh cũng không ghét cảm giác này.

“Tôi dẫn anh tới một chỗ.” Cô cười bí ẩn với anh.

Anh cảm thấy lúc cô cười thật là đẹp, nhưng cô rõ ràng không phải nữ sinh đẹp nhất anh từng gặp, lại làm cho anh có cảm giác đặc biệt nhất. Nghe Thiên Ngữ dẫn anh tới một nơi xa nhưng bốn phía rất yên tĩnh, xung quanh đều là cỏ, hơn nữa loại cỏ này rất dễ cắt vào da. Mạnh Diên Châu đi theo cô, phát hiện cô đi bộ rất nhanh, định tới một đồi rất cao, xa xa có thể nhìn thấy vài căn nhà, có điểm giống trong phim.

“Tôi rất thích tới đây.” Cô đi lên cực kì vui vẻ, “Có lúc không vui tới chỗ này hét to, hét xong thì tự nhiên cảm thấy tâm tình khá hơn.”

Cô đứng trên tảng đá lớn nhất, đôi tay đặt ở khố miệng thành cái loa, “Tại sao cuộc sống của tôi lại là hình dạng này?”

“Mẹ không yêu con tại sao lại sinh ra con?”

“Tôi ghen tị bọn họ đều có một ngôi nhà hoàn chỉnh.”

“Bà ngoại, cháu rất nhớ bà.”

.....

Có một câu cô để trong đáy lòng, ai cũng không nói: Ai có thể cho cô một mái nhà đây?

Cô hét to một hồi, ngay cả mình cũng không biết hết những điều này, cô xoay người nhìn anh, “Ngán người cái gì, tôi cho anh biết, đây là phương pháp trị liệu tâm tình tốt nhất đấy, người bình thường tôi không nói cho đâu.”

Mạnh Diên Châu đột nhiên vui vẻ lên, nhìn ánh mắt mong chờ của cô mà hướng về phía xa hét lên, “Tôi ghét học tập, ghét đi học, ghét mỗi ngày làm từng bước.....”

Nghe Thiên Ngữ yên vị ngồi một bên nhìn anh, đôi tay cô để đằng sau chống thân thể mình, mang nụ cười nhẹ nhõm. Đã từng có một thời gian rất dài, cô nghĩ rằng sự tồn tại của mình là một sai lầm, cho nên đến nơi này, nhưng cô không nhảy xuống, mà là mượn những đám cỏ này, bò ở dưới, rồi cuộc cô bò xuống dưới, phát hiện ở dưới có một đường nhỏ nổi thẳng phía trên, hơn nữa đường mặc dù cong một chút, nhưng không chút nào xoay mình. Cô đột nhiên cảm thấy, có lúc chúng ta thấy là núi cao, đối với người khác chỉ là đồi, cuộc sống cho tới bây giờ cũng sẽ không có bước đường cùng, chỉ nhìn bạn đối đãi nó thế nào. Bạn cảm thấy nó như trời sập, nó có thể ép vỡ mình, hay bạn cảm thấy nó nhỏ bé như bụi mù, nó còn không đáng để nhắc tới.

Mạnh Diên Châu xoay người nhìn cô, “Cuối tuần cô dạy thêm cho tôi chứ?”

Cô gật đầu một cái, “Loại học sinh coi tiền như rác như anh khó gặp, dĩ nhiên không thể bỏ qua.”

Mạnh Diên Châu không ưỡn ẹo xoay người nhìn phương xa, anh không nghĩ rằng, có một ngày anh kêu tên của cô không biết bao nhiêu lần, cho dù âm thanh đã khàn, cô vẫn không xuất hiện.

40. Chương 40

Sau khi tan học, Nghê Thiên Ngữ từ trong phòng học đi ra liền phát hiện thấy Mạnh Diên Châu, anh đứng dưới gốc cây đối diện phòng học của cô, người nghiêng dựa vào cây, giống như anh chính là một cây xiêu vẹo, cô vì suy nghĩ của mình mà toét miệng cười, giờ phút này Mạnh Diên Châu cũng vẫy tay với cô, ý bảo cô nhanh xuống. Nhưng khiến nụ cười trên mặt Mạnh Diên Châu lập tức biến mất chính là cuối cùng Nghê Thiên Ngữ lại về phòng học, không chút nào để ý tới anh, anh tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

Nghê Thiên Ngữ vào lại phòng học, vì không muốn các bạn học thấy cô với anh đi cùng nhau, chờ các bạn đi về hết, cô mới đi xuống. Một lúc sau, Mạnh Diên Châu đại khái cũng đoán được ý của cô, cũng không đề cập tới nữa mà trốn lớp ra ngoài đợi, dù sao cô cũng nán lại một thời gian, không bằng anh cũng trễ giờ, bọn họ không nói ra suy nghĩ của mình, lại hành động ăn ý như vậy.

Nghê Thiên Ngữ bình thường đi phía trước, Mạnh Diên Châu bình tĩnh đi phía sau. Có lúc Nghê Thiên Ngữ chợt có suy nghĩ, đột nhiên đi rất nhanh, chờ Mạnh Diên Châu phản ứng trở lại, cô đã chạy rất xa, anh không thể không đuổi theo. Cách xa sân trường một đoạn đường dài, Mạnh Diên Châu từ vị trí đi sau lưng Nghê Thiên Ngữ chuyển đổi sang đi bên cạnh cô.

“Nhà anh cũng không phải đi về hướng này, mỗi ngày đi về hướng này làm gì chứ?” Cô thích hỏi anh như vậy, hơn nữa ánh mắt rất thuần khiết và trong sáng, khiến Mạnh Diên Châu thường xuyên không biết mình nên cười hay nên giận.

“Đường là của cô sao, sao tôi lại không được phép đi?”

Nghê Thiên Ngữ bình thường sẽ nhún nhún vai, “Vấn đề là anh đứng ở bên cạnh tôi, làm hại tới mắt tôi, lại còn ảnh hưởng tới giá trị trường của tôi.”

Nói đến giá trị trường, Mạnh Diên Châu buồn bực, anh mới phát hiện ra người theo đuổi cô không ít, có mấy người còn thường xuyên theo dõi cô một thời gian rất dài, giống như anh hùng vô danh bảo vệ cô, anh cảm thấy đám người kia cũng không đặc biệt gì, nên giống như anh, thoải mái đi bên cạnh cô.

“Làm trò, người xấu người tốt không phân biệt được, có tôi ở đây, giám bớt tỷ lệ cô gặp phải người xấu.”

Nghê Thiên Ngữ quan sát anh từ đầu đến chân, “Anh không cảm thấy anh là người xấu nhất sao?”

Mạnh Diên Châu hừ một tiếng, anh không nói qua anh là người tốt. Hơn nữa làm người xấu dễ nhận thấy hơn là làm người tốt, đầu tiên, người xấu sống lâu hơn người tốt, tiếp theo người xấu có thể hoạt động tùy ý còn người tốt thì bị các quy định cứng nhắc trói buộc, lần nữa là người xấu không cần phải kiêng kị ánh mắt của người khác mà sống vui vẻ còn người tốt thì thường xuyên lo lắng chuyện này chuyện kia nên không thoải mái, cuối cùng chính là người xấu làm một việc tốt có thể được khen thưởng, người tốt chỉ cần làm một việc xấu thì tất cả việc tốt trước kia từng làm sẽ bị xóa bỏ, hơn nữa còn bị đồn đại là nhân phẩm có vấn đề..... nhìn đi, người như anh sống thật tốt.

Nếu là người xấu, thì cứ hờ hững tới cùng đi, Mạnh Diên Châu nhìn xung quanh, kéo Nghê Thiên Ngữ tới một ngõ nhỏ. Nghê Thiên Ngữ hoài nghi theo dõi anh, nhưng không giãy giụa, chỉ là rất tò mò. Mạnh Diên Châu ra hiệu im lặng, để cho cô không động đậy, anh lấy ra một điều thuốc, đốt, bỏ vào trong miệng cô, “Tới đây, tôi dạy cô hút đồ tốt này.”

Nghê Thiên Ngữ chẳng hề cảm kích, Mạnh Diên Châu không cho phép cô nhỏ ra, còn không ngừng khuyên can, “Cô suy nghĩ một chút đi, áp lực học tập của cô lớn bao nhiêu. Hút một điều có thể giảm bớt nỗi buồn!”

Nghê Thiên Ngữ nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn ngậm điều thuốc trong miệng trong miệng, cô chỉ cảm giác miệng mình bắt đầu tê dại, sau đó không biết làm sao liền ho khan, cô đang chuẩn bị tìm anh tính sổ, Mạnh Diên Châu lại cười, “Thật ngốc!” Anh thế nhưng dùng miệng trực tiếp lấy khói trong miệng cô thổi đi, cũng vào giờ phút này, bốn mắt nhìn nhau, liền thở ra làn khí ấm áp có thể cảm nhận rõ ràng như thế.

Trên mặt anh còn đang cười nhạo cô, định dạng thành một đường cong tuyệt mỹ, anh không tự chủ dùng tay cầm lấy tay cô, điều thuốc trong miệng cũng rơi xuống đất, anh không ngờ, nhưng càng đến gần tới cô.

Nghê Thiên Ngữ đẩy anh ra, “Khuya lắm rồi, tôi muốn về nhà.”

Mạnh Diên Châu sững sờ nhìn cô, nụ cười trên mặt cũng tan thành mây khói, anh buồn buồn mở miệng, “Ừ!”

Dọc đường không nói gì nữa, nhưng Mạnh Diên Châu vẫn đi theo cô không xa cũng không gần. Cho đến lúc cô về nhà, Mạnh Diên Châu còn đứng ở đó nhìn bóng dáng cô biến mất.

Mà Nghê Thiên Ngữ đi lên tầng 2 cũng dừng bước, cô chậm rãi đi tới cửa sổ, lặng lẽ nhìn, nhẹ nhàng mở miệng, “Đồ ngốc”. Vẫn đứng ở nơi đó, nhưng cô lại nở nụ cười.

A Cửu đứng ở trước mặt Mạnh Vi Đình thông báo tiến độ các dự án, báo cáo xong, liền ghi nhớ các chỉ thị của Mạnh Vi Đình, anh do dự mấy giây, mới chậm rãi mở miệng, “Gần đây thiếu gia cùng cô gia sư kia rất thân thiết, có muốn.....”

Mạnh Vi Đình lại cười cười, “Cứ theo dõi đi, coi như không biết.”

Xog khi A Cửu đi ra khỏi phòng, Mạnh Vi Đình lại lấy điện thoại di động ra gọi cho Mạnh Diên Châu, nội dung như thường ngày không khác nhiều, “Gần đây học tập như thế nào?”

“Có thể như thế nào đây, anh cũng không phải không biết thành tích của em từ trước đến nay đều đáng lo ngại mà.”

Mạnh Vi Đình trầm mặc hai giây, “Xem ra nên đổi gia sư tại nhà cho em lần nữa.”

Mạnh Diên Châu nắm chặt điện thoại di động, “Tại sao?” Câu nói đầu tiên bộc lộ trạng thái cảm xúc của anh hiện giờ.

“Về mặt học tập của em không có bất kì tiến bộ nào, thì cô gia sư đó dạy không đúng cách rồi.”

“Làm sao anh không nói thầy giáo dạy em là không đúng cách, anh nên đổi tất cả bọn họ mới đúng chứ?”

“Thầy giáo dạy em đều dạy ra học sinh giỏi, nhưng cô gia sư đó giống như....”

Mạnh Vi Đình vẫn chưa nói hết, Mạnh Diên Châu đã cúp điện thoại. Ném điện thoại ra xa, hết sức tức giận, nhưng không có cách nào, cơ sở kinh tế quyết định quyền nói.

Một tuần này Mạnh Diên Châu trôi qua hết sức phiền não, anh đang đi học lên tinh thần nghe thầy giáo giảng bài, nhưng một chữ không biết, không biết thầy giáo nói những thứ gì, anh nhìn đám học sinh mà thầy giáo khen là học sinh giỏi, thì họ từng cái nhìn bộ dạng thầy giáo như dòng suối tiếp thu kiến thức, sợ không chú ý một chút thì sẽ bị rơi xuống vậy.

Anh cảm thấy hết sức buồn bực.

Ngay cả Lục Tử cũng phát hiện sự khác thường của anh, rất tò mò mặt buồn khổ của anh, hơn nữa ánh mắt nhìn chằm chằm ông thầy giáo quả thật như hận thù lắm vậy.

Cuối tuần, Nghê Thiên Ngữ cũng phát hiện ra, bình thường cô đều nhìn sách của mình, mà anh thì chơi trò chơi, nhưng hôm nay thì có ngoại lệ, anh nhìn chằm chằm vào cô không rời, để cho cô nghi ngờ rằng mặt mình có cái gì hay không.

Cả người Mạnh Diên Châu cực kì mệt mỏi, anh ngáp một cái. Ngày hôm nay anh thực sự ngốc đi xem sách giáo khoa, chứng minh sự thông minh của anh không phải đã hồng hết như nhiều người nghĩ, đa số có thể nhìn hiểu, nhưng tất cả chỗ đó đều chỉ là cơ sở mà thôi, bài thi trong trường đều là những kiến thức mở rộng từ đó mà ông thầy giáo dạy.

Anh tìm ra những bài thi mình xé rách, toàn bộ đưa cho Nghê Thiên Ngữ, “Cô lần lượt chỉ cho tôi!” Phương pháp làm bài, không phải phương thức học tập nhanh nhất, khuyết điểm chính là sẽ có nhiều điểm học không tới.

Nghê Thiên Ngữ kinh ngạc nhìn anh thật lâu, “Anh bị cái gì kích thích vậy?” Nói xong còn đi sờ sờ đầu anh, dùng cái này để thể hiện hôm nay anh không bình thường.....

Về mặt Mạnh Diên Châu buồn buồn, chắc chắn sẽ không nói không muốn Mạnh Vĩ Đình đổi cô sang người khác, “Tôi đột nhiên thích học tập rồi, không được sao?”

Mặt cô hiện rõ vẻ không tin.....

Mạnh Diên Châu rầu rĩ, bắt đầu bịa chuyện, “Có người nói học tập không giỏi là đầu óc có vấn đề, tôi khó chịu, cho nên muốn chứng minh đầu óc của tôi không có vấn đề....”

Nghê Thiên Ngữ vẫn hoài nghi, nhưng vẫn lấy những bài thi đó ra nghiên cứu một phen, thật khó cho thầy giáo của anh, nhìn bài thi như vậy có khi tức đến học máu.

Nghê Thiên Ngữ xếp bài thi theo trình độ để làm một tập, bắt đầu từ cái đơn giản để nói, Mạnh Diên Châu cũng may là không đáng trí, chỗ nào không hiểu thì hỏi cô. Hiểu được một đề, anh cũng cảm thấy thoải mái, thậm chí hi vọng còn học hiểu nhiều thêm nữa.

Cô vốn cho là anh chỉ có hứng vậy thôi, bây giờ nhìn thấy anh còn quyết tâm như thế, cô không khỏi buồn cười.

Bài thi bình thường chính là tổng kết một bài mục, Nghê Thiên Ngữ giảng xong hai chương thì liền dừng lại, sợ giảng quá nhiều cho anh, anh nhất thời sẽ không tiếp thu được. Cô tìm một bài làm kết hợp hai kiến thức vào với nhau, cho anh làm lặp đi lặp lại, để anh tiếp thu sâu hơn về dạng bài này.

Mạnh Diên Châu chăm chỉ làm bài, làm mấy đề, lập tức đưa cho cô xem, muốn cô kiểm tra xem có sai hay không. Cô phát hiện ánh mắt anh nhìn cô, còn có tia mong đợi trong đó, cô không thể nín cười, “Không tệ, tiếp tục cố gắng.”

Mạnh Diên Châu quả nhiên thất vọng, còn tưởng rằng cô sẽ đặc biệt khích lệ mình, kết quả như người lãnh đạo nói chuyện vậy.....

Thi hết học kì lớp 11, thành tích của Mạnh Diên Châu đứng ở giữa, nhưng Nghê Thiên Ngữ nói cho anh biết, đó là cô nói đúng tất cả phạm vi bài thi lần này, tập hợp toàn bộ kiến thức cấp ba, thực lực của anh cũng chưa tới mức làm giỏi như vậy. Mạnh Diên Châu không phục lắm, nhưng cũng không có cách nào phản bác cô.

Sang kì sau, Mạnh Diên Châu vẫn không muốn về nhà, nói với Mạnh Vĩ Đình là anh muốn tiếp tục học gia sư, vì lo nghĩ việc học, anh muốn tiếp tục học gia sư, hơn nữa anh được Nghê Thiên Ngữ giảng dạy thì thành tích thật sự có chuyển biến tốt, cho nên vẫn để gia sư đó dạy cho anh là được, đổi sang người khác anh không quen. Anh nói thẳng thắn, kết quả Mạnh Vĩ Đình trực tiếp cúp điện thoại.

Mạnh Diên Châu nhìn điện thoại quả thật không thể tin, anh hiếm thấy được đối xử kiểu này, nhất thời không có phản ứng gì. Mạnh Vĩ Đình lười nghe anh lấy cớ giả thể này.

Nghê Tử Như trước nay không quan tâm tới việc sống chết của Nghê Thiên Ngữ, đối với cô gặp bà hay không thì cũng không có ý kiến gì, huống chi Nghê Tử Như cũng có công việc, cũng không nhận thấy được sự biến đổi của Nghê Thiên Ngữ. Thời tiết tại Đông Lâm Thị bây giờ trở nên rõ nét, mùa hè nóng tới mức người chảy mồ hôi như kem, mùa đông lại lạnh như que kem. Nghê Thiên Ngữ thích ở chỗ của Mạnh Diên Châu, nguyên nhân không phải vì lạnh mạn, chỉ là chỗ của anh có điều hòa, nguyên nhân nữa là nhà họ Mạnh rất hào phóng, vẫn trả tiền đúng hạn cho cô, cũng không khát nợ, hơn nữa còn chủ động tăng tiền cho cô, để cho cô càng ra về mình hung ác.

“Này, anh đã nghỉ được 11 phút rồi.” Nghê Thiên Ngữ không kiên nhẫn kêu lên, “Mau tới đây tiếp tục xem sách.”

Bây giờ Mạnh Diên Châu có câu hỏi thường gặp nhất chính là bài thơ cổ này, tại sao không hợp với phần tiền lương và thu hoạch, mấu chốt nhất là nghe nói bây giờ đề thi tốt nghiệp trung học đã sửa đổi thêm,

tăng thêm bài làm, một số điểm ban đầu chuyển sang chỗ khác.

Nghê Thiên Ngữ cũng không giải đáp được vấn đề này, nhưng cô sẽ nói liều, “Anh cho rằng nó chỉ có ba phần năm, vậy anh sai hoàn toàn rồi, anh nghĩ lại xem, phần thơ cổ lấp chỗ trống, ít nhất phải ba phần, sau đó phía sau có một tác phẩm văn cổ, ít nhất 15 điểm, còn phải xem bài thơ cổ, ít nhất là sáu phần, cộng thêm phần viết văn, anh có thể quay lại với một bài thơ tốt, nó đã thay đổi bài thi mà thầy giáo nhìn, cảm thấy có trình độ, điểm số cũng tăng lên, cứ như vậy có thêm điểm cộng rồi.” Cô tính toán thô, “Như vậy có 23 điểm, lúc anh thi tốt nghiệp trung học được 23 điểm, anh được như vậy không phải rất tốt sao?”

Mạnh Diên Châu bị cô nói xong sững sốt một chút, đúng là nên quay lại với những bài văn xuôi tẻ nhạt kia.

Nghê Thiên Ngữ nhìn bộ dạng ngốc này của anh, không nhịn được liền cười. Nói thật, muốn anh đọc sách, anh không muốn làm, nhưng khi cô ở chỗ này, anh cảm giác như mình tràn đầy sinh lực, đúng là rất thần kì.

Nghê Thiên Ngữ dạy cho anh xong, anh cũng đưa cô về.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã sang lớp 12 rồi, Mạnh Diên Châu vẫn mỗi ngày đưa cô về nhà, không khỏi tại sao, cũng không thêm nghĩ rốt cuộc đây đại biểu cái gì, có ý nghĩa gì. Hôm nay Mạnh Diên Châu đưa Nghê Thiên Ngữ về nhà, giống như xưa, nhìn cô vào chung cư xong thì anh liền rời đi, Nghê Thiên Ngữ đứng ở nơi đó nhìn anh đi xa. Cô không ghét anh, thực sự không, dù là lúc bắt đầu đi làm gia sư cho anh, cô cố ý đi hỏi qua về anh. Thiếu niên hư hỏng trong lòng thầy giáo, thành tích kém, thích đánh nhau, cô chỉ muốn đi ứng phó mấy ngày, chưa hề nghĩ tới việc dạy lâu thế này, coi như vì muốn kiếm tiền học đại học, cô cũng không muốn làm khó mình.

Nhưng sau..... bản thân cô bây giờ cũng không nghĩ ra, bọn họ làm sao phát triển tới bây giờ, cũng không ai nói thẳng ra quan hệ của nhau như thế nào, một phần tình cảm bí ẩn dấu trong lòng, rồi lại hiểu được. Trong lớp cũng có hội bạn nói giỡn, nhìn thấy Nghê Thiên Ngữ là nói vị kia nhà cô tới đây, mặc dù cô làm ra vẻ mất hứng, nhưng cô thực sự không tức giận. Thậm chí bởi vì chuyện này, thầy giáo cũng lén lút đi tìm cô, cô phủ nhận có quan hệ gì khác ngoài quan hệ bạn học với Mạnh Diên Châu, lúc phủ nhận kia, cô lại cảm thấy có lỗi với anh.

Bóng dáng của Mạnh Diên Châu đã sớm biến mất ở cửa chung cư, cô xoay người chuẩn bị về nhà, thời gian này phải làm cơm, nếu như Nghê Tử Như trở lại phát hiện cô còn chưa nấu cơm, nhất định sẽ tức giận. Nghê Tử Như thích đánh chửi cô, nhưng cũng có lúc đặc biệt, không phải ngày ngày hành hạ cô, huống chi bây giờ cô cố ý giảm bớt số lần xuất hiện trước mặt Nghê Tử Như, nói tóm lại là bình an vô sự.

Cô xoay người, đã nhìn thấy Nghê Tử Như đứng cách mình chưa đầy 5 mét, sắc mặt cô tối tăm. Chỉ cần một giây, Nghê Thiên Ngữ cũng biết, ngày hôm nay của cô sẽ không dễ chịu.

“Tao đang tò mò xem sao dạo này không thấy mày đâu, thì ra là quyền rũ đàn ông.” Nghê Tử Như nhìn cô chằm chằm, trên mặt hiện vẻ giễu cợt.

“Mẹ không cần ở chỗ này xử oan cho con.” Nghê Thiên Ngữ nhanh chóng về nhà, không hy vọng đợi ở chỗ này, không muốn bị người ta vây xem, cô biết Nghê Tử Như nhất định sẽ dùng nhiều loại ngôn ngữ để cho cô khó chịu.

Nghê Thiên Ngữ không có lỗi, Nghê Tử Như vừa về đến nhà là mắng cô, nhỏ tuổi đã bắt đầu quyền rũ người khác, nhất là thấy cái loại học sinh nam ít tiền, mắng cô không liêm sỉ. Nghê Thiên Ngữ muốn mở miệng phản bác, nhưng cô biết nếu mình phản bác, sẽ làm Nghê Tử Như nổi giận hơn, cô kiên nhẫn chờ đợi Nghê Tử Như mắng xong. Nghê Thiên Ngữ chán ghét ánh mắt này của Nghê Tử Như, giống như không tiếng động chỉ trích cô, huống chi ánh mắt của Nghê Thiên Ngữ tràn đầy quật cường, giống như bất kể bà đánh chửi Nghê Thiên Ngữ như thế nào, Nghê Thiên Ngữ vẫn thế.

Nghê Tử Như cực kì tức giận, lấy đồ gì đó bên cạnh ném vào Nghê Thiên Ngữ. Nghê Thiên Ngữ cũng bướng bỉnh, căn bản không tránh, để cho Nghê Tử Như ném.

Ánh mắt của Nghê Thiên Ngữ có ý tố cáo, khiến Nghê Tử Như nhớ lại cặp mắt chỉ trích mình trong cơn ác mộng kia, bà bắt chấp tất cả nhào tới Nghê Thiên Ngữ, đánh cô.

Đêm đã khuya, tất cả đều dừng lại. Nghe Thiên Ngữ cuộn tròn, giờ phút này giật giạt tay, mỗi lần Nghe Tử Như nổi giận, cô đều theo bản năng bảo vệ mặt mình, không phải cảm giác mặt mình quan trọng cỡ nào, chỉ biết mặt không bị thương, cô mới có dũng khí ra cửa.

Toàn thân đau nhói, không biết là có phải đau trong lòng không. Cô đứng lên, liếc mắt nhìn cảnh vật trong phòng, tìm cây chổi dọn dẹp sạch sẽ.

Nghe Tử Như đã rời đi rồi, mỗi lần Nghe Tử Như hành hạ xong thì đều quát đuổi Nghe Thiên Ngữ biến đi, bây giờ Nghe Tử Như tức giận xong thì lại thích rời đi, đem căn phòng trống không lại cho Nghe Thiên Ngữ. Trước kia cô cảm thấy bị đuổi ra là chuyện bi thảm nhất, giống như không nhà để về, lưu lạc bên ngoài, không có người thân, không có sự ấm áp. Bây giờ cô mới hiểu được, cảm giác ở lại đây, còn thê thảm hơn, chỉ có thể ở trong căn phòng lạnh lẽo, không có nhiệt độ, thậm chí còn có điểm giống như nhà tù.

Một đêm này Nghe Thiên Ngữ suy nghĩ tới nhiều thứ, không có đáp án, đầu của cô rất loạn. Thì ra là cô không phải là tâm địa sắt đá, Nghe Tử Như mắng cô là tiện nhân, nói cô là một con hàng, đi quyến rũ đàn ông, đứa con gái không biết liêm sỉ.

Cô nghĩ làm gì có người mẹ nào đi chửi con gái mình như vậy, sau đó cô lại cười, mẹ cô không phải mắng cô như thế sao?

Ngày hôm sau, Nghe Thiên Ngữ quyết định đi tới chỗ của Mạnh Diên Châu, cô không phải là muốn cậy mạnh, chỉ là cô không có điện thoại di động, không cách nào liên lạc với Mạnh Diên Châu, nếu như muốn thông báo cho anh, vẫn phải đi tới chỗ của anh, dứt khoát dạy thêm cho anh.

Mặt trời rất lớn, cô cũng cố gắng đi tới. Thật ra dọc đường đi cô đều nghĩ rằng có nên đi hay không, lúc ở nhà cũng rất do dự, lúc đến nhà trọ của Mạnh Diên Châu, đã chậm hai tiếng so với bình thường rồi.

Cô lấy ra chìa khóa, đây là chìa khóa Mạnh Diên Châu bí mật đưa cho cô, sợ cô tới lúc anh ngủ thiếp đi để cho cô mở, hơn nữa nghĩ đủ loại lý do để cô nhận lấy chìa khóa.

Cô mở cửa ra, phát hiện trong căn hộ không có người. Cô có chút ảo não, sớm biết mình không nên tới, làm hại cô đi lâu dưới ánh mặt trời chói chang như vậy. Suy nghĩ lướt qua trong đầu, liền có âm thanh kì quái truyền tới, cô cảm thấy kì lạ, liền đi tới chỗ âm thanh tới phát ra. Âm thanh truyền tới từ phòng vệ sinh, cô hoài nghi đi tới, cửa không có khóa, còn mở cửa ra, vì vậy cô thấy rõ động tác của Mạnh Diên Châu.

Tay của Mạnh Diên Châu còn đặt giữa hai chân, cũng cảm thấy kì quái, xoay người, nhìn thấy Nghe Thiên Ngữ, quần còn không kịp kéo lên, tay không biết để hướng nào, nhưng mặt thì biến sắc, lỗ tai cùng cổ cũng bị thế.

Anh thấy cô chưa xuất hiện, cảm thấy nhàm chán, lấy ra máy tính xem phim, vốn định xem một bộ phim mới chiếu, kết quả là sai lầm, chọn sai bộ phim, anh lại xem cái kia. Hơn nữa Nghe Thiên Ngữ không bao giờ tới trễ, lúc này chưa tới, có lẽ sẽ không tới, anh ảo não vừa nhìn, càng xem càng hưng phấn, tìm đập nhanh. Trước anh cũng xem qua, nhưng lúc đấy cảm giác hai người đó như hai người máy không ngừng vận động, không có nửa phần tình thú, những người khác không hiểu nó thì hoàn toàn tôn trọng, nhưng bây giờ anh nhìn, thân thể người phụ nữ kia hình như cũng trở nên thực hơn, trong đầu hiện lên hình ảnh cụ thể.....

Anh bị cảm giác này thúc giục, không nhịn được đi vào phòng vệ sinh, động tác tay không ngừng, chính anh cũng kêu ra âm thanh thỏa mãn.....

Nghe Thiên Ngữ đứng tại chỗ, không biết mình nên phản ứng thế nào.

Mạnh Diên Châu nửa ngày mới phản ứng trở lại, lập tức kéo quần mình, tay của anh dính dính, lập tức dùng nước rửa sạch. Trong lòng anh hết sức không yên, lần đầu tiên anh làm chuyện như vậy, làm sao lại bị người bắt quả tang.....

Anh đơn giản xử lý xong chuyện của mình, mới nhìn ra phía cửa, phát hiện chính anh cũng khẩn trương, tim cũng muốn nhảy ra ngoài, nhưng nữ sinh đứng ở cửa vẫn bình tĩnh như cũ. Anh thấy lạ, chính mình là một đấng mày râu kì cục cái gì, người ta là một nữ sinh lại không hét chói tai lại không khẩn trương.....

Anh lập tức để mình nhìn có vẻ lạnh nhạt, quên vừa rồi mình đã làm chuyện gì, “Cô nhìn đủ chưa?”

Nghê Thiên Ngữ nhìn anh không nói chuyện.

Mạnh Diên Châu bắt mắt về bộ dạng bình tĩnh này của cô, vì vậy anh đi tới trước mặt cô, cố ý ở bên tai cô thổi hơi, “Tôi biết rõ cô nhất định chưa xem qua, có muốn tôi cho cô xem không?”

Anh vẫn chờ để cô mắng anh, ít nhất có phản ứng là được, ai biết Nghê Thiên Ngữ chỉ nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó nghiêm túc nhìn anh, “Được.”

Lần này đến Mạnh Diên Châu bị dọa sợ không nhẹ, anh trợn to hai mắt, “Cô nói cái gì?”

“Anh không phải muốn cho tôi nhìn sao? Chẳng lẽ anh không dám?”

Mạnh Diên Châu bị lời của cô đả kích, làm sao anh không dám chứ, quả thật là chuyện cười, vì thế lời cô tiến vào phòng, còn kéo hết rèm cửa sổ xuống, anh mạnh bạo đi tới bên cô, “Tôi biết rõ cô ngạc nhiên, nhưng một sờ là được, vẫn không nên nhìn chứ?” Anh thương lượng.

Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ một chút, “Anh vừa rồi đang làm gì?”

Mạnh Diên Châu lại giật mình đỏ mặt tía tai, cảm thấy cô biết rõ rồi còn hỏi, đang nhìn mình cười thầm.

Nghê Thiên Ngữ cũng phát hiện mình rất kích động, nhưng vẫn thử mở miệng, “Tôi có thể thỏa mãn anh.”

Anh tưởng mình nghe nhầm, nhưng Nghê Thiên Ngữ cho anh thời gian phản ứng, trực tiếp hôn lên môi anh. Mạnh Diên Châu lập tức cảm giác mình bị cô hạ độc rồi, làm sao anh lại cảm thấy các chị tuyệt mỹ đâu, môi của cô mềm mại, giống như trái đào chín, chờ anh hái.

Không cần bất kì hướng dẫn, Mạnh Diên Châu tự nhiên lấy tay để vào trong quần áo của cô, trong đầu anh lại hiện lên những hình ảnh kiều diễm đó, máu trong cơ thể anh lại sôi trào lần nữa.

Lần đầu tiên của bọn họ, kết cục tương đối mỹ mãn, quá trình tương đối gấp gáp. Anh thường không bắt được trọng điểm, mình khó chịu, lại khiến cô đau. Cô không thích nói mình đau, anh lần lượt thử dò xét, mấy lần không nhận được mệnh đề đậm tối, phát hiện sắc mặt cô cũng thay đổi, anh vừa lo lắng vừa sợ, nhưng lại không muốn dừng lại.....

Lúc cởi ra quần áo của cô, anh cũng thấy rõ những vết thương trên người cô, anh muốn mở miệng hỏi, nhưng cô hình như có thể hiểu anh muốn làm gì, trực tiếp dùng miệng chặn lại miệng anh, anh nhất thời kích động khó nhịn, cũng quên việc hỏi.....

Nghê Thiên Ngữ không cách nào nói rõ, lúc Mạnh Diên Châu tiến vào cô thì liền hối hận. Nhưng cảm xúc hối hận mới có, cô lại cười bản thân mình, tất cả đều là tự làm tự chịu, cho dù đau, cũng là do cô lựa chọn. Khi tất cả đều chấm dứt, cô lại cảm thấy về sau rất khá, nếu như Nghê Tử Như mắng cô tiện nhân, mắng cô không có liêm sỉ, cô sẽ cảm thấy mình chính là một người như vậy, không bao giờ cảm thấy oan uổng nữa.

Rất tốt, không cảm thấy mình oan uổng, cũng không cam lòng cùng nổi giận.

Phản ứng của Mạnh Diên Châu lớn hơn cô, hơn nữa tay chân luống cuống, để cho cô nghi ngờ, anh thật sự là học sinh xấu trong mắt mọi người đấy sao? Cô đảm bảo, nếu như là thời cổ đại, anh nhất định sẽ nói với cô: Ta đã phá hủy trong trắng của nàng, nàng bây giờ là người của ta..... ta nhất định sẽ phụ trách.

Nghĩ đến hình ảnh này, cô thế lại không nhịn được cười.

Mạnh Diên Châu vừa đi vào phòng thấy cô đang cười, cảm thấy hình ảnh này hơi quý dị, trong tay anh cầm điều thuốc, còn đi về phía cô, “Để anh lau.”

“Lau chỗ nào?”

Mạnh Diên Châu giật mình lại đỏ mặt, nhưng không nhìn ánh mắt của cô, ngoan cố đi đến lau những vết thương cùng những vết tím bầm kia. Dĩ nhiên, không thể trách khỏi nhìn những vết hôn anh lưu lại, cảnh tượng kiều diễm này, lướt qua trong đầu anh, tay anh không khỏi run lên.

Nghê Thiên Ngữ ra vẻ buông lỏng, có thể thấy được anh như vậy, mình cũng không chống đỡ nổi nữa, hai người không thể làm gì khác hơn là trầm mặc.

Về sau Mạnh Diên Châu đối với cô ngày càng tốt, thậm chí vì cô mà mua đồ ăn sáng, buổi trưa nghỉ thì cùng cô ăn cơm, sau khi tan học đưa cô về nhà, quả thật liền thành bạn trai tốt nhất, hơn nữa anh không thể nghe bất kì lời nói xấu nào về cô, nếu không trực tiếp đánh với người khác một hồi, trong trường học mọi người đều biết rõ, quan hệ của Nghê Thiên Ngữ cùng Mạnh Diên Châu tuyệt đối không đơn giản. Ngay cả người bên cạnh Mạnh Diên Châu cũng cảm thấy tò mò, hỏi anh có thể sự để ý tới Nghê Thiên Ngữ hay không, Mạnh Diên Châu bị hỏi đến phiền, trực tiếp bỏ lại một câu: Cô ấy là người phụ nữ của tôi, các người muốn thế nào thì làm!

Mạnh Diên Châu ở trước mặt người khác là một người kiên cường thêm phần xấu tính, ở trước mặt Nghê Thiên Ngữ là một nam sinh biết tới tình yêu đầu tiên.

Mạnh Diên Châu lại một lần nữa thấy vết thương trên người Nghê Thiên Ngữ, cũng không nhịn được nữa, anh tuyên bố sẽ đấu tranh với mẹ cô, tại sao lại có người đối xử với con gái mình như thế. Nghê Thiên Ngữ nói không sao cả, cô đã sớm quen với việc này. Cô càng ra vẻ không sao, Mạnh Diên Châu càng khó chịu, anh ở trước mặt cô nói liên tục, cô cần được che chở, nên được người khác yêu thương.

Đáy lòng Nghê Thiên Ngữ phòng bị mà nhờ anh mà từ từ mở ra, cô cười nhìn anh, “Vậy anh nguyện ý giúp em với thương yêu em sao?”

Anh gật đầu với cô.

Cô nhìn bộ dạng kiên định của anh, nước mắt liền chảy xuống. Cô rút cuộc đem những lời trong lòng nói cho anh biết, vô số lần cô tự nói với chính mình không cần để ý những lời chửi mắng của Nghê Tử Như, cũng giả bộ mình bền chắc không thể gãy, nhưng mỗi lần nhớ kĩ lời nói đó, giống như vô số gai nhỏ bình thường đặt trong lòng mình, dần dà, như đau đến chết lặng.

Nghê Thiên Ngữ như vậy khiến Mạnh Diên Châu khó chịu, anh nghĩ tới mình bao năm qua một mực sống dưới mắt Mạnh Vĩ Đình, anh vẫn muốn chạy trốn, làm thế nào cũng không thể. Bọn họ đều nói Mạnh Vĩ Đình hại chết mẹ anh, nhưng anh không có cách nào, bây giờ anh không có năng lực để báo thù, thậm chí anh sợ mình một ngày cũng chết bí ẩn như mẹ mình.

Cho nên anh ôm Nghê Thiên Ngữ, giờ phút này anh có dũng khí mạnh liệt ở đâu ra, “Chúng ta chạy trốn đi, chạy trốn tới nơi nào không có mẹ em, không có anh trai anh, ở nơi không có ai biết em, cũng không có ai biết anh.”

Cô ngây ngốc nhìn anh, cô chưa từng nghĩ tới việc chạy trốn, không biết là không có dũng khí, hay là không dám.

Nhưng anh kiên định nói với cô, “Chúng ta đến một nơi chỉ cần lẫn nhau.”

Chỉ có lẫn nhau, chúng ta sống nhờ vào nhau, ai cũng không thể tách chúng ta ra, mà những người chán ghét chúng ta cũng không tồn tại, đề nghị hấp dẫn cỡ nào.

Nhưng cô vẫn có chút sợ hãi, “Để cho em suy nghĩ một chút được không?”

Sau khi Nghê Thiên Ngữ trở về, lần đầu tiên hỏi Nghê Tử Như, bố mình là hạng người gì, cái cô nhận được là một vòng chửi bới của Nghê Tử Như, thậm chí trực tiếp cầm ly thủy tinh ném vào cô, trán Nghê Thiên Ngữ bị chảy máu.... Cô lấy tay sờ trán mình, nhìn máu trong tay, cô rút cuộc phát hiện ra lòng mình lạnh lẽo rồi.

Cô nửa đêm chạy tới chỗ của Mạnh Diên Châu, cái gì cũng không muốn nghĩ nhiều. Đêm hôm nọ bọn họ triển miên cả đêm, dùng phương thức này xác định bọn họ có lẫn nhau, đồng thời cũng vì một tương lai không xác định tăng thêm phần kiên định.

41. Chương 41

Nghê Thiên Ngữ cùng Mạnh Diên Châu rời đi có vẻ không khó như bọn họ đã tưởng tượng, cũng không đơn giản như tưởng tượng, bọn họ lấy ra tất cả số tiền bọn họ có, mà Mạnh Diên Châu cũng lấy tiền mua sách mua tài liệu mà Mạnh Vĩ Đình cho, cứ như vậy cầm tiền mua vé xe liền rời đi. Bọn họ không có tính tới

việc đi nơi nào quá xa, sẽ tốn rất nhiều tiền để đi, bọn họ không thể nào gánh nặng như vậy, mà đi nơi quá xa cũng khiến bọn họ không có cảm giác an toàn.

Ngồi trên oto đi, Nghê Thiên Ngữ tựa vào người Mạnh Diên Châu, thật ra bọn họ cũng không biết chiếc xe này sẽ đi tới đâu, chỉ biết lúc mua vé không cần thẻ căn cước, cho dù có người muốn tìm bọn họ, cũng không thể nào xuống tay, thế giới lớn như vậy, tìm một người khó, nói đơn giản rồi lại không đơn giản, bọn họ không biết đi nơi nào, tựa như bọn họ không biết tương lai mình ra sao, nhưng ít nhất bọn họ hiểu được tương lai của những người không liên quan.

Nghê Thiên Ngữ nữa tựa vào người Mạnh Diên Châu, mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Bên ngoài đa số đều là đồi núi, bên ngoài có gần tầng xi măng, hình thành một lớp mỏng để tránh mưa, có nhiều ống dẫn, hẳn là ống nước.... Thời gian chắc cũng lâu, đã có không ít thực vật ở nơi này sinh trưởng, phần nhiều là cây leo, nở ra nhiều hoa.....

Một tay của Mạnh Diên Châu ôm cô, cũng không nói lời nào, nhưng anh biết, lòng mình rất kiên định. Anh tới giờ không biết sao mình vẫn còn sống, anh không có năng lực báo thù ẹ mình, chỉ có dùng một chút hành động buồn cười đi chọc giận Mạnh Vi Đình, nhưng trên thực tế không có chút tổn thất nào, chỉ có chính anh không vui. Nhìn người trong ngực anh, cô khiến anh có cảm giác mình lớn lên trong một đêm, phải đảm đương, phụ trách cô, cũng nên phụ trách tương lai của bọn họ.

Sau khi xuống xe, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau này bọn họ muốn ở chỗ nào ở lâu. Cho nên lựa chọn nơi này, nghe nói chỗ nhỏ Hữu Giang, kết nối với Trường Giang, sẽ có thuyền đi qua.

Kéo hành lý, liền đi tìm chỗ ở. Nghê Thiên Ngữ vốn cho là phòng ốc ở gần bờ sông sẽ rất đắt, lúc hỏi xong mới biết phòng rất rẻ, nơi này cũng không khai phá gì, con đường gần bờ sông này cũng không sửa, khung cảnh cũng không coi là tốt, nước sông âm đạm. Nhưng thế cũng không đủ kích tới tinh thần tích cực của Nghê Thiên Ngữ, đồ quá mức hoàn mỹ là giả dối rồi, cô ngược lại cảm thấy chỗ như thế mới mang lại cảm giác chân thật.

Bọn họ rất nhanh thuê phòng, có phòng đã lâu, tất cả đều là phòng gạch ngói, gạch cũng không giống như bây giờ, mà là gạch màu xanh hồi xưa, lò gạch tự chế là gạch.... Gạch màu xanh lam.

Phòng không lớn, nhưng khung cảnh cổ xưa tĩnh mịch, không hoàn mỹ chính là không có điều hòa. Nghê Thiên Ngữ cùng Mạnh Diên Châu cả buổi chiều ở đây dọn dẹp phòng, dùng nước lau sạch sẽ, sau đó dọn đồ vào, có vẻ giống một ngôi nhà ấm áp rồi. Nghê Thiên Ngữ nhìn Mạnh Diên Châu, cô với anh ôm nhau, sau này bọn họ có nhà của mình, mặc dù không lớn bằng phòng trong thành phố, cũng không có trang trí tinh xảo, nhưng bọn họ cảm thấy rất thỏa mãn.

Bờ sông ban đêm, có một vòng sầm uất, mọi người xung quanh cũng thích đi ra tản bộ, có vài người ngồi chung một chỗ hóng mát thuận tiện nói chuyện phiếm.

Mạnh Diên Châu cầm tay Nghê Thiên Ngữ đi tới, có mấy ông lão đang nói chuyện quốc gia đại sự, có người nói thủ tướng ra sao, hỏi khu vực nào gặp nạn, một người khác cười nói là làm đáng, hai ông lão ý kiến không hợp liền tranh cãi không ngớt, thiếu chút nữa là đánh nhau.

Nghê Thiên Ngữ nhìn màn kia là đủ rồi, chuyện cách chúng ta vạn dặm, lại ồn ào vô tận.

Bọn họ đi tới một quán đồ nướng, có nhiều đồ ăn vặt, lại gọi thêm hai chai bia.

“Hôm nay nhất định phải ăn một bữa.” Cô cười nhìn ông chủ quán cất kỹ gia vị nướng, vô số các loại gia vị phải đặt chung một chỗ, mở rộng tầm mắt cho người ta.

“Ăn mừng cuộc sống mới của chúng ta.” Mạnh Diên Châu mở chia bia ra.

Bọn họ kính đối phương uống bia, bầu trời đêm muôn vàn ánh sao, nơi xa có nước sông chảy, người ngồi bên cạnh là người mình muốn nhất trong lòng.

Mạnh Diên Châu uống mấy chén bia, cảm thấy chưa đã, trực tiếp cầm bình lên uống, “Lần đầu tiên em thấy anh thì cảm giác thế nào?”

Nghê Thiên Ngữ bị anh hỏi như vậy, thật sự nghiêm túc nhớ lại, “À..... giống như một cây mía.”

“Cái gì?”

Cô cười đến mức không thực nữ tí nào. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, cũng không phải là lúc gia sư này, mà buổi sáng của tiết thứ ba đi xuống, tất cả học sinh bị gọi xuống tập thể dục theo đài, khi đó bạn học lôi kéo cô nhìn thấy người đứng bất động ở giữa Mạnh Diên Châu. Cô nhìn qua, quả nhiên thấy được đó là bạn học nam đặc biệt nhất, tất cả mọi người nghe loa tập thể dục, anh một mình đứng đó, trong lòng cô khinh bỉ, nếu cho anh ta một cây gậy, đứng không nhúc nhích có vẻ giống cây mía.

Mạnh Diên Châu nghe xong cười cười, “Em không cảm thấy tập thể dục rất ngu sao? Nhất là cái gì toát ra mồ hôi, từng cái một như kẻ ngu nhảy về phía trước, cũng không phải là con khỉ.”

“Một mình anh đứng ở nơi đó không phải ngu hơn sao?” Nghe Thiên Ngữ liếc anh một cái.

Mạnh Diên Châu kiêu căng hất cằm, nhưng anh là người duy nhất được thầy hiệu trưởng iễn tập thể dục, anh cảm thấy đặc biệt vinh quang.

“Em nói xem thầy giáo chúng ta có thể nhớ tới anh như một học sinh có thành tích học tập tốt không?” Mạnh Diên Châu có chút đắc chí, anh được chủ nhiệm lớp khen ngợi nhiều lần, khoe tới mức anh ngừng ngừng.

Nghe Thiên Ngữ hừ lạnh hai tiếng, “Em đoán thầy giáo của anh nằm mơ cũng sẽ cười, học sinh phiền toái này cuối cùng đã đi.”

Gương mặt Mạnh Diên Châu nịnh hót, “Phải cảm ơn em, là em đã chịu chứa chấp đại phiền toái như anh đây.”

Cô nhìn anh, chỉ một câu nói đơn giản, cô lại cảm thấy lòng ấm áp, đáy lòng đau buồn cũng hoàn toàn biến mất, “Người nào chịu chứa chấp anh chứ, rõ ràng là chính anh bám em không thả.”

“Anh bám em như thế nào?”

“Anh còn đắc chí.” Cô cầm chiếc đũa liền đánh vào trán anh một cái.

Mạnh Diên Châu ra vẻ đầu hàng, “Không dám nữa, vợ à.”

Nghe Thiên Ngữ cũng không nhịn được nữa, nhẹ nhàng nở nụ cười, Mạnh Diên Châu nhìn cô, cảm thấy có cô vợ này, anh ăn cơm cũng có ăn được hơn hai bát..... Tăng thêm phần ngon miệng, được rồi, anh lại tìm ra một ưu điểm nữa của cô.

Ăn tối xong, bọn họ đi bộ bên bờ sông, tinh thần sảng khoái, vẫn có thuyền ở trên sông, nhưng thuyền rất nhỏ, đi qua cắt đứt mặt sông yên ả, dòng nước lên xuống mãnh liệt, muôn vàn ánh sao phản chiếu trên mặt sông.

Mạnh Diên Châu vén tóc cô ra sau tai vì gió thổi, ánh trăng chiếu vào, anh chỉ cảm thấy ánh mắt cô như quyền rũ tâm hồn anh, để cho anh không kiềm chế được liền hôn lên môi cô. Nghe Thiên Ngữ bất ngờ, đồng cứng một chút mới đáp lại anh.

“Anh à, bọn họ đang làm gì vậy?” Có âm thanh của một cô bé nhỏ truyền tới.

“Bọn họ đang làm chuyện mà người lớn có thể làm.”

“Vậy chuyện của người lớn là chuyện gì?” Âm thanh vẫn phát lên ở chỗ đó, không sợ phiền toái.

“Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi.”

Mạnh Diên Châu với Nghe Thiên Ngữ liếc mắt nhìn nhau, bọn họ nhìn người bạn nhỏ, hình như chuyện này cấm trẻ nhỏ rồi. Mạnh Diên Châu lôi kéo Nghe Thiên Ngữ chạy về phòng trọ, vừa chạy vừa cười, giống như đã làm chuyện gì xấu xa mà chạy trốn vậy, cho đến khi đến “nhà” của bọn họ, Nghe Thiên Ngữ vừa thở vừa nhìn anh, “Chúng ta sao phải chạy?”

Mạnh Diên Châu cũng nghi ngờ trừng mắt nhìn, “Chân dài mà, thử chạy xem thế nào.”

Anh vừa nói xong thì Nghe Thiên Ngữ liền vỗ vào đầu anh một cái, “Anh cho rằng anh là Lưu Tường* à!”

*Lưu Tường là VĐV điền kinh đầu tiên của Trung Quốc từng giành 3 danh hiệu: kỷ lục gia thế giới, vô địch thế giới và vô địch Olympic. Anh có lối sống nghiêm túc, có tinh thần nhân ái, vì thế anh được xem là “biểu tượng văn hóa” của Trung Quốc.

“Thôi đi, Lưu Tường mà chạy được như anh, đã sớm cầm huy chương Olympic lần 2 rồi.....”

Nghê Thiên Ngữ, “.....”

Lúc nằm ở trên giường, bọn họ mới phát hiện mình phạm một sai lầm rất lớn, chỗ này ở gần sông, ẩm ướt nặng, cộng thêm cách đó không xa có mấy cửa hàng ăn, ngày thường vứt đồ thừa đặt ở ven đường, lâu mới có người lấy đi, cho nên nơi này đầy muỗi. Nghê Thiên Ngữ không ngừng đánh chân mình, rốt cuộc không chịu được bật đèn lên, phát hiện chân mình lại có mấy vết đỏ rất lớn, như bị con côn trùng độc nào cắn, lại không giống mấy con muỗi hút máu.

Mạnh Diên Châu nhìn hai chân cô, đặc biệt đau lòng, rồi lại không có cách nào. Không thể làm gì khác hơn là cầm quyển sách, không ngừng quạt cho cô, “Khá hơn không.”

Cô bắt đầu đi lắc đầu. Trời nóng, nơi này không có điều hòa, bọn họ cũng không mua quạt gió, bây giờ muỗi cũng nhiều, cả người lập tức phiền não.

Nghê Thiên Ngữ thấy anh quạt cho cô, bị mấy con muỗi đốt vào cánh tay anh, cô chợt đưa tay về phía cánh tay anh, đập chết mấy con muỗi, ra rất nhiều máu, có vẻ trước ăn rất no..... Cô nhìn vết máu trong tay mình, “Không ngủ được, làm thế nào đây?”

Xác thực không ngủ được, tiện cũng không ngủ nữa, xuống giường, đi ra ban công.

Khung cảnh bên ngoài cực đẹp, ánh trăng đầy đặn, vòm ngôi sao nhô lên cao. Trước phòng là đường đá, đi phía trên là gập ghềnh lên xuống, giờ phút đường đá được khúc xạ ra ánh sáng trắng, giống như trên đường có một tầng mảnh như lụa mỏng..... Đôi mắt cô cũng vì vậy mà linh động nhu hòa, “Thật ra thì em vẫn thích nơi này.” Mặc dù rất nóng, mặc dù có đầy muỗi.

Mạnh Diên Châu ôm cô, “Là anh để em chịu uất ức.”

“Liên quan gì tới anh, chỗ này là chỗ em chọn đó a?”

“Anh là người đàn ông của em, có trách nhiệm cho em một cuộc sống tốt.” Mạnh Diên Châu hôn nhẹ vào trán cô, cô cũng chỉ cười, cô không muốn để anh gánh quá nhiều trách nhiệm, cũng không muốn có một cuộc sống giàu có.

Cô xoay người ôm anh, “Thật sự xin lỗi, trước lòng của em còn có mấy phần không xác định, nhưng cảm ơn anh, anh để cho em xác định được.”

Tay Mạnh Diên Châu khẽ cứng đờ, cũng sau mấy giây lại tiếp tục ôm cô, “Anh nhất định sẽ không cho em cơ hội hối hận.”

“Nếu như anh trai anh tìm anh thì như thế nào?” Cô vẫn còn có chút lo lắng, Mạnh Vĩ Đình có thể lực rất lớn, nếu như ông ta muốn tìm bọn họ, nhất định sẽ tìm được.

“Ông ta có đếm xỉa gì tới anh đâu, ông ta phải quan tâm sự nghiệp vương quốc của ông ta, huống chi không có anh, ông ta sẽ càng vui vẻ hơn mới đúng, không có người nào tranh tài sản với ông ta.” Mạnh Diên Châu hừ một tiếng, anh không tin Mạnh Vĩ Đình sẽ nguyện ý phá người đi tìm mình, “Ngược lại là em.... Mẹ em có tìm em hay không?”

Vấn đề này Nghê Thiên Ngữ cũng đã nghĩ tới, nhưng đáp án mỗi lần khiến cô khó chịu. “Coi như anh trai anh tới tìm anh, bà ấy cũng không tìm em, bà ấy đã từng nói, em chính là vết bẩn lớn nhất trong đời bà ấy, không có em, cuộc đời của bà ấy trở nên càng tươi đẹp hơn, bà ấy làm sao có thể tìm em chứ.”

Mạnh Diên Châu hôn vào tóc cô, “Xem ra chúng ta chỉ có lẫn nhau, không có ai muốn chúng ta, chúng ta đối xử tử tế với nhau.”

Cô gật đầu một cái. Bọn họ còn có lẫn nhau, về sau chính là người nhà, bọn họ có nhà, cũng có người yêu, bọn họ sẽ cố gắng để cuộc sống của mình tốt. Bọn họ cùng nhau nhìn về phía trắng sáng kia, cho dù đêm đen cũng sẽ có ánh sao, huống chi là bình minh nghênh đón ngày mới!

Chỉ cần tin tưởng ngày mai đều vậy, ngày mai chắc chắn sẽ trở nên tốt hơn, một chút khó khăn không là vấn đề.

42. Chương 42

Ngày hôm sau Mạnh Diên Châu liền đưa Nghê Thiên Ngữ đi dạo trong khu một vòng, mặc dù nơi này không lớn, nhưng cái gì cần có đều có, chỉ là khu vực sâu uất cũng có hạn, chỉ tụ tập tại một chỗ nào đó. Bọn họ cùng đi siêu thị mua thật nhiều đồ dùng hàng ngày, quần áo, xà phòng, thuốc muối, nước hoa, bát đĩa..... Mạnh Diên Châu xách nhiều đồ như vậy đi dưới ánh nắng chói chang, nghĩ rằng không phải nặng hơn, mà là thật sự có cảm giác gia đình.

Nghê Thiên Ngữ xác theo một túi đầy gia vị, muối bột ngọt, bọn họ bây giờ ra ngoài cuộc sống, không phải du lịch, phải tính toán tỉ mỉ, học cách sống qua ngày, mặc dù bây giờ có chút tiền, nhưng căn bản không chống đỡ được lâu, phải tự mình nấu cơm.

Sau khi trở về, Nghê Thiên Ngữ làm bữa cơm đầu tiên, bày lên bàn một đĩa khoai tây rán, một đĩa trứng chiên cà chua, một đĩa cà, sau đó là món canh, đun nước sôi xong thả hành lá cắt nhỏ vào, mùi thơm ngát vô cùng.

Mạnh Diên Châu cực kì nể mặt ăn ba bát cơm lớn, Nghê Thiên Ngữ nhìn đáng vẻ ăn cơm của anh, giống như anh đã bị bỏ đói mấy ngày vậy, cầm giấy lau miệng cho anh, “Ăn chậm một chút.”

Cô để giấy ăn xuống, lại múc một bát canh để trước mặt anh, “Cũng không sợ sặc.”

Mạnh Diên Châu nhìn cô cười khúc khích, “Đây là thức ăn ngon nhất anh từng ăn.” Trước kia anh đã từng nghĩ, nếu như mẹ mình vẫn còn sống, đồ ăn bà làm sẽ có mùi vị gì? Anh cảm thấy bất kể là mùi vị gì, mình cũng sẽ ăn ngon lành, không phải vì mùi vị thức ăn, chỉ là cảm thấy được mùi vị nhà của mình.

Nghê Thiên Ngữ cười khẽ, biết anh nói dối, có đồ sơn hào hải vị nào anh chưa từng ăn chứ? Cô ăn cơm xong, liền để tay lên bàn nhìn anh ăn cơm, động tác của anh mặc dù có vẻ ngang ngược, nhưng không khiến người ta cảm thấy thô lỗ. Lần đầu tiên cô cảm thấy, thì ra nhìn một người ăn cơm cũng thỏa mãn như vậy, trong lòng như được cái gì đó lấp đầy, sẽ không trống rỗng nữa, thật tốt, trong lòng cô nhẹ nhàng nói: Cảm ơn.

Phần ẩm áp này, bởi vì có anh, cô mới cảm nhận được.

Mạnh Diên Châu ăn xong, Nghê Thiên Ngữ lập tức thu bát đĩa, Mạnh Diên Châu nắm lấy tay cô, “Để anh rửa cho, vợ yêu ở chỗ này nghỉ ngơi được rồi.”

Động tác của anh cực kì khoa trương, cô nhìn liền muốn cười. “Bổn cung đồng ý, làm đi.”

Anh đặt tay ở trước ngực thở dài, “Tuân lệnh, vợ yêu.” Âm thanh của anh học từ thái giám phục vụ cho thái hậu trong vở kịch cung đình nào đấy, chả ra cái gì cả.

Nghê Thiên Ngữ yên vị ngồi một chỗ, nhìn anh dọn dẹp bát đĩa, sau cô mới đem đồ ăn thừa tới một chỗ có đĩnh, đồ ăn dư lại không nhiều lắm, không có tủ lạnh, cô cũng không dám xào quá nhiều món, sợ ăn không hết lại hỏng.

Sau khi ăn xong, bọn họ quyết định đi sang bên kia, lúc mới đến đây, muốn làm quen với khung cảnh xung quanh, mà có cả nguyên nhân quan trọng là sang sông không phải đi cầu, mà đi sang bờ sông bên kia có một dây xích sắt, người chèo thuyền dùng chiếc dây xích đó mà kéo thuyền qua đó. Phương thức chèo thuyền như vậy, Mạnh Diên Châu cùng Nghê Thiên Ngữ chưa từng thấy qua, muốn đi cảm thụ một chút. Nhưng mà lúc lên thuyền, phát hiện cũng giống nhau, trừ phương thức chèo thuyền đặc biệt một chút, cũng không có cảm giác nào quá lớn.

Người nơi này muốn sang bờ bên kia, đều dùng phương thức này.

Xuống thuyền, chính là bờ bên kia, bọn họ cũng rất kích động, khó được nhìn thấy một mảng lớn màu xanh lá cây, hơn nữa chính mình còn ở trong đó. Tre xanh, lá cây bay trong gió, vô số cỏ dại cuộn lên, giẫm lên cỏ cũng nghe thấy âm thanh xào xạc. Mạnh Diên Châu dặt tay cô bước lên trước.

Bên này cũng có mấy căn nhà, nhưng không nhiều lắm, bởi vì địa thế cũng không tốt, giao thông cũng không tiện lợi.

Bọn họ đi lung tung, thấy cái gì cũng cảm thấy tò mò, dọc theo đường đi đoán xem đó là cây gì, Mạnh Diên Châu đối với mấy cây này thì một chữ cũng không biết, nhìn thấy một cây lê cũng mất nửa ngày, còn lên lay động mấy cái, lá cây rơi xuống tóc của Nghê Thiên Ngữ, anh nhìn thấy cô liền bật cười. Nghê Thiên Ngữ phát hiện mình bị trêu đùa, đuổi theo anh chạy khắp sườn núi.

Nhưng Nghê Thiên Ngữ cũng đem kiến thức cho anh, “Cây lê bình thường cũng không cao lớn, lá cây thường có hình elip, nhánh cây cũng nhỏ. Cây mạn cao lớn, nhánh cây cũng to, lá cây rậm rạp, nhưng phiến lá có vẻ nhỏ, bình thường nhiều phiến lá hợp thành một đám. Cây đào cũng giống với cây mạn, nhưng lá cây của nó so với lá cây mạn lớn hơn nhiều....” Nghê Thiên Ngữ giảng giải.

Mạnh Diên Châu chỉ vào một cánh rừng màu xanh đen kia, “Vậy đây là cây gì?”

Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ một chút, “Đi qua nhìn chẳng phải sẽ biết sao?”

Bọn họ liền chạy tới khu rừng đó, trong rừng tất cả cây đều có quả màu xanh, cơ hồ có thể tưởng tượng lúc chín thì quả sẽ ngon miệng cỡ nào, “Cây quýt.” Cô cảm thấy rất vui mừng, “Trước kia bà ngoại em trồng rất nhiều, loại này là cam được, loại này là cam hạ, còn cam này là cam máu.....”

Mạnh Diên Châu nghiêm túc quan sát, cũng không phát hiện ra những loại quả này khác nhau chỗ nào, tất cả đều là trái cây màu xanh, nhìn qua trừ điểm lớn nhỏ thì giống nhau như đúc..... Anh chỉ có thể phân biệt đâu là quả cam, đâu là quả bưởi.

Nghê Thiên Ngữ cố gắng để cho anh hiểu, giảng giải nửa ngày mới chịu buông tha, “Ai ai ai, làm sao anh có thể đàn như vậy!”

“Em mới đàn!” Bị mắng là ngu dốt, Mạnh Diên Châu rất khinh thường, “Cái thứ đồ trẻ con này ai muốn hiểu rõ chứ.”

“Cái đồ trẻ con này lúc chín ăn ngon lắm.” Cô lôi kéo tới nhìn một quả cam to trên cây ngửi một cái, nhưng không có vị trái cây ngọt ngào, ngược lại là ngậy ngô tê dại.

“Bây giờ lại không ăn được.” Mạnh Diên Châu khinh bỉ.

“Có thể!” Nghê Thiên Ngữ thuận miệng trả lời, hái một quả đặt vào lòng bàn tay, nhưng vỏ rất dày, cô mất sức mới bóc vỏ ra được, cô nhẹ nhàng cắn một miếng, mớ vào miệng, cô lập tức ngồi chồm xuống, nước mắt cũng ào ào chảy xuống....

“Thế nào?” Mạnh Diên Châu liền luống cuống.

Nghê Thiên Ngữ mãi mới có thể nói chuyện, “Quá chua....” Nước mắt còn chưa ngừng rơi, không khống chế được.

Mạnh Diên Châu nhìn bộ dạng của cô thấy cực kì buồn cười, Nghê Thiên Ngữ trừng mắt nhìn anh, sau đó cầm những miếng còn lại trong tay nhét vào miệng anh, trong miệng cô rất chua, cũng cho anh thử một chút.....

Mạnh Diên Châu vừa ăn miếng quýt, lập tức phun ra, “Hàm răng cũng chua mất.”

Nghê Thiên Ngữ đánh anh, “Ai cho anh phun ra chứ.....”

Bọn họ ở trong rừng đùa giỡn một hồi, thật mệt mỏi, trực tiếp nằm trong đó, cánh rừng rậm rạp che đi ánh mặt trời, không còn thấy rõ ánh sáng. Mạnh Diên Châu kéo cô vào trong ngực, “Thật tốt, cả đời như vậy là được rồi.”

Cô cười, nhưng không trả lời anh, không thích đi cam kết cả đời, không phải là không xác định, mà chỉ hi vọng dùng hành động xác minh, cho dù có một ngày không làm được, cũng không cần vì đã cam kết như vậy mà tiếc nuối không dứt.

Bọn họ chơi ở đó một thời gian rất dài, lúc rời khỏi Nghê Thiên Ngữ cảm thấy nên mang một ít kỉ vật về, vì thế hái rất nhiều quả quýt xanh về, Mạnh Diên Châu thấy cô làm như vậy thì khinh thường, không có tác dụng gì cả.

Nhưng về sau Nghê Thiên Ngữ lấy những quả quýt này, dùng dao cắt vỏ, giữ lại bên trong, cắt thành từng miếng, để vào trong lọ ngâm. Cô thử nếm, rất chua, vì thế cô cho thêm chút đường, cảm thấy như vậy có thể cho vào miệng rồi, hơn nữa loại đồ uống tự chế này có mùi vị rất tốt.

Cô lấy đó làm thức uống màu xanh, khỏe mạnh lại bảo vệ môi trường, hơn nữa quả quýt xanh này để lâu cũng không hỏng, quả thật quá tuyệt vời. Mỗi ngày cô đều làm đồ uống này, khát thì uống....., cũng làm cho Mạnh Diên Châu uống chung, nói cho ra oai là tiết kiệm được, không cần bỏ tiền ra mua nước, Mạnh Diên Châu chỉ im lặng....

Cuộc sống của bọn họ ở nơi nhỏ này bắt đầu, mỗi ngày cô nấu cơm giặt giũ, sau đó đến một nhà khác trông trẻ kiếm thêm tiền, cũng không mệt mỏi. Mà Mạnh Diên Châu cũng bắt đầu đi tìm việc làm, anh không có trình độ học vấn, cũng không hiểu kĩ thuật gì, chỉ là vận khí anh tốt, kiếm được việc bán thời gian ở trung tâm giao bán nhà, đi ra ngoài phát tờ rơi, nhưng việc phát tờ rơi này cũng khác biệt, không phải ai cũng phát tờ rơi được, mà cố gắng dụ dỗ người vào trung tâm bán nhà.... Lương căn bản là 50 đồng, nếu đưa được một khách vào thì tặng thêm 10 đồng, ở bên ngoài phát tờ rơi giới thiệu cho người qua đường để lại số điện thoại, một cú điện thoại là thêm 2 đồng. Anh đối với công việc này rất hài lòng, rất dễ dàng, nhưng không phải ngày nào cũng có việc, hơn nữa công việc làm được ba ngày mới có tiền lương.

Sau khi Mạnh Diên Châu trở về, Nghê Thiên Ngữ sẽ bắt đầu nấu cơm, sau đó anh sẽ nói qua chuyện hôm nay với cô, người quản lý kia keo kiệt cỡ nào, anh vốn dẫn theo một cặp vợ chồng đi xem phòng, kết quả là người quản lý nói một đôi thì không tính, là tự mình đi tới trung tâm bán nhà.... Anh kể công lao với Nghê Thiên Ngữ, anh không có cãi với quản lý, bởi vì phải làm ra tiền nuôi cô, không thể đắc tội.

Nghê Thiên Ngữ thưởng cho anh, làm món anh thích nhất, trứng chiên cà chua.

Nhưng Mạnh Diên Châu cũng biết rõ, anh phải tìm được công việc cố định, nếu không cuộc sống của bọn họ không cách nào kiên trì được. Anh cố gắng tìm nhiều công việc, người khác cũng ghét bỏ vì chuyện anh không có trình độ học vấn. Anh vẫn thất bại, trước kia anh nghĩ làm cái gì thì làm cái đó, nhưng bây giờ chỉ có thể nhìn sắc mặt người khác, cho dù bị người ta xem thường, vẫn phải hiện khuôn mặt tươi cười....

Hôm nay anh trở về, Nghê Thiên Ngữ nấu xong thức ăn, liền bảo anh đi ăn cơm.

Anh vừa ăn cơm vừa lẩm bầm thán này tiền điện tiền nước tốn bao nhiêu, tiền bọn họ dư lại còn nhiều hay ít, cô bảo anh cai thuốc đi, vì thuốc lá rất đắt tiền. Không biết làm sao, anh đã cảm thấy lời của cô rất phiền, không muốn cãi với cô, đồng thời không muốn đi chủ động rửa chén như trước.

Nghê Thiên Ngữ thấy bộ dạng của anh như vậy, cũng không nói gì, chủ động đi rửa bát.

Ngày ngày trôi qua yên ả, nhưng Nghê Thiên Ngữ cũng phát hiện ra, chủ đề giữa bọn họ ngày càng ít, mỗi lần cô hỏi anh muốn ăn gì, hỏi anh hôm nay có việc gì không, trừ những chuyện đó ra, bọn họ không có gì để nói nữa.

Trước đó bọn họ còn có thể đi ra ngoài tản bộ tâm sự, bây giờ anh cảm thấy mệt mỏi, trở về nhà liền nghỉ ngơi, cũng không muốn nói nhiều.

Lúc Nghê Thiên Ngữ giặt quần áo liền phát hiện ra, quần áo của anh ngày càng bẩn, thậm chí cô giặt xong quần áo cho anh, trong nước cũng có thể lấy ra bùn cát. Cô không dám hỏi anh rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, gầy đây anh càng ngày càng dễ bực mình. Cô không muốn chủ động khiến anh không vui, bây giờ cái gì cũng là tiền, gạo ga dầu muối cái gì cũng cần tới tiền mà? Mà Mạnh Diên Châu bây giờ không muốn nghe nhất chính là tiền.

Nghê Thiên Ngữ đi làm việc trông trẻ thì thấy bà chủ cùng bạn bè nói chuyện phiếm.

“Lại vừa thấy có người đàn ông xa lạ vào căn nhà đối diện kia rồi!”

“Sớm đã thành thói quen, nói thật, tôi cảm thấy cô ta đúng là đáng xấu hổ. Còn có cách nào đâu? Đi theo người đàn ông không có tiền, đứa bé vừa sinh ra được mấy ngày thì cãi nhau, nghèo đến nỗi tiền mua sữa bột cho đứa bé cũng không có. Người đàn ông kia cũng ác độc thật, ghét bỏ vợ trong nhà, nói là đi làm, liền không quay lại. Cô ấy một mình có đứa bé, không làm cái này thì có thể làm sao?”

“Hình như ban đầu cô ta vì người đàn ông này mà bỏ nhà ra đi, cũng là làm vậy, phòng ốc cũng là thuê.”

“Coi như cô ta muốn có cuộc sống của người bình thường, cô ta đi làm, ai giúp cô ta trông con? Đàn ông trên đời này đều không có lương tâm, lúc yêu bạn thì có thể cưng bạn lên trời cao, không thương thì liền chộp một cái xoay người rời đi, trước khi đi còn nghĩ bạn ghét bỏ anh ta....”

.....

Nghê Thiên Ngữ yên lặng nghe, không có gia nhập nói chuyện cùng.

Mạnh Diên Châu giờ ăn nhiều hơn rồi, sau khi ăn xong, Nghê Thiên Ngữ gọi Mạnh Diên Châu chuẩn bị hút thuốc bên ngoài, “Chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Anh nhìn cô một cái, đành ngồi xuống.

“Bây giờ anh đi sớm về trễ làm việc gì vậy?” Cô nói nhỏ nhẹ, không muốn anh chán ghét.

“Làm ở nhà máy sửa chữa ô tô, đang trong giai đoạn thử việc, lương không cao lắm.” Anh sờ sờ điều thuốc trong tay, bây giờ mới có một tháng mà hút 5 bao thuốc rồi.

“Có phải rất vất vả hay không?”

Mạnh Diên Châu cười cười, “Lo lắng cho anh sao? Trong thời gian này là tâm tình không tốt, sau này sẽ không nữa.” Anh chủ động đi rửa bát, Nghê Thiên Ngữ muốn ngăn cản anh, anh cũng không khiến, “Anh dẫn em đi ra ngoài, là hi vọng em mỗi ngày đi theo anh sống thật tốt, chứ không phải hi vọng cả ngày em phải chịu đựng vì anh, sống cả đời như thế.”

Anh đã nghĩ xong, trước kiếm chút tiền, sau đó là mở cửa hàng, bây giờ đi làm cả đời cũng không mua nổi căn nhà, cả đời để chỉ có thể làm cho người khác.

Cô ở sau lưng anh thở dài, “Vậy sao tâm tình anh không tốt?”

Mạnh Diên Châu trầm mặc một chút, cố ý làm lớn âm thanh rửa bát, sau đó mới mở miệng, “Xin lỗi, tâm tình anh không tốt, để cho em không thoải mái.”

Anh cũng không biết tại sao, nhìn thấy bọn họ ở nơi này, thấy những người phụ nữ kém hơn cô ở căn nhà lớn lại có xe, anh cũng bao nhiêu lần hỏi mình, anh có thể cho cô cái gì? Hy vọng quá nhiều, thực tế thì anh tìm công việc cũng có vấn đề. Hy vọng của anh là được ở cuộc sống sung sướng, thực tế bọn họ phải suy nghĩ xem sống qua ngày như thế nào.

Suy nghĩ tiêu cực đó cứ ở trong đầu anh, bây giờ anh nghĩ thông suốt rồi, anh phải vì tương lai của bọn họ mà có trách nhiệm.

Nghê Thiên Ngữ đi tới, nhẹ nhàng ôm anh ở phía sau.

Cảm giác hạnh phúc, không liên quan tới tiền bạc, có thể ở bên cạnh với người mình yêu, cho dù nhìn qua rất ngây thơ rất ngu ngốc. Nghê Thiên Ngữ cũng kiếm được việc làm rồi, cô không muốn tạo quá nhiều áp lực cho anh. Cô nhận công việc chăm sóc một người phụ nữ ở cũ (mới sinh đẻ xong), mỗi ngày đều rất bận rộn, không chỉ chăm sóc người phụ nữ kia, còn phải chăm sóc con cô ấy, thay tã, cho bú sữa, động tác mà chậm còn có thể bị chửi..... đối phương nói thẳng là không muốn cô, vừa không có kinh nghiệm làm việc, lại còn để tay mình bận rộn.

Mỗi ngày cô đều kiên trì, nghĩ tới cuộc sống rồi sẽ tốt lên.

Nhưng có một ngày, cô phát hiện tất cả những thứ mình trang bị trong đầu đều phải là làm thế nào để tiết kiệm được chút tiền, công việc hôm nay phải làm gì. Từ lúc mở mắt ra, công việc của cô đã sắp xếp bài

bản, mỗi ngày đều thế. Cô vốn có ý định đi tản bộ hàn huyên với Mạnh Diên Châu một chút, nhưng cô phát hiện ra, không phải là không có đề tài mà nói, mà là cô mất đi sự hăng hái của mình.

Cô bắt đầu đi chú ý giá phòng, bắt đầu chú ý phương thức sống của những người xung quanh, bọn họ nói sinh con xài hết bao nhiêu tiền, nuôi một đứa bé hết bao nhiêu tiền, mua một phòng xong còn giữ lại được bao tiền....

Nhưng tất cả, đối với cô bây giờ, giống như một giấc mơ vậy. Hơn nữa, cuộc sống của cô chỉ có thể vây quanh với Mạnh Diên Châu, cô không có bạn bè, nói chuyện phiếm cũng không biết tìm ai, bạn duy nhất Giang Dịch Hiên lại cách cô rất xa.

Cuộc sống vẫn tiếp tục như thế, mỗi lần cảm xúc cô xuống thấp thì Mạnh Diên Châu sẽ đưa cô đi mua quần áo mới, hoặc đưa cô đi ăn món cô thích nhưng đối với bọn họ mà nói những thứ này thật là xa xỉ tốn tiền..... chuyện nhỏ này, luôn có thể khiến cô chuyển thành tiêu cực.

Nghê Thiên Ngữ càng so sánh tiêu cực, Mạnh Diên Châu lại càng tích cực hơn, anh tính toán anh xử lý tiền lương của mình thế nào, phát hiện tác dụng lớn nhất....

Cuộc sống của bọn họ cũng không có gì thay đổi, đi làm, nấu cơm, ăn cơm, ngủ, bình an vô sự.

Nhưng đột nhiên có một ngày, Nghê Thiên Ngữ đứng trước gương, cô phát hiện trên đầu mình có 3 sợi tóc trắng, cô hao tổn rất nhiều sức lực, mới có thể nhổ được 3 sợi tóc trắng này ra, cô nhìn mình trong gương, như kiểu không biết mình, người kia cực kỳ xa lạ.... cô đột nhiên ngồi trên mặt đất khóc, không có nguyên nhân chỉ muốn khóc.

Cô mới 18 tuổi, cuộc đời của cô sẽ như vậy cả đời sao? Từng ngày từng ngày già đi so với những bạn cùng tuổi, ngày ngày càng tiêu tụy đi uống, thậm chí mỗi ngày trong lòng như tro tàn, đối với cái gì cũng không hăng hái.

Coi như nhiều năm sau Mạnh Diên Châu có tiền đồ thì sao?

Tâm tình tiêu cực như bao phủ lấy cô, sau khi anh thành công, anh sẽ là người anh tuấn thành công trong mắt mọi người, mà cô thì lại không xứng với anh nữa, sẽ không ai nhớ lúc bọn họ sống nương nhờ vào nhau thế nào, tương cứu trong lúc hoạn nạn ra sao, chỉ biết nhớ thành công của anh, còn cô là người vợ cận bã.....

Thậm chí, ai biết về sau này! Bây giờ bọn họ yêu nhau, ai có thể bảo đảm nhiều năm sau anh sẽ không bị một người phụ nữ trẻ tuổi hấp dẫn chứ? Ai có thể bảo đảm, bọn họ có thể như vậy cả đời?

Bọn họ ngay cả cuộc sống bây giờ cũng là vấn đề, không thấy được tương lai, không thấy được về sau....

Lần đầu tiên Nghê Thiên Ngữ tới chỗ làm việc của Mạnh Diên Châu, thì ra anh lừa cô, anh căn bản không có làm việc ở nhà máy, anh chỉ ở trong công trường làm việc vặt, làm công cho những người kia. Bất kể nhiệt độ cao bao nhiêu, cũng phải đứng ở trên cao, hút bụi bặm khắp phòng, dùng bàn tay đầy bụi lau mồ hôi trên mặt....

Thấy Mạnh Diên Châu như vậy, cô lại cười, “Thì ra là có mình em là nhất gan.”

Anh làm công việc này, vẫn kiên trì, không có nghĩ tới việc bỏ rơi cô tiếp tục làm cậu ấm, không muốn rời khỏi cô, thậm chí còn sống tích cực, cô lại lần lượt hủy bỏ cuộc sống của bọn họ bây giờ.

Nhưng cô nghĩ, bọn họ rốt cuộc có thể chứng minh cái gì! Chứng ra tình yêu của bản thân vĩ đại cơ nào sao? Hay chỉ chứng minh mình rất ngây thơ?

Bọn họ tư cách cưới không có, không đủ tuổi, không có hộ khẩu, không có chứng minh thư, dựa vào đầy nhiệt tình mà trốn thoát, sau đó cho là lẫn nhau là có thể cứu vớt, nhưng ở thế giới này, không có người nào có thể cứu vớt người nào.

Nghê Thiên Ngữ nhận được điện thoại của Giang Dịch Hiên thì cô đang một mình uống rượu. Trong điện thoại của cô chỉ lưu mỗi số của Giang Dịch Hiên, lúc Mạnh Diên Châu mua điện thoại này cho cô thì cô còn mắng anh lãng phí.

Giang Dịch Hiên ở một chỗ khác không ngừng khóc thút thít, cô an ủi thật lâu, mới rốt cuộc hỏi rõ được đã xảy ra chuyện gì. Một khắc kia, cô cảm thấy là cứu lại, không phải gánh nặng.

Nghê Thiên Ngữ như bình thường làm bữa cơm thật sớm, chờ Mạnh Diên Châu ăn cơm xong, cô đưa anh ra cửa. Sau đó cô quét dọn phòng sạch sẽ, cũng sắp xếp đồ vật ngay ngắn, sau đó cô ra cửa.

Cô đi tới cửa hàng mới mở không lâu, đứng ở nơi nó mở miệng với ông chủ, “Đưa tôi đi gặp Mạnh Vĩ Đình.”

Tiệm này là lúc cô và Mạnh Diên Châu chọn sau lại bị người khác lấy giá cao chiếm lấy, hơn nữa bọn họ thường hỏi thăm chuyện của cô với Mạnh Diên Châu, thỉnh thoảng theo dõi cô.

Nghê Tử Như không có khả năng lớn như vậy, vậy có thể làm ra chuyện như vậy chính là Mạnh Vĩ Đình.

Mạnh Vĩ Đình không có quấy rầy cuộc sống của bọn họ, chỉ muốn để bọn họ biết sinh hoạt khó khăn cỡ nào, mà Mạnh Diên Châu cũng biết khó mà lui, nhưng Mạnh Vĩ Đình cũng không ngờ, Mạnh Diên Châu có thể kiên trì lâu như vậy....

Lúc Nghê Thiên Ngữ nhìn thấy Mạnh Vĩ Đình, chỉ nói một câu, “Cho tôi tiền, tôi rời khỏi Mạnh Diên Châu.”

Nói xong câu đó, cô không cảm giác khổ sở, mà là nhẹ nhõm, cô cảm thấy rất tốt, dùng phương thức này kết thúc tất cả mọi thứ của cô và Mạnh Diên Châu.

Cô không dám tiếp tục sống cùng Mạnh Diên Châu như vậy, cô sợ một ngày cô sẽ mất khống chế, sau đó không ngừng chỉ trích, không ngừng nguyên rủa đối phương, nhưng lại không bỏ đi được, bởi vì cô chỉ có anh.

Cô tình nguyện rời khỏi phần tình cảm này, trong lòng lưu lại hình ảnh hoàn mỹ, không cần đi về kết cục xấu, nhìn lại mà thấy chán ghét. Không lời nào để nói, lòng như chết lặng.

Hoặc là nói rằng cho dù có một ngày bọn họ đi khỏi cuộc sống bùn lầy này, khi đó bọn họ thành cái dạng gì? Nếu như cả đời Mạnh Diên Châu không thành công, bọn họ chỉ có cuộc sống như bây giờ, sau đó sẽ vì chủ đề phòng ốc xe hơi mà cãi vã, thậm chí ngay cả vấn đề nuôi một đứa bé cũng có vấn đề.... Nếu như anh thành công, cô không biết thành người vợ thế nào, cùng anh không có tiếng nói chung, trừ khi đủ tư cách làm người nuôi dạy trẻ thì may ra, nhưng anh ở bên ngoài có cuộc sống của anh, sẽ nhanh chóng tìm được người phụ nữ có điểm giống, mà khi đó Nghê Thiên Ngữ cô đây cái gì cũng không còn.

Thừa nhận đi, cô cười bản thân mình: Có lẽ cô không yêu anh như vậy, hoặc không đủ yêu anh, không muốn đánh cược tương lai mình lên anh, cũng không có lòng tin tới tương lai....

Từ lúc quyết định rời đi, cô không khóc, cũng không cảm thấy đau lòng, đây là quyết định khiến cô đau nhất trong đời này, nhưng cô cũng biết, quyết định này cô không hối hận. Cô chỉ muốn cảm ơn Mạnh Diên Châu, cảm ơn anh đã cho cô cảm nhận được bàn tay ấm áp, cảm ơn anh đã cho cô thấy hạnh phúc gần như vậy, cảm ơn anh cho cô càng hy vọng vào cuộc sống kia....

Có lẽ cô không đủ yêu anh, nhưng nếu như Mạnh Diên Châu gặp chuyện không may, cô nguyện ý chết vì anh. Cô tình nguyện chết, cô lại không có lòng tin bọn họ có thể đi tới cuối cùng....

Lúc ngồi lên xe oto, cô nghĩ tới đích, cô tự tay bỏ đi tình yêu của mình, nhưng dùng phương thức này giữ lại phần hoàn mỹ, bởi vì cô biết, cô không có cách nào khiến bọn họ đi tới cuối cùng, cô không cách nào nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của mình càng ngày càng già đi, không cách nào nhìn anh kiêu ngạo như thế lại đi làm công việc như vậy....

Thay vì nói thực tế đánh bại tình yêu của cô, không bằng nói là do chính cô, nhưng cô không hối hận, ít nhất tất cả đều do cô lựa chọn, từ xưa tới nay chưa có ai quyết định tình yêu của cô đi về phía nào.

Tất cả rồi sẽ tốt, dù tim đau như vậy.... Cô muốn cười lúc ra đi, nhưng muốn cười thì lại chỉ rơi nước mắt.....

43. Chương 43

Mạnh Diên Châu đứng ở trước gương to, kéo cà vạt, anh dùng ánh mắt quan sát Nghê Thiên Ngữ đang luống cuống mặc quần áo, động tác tay hơi dừng lại, “Anh muốn tới bệnh viện một chút, em muốn đi cùng

không?”

Nghê Thiên Ngữ kéo khóa váy, ánh mắt hoài nghi qua gương có thể nhìn rõ, đầu tiên cô nghi ngờ, sau lại không hiểu, “Anh không phải không muốn đi sao?”

“Anh đổi chủ ý rồi, không được sao?” Mạnh Diên Châu xoay người nhìn cô, ánh mắt anh tối tăm, không có nụ cười, vô hình khiến người ta cảm thấy áp lực. Ánh mắt của anh không chứa chút che giấu nào, thẳng tắp nhìn thẳng cô, thấy vẻ mặt cô không hiểu gì, lại thấy cô đóng kịch rất khá, nâng khóe miệng, “Vẻ mặt này của em là sao? Em không phải là luôn khuyên anh đi tới bệnh viện thăm Mạnh Vĩ Đình sao?”

Nghê Thiên Ngữ không biết anh đang nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy anh càng ngày càng xa lạ, tính tình cũng thay đổi, một lúc trước còn đang thế này thì lúc sau hoàn toàn khác. Cô thấy vậy thì cũng chỉ lý giải rằng dạo này anh ở trong công ty có nhiều áp lực, coi như anh thu nhập không ít người, nhưng uy thế còn lại của Mạnh Vĩ Thế vẫn còn, đồng thời cũng có một nhóm trung thành, bây giờ Mạnh Diên Châu được thế, nhóm trung thành kia sẽ khiến anh gặp bất lợi.

Anh thấy cô không nói lời nào, lười biếng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Em không muốn đi cùng sao?”

Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ một chút, lắc đầu, cô và Mạnh Vĩ Đình không có quan hệ đặc biệt gì, vốn hợp tác từ lâu thì nay đã thay đổi, cô không chịu nổi sự khống chế của ông ta, Mạnh Vĩ Đình cũng không thêm khống chế cô, “Anh đi một mình đi, đi đường cẩn thận, lái xe chậm một chút.” Gần đây anh lái xe hay bị xúc động, nhất là ngày hôm qua đi về, liền phóng nhanh, cô ngồi trên xe cũng không dám mở mắt, mỗi lần cứ cảm thấy có thể đụng vào một chiếc xe ở phía trên, dù cuối cùng lại không có nguy hiểm gì.

Cô ở trên anh hoảng sợ, nhưng anh lại thản nhiên châm chọc: Không thích tốc độ này sao? Đây là thói quen của anh, xảy ra tai nạn xe nhiều lần, không có thói quen cũng khó.....

Mạnh Diên Châu nhếch miệng lên, ý vị sâu xa nhìn cô một cái, cũng không nói chuyện, trực tiếp ra khỏi phòng. Nghê Thiên Ngữ nhìn bóng lưng anh, không hiểu vì sao anh lập tức thay đổi, cô đi tới ban công, một lát sau, anh lái xe từ trong nhà ra ngoài. Hình như có vẻ ăn ý như nhau, Mạnh Diên Châu lúc đó cũng liếc lên nhìn cô một cái, anh nắm chặt tay lái, từ tối hôm qua tới giờ, anh một mực nhẫn nại, anh biết mình phải tìm chỗ nào trút ra, nếu không anh không chắc chắn được anh sẽ tạo ra chuyện gì nữa. Nhìn cô, anh chỉ muốn tiến lên bóp chết cô.

Lúc này anh được câu nói của Lục Tử, liền gọi A Tam, bảo A Tam điều tra lại về quá khứ của anh, A Tam đưa cho anh tất cả tài liệu về mối quan hệ của anh với Hàn Tiệp. Nhưng rõ ràng có điều gì đó giả dối, anh không tin A Tam sẽ không giải thích được những tài liệu này cho anh. Trừ phi sau lưng có người bày mưu, nghĩ đến khả năng đó, anh ngồi ở trong quán cà phê, muốn bóp vỡ cốc cà phê này.

A Tam tới rất nhanh, còn hỏi anh còn có yêu cầu đặc biệt gì nữa không.

Mạnh Diên Châu không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào A Tam, khiến A Tam cảm thấy run sợ, “Nhị thiếu, ngài có điều gì liền trực tiếp nói ra đi.”

“Tại sao lại gạt tôi?” Anh nói xong lời này, híp mắt, “Tôi muốn chân tướng, ông ta cho anh bao nhiêu, tôi đưa gấp đôi.”

A Tam cười cười, không nói gì.

Mạnh Diên Châu nhìn xéo anh một cái, “Gấp mười lần.”

A Tam thở dài, “Nhị thiếu cũng không cần làm khó tôi.”

Mạnh Diên Châu gõ bàn một cái, sau đó cười một tiếng, “Anh là người của Mạnh Vĩ Đình.” Anh rất chắc chắn về suy đoán của mình, sau đó cầm áo khoác của mình rời đi, không tiếp tục nói nhảm nữa, chỉ có mình anh biết, mình tức giận cỡ nào. Từ lúc anh sống sót khỏi tai nạn xe kia, Mạnh Vĩ Đình liền bắt đầu sắp xếp cho anh một con đường cuộc sống lý tưởng, trước kia anh không hiểu, bây giờ anh hiểu rõ, toàn bộ cuộc sống của mình là do người khác sắp xếp, cho dù giãy dụa, vì mình mà phấn đấu, nhưng không biết đã sớm tiến vào cạm bẫy người ta đã thiết kế ra.

Mạnh Diên Châu nhanh chóng tới bệnh viện, Dư Hà cùng Lương Vĩnh Như vẫn ở trong bệnh viện không nghỉ ngơi chăm sóc Mạnh Vĩ Đình, lúc nhìn thấy Mạnh Diên Châu, Dư Hà cùng Lương Vĩnh Như rất ăn ý

cùng ra khỏi phòng bệnh. Mạnh Diên Châu không nhìn hai người phụ nữ đó, trước kia anh thông cảm cho cảnh ngộ của Lương Vĩnh Như, đồng thời cũng chán ghét thói kiêu ngạo của bà, bây giờ một chút cảm giác anh cũng không có.

Sắc mặt của Mạnh Vĩ Đình rất kém, đợt bệnh nặng này khiến thân thể ông nhanh chóng suy sụp, ngay cả Mạnh Diên Châu nhìn thấy, cũng hỏi bản thân mình, người trước mắt này, chính là Mạnh Vĩ Đình mà anh cho rằng là người rất chắc chắn không thể phá vỡ đây sao?

Anh đi tới giường bệnh ngồi lên ghế, ánh mắt không chứa bất kì tâm tình gì, “Trước kia, tôi rất ghét anh, mỗi lần tôi thi không tốt, anh đều thích mắng tôi, còn thích đánh tôi, sau thế nào hả, về sau anh không mắng chửi hay đánh tôi nữa, tôi chỉ muốn chọc giận anh. Con người thật sự rất kì quái, đúng không?”

Mạnh Vĩ Đình phối hợp cười, “Bây giờ em vẫn không thích anh.”

“Có lẽ so với anh tưởng tượng, còn phải ghét mấy phần như vậy.” Anh nắm chặt tay mình, “Không chế cuộc sống của người khác, có phải cảm thấy rất thú vị, rất kích thích, đúng không?”

Trên mặt Mạnh Vĩ Đình không biểu lộ gì, “Không, mệt chết đi được.”

“Anh không muốn hỏi... tôi muốn biết những gì sao?”

“Nên biết, đều sẽ biết thôi!”

Mặt Mạnh Vĩ Đình bình thản, giọng nói lạnh nhạt, rốt cuộc lại khiến lửa giận anh đè nén bùng cháy lên, giống như lửa đã lan ra không thể ngăn cản, anh tức tới cực điểm, “Đúng vậy, anh lợi hại, tính toán khắp nơi, sắp xếp khắp nơi, coi người khác như một thằng ngu để đùa giỡn, trên đời chỉ mình anh thông minh, mà tôi là thằng ngu số một, bị anh sắp xếp còn nghĩ rằng mình vô cùng thông minh. Con mẹ nó, tôi là một thằng ngu.”

Âm thanh của anh quá lớn, Dư Hà cùng Lương Vĩnh Như ở ngoài nghe thấy liền đẩy cửa phòng bệnh. Trên mặt Dư Hà đầy đau khổ, bà tiến tới kéo Mạnh Diên Châu, “Em không cần kích thích anh ấy, anh ấy mấy ngày đã không có....”

Lương Vĩnh Như ngơ ngác nhìn bọn họ, đúng là báo ứng, tất cả đều là báo ứng, nhưng vì cái gì mà tất cả báo ứng đều để lên đứa con trai của bà?

Mạnh Vĩ Đình nhìn Dư Hà một chút, “Hai người đi ra ngoài trước đi.”

Dư Hà không bằng lòng lắm, có thể thấy ánh mắt cứng rắn của Mạnh Vĩ Đình, đành lúi lúi kéo Lương Vĩnh Như ra ngoài.

Mạnh Diên Châu đè nén tâm tình mình, đời này anh mơ tới việc đánh bại người đàn ông trên giường này, cuối cùng mới phát hiện ra, từ đầu tới cuối mình thua hoàn toàn, “Bây giờ tôi cái gì cũng biết rồi, anh không sợ tôi sẽ hại lại anh sao?”

Mạnh Vĩ Đình ho khan vài tiếng, lúc này mới cười nhìn anh, “Sẽ không.”

Giọng nói kiên định khiến người ta thống hận vô cùng.

“Anh thật sự cho rằng tất cả ở đây đều trung thành với anh sao?” Tại sao anh muốn cả đời trở thành con rối của Mạnh Vĩ Đình chứ?

Mạnh Vĩ Đình nhẹ nhàng thở dài một cái, “Nhà họ Mục còn chưa sụp đổ, rời khỏi Mạnh thị thì em cũng không đánh nổi bọn họ.” Mạnh Vĩ Đình cười cười, “Dĩ nhiên, em có thể mặc kệ nhà họ Mục, với điều kiện duy nhất là em bỏ rơi Nghê Thiên Ngừ.”

Mạnh Diên Châu mở to hai mắt nhìn Mạnh Vĩ Đình, Mạnh Vĩ Đình hàm chứa chút vui vẻ, “Em không bỏ được.”

Nếu như anh chịu, mấy năm trước cũng không ngu xuẩn như vậy vì mong muốn người phụ nữ kia xuất hiện, liên liệu mạng đứng ở giữa đường để bị đụng xe, ngu đến mức không có thuốc chữa. Nếu như chịu, thì mấy năm sau, người ở lại bên cạnh anh không phải người phụ nữ ban đầu đó.

Mắt Mạnh Diên Châu cơ hồ đầy máu, anh đã rất cố gắng, mới không tức giận đập hết đồ trong phòng bệnh.... Tại sao người khác lại chắc chắn như vậy? Ngay cả bản thân anh cũng không muốn thừa nhận, người phụ nữ kia sao có thể quan trọng như vậy.

Mạnh Diên Châu uống say khướt mới về, cả người đầy mùi rượu, không biết là không mang chìa khóa hay lười mở cửa, dùng chân đá mạnh vào cửa. Nghe Thiên Ngữ dùng tốc độ nhanh nhất mở cửa cho anh, thấy tay anh còn cầm chai rượu, đành mở miệng, “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Em hi vọng anh gặp chuyện không may, đúng không?”

Nghe Thiên Ngữ thấy sắc mặt anh, biết anh không vui, không nói gì. Cô đưa anh vào phòng, ánh mắt anh nhìn qua có vẻ không say rượu, nhưng cô vẫn sợ anh ngã, dìu anh lên tầng. Cô cố gắng lấy đi chai rượu trong tay anh, nhưng anh lại cầm được ngay, không cho cô lấy đi, cô đành chấp nhận, chuẩn bị lấy quần áo để cho anh đi tắm. Mạnh Diên Châu cũng không cho cô buông tay ra, ngồi ở bên giường kéo cô vào trong ngực mình, tiếp đó lấy chai rượu trong tay đổ vào cổ cô, thấy bộ dạng cô hoang mang sợ hãi, cũng không cho phép cô rời khỏi mình, trực tiếp ném bình rượu xuống mặt đất, đập thành từng mảnh.

Anh đẩy Nghe Thiên Ngữ lên giường, sau xé rách quần áo của cô, “Quần áo ướt, anh cởi giúp em.”

“Không cần anh giúp một tay.” Cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng anh lại không cho cô cơ hội, liền đem hai tay cô kéo lên đỉnh đầu, anh cười khê, sau đó vùi vào trong cổ cô, thưởng thức rượu anh đổ vào, “Thật là thơm, ngửi thấy chưa?”

“Anh bị cái gì kích thích.....”

Anh dùng đầu lưỡi liếm cổ của cô, sau đó dùng đầu lưỡi đó liếm mặt cô, cô cũng vội vã chớp mắt, “Anh không phải bị cái gì kích thích đây sao?”

Anh dùng chân mở hai chân cô ra, không cho phép cô trốn thoát, hai ba lần anh xé quần áo của cô ra thành từng mảnh, liền hôn cô mãnh liệt. Cô không phối hợp, động tác của anh lại càng kịch liệt.

Cô biết giờ phút này anh không bình thường, nhưng không biết rốt cuộc tại sao anh lại biến thành như vậy, muốn đẩy anh ra nhưng không được. Mà anh không ngừng xâm phạm thân thể của cô.

Anh thấy cô giãy dụa kịch liệt, không thể nín cười, “Lần đầu tiên thì em phối hợp như vậy, bây giờ sao lại giãy giụa nhiệt tình vậy?”

Cô mở to hai mắt nhìn anh, cũng quên mất giãy giụa. Mạnh Diên Châu liền cười một tiếng, đầu gối chống vào chân cô một chút, hai chân cô vốn đóng chặt nay bị tách ra, anh nhanh chóng xông vào. Mạnh Diên Châu không nhìn mặt cô, sợ mình sẽ mềm lòng. Bây giờ anh lại nhớ tới lần đầu tiên của cô cũng nhú chặt chân mày như vậy, cho dù rất đau cũng không kêu lên tiếng, nhưng sắc mặt trắng bệnh, khi đó anh còn sung sức, không thể chế được sức mạnh của mình. Nhưng bây giờ, anh không muốn không chế....

Anh cảm giác toàn thân mình đầy vết thương, anh hi vọng cô và anh đau giống nhau. Anh muốn cô cảm nhận được nỗi đau của mình....

Đúng là vẫn không đành lòng, không chế tốc độ ra vào, anh cúi đầu hôn cô, tay cũng vuốt ve thân thể của cô, hi vọng cô nhanh chóng thích ứng....

Miệng thân miệng nay, thét chói tai, dây dưa, dùng phương thức kịch liệt nhất thổ lộ sự bất mãn sâu trong lòng, hơi thở mập mờ ở lâu trong không khí vẫn không tiêu tan.

44. Chương 44

Tất cả mập mờ lưu đọng lại trong màn đêm, Nghe Thiên Ngữ ngủ nửa mê nửa tỉnh, đầu óc của cô từ từ hiện lại những đoạn ngắn, trong giấc mơ có Nghe Tử Như chải rửa cô, có cô cùng người thiếu niên kia bỏ

trốn, cô cuối cùng sau khi trở về biết được Nghe Tử Như đi khắp nơi tìm cô, còn có Nghe Tử Như tái hôn, còn có Nghe Tử Như vòng đi vòng lại nhìn cô chán ghét. Cô không hận Nghe Tử Như, đó là về sau.

Sau khi Nghe Tử Như xảy ra tai nạn xe, tang lễ nhanh chóng làm xong, nhưng Tả Kính Đào càng ngày càng già đi, vợ đầu mất đã dả kích lớn tới ông, hôm nay lại là tang vợ lần nữa. Nghe Thiên Ngữ không cách nào an ủi ông, ông không phải bố cô, thậm chí cho dù ông nể mặt Nghe Tử Như đối xử tử tế với cô, cô vẫn coi ông là người xa lạ.

Đầu bảy vừa qua, Tả Kính Đào lần đầu tiên gọi cô lại, dẫn cô tới phòng ông.

Tả Kính Đào đưa cho cô một ít đồ vật, bên trong là bất động sản có tên cô, khác là tiền gửi ngân hàng nhiều năm của Nghe Tử Như, Tả Kính Đào đem tất cả đặt trong tay Nghe Thiên Ngữ, “Vốn căn phòng này là mẹ con tính toán chuẩn bị làm phòng cưới cho con lúc con kết hôn, bà ấy.....” Tả Kính Đào không ngừng than thở, “Bà ấy biết bà ấy đối với con không tốt, nhưng bà không nhận được.”

Đứng trong căn phòng nhỏ đó, Nghe Thiên Ngữ đã hiểu tất cả chuyện xưa.

Lúc Nghe Tử Như gặp người đàn ông kia, tâm trạng khi yêu, đó là thời điểm sáng nhất trong cuộc đời bà. Nghe nói qua về tình yêu đại học sao? Sẽ có một đám người hình dung đó là tình cảm hoàn mỹ trong sáng nhất, đáng giá nhất để yêu, Nghe Tử Như có một đoạn tình cảm như vậy, sau không có gì ngoài ý muốn liền kết hôn.

Sau khi kết hôn Nghe Tử Như mới phát hiện chuyện sinh hoạt không đơn giản như vậy, lúc đi học cũng không quan tâm tới những thứ ăn mặc ngủ nghỉ, chỉ khi nào gây dựng một gia đình, tất cả mới khác biệt. Nghe Tử Như dần dần phát hiện người đàn ông kia thay đổi, ông ta không hề nuông chiều bà như xưa, mọi chuyện lấy ông ta làm chính. Nhưng hôn nhân cũng không phải trò đùa, Nghe Tử Như cũng biết áp lực của ông. Vì vậy nói chuyện với ông ta nhiều lần, ông ta cuối cùng đi đúng quỹ đạo.

Nghe Tử Như chắc chắn không bỏ được cuộc hôn nhân này, yêu nhau mấy năm đại học như vậy, sau lại đi về phía hạnh phúc, huân chi bọn họ cũng yêu nhau, sau khi cưới có cản trở ai cũng không cách nào tránh khỏi, vì vậy bình an vô sự tiếp tục cuộc sống, bà nỗ lực làm việc, ông cũng nỗ lực làm việc, tất cả nhìn qua rất bình thường, bà cũng cảm thấy cuộc sống chính là như vậy, cảm xúc mãnh liệt dần dần lắng đọng qua năm tháng.

Nhưng cơn ác mộng lại bắt đầu, chính là từ một buổi tối. Cấp trên của bà nhất định bắt bà xuất hiện tại một bữa tiệc, bà tìm mọi cách từ chối, nhưng không còn cách nào, bà chỉ là một nhân viên nhỏ, nhìn sắc mặt người khác mà ăn. Lúc ăn, bà đã phát hiện ra ánh mắt thâm ý của khách hàng, bà gọi điện thoại cho chồng, nhưng không liên lạc được. Lúc bà bị bắt uống rượu đã biết không tốt rồi, vì vậy lấy cớ đi toilet để trốn. Nhưng bà mới đi không được bao xa, người đàn ông trong bữa tiệc đó lại cùng ra ngoài.

Bà biết ông ta họ Mộc, bởi vì bọn họ gọi ông ta là Mộc tổng.

Bà hoảng sợ nhìn người đàn ông kia, muốn lập tức chạy trốn. Mộc Sâm liền bắt lấy bà, “Em cho rằng em thoát được sao?”

Bà giãy giụa, nhưng không được, bà đi cắn ông ta, nhưng ông ta lại càng hưng phấn. Bà thấy cấp trên của cô liền đi qua bọn họ, cô gào khóc bảo ông đừng đi, lấy được là câu nói của cấp trên với Mộc Sâm, “Mộc tổng cứ thưởng thức vui vẻ nhé.”

Nghe Tử Như chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy, trong hành lang còn có người, bà gào thét cứu bà, giúp bà báo cảnh sát, người khác từ chối còn có người điếc người mù, cảm giác chưa hề thấy màn này. Mộc Sâm chỉ vung tay lên, liền có hai người đàn ông giữ chặt bà, bà không ngừng cắn xé đối phương, không ngừng chửi rủa, không ngừng dùng chân đá, lấy được là bọn họ dùng kim tiêm vào bà.

Bà chưa bao giờ tuyệt vọng như thế, loại đàn ông cầm thú đó, ghê tởm bỏ lên người bà, nhưng bà không có chút sức lực nào. Cũng không có ai tới cứu bà. Không một ai.

Nghe Tử Như cho là mình sẽ chết, nhưng bà vẫn sống, người đàn ông ghê tởm đó cũng rời đi, nhưng cô không nhận được sự ghê tởm trên người mình, trong phòng vệ sinh khạc nhổ ra.....

Bà khóc gọi điện thoại cho chồng mình. Mộc Thành Nhiên tới rất nhanh, Nghe Tử Như ôm chặt chồng mình, tất cả việc mình trải qua nói cho ông biết, để ông báo cảnh sát....

Nhưng Mộc Thành Nhiên lại khuyên bà, coi như báo cảnh sát thì thế nào? Bọn họ có thể giúp được mình sao? Mục Sâm có thể lực lớn như vậy, cảnh sát cũng không để ý tới đâu.

Nghe Tử Như chỉ có thể không ngừng khóc, mà Mộc Thành Nhiên không ngừng an ủi bà.

Sau khi trở về, Nghe Tử Như vẫn khó chịu, sau đó bà khóc lớn kêu lớn khiến Mộc Thành Nhiên hoảng sợ đi mua thuốc tránh thai, bà sẽ không vì tên cầm thú kia mà sinh con, một chút tỷ lệ có cũng không cần. Mộc quả thật nhanh chóng mua thuốc, Nghe Tử Như lấy một đồng thuốc cho ngay vào miệng, không ngừng nhét.

Tâm tình của bà càng ngày càng không ổn định, công ty phái người tới đưa bà một khoản tiền, nhờ phúc của bà, công ty có được hợp đồng lớn, Nghe Tử Như đuổi những người này đi ra ngoài. Bà lại không biết, về sau Mộc Thành Nhiên lại nhận khoản tiền này.

Nghe Tử Như vẫn không bình thường, Mộc Thành Nhiên liền an ủi bà, bà ghét người khác đụng vào, ngày ngày Mộc ở với bà, để chăm sóc cho bà. Bây giờ bà có chồng, có gia đình, bà không thể bị một tên cầm thú hủy diệt như vậy, coi như bà chết rồi, tên cầm thú này vẫn sống tốt tiếp tục hại người....

Cũng được mấy ngày sau, cảm xúc của Mộc lại thay đổi. Nghe Tử Như biết, bà bị chuyện như vậy, trong lòng ông cũng khó chịu, Mộc Thành Nhiên lại nói cho bà biết, quan hệ của bọn họ giờ cần điều hòa lại, tốt nhất là sinh một đứa bé để hòa hoãn quan hệ của nhau, mà bà có thể vì đứa bé này mà thoát khỏi cơn ác mộng ám ảnh kia. Bà cảm kích chồng mình rất nhiều, lúc bà đau khổ nhất, ông chẳng những không ghét bỏ bà, mà còn chăm sóc bà tốt.

Bà đồng ý, nếu như bọn họ có một đứa bé, có lẽ tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng. Rất nhanh, bà liền mang thai....

Bụng của bà ngày càng lớn, bà rất mong đợi về đứa bé này. Nhưng mỗi lần bà đi ra ngoài, đều có người hỏi đứa bé này mấy tháng, bà cười nói là 4 tháng, nhưng người khác đều nói bụng mang thai 4 tháng lại lớn như mang thai 6 tháng vậy, có lẽ là sinh đôi.... Một lần lại một lần nói như vậy, trong lòng bà lại có chút lo lắng.

Bà nói nỗi bất an này cho Mộc Thành nhiên, Mộc Thành Nhiên lại nói bà suy nghĩ nhiều, bà muốn đi bệnh viện kiểm tra, Mộc Thành Nhiên lại bảo ông đưa bà đi, ông không cho phép bà một mình đi bệnh viện, như vậy quá nguy hiểm.

Mẹ bà đã qua việc sinh đẻ, Mộc Thành Nhiên thì công việc bận rộn, bà đành một mình trở về nhà mẹ đẻ. Mẹ bà đã lâu không gặp bà, muốn bà ở lại qua đêm, nhưng bà nghĩ Mộc Thành Nhiên ở nhà chỉ có một mình, đành từ chối đề nghị của mẹ....

Về sau Nghe Tử Như hối hận rất nhiều về quyết định đi về lúc đó của mình.

Giống như một ác mộng nữa, bà mở cửa phòng, phát hiện có một đôi giày cao gót không phải của bà trước cửa nhà. Bà lo lắng, thận trọng đến gần gian phòng....

“Tử quý, lá gan của anh thật lớn nha, nếu như vợ anh mang thai mà biết được, kế hoạch của anh không phải đã bị phá sao?”

“Mẹ cô ta đã từng trải qua việc sinh đẻ, cô ta nhất định sẽ ở bên kia qua đêm. Yên tâm đi, em đừng cho rằng anh không có đầu óc như thế.”

“Không có đầu óc? Làm sao anh lại không có đầu óc chứ! Anh chỉ không có tình cảm, vợ anh cũng đi theo anh bao nhiêu năm rồi mà? Còn hại cô ta, anh thật là độc ác.”

Mộc Thành Nhiên bắt được tay của người phụ nữ hôn một cái, “Còn không phải tại em mê hoặc anh sao? Cùng với em thật thoải mái, như được lên thiên đường vậy.” Không phải buồn phiền về việc tiền gạo nước, cũng không cần phải nghĩ tới việc có trách nhiệm, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, “Đợi cô ta sinh con ra xong, anh liền dẫn em đi tung bay....”

“Làm sao anh biết chắc nhà họ Mộc sẽ chấp nhận đứa bé này?”

“Anh điều tra rồi, Mộc Sâm cũng chỉ có một đứa con trai. Ông ta ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ, muốn sinh con cho ông ta, nhưng ông ta không có cơ hội, có một người vợ độc ác, ai vừa mang thai thì giết chết. Nếu như anh có thể đưa một đứa bé còn sống cho ông ta, ông ta chẳng cảm động với anh đến mức rơi nước mắt ý chứ.”

“Anh nghĩ ra được, thật thông minh, lừa cô ta mang thai, còn tưởng rằng đó chính là con của anh....”

“Cô ta còn tưởng anh không quan tâm chuyện đó mà cảm động tới mức rơi nước mắt cơ mà!”

.....

Nghê Tử Như khổng chế, không đẩy cánh cửa kia ra, bà có thể nói gì? Bà có thể đấu được với bọn họ sao? Hay là mắng chửi người đàn ông đã bày ra kế hoạch hại bà?

Bà yên lặng đi tới phòng bếp, mở khí ga ra, khi ngửi thấy được mùi khí ga này thì trong lòng bà có chút kích động. Bà muốn giết chết đôi cầu nam nữ này, người đàn ông bà yêu nhất, chỉ coi bà như một cái khăn lau.... Dùng xong liền có thể vứt bỏ. Trước kia ông ta từng nói không thể không có bà, trên đời chỉ yêu mình bà, con bà nó, thì ra tình yêu có giá rẻ như vậy.....

Ra ngoài xã hội, nhìn nhiều vật hơn, hoa mắt, trong lòng cũng rối loạn. Ông ghét bà mỗi ngày nói chuyện linh tinh, ghét bà cả ngày chỉ nói chuyện phòng ở bây giờ chỉ là phòng thuê, ghét bà nói trước kia ông không đối xử tốt với bà. Ông thích phụ nữ ở bên ngoài hơn, ông nhẹ nhõm, không bị ràng buộc, ung dung tự tại.....

Phụ nữ thì thích lưu luyến quá khứ, đàn ông thì thích hưởng thụ ngay lập tức.

Mùi ngày càng nồng, bà đột nhiên nghĩ tới, đôi nam nữ kia sau khi chết, sẽ như thế nào đây? Có lẽ sẽ có trang báo giật tít là vợ không cách nào tha thứ cho chồng mình ở bên ngoài với người phụ nữ khác nên mưu sát.

Sau đó thì sao? Bà sẽ bị người ta chỉ trích vì cố ý giết người.

Nghĩ tới khả năng này, bà lập tức đóng khí ga, còn mở cửa sổ ra, để không khí lưu thông. Làm xong tất cả, bà có thấy mình có thể vừa khóc vừa cười, mềm yếu lại ngu xuẩn. Đúng vậy, bà sợ chết, bà cười, nếu như bà cảm thấy đôi cầu nam nữ đáng chết hơn mình, vậy sao lại vì bọn họ mà mình cũng phải chết theo chứ?

Bà lại đi ra, nghe thấy tiếng thở dốc của đôi nam nữ kia thì bà cảm thấy trừ tuyệt vọng ra thì không có cảm xúc gì khác.

Nghê Tử Như lập tức đi tới bệnh viện phá thai, nhưng bà đã mang thai lâu, độ nguy hiểm của việc giải phẫu phá thai ngày càng tăng, bà vẫn không chút do dự lựa chọn làm phẫu thuật, nhưng bệnh viện vẫn để cho bà suy nghĩ một thời gian.

3 ngày chờ đợi làm phẫu thuật là thời gian dài nhất trong đời bà, bà không có nhận điện thoại của Mộc Thành Nhiên, bởi vì không muốn bị cuồng loạn.

Bà ở bệnh viện chờ, nhưng bụng càng ngày càng đau, bà nghe thấy tiếng thét chói tai, bà lại cảm thấy buồn cười, bà không kêu lên, bởi vì thời điểm đau nhất đã qua. Bị một tên cầm thú hành hạ, bị người thân nhất hại.....

Bà lập tức đẩy vào phòng cấp cứu, phá nước ối, đứa bé sinh non..... đứa bé hơn 7 tháng, lúc bà chuẩn bị phá thì nó lại ra đời.....

Nghê Tử Như kéo thân thể yếu đuối đi làm thủ tục li hôn với Mộc Thành Nhiên, dọc đường bà rất tỉnh táo, không có kêu lớn không khóc, nếu như cuộc sống cho bạn vết thương chồng chất, sẽ không cần ở trước mặt ông ta tiếp tục ra về yếu đuối nữa.

Buồn cười nhất chính là cuối cùng Mộc Thành Nhiên không bỏ được, kéo tay bà, bà không do dự vung đi.... Nghê Tử Như nói với mẹ mình, nhà họ Mộc ghét bà sinh ra con gái, khiến mẹ bà tức giận còn muốn tìm nhà họ Mộc tính sổ, Nghê Tử Như lại kéo lại mẹ mình.

Bà nhìn đứa bé nhỏ trong ngực mình, chỉ bé bằng chiếc đũa mà thôi, nhưng dòng máu của nó lại là tội ác. Đứa bé này khiến bà nhớ lại cuộc đời mình thất bại cỡ nào, khiến bà mỗi lần lại mơ ác mộng. Bà từng nghĩ tới việc ném nó đi, nhưng mỗi lần đặt ở bên lề đường, đi rất xa, bà lại vội vã chạy về ôm đứa bé.....

Bà hận đứa bé này, nhưng nó cũng có huyết nhục của bà.

Đứa bé này từ từ lớn lên, cảm xúc của Nghê Tử Như càng ngày không tốt, bà cứ nhìn thấy Nghê Thiên Ngữ, lại nhớ tới cơn ác mộng kia, bà muốn có người cứu mình, nhưng không có ai, cho dù bà khóc lớn, cho dù bà sống không bằng chết.....

Cuộc sống dần dần chữa trị những vết sẹo, nhưng Nghê Thiên Ngữ là con dao không thể xóa đi, cứ nhìn thấy cô thì bà lại nhớ vết thương của mình đau đớn cỡ nào.....

Nghê Tử Như gặp Tả Kính Đào, cuộc sống dần dần tốt lên, những nỗi đau trong lòng bà cũng được giảm bớt. Nhưng ai có thể nghĩ tới, vợ của Mục Sâm, Ưông Du phát hiện ra Nghê Thiên Ngữ tồn tại....

Khi đó Nghê Tử Như cũng định sống tốt, hàn gắn lại quan hệ với đứa con gái duy nhất của mình. Lúc chiếc xe ô tô đi tới, bà đẩy Nghê Thiên Ngữ ra, nghĩ trước kia bà làm bao nhiêu chuyện sai lầm, cho nên ông trời không cho bà cơ hội sửa chữa, bây giờ bà hối hận cũng không thể, bà chỉ muốn đền bù cho con gái mình, cơ hội này cũng bị thu lại.....

Bà cười nhìn Nghê Thiên Ngữ, “Nhớ kỹ..... con không có bố.”

Nghê Thiên Ngữ lại mơ thấy cơn ác mộng, cô chợt tỉnh lại, nhưng nguyên nhân cô tỉnh lại là, người đàn ông trên người cô, đang dùng tay siết cổ cô, tay của anh không ngừng dùng sức.

Cô không ngừng giãy giụa, muốn gọi nhưng lại không kêu ra tiếng. Trong bóng tối cô mơ hồ nhìn mặt Mạnh Diên Châu, cô có thể nhìn thấy ánh mắt của anh, anh dùng ánh mắt thù hận nhìn cô.

Cô đột nhiên không giãy giụa nữa, có lẽ, cô thật sự là nguồn gốc của cái ác..... cô liền cười, cô đã từng nói qua cô không sợ chết, cô chỉ sợ sống, công việc khó khăn.

Nếu như có thể chết trong tay anh, cô sẽ cảm thấy cuộc sống của mình viên mãn. (hoàn hảo)

45. Chương 45

Nghê Thiên Ngữ cảm thấy mình sắp chết rồi, giống như người không biết bơi bị người đẩy xuống biển, điểm khác là cô không muốn giãy giụa, lúc hô hấp càng khó khăn, cô như thấy được lúc Nghê Tử Như đẩy mình ra, bà nói cô không có bố. Cô như thấy mình năm đó, ở trong mưa không ngừng chạy, chỉ vì trên tivi thông báo người thiếu niên đó bị tai nạn xe, cô chạy như bay vào bệnh viện, lại thấy được Mạnh Vĩ Đình, ông hỏi cô, nếu quyết định đi, vậy thì trở lại làm cái gì. Cô không trả lời được, chỉ ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật, biết được anh không còn nguy hiểm gì về tính mạng nữa, cô mới rời khỏi. Cuối cùng cô biết chuyện anh bị mất trí nhớ, không nhớ nổi những chuyện xảy ra mấy năm đó, cũng xóa cô khỏi trí nhớ của anh, nước mắt của cô chảy xuống, cứ khóc mà không lên tiếng nổi.

Lúc sắp mất đi ý thức, sức lực trên cổ đột nhiên biến mất, cô vì hô hấp mãnh liệt mà không ngừng ho khan. Không khí tiến vào như cơn bão đánh vào cổ họng cô, nơi đó mắc kẹt thứ gì, để cho cô hơi sức bắn ra cũng không có, chỉ có thể không ngừng ho khan, một tiếng so với một tiếng vẫn còn vang.

Trong bóng tối phát ra tiếng ho khan liên tục, quỹ dị tiến vào trong lỗ tai, như xé màn đêm tối. Ngón tay của cô giật giật, từ từ đưa bàn tay ra, cô sờ gương mặt người đàn ông trước mắt mình, nhưng anh lại nhanh nghiêng đầu, như kiểu che tay cô rất dơ, tay của cô dừng lại trên không trung, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt anh, chỉ mang theo nụ cười, không mang theo cảm xúc gì.

“Làm sao không bóp chết em?” Cô cười ra tiếng, chết liền xong hết mọi chuyện, thế giới này chỉ thích hợp với những người lòng dạ độc ác và những người mềm yếu không thể bằng lòng thỏa hiệp, mà cô không thuộc hai loại này, từng ngày từng ngày chờ đợi, cô thấy mình mệt mỏi quá.

Cô chờ thật lâu, vẫn không có câu trả lời của anh, vì vậy nở nụ cười, “Cũng đúng, em sắp chết rồi, anh cũng sẽ bị dính líu, mạng của anh đáng giá như vậy, tất nhiên không thể vì một con tiện nhân như em mà đền mạng. Thật ra thì không có phức tạp như thế, giết người thì đền mạng chỉ là một câu nói mà thôi, anh có thể mang em tới một chỗ hoang vu không người ở, nếu như em chết rồi, nhất định không ai phát hiện ra, cũng không có người đi báo cảnh sát là mất tích..... cho dù có một ngày nghi ngờ anh, anh cũng có thể tìm quan hệ.....”

“Câm miệng.” Mạnh Diên Châu nhìn cô chăm chăm, tay dừng lại trên mặt cô, ở trên mặt cô di chuyển, “Em muốn chết, tôi sẽ không để em được như ý.”

Cô thiếu anh nhiều như vậy, tại sao anh có thể giải thoát cho cô chứ?

Anh cũng không phải người tốt lành gì, tại sao phải thành toán cho cô?

Anh cảm giác cuộc sống của mình chỉ là một câu chuyện cười, người phụ nữ này cũng một trong những người đầu sở biến anh thành chuyện cười, anh sẽ không giải thoát, anh cũng sẽ không thành toán cho cô.

Mạnh Diên Châu mặc quần áo vào, không thèm liếc nhìn cô một cái, trực tiếp rời đi.

Kể từ ngày Mạnh Diên Châu rời đi đó, anh cũng không xuất hiện, Nghê Thiên Ngữ chỉ đợi ở trong phòng, cô nơi nào cũng không đi, cuộc đời của cô hôm nay đi tới bước này, cô cũng không biết nên lấy cái gì để hình dung mình nữa.

Mạnh Diên Châu cũng chưa về công ty, bây giờ anh ghét chỗ đó. Anh cho là mình đã thu nhập một số người, chính xác là thu phục, nhưng đây cũng là kế hoạch của Mạnh Vĩ Đình, thậm chí anh không thu phục đám người dựa vào yêu cầu của Mạnh Vĩ Đình mà tận tâm với ông ta thì nay lại quay về phía anh. Anh cho là mình thành công, nhưng không biết cứ mỗi bước của mình lại vào kế hoạch của Mạnh Vĩ Đình, anh cảm giác quá mệt mỏi, thậm chí không biết cuộc đời mình nên đi con đường nào.

Một mình anh, ngồi trên xe khách đi tới bờ sông năm đó. Thành phố nhỏ thì nay đã biến thành khổng lồ, giá phòng cũng lên cao, xe khách xe buýt đều được thay mới, mà biến hóa không lớn duy nhất còn lại chính là bờ sông đó. Trên đường vẫn như cũ có đồng rác, vẫn có mùi hôi hấp dẫn vô số muỗi, người qua đường thì làm như không thấy cứ đi qua, không hiểu sao họ có thể chịu được.

Anh đi thuê một căn phòng, năm đó anh sống cho căn phòng đó mà giờ cho người khác thuê. Anh đi tìm người chủ cho thuê năm đó thì đối phương đã không nhớ nổi mình, dù là mình có thể nhớ tóc bà chủ nhà nửa đen nửa trắng, bây giờ tất cả đều đã thành màu trắng. Phòng anh thuê có máng thực vật lớn, thiết bị trong nhà rất đầy đủ.

Mạnh Diên Châu cảm thấy buồn cười, người khác trong đoạn ký ức này cũng theo thời gian phai nhạt đi, chỉ có chính mình vẫn nhớ như in, ký ức như được niêm phong cất vào kho vậy, vì vậy những gì đã xảy ra mấy năm trước thì với anh nó như mới xảy ra ngày hôm qua. Khi đó, ban đêm không ngủ được thì anh và Nghê Thiên Ngữ ngồi trên ban công, anh ôm cô, cùng nhau nhìn về gian phòng bên này, Nghê Thiên Ngữ cười nói khi nào phòng này cho thuê, bọn họ phải thuê phòng đó, bởi vì có máng lớn thực vật, nhìn qua rất đẹp. Nhưng bọn họ vẫn không có cơ hội này, mỗi lần định thuê thì đều là người khác thuê.

Mà bây giờ, anh không cần tốn nhiều sức lại có thể thuê được gian phòng này.

Anh ngơ ngác nhìn bầu trời đêm, bầu trời giống như màn hình khổng lồ, phía trên đang phát lại những hình ảnh anh từng trải qua. Khi đó mới cùng Nghê Thiên Ngữ tới đây, lần đầu tiên phải lo lắng về tương lai, mỗi ngày anh ở đây đều rất hạnh phúc, dù cuộc sống năm đó chẳng hề như ý. Sau, anh cảm thấy phiền não, bởi vì hoàn cảnh hiện tại, bởi vì áp lực vô hình của cuộc sống, bởi vì anh không tìm được cuộc việc thích hợp, quan trọng anh không biết mình nên làm cái gì, không biết mình vị trí nào. Cho nên anh hút thuốc lá uống rượu, muốn bản thân mất cảm giác. Cho đến khi anh nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt cô ngày càng ít, cô không nói cô không vui, ngửi thấy mùi thuốc lá cũng chỉ nhẹ nhàng cau mày, sau đó bình tĩnh cất đi bình rượu, ngày hôm sau đi trả lại cho ông chủ bán rượu.

Một khắc kia thấy nét mặt của cô, anh đột nhiên cảm thấy hành vi của mình rất ngây thơ, anh không còn là công tử nhà giàu chỉ há mồm ra là có tiền, bây giờ anh chỉ là một người bình thường, thậm chí cũng không thể sánh nổi với một người bình thường. Anh bắt đầu cố gắng đi tìm việc, mặc dù công việc kia rất khổ cực,

chỉ cần có thể kiếm ra tiền, anh đều nguyện ý làm. Thời điểm ban đầu, thân thể không thể tiêu hao nhiều sức lực như vậy, thậm chí anh còn ở trên công trường ngất xỉu, khắp người đều là vết thương. Anh không dám nói cho cô biết, cho nên mỗi ngày ngủ rất sớm, cũng tránh khỏi lúc về cô hỏi anh đi đâu làm việc.

Anh rất ngốc nhớ rằng anh không còn là một mình, anh còn phải nuôi vợ anh.

Mạnh Diên Châu nở nụ cười mang theo vẻ u sầu, anh thật sự cảm thấy “Vợ” là từ thần thánh nhất trên đời này. Nhưng khi anh đang nỗ lực, cô bỏ qua, cô rời đi, bất kể anh hỏi cô thế nào, cầu xin cô, cô đều đi, rời khỏi anh. Chỗ đó ở trong tim, như bị cái gì đâm vào tạo thành lỗ thủng to, gió cuốn vào, đau đến chết lặng.

Mạnh Diên Châu ở ngoài gần một tháng mới từ từ trở lại Mạnh thị, trong khoảng thời gian anh rời đi, công ty vẫn hoạt động bình thường, gặp phải hợp đồng nào, đều do những vị nguyên lão trong hội đồng quản trị xử lý. Việc đầu tiên khi anh trở lại công ty, là xử lý xong những tài liệu tích lũy lại từ lúc anh rời đi, liên tục mở ra nhiều cuộc họp, sau liền ngủ bù trên ghế salon tại phòng làm việc.

Bây giờ sẽ không có ai hỏi anh đi nơi nào, cho dù người khác muốn, cũng không có tư cách đó. Sẽ không có ai trói buộc hành vi của anh, thậm chí có mấy công ty cứ mời anh tham gia tiệc của họ để được đề xuất, vốn đối xử như vậy chỉ thuộc về Mạnh Vĩ Đình. Trong lúc vô tình, vị trí của anh tại Mạnh thị ngày càng cao, cao vậy nhưng một chút cảm xúc anh cũng không có. Anh yên tâm ngủ một giấc, cái gì cũng không nghĩ, chỉ nhắm mắt lại, cố gắng nhắm, lúc anh mất ngủ, anh đều làm như vậy, cái gì cũng không muốn nghĩ, càng muốn lại càng không ngủ được.

Sau khi tỉnh lại, anh mặc quần áo vào, lái xe đi bệnh viện.

Vẫn chưa đi đến cửa phòng bệnh, liền truyền đến trận ho khan, thậm chí còn mang chút cảm giác quen thuộc. Anh đứng ở cửa phòng bệnh, nhưng không thể đẩy ra cánh cửa đó, anh tựa vào bức tường kia, trong lòng hai cảm xúc đang đối chọi. Anh tới muốn hỏi rõ ràng tại sao Mạnh Vĩ Đình lại đối xử với anh như vậy, vì sao đem tâm huyết cả đời lên người anh, cho anh hao hết tâm tư của mình. Trong lòng anh mơ hồ cũng đoán được đáp án, vào giờ phút này, rõ ràng tới lúc biết câu trả lời, nhưng anh lại không muốn biết đáp án. Nếu quả thật kết quả không khiến người ta vui vẻ như vậy, vì sao phải tìm tới cái chết ?

Cuối cùng, anh vẫn đẩy cánh cửa đó.

Dư Hà đang cho Mạnh Vĩ Đình ăn mấy thứ, có lẽ ông ăn được quá ít, trên mặt Dư Hà đầy vẻ bi thương. Lúc nhìn thấy Mạnh Diên Châu, Dư Hà bình tĩnh sửa sang lại tất cả, yên lặng đi ra ngoài, để không gian lại cho hai người họ.

Mạnh Diên Châu bình tĩnh đi tới, giống như bị cao su dính vào, anh phải dùng sức mới mở miệng, “Khá hơn chút nào không?” Vừa nói ra lời này, anh cảm thấy mình đáng đánh, bệnh này bác sĩ cũng không chữa được, còn hỏi khá hơn chút nào không, được thể thì đã tốt.....

Mạnh Vĩ Đình nở nụ cười yếu đuối, “Có lời gì thì cứ nói thẳng đi!”

Mạnh Diên Châu nhìn về mặt ông, bây giờ đã suy yếu tới mức khó che giấu, ánh mắt cũng vẫn đục, xưa ở trong lòng anh người ảnh hưởng lớn như Mạnh Vĩ Đình thì giờ lại biến thành bộ dạng này, người đàn ông cao lớn, chỉ cần ông ở đây, không có chuyện gì ông không làm được cả, giống như tường đồng vách sắt. Bây giờ thế nào, trước mặt Mạnh Diên Châu chỉ là một người đàn ông trung niên bình thường, ngã bệnh tới mức sắp chết.....

Mạnh Diên Châu lắc đầu một cái, không muốn nói nữa, cái gì cũng không muốn nói, không cần thiết nữa, những cái gọi là chân tướng cũng đã trải qua, không có ý gì.

Anh bưng lên bát cháo Dư Hà vừa cho Mạnh Vĩ Đình ăn, thử độ ấm, còn có thể ăn, “Có thể ăn thêm không?” Chính anh không phát hiện ra, giọng điệu của mình có thể nhẹ như vậy.

Mạnh Vĩ Đình nuốt nước miếng, trên mặt lướt qua tia kinh ngạc, sau đó dùng sức gật đầu một cái.

Mạnh Diên Châu lấy một thìa cháo nhỏ bón cho Mạnh Vĩ Đình ăn, chờ Mạnh Vĩ Đình ăn xong thì mới lấy thêm thìa nước. Anh hỏi mình, vì sao hỏi xưa, đều muốn đối nghịch với người kia. Rõ ràng có thể có nhiều thời gian chung sống với nhau, có lẽ là thói hư tật xấu của con người, không đợi được thì mất đi, vĩnh viễn không biết cái mình quý trọng là gì.

Anh không phát hiện ra, mắt anh cũng bắt đầu đỏ, anh biết có lẽ về sau không còn có một người ở trong lòng anh là hình tượng to lớn, cũng không có nữa.

Mạnh Vĩ Đình ăn sạch một bát cháo, Mạnh Diên Châu đặt chén, Dư Hà không yên lòng nhìn qua mấy lần. Lại nói nhảm một chút, Mạnh Diên Châu liền nói muốn rời đi.

Mạnh Vĩ Đình lại gọi anh, “Cô ấy trở lại tìm em.”

“Cái gì?” âm thanh của Mạnh Diên Châu rất nhẹ, hình như không hiểu rõ.

“Lúc em bị tai nạn xe, cô ấy chạy tới bệnh viện xem tình hình của em, cầu xin anh để cho cô ấy gặp em một lần, chỉ muốn thấy em thật tốt.”

Mạnh Diên Châu ở nguyên chỗ trầm mặc hồi lâu, gật đầu lịa lịa.

46. Chương 46

Ngày Mạnh Vĩ Đình mất, bầu trời rất âm u, nhưng không mưa, rất nhiều người tới tham gia tang lễ. Mạnh Diên Châu nhìn những khuôn mặt kia, cảm thấy bọn họ xa lạ thậm chí còn mơ hồ. Mấy ngày cuối cùng Mạnh Vĩ Đình ở bệnh viện là Mạnh Diên Châu tự mình chăm sóc ông, anh từng nghe người nói qua, người sắp chết, là lúc mong muốn sống nhất, nhưng anh thấy Mạnh Vĩ Đình, ông cũng không biểu lộ ra cảm xúc gì đặc biệt, chỉ là nói không ra lời.

Mạnh Vĩ Đình nỗ lực nói chuyện, anh nghiêm túc nghe, “Có thể nấu cho anh bát cháo.... Không?” Âm cuối cùng, nhẹ giống như chỉ là ảo giác. Mạnh Diên Châu dùng sức gật đầu, lúc ra khỏi phòng bệnh, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Mạnh Vĩ Đình ở trong lòng anh, tựa như ngọn núi lớn, sao bây giờ lại xuất hiện ánh mắt van xin chứ?

Thậm chí anh đủ hiểu, Mạnh Vĩ Đình còn chưa nói hết lời, anh liền tự mình đi nấu cháo. Kể từ khi Mạnh Vĩ Đình nằm viện, Dư Hà quả thật như là quản gia vậy, ở bệnh viện mượn một phòng bếp nhỏ, nhưng Mạnh Vĩ Đình vẫn ăn được rất ít.

Mạnh Diên Châu đi nấu cháo cho Mạnh Vĩ Đình, anh sống lâu như vậy, lần đầu tiên làm chuyện như vậy. Nhìn nước trong nồi sôi, lần đầu tiên anh có cảm giác mình vô dụng như vậy, chỉ một chuyện nhỏ như vậy, tại sao anh cũng không làm tốt. Anh đã từng muốn làm người đàn ông trời đáp đất, nhưng giờ thì anh hối hận, anh đã làm những việc mà không hiểu, một thiếu niên phản nghịch, khiến Mạnh Vĩ Đình đi dọn dẹp hộ anh, có lẽ như vậy, người kia cũng sẽ không bình tĩnh rời đi như vậy. Anh cho gạo vào trong nồi, gạo trắng trong nồi không ngừng sôi trào. Anh nhìn những hạt trắng nhỏ kia, rốt cuộc không nhìn được, ngồi xổm khóc rống lên.

Dư Hà đi tới, yên lặng kéo Mạnh Diên Châu đứng dậy, “Đừng khóc, anh ấy cũng không muốn gặp em với bộ dạng này.”

Bác sĩ thông báo Mạnh Vĩ Đình sắp chết, người bình tĩnh nhất là Dư Hà, chỉ có bà biết, Mạnh Vĩ Đình không tiếc nuôi gì nữa. Bởi vì ông thấy Mạnh Diên Châu bây giờ không còn là một đứa trẻ không hiểu gì nữa, Mạnh Diên Châu bây giờ có thể tự đảm đương được rồi, thậm chí với lòng can đảm và lời nói mạnh mẽ của mình, cũng chiếm được không ít ưu thế. Nếu như nói Mạnh Vĩ Đình sống trên đời này sợ gì, chỉ sợ không kịp nhìn thấy Mạnh Diên Châu lớn lên, bây giờ ông không lo lắng nữa, có thể an tâm rời khỏi cõi đời này rồi.

Nếu như còn sống không vui vẻ, may ra sẽ ở một thế giới khác, cũng là một lựa chọn.

Dưới sự giúp đỡ của Dư Hà, Mạnh Diên Châu rốt cuộc đã nấu xong cháo.

Lúc Mạnh Diên Châu đẩy cửa phòng bệnh lần nữa thì Mạnh Vĩ Đình cười với anh, gương mặt già nua, khe lộ rõ, lại cười thật như vậy. Mạnh Diên Châu nghĩ là mình nhìn nhầm rồi, nhưng nó là thật.

Anh dùng thìa lấy ra một thìa cháo, đặt ở khóe miệng thổi, mới từ từ để vào trong miệng Mạnh Vĩ Đình. Mạnh Vĩ Đình vẫn nhìn anh, thậm chí vươn tay ra, ông lập tức khom người, nỗ lực mở miệng, “Chôn anh ở đây....”

Anh còn có thể cảm thấy nhiệt độ lòng bàn tay truyền tới, thậm chí còn thấy Mạnh Vĩ Đình đang cười, nhưng bác sĩ đã chạy tới, nói cho anh biết, Mạnh Vĩ Đình đã qua đời. Trong tay anh cầm bát, nhiệt độ đang bắt đầu lạnh dần.

Mạnh Vĩ Đình không sợ chết, thậm chí còn suy nghĩ tới mọi việc sau khi mình chết. Anh yên lặng đi ra khỏi phòng bệnh, nghĩ đến trước kia anh đi nấu cháo, Mạnh Vĩ Đình vẫn còn nói: Trước kia cô ý mất, còn nấu cho anh một nồi cháo....

Nước mắt rơi xuống mặt đất, một lần lại một lần, tay hung hăng đập vào tường.

47. Chương 47

Nghê Thiên Ngữ nhìn những tin tức trên trang web, không biết nhìn bao nhiêu lần có tin tức liên quan tới Mạnh Diên Châu. Sau khi Mạnh Vĩ Đình qua đời, ánh mắt của mọi người cũng chuyển sang Mạnh Diên Châu, cổ phiếu của Mạnh thị cũng trượt xuống, rất nhiều chuyên gia đã bàn luận về điều này, cho rằng Mạnh thị đã xuống dốc, Mạnh Diên Châu không thể nào khiến Mạnh thị phát triển như Mạnh Vĩ Đình đã làm, thậm chí cười Mạnh Vĩ Đình ngu dốt, thành thạo trên thương trường như vậy, cũng không thêm giữ lại ỉnh một người thừa kế. Đồng thời giới bên ngoài cũng suy đoán, một khi Mạnh Vĩ Đình rời đi, giám đốc điều hành của Mạnh thị cũng bị tẩy bài, nhưng khiến người ta thất vọng chính là Mạnh thị vẫn bình yên, cũng không có thông báo thay đổi giám đốc điều hành, nghe nói có một số công ty cũng thu hút người bằng mức lương cao, lại bị từ chối, tất cả vẫn tỏ rõ thái độ tiếp tục ở lại Mạnh thị.

Trong tin tức trừ hình ảnh Mạnh Diên Châu tham dự tang lễ của Mạnh Vĩ Đình, không còn tin tức nào nữa, anh không xuất hiện trước mặt truyền thông, điện thoại của anh cũng không gọi được.

Nghê Thiên Ngữ yên lặng nhìn, tắt đi tất cả trang web. Cô không rõ ràng lắm tình hình của Mạnh Diên Châu bây giờ thế nào, vốn dĩ tính tình của Mạnh Diên Châu, nếu như anh còn hận Mạnh Vĩ Đình, sẽ không biểu lộ nét mặt như vậy tại tang lễ. Cho nên, bây giờ anh nhất định đang rất khó chịu, có lẽ anh đã biết cái gì, có lẽ cái gì anh cũng không biết. Anh một lòng muốn đánh đổ Mạnh Vĩ Đình, bây giờ đúng theo ý muốn của anh rồi, tất cả Mạnh thị đều là của anh, nhưng anh không vui, cô vẫn biết.

Cô vẫn ngồi, duy trì tư thái cứng ngắc, không biết con đường phía trước sẽ như thế nào, tương lai như bầu trời màu xám, luôn biết ngày mai sẽ tới.

Ban đêm thì nhiệt độ giảm xuống, để cho cô nhớ lại cụm từ phổ biến nhất về thành phố: Dù chỉ một giây cũng biến thành phố về mùa đông.

Cô cười khổ, cảm giác bộ dạng của mình rất buồn cười, khổ khổ ở chỗ này canh chừng, giống như có thể chờ anh nhớ tới cô. Cô như bà lão già rồi, không nhớ nổi trước kia bộ dạng của mình như thế nào.

Gió ào ào thổi, cửa kính bị gõ lặp lại nhiều lần, cái thời điểm kì quái này thì cô không cảm thấy sợ hãi, nhất là ở trong căn nhà lớn như vậy, chỉ có một mình cô.

Cô cũng không ngủ sâu được, tự dưng nghe thấy tiếng xe dừng lại thì lập tức tỉnh dậy. Ở trên giường tiếp tục nằm, sợ âm thanh mình vừa nghe được chỉ là ảo giác, không muốn khiến mình cảm thấy thất vọng.

Từ từ, có tiếng bước chân vang lên, cô siết chặt tay, lại lựa chọn nhắm mắt giả vờ ngủ say. Cửa phòng bị người đẩy ra, có người đến, một bước lại một bước tới gần giường.

Mạnh Diên Châu không bật đèn lên, lảo đảo đi về phía cô. Dừng ở bên giường, sau đó bò lên giường, anh dùng tay bả chần đắp trên người cô. Lấy tay vuốt ve thân thể của cô, sau đó nằm sấp lên người cô, cầm đặt lên vai cô, anh ở trên cổ cô hít hà, lại cắn vào cổ cô.

Nghê Thiên Ngữ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, và có chất lỏng nào đấy đổ vào cổ. Không hiểu, cô cảm thấy trong lòng anh cực kì đau khổ, đưa tay ôm cổ anh.

Anh như muốn phát tiết căn xé lên người cô, không hành động mãnh liệt, chỉ chậm chạp lại kéo dài. Có lẽ anh đã phát tiết xong, ở chỗ này chỉ muốn tìm kiếm một bờ vai để ỉn dựa vào, để cho anh giảm bớt nỗi khổ đau của mình.

Nghê Thiên Ngữ không rõ mình có là bờ vai của anh hay không, bởi vì anh cũng ở lại một chút rồi rời đi. Để cho cô hoài nghi, thật ra anh đã tới thật hay không. Thân thể bủn rủn lại lấp lại nhắc nhở cô, đây không phải là một giấc mộng.

Cô cảm thấy mình giống như một người tồn tại không thể lộ ra ngoài ánh sáng, bởi vì Mạnh Diên Châu lâu lâu mới tới một lần, hơn nữa mỗi lần đều vào đêm khuya, ban ngày cô không thấy anh. Nếu như không phải lần lần thấy tin tức, cô không rõ anh rốt cuộc đang làm gì, hoặc là rốt cuộc anh ở đâu.

Liên tục mấy tháng, quan hệ của cô và Mạnh Diên Châu đều mập mờ như vậy, cô càng ngày càng không hiểu anh đang nghĩ cái gì. Đồng thời, anh cũng không cho cô cơ hội hỏi, thậm chí anh cũng không trao đổi với cô nửa phần. Mỗi lần cô nghĩ tới, có lẽ đây chính là kết thúc, nhưng anh lại xuất hiện vào đêm khuya, tiếp tục làm chuyện thân mật nhất giữa nam nữ, nhưng anh chỉ cự tuyệt không muốn nói cái gì với cô. Dần dà, cô cũng không suy nghĩ anh đang nghĩ cái gì nữa, cũng không suy nghĩ lung tung, bởi vì không có ý nghĩa gì.

Mấy tháng sau, Nghê Thiên Ngữ nhận được điện thoại của Giang Dịch Hiên.

Thấy tên trên điện thoại, Nghê Thiên Ngữ bắt đầu kích động, “Có phải con gái nuôi của tớ sắp ra đúng không?” Tâm tình của cô vì thế mà khá hơn nhiều, trước kia Giang Dịch Hiên gọi điện thoại cho cô, đi bệnh viện kiểm tra, là một con gái.

“Đúng vậy Đúng vậy, con gái nuôi của cậu sắp ra đời, cái người mẹ nuôi như cậu cũng không thêm gọi điện thoại tới quan tâm.” Giang Dịch Hiên cố làm bộ dạng than thở.

Nghê Thiên Ngữ liên tục nói xin lỗi, biết được bây giờ là ngày sinh theo dự tính, nên hai ngày nữa sẽ sinh con. Cô vừa kêu than, vừa âm thầm xấu hổ, chuyện quan trọng như vậy, cô lại quên mất.

Nghê Thiên Ngữ suy nghĩ một chút, đồng ý đi thăm Giang Dịch Xem, xem con gái nuôi của cô ra đời.

Cô quyết định rất nhanh, chỉ đem theo mấy bộ quần áo liền quyết định đi. Bây giờ là mùa ít khách du lịch, đi ra sân bay là có thể mua được vé, cô cũng không gấp. Đến sân bay, sau khi mua được vé, cô lấy điện thoại di động ra, bắt nắp điện thoại lên, do dự thật lâu, vẫn không gọi số điện thoại kia.

Cô biết rõ, bây giờ phương thức chung đụng của cô và Mạnh Diên Châu hết sức kì quái, anh biểu hiện như vậy, để cho cô rất hoang mang. Nếu như anh biết cô không có ở đây, sẽ là đáng về gì?

Nghê Thiên Ngữ tắt điện thoại đi, nghe được tiếng thông báo, yên lặng đi lên máy bay.

Cô không muốn nghĩ về Mạnh Diên Châu, không hi vọng cảm xúc không xác định của mình lại ảnh hưởng tới Giang Dịch Hiên. Biết cô định tới, Giang Dịch Hiên nói để Trình Hải Dương tới đón cô. Dọc trên đường đi, Trình Hải Dương kể hết tính tình khi mang thai của Giang Dịch Hiên thế nào, luôn muốn ăn những đồ không có dinh dưỡng, ăn không được liền tức giận, khác hẳn lúc cô bình thường. Nghê Thiên Ngữ yên lặng nghe, vốn muốn khuyên mấy câu, nhưng nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt Trình Hải Dương thì lại thôi, việc oán trách này đại khái chỉ muốn chia sẻ một ít phần vui sướng sang người khác mà thôi.

Đến bệnh viện, Nghê Thiên Ngữ nhìn bụng tròn vo của Giang Dịch Hiên, chạy lên sờ bụng Giang Dịch Hiên, còn nhẹ nhàng dán mặt lên đó, “Cục cưng à, mẹ là mẹ nuôi, có thể nghe thấy mẹ nói gì không?”

Giang Dịch Hiên đẩy cô một cái, “Mới ngủ, đừng đánh thức nó. Tĩnh lại đá bụng tớ.”

“Vậy tớ càng phải gọi bé dậy.”

Giang Dịch Hiên không nhịn được cười.

Bởi vì Nghê Thiên Ngữ ở chỗ này, Trình Hải Dương cố ý trách mắng tính khí dáo này của Giang Dịch Hiên, khiến Giang Dịch Hiên liên tục kháng nghị, “Đứa bé còn chưa ra đời, anh liền ghét bỏ mẹ của bé, cũng không biết em mang thai khổ thế nào đâu.”

Nhìn đôi vợ chồng này vạch khuyết điểm của nhau, Nghê Thiên Ngữ cười, nhưng cũng rất hâm mộ. Quan trọng hơn là Giang Dịch Hiên vốn kiên cường, cũng biết làm nũng, thật tốt.

Nghê Thiên Ngữ ở chỗ này 5 ngày, vẫn cùng với Giang Dịch Hiên. Giang Dịch Hiên không muốn sinh mổ, thời gian phục hồi chậm, hơn nữa trên bụng sẽ có vết mổ, trải qua cuộc kiểm tra của bác sĩ, Giang Dịch Hiên lựa chọn đẻ thường. Trình Hải Dương mặc đồ chống vi khuẩn vào phòng giải phẫu ở bên cạnh Giang Dịch Hiên, cho đến khi tiếng khóc thút thít của đứa bé vang lên.

Đứa bé được Trình Hải Dương ôm, anh cười, tư thế ôm con không đúng, bị y tá hầm hừ. Anh đang hưng phấn một thời gian, liền tiếp nói xin lỗi con gái, dọa bé rồi.

Nghê Thiên Ngữ đi xem Giang Dịch Hiên, trên mặt Giang Dịch Hiên đầy mồ hôi và nước mắt, lúc nhìn thấy Nghê Thiên Ngữ, liền cười, “Con bà nó, đời sau tớ muốn làm đàn ông.”

Giang Dịch Hiên cũng có ý nghĩ nông nổi, muốn thử con đường làm mẹ vĩ đại, không tiêm thuốc tê, cả quá trình cực khổ, đau chết. Thật đúng là trên ti vi cũng không khác biệt lắm, bác sĩ không ngừng kêu dùng sức dùng sức.....

Đứa bé bị ôm đi tắm sạch, mới được ôm tiếp, Nghê Thiên Ngữ nhìn bé, không dám ôm. Đứa bé lại trở về trong tay bố, khiến Giang Dịch Hiên không ngừng kêu lên, một nhân vật làm mưa làm gió trên thường trường, lại bị vợ mắng việc bế con cũng sai thì cũng không khác biệt lắm.

Giang Dịch Hiên lại kêu than, “Thấy con mình phát, lại cảm thấy những thứ kia chẳng là gì nữa.”

Nghê Thiên Ngữ còn không thể giải thích vì sao tình cảm như vậy, chỉ là cùng với Giang Dịch Hiên.

Nghê Thiên Ngữ ở bệnh viện đợi hai ngày với Giang Dịch Hiên. Nói thật, cũng không tính được, một khi con ra đời, thì cô phải phụ trách. Một mỗi đi chẳng nữa cũng phải ôm bé cho bé bú sữa, Nghê Thiên Ngữ nhìn cũng kêu than liên tiếp.

Giang Dịch Hiên ôm con, Nghê Thiên Ngữ không có việc gì làm liền mở ti vi.

Trên tivi đã chiếu một màn kinh người, chính quyền trung ương tự mình phái người xuống tra hỏi, điều tra được không ít cán bộ tham ô hối lộ lợi dụng chức quyền để lấy lợi, những người bị điều tra cũng có chức vụ cao, từ những người này, lại dính tới những người trong thương trường..... Liên tục nhiều người bị dắt đi, người đi đường được phỏng vấn thì rối rít trầm trồ khen ngợi, kêu đây là làm mạnh nhất từ trước đến kia, không giống như trước kia, luôn sấm to mưa nhỏ.

Trong tin tức, người bị nói tới nhiều nhất chính là cha con Mục Sâm Mục Phong, Mục Sâm nhiều năm trước phạm tội cũng bị tố cáo ra ngoài, thậm chí có nhiều rất phụ nữ khiếu cáo ông hiếp dâm, mà con ông ta cùng ông ta cùng một loại. Chuyện xấu xa của Mục Sâm bị lộ ra, cũng nhiều người đứng ra chỉ trích ông phạm tội. Mà làm cho người ta kinh ngạc còn có vợ của Mục Sâm, Uông Du, Mục Sâm ở ngoài phạm tội thì Uông Du lại phạm tội bên trong, Uông Du bị nghi ngờ cố ý giết người cùng nhiều khuyến cáo đã thương người..... Tin tức này vừa ra, lập tức trở thành đề tài nóng, có người nguyên rửa Mục Sâm, càng nhiều người lại bày tỏ vẻ khinh thường đối với Uông Du chỉ dùng hành động ức hiếp người tình của chồng, có người hô to là loại phụ nữ thế này phải biết tôn trọng, Internet lúc này bùng nổ mạnh.

Nghê Thiên Ngữ yên lặng nhìn những tin tức kia, biết nhà họ Mục đã xong đời.

Giang Dịch Hiên không cách nào đưa Nghê Thiên Ngữ ra sân bây, liền để Trình Hải Dương đưa cô đi.

Trước khi đi, Giang Dịch Hiên kéo tay cô, “Nhìn thấy tớ hạnh phúc như vậy, có ghen tị không?”

“Tớ quá ghen tị ý chứ, tới mức muốn nổi điên rồi.”

“Tốt quá, mau tìm người đàn ông nào tốt để hạnh phúc đi.”

Nghê Thiên Ngữ cười gật đầu một cái, hạnh phúc này, có lúc thì khó, có lúc thì không khó, không phải sao?

Nghê Thiên Ngữ vẫn chưa đi tới biệt thự nhỏ, xa xa liền thấy một chiếc xe oto. Cô không ngờ dừng lại nhìn chiếc xe kia, xe ở đây, chứng tỏ Mạnh Diên Châu đang ở nhà.

Lâu như vậy, lần đầu tiên cô thấy anh quay về ban ngày, trong lòng có chút bối rối, vẫn lựa chọn đi vào, chắc chắn có một ngày như vậy, mà cô cũng phải đối mặt.

Cô từng bước từng bước đi lên lầu.

Mạnh Diên Châu âm trầm ngồi bên giường, nghe thấy tiếng bước chân, tầm mắt chuyển tới hướng cửa, nhìn chăm chăm bóng dáng cô đi tới.

Cô đứng ở cửa một chút, còn đến gần phía anh, trong lòng lặp lại câu nói, anh gầy, rất gầy, thời gian vừa rồi không biết có bao nhiêu mệt mỏi, cô có chút đau lòng.

“Thì ra còn biết trở lại.” Mạnh Diên Châu kêu lên một tiếng, mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Cô cũng nhìn anh, nhưng không nói gì.

Mạnh Diên Châu nhìn dáng vẻ của cô, lại cười, “Em không phải rất có kinh nghiệm sao? Sao lần này đi còn biết trở lại?”

Nghê Thiên Ngữ nhìn vẻ mặt anh thay đổi, khiếp sợ nhìn anh.

Mạnh Diên Châu nâng khóe miệng, “Em chỉ vì bạn bè mình, mà có thể rời khỏi anh, sau đó lại vì mẹ em, trở lại bên cạnh anh. Em thật vĩ đại, vì tình thân và tình bạn, mà để mình khổ sở thế, có muốn anh thưởng em một giải thưởng vĩ đại không?”

Lòng của cô rung lên, “Anh biết hết?”

“Em nghĩ anh không biết sao?” Mạnh Diên Châu cắn răng, “Anh thậm chí còn biết tại sao em muốn ở lại bên cạnh anh, nguyên nhân anh đều biết rõ. Em không phải ở bên cạnh anh để đòi hỏi, mà.....” Anh nói không ra cái tên đó, trầm mặc một chút lại cười khổ. Bất kể là lý do gì, cũng sẽ không vì yêu anh mới ở lại.

Cô đến gần anh, muốn cầm lấy tay anh, lại bị anh tránh đi.

“Nếu đi, thì tại sao muốn trở về?” Mạnh Diên Châu thu lại nụ cười, cả khuôn mặt u ám vô cùng.

Cô nuốt nước miếng, “Nhà họ Mục..... là bởi vì anh.....”

Anh hừ một tiếng, “Em trở lại là muốn cảm ơn anh? Anh cho em biết, anh không cần em giả dối thế, muốn cút thì cút, không cần quay lại chào hỏi một tiếng với anh.”

Ánh mắt của anh nhìn cô chăm chăm, cô nhìn anh nhưng không nói gì. Nhìn gương mặt gầy gò của anh, lòng càng chua xót, mấy tháng này, anh đều như vậy mỗi đêm, hay là do sự việc kia? Tồn công giải quyết các quan hệ, xử lý các rắc rối kia, còn phải khiến nó thành công sao?

Thật ra thì không phải vậy, cô không coi tình thân và tình bạn quan trọng hơn anh, cô chỉ muốn thấy anh thuộc về một phần của cô, cô có thể lựa chọn để ỉn khó chịu, vì vậy thuận theo tự nhiên, cũng làm cho anh khó chịu.

Mạnh Diên Châu thấy cô không nói gì, trở nên cực kỳ tức giận, cầm áo khoác lên rồi rời khỏi. Anh tức giận dùng dưng đi tới cửa, lại cảm thấy lồng ngực đau, quay đầu lại nhìn cô, “Vậy bây giờ thì sao, em không có lý do ở bên cạnh tôi, em còn định ở lại sao?”

Nghê Thiên Ngữ sững sờ nhìn anh, “Anh còn cần em không?”

Mạnh Diên Châu hận cô liếc mắt một cái, “Không cần.”

48. Chương 48

Mạnh Diên Châu cực kỳ tức giận đi ra khỏi cửa, vừa mới đi xuống cầu thang, anh liền dùng áo khoác trên lan can hung hăng vung mấy cái, dùng việc này phát tiết sự tức giận trong lòng mình. Xong rồi, cảm xúc

trở nên ổn định, anh lại cảm thấy bao nhiêu năm sống trên đời lại uổng phí, rõ ràng anh không còn là nam sinh mười mấy tuổi nữa, có thể làm chuyện ngây thơ như vậy.

Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Rất buồn cười, như thế lại muốn nhà họ Mục suy sụp, dùng đủ các thủ đoạn, lập kế hoạch, xong bắt đầu thực hiện, cuối cùng khiến nhà họ Mục sập bẫy. Quan hệ nhà họ Mục với anh không lớn, hưởng chi bởi vì trước đó có chút rối rắm, nhà họ Mục luôn luôn nhẫn nhịn với Mạnh thị. Anh phí sức như vậy mà chẳng có kết quả tốt, mục đích lại hi vọng người phụ nữ chết tiệt đó có thể suy nghĩ một lần, không có các nhân đó tình bạn tình thân đặt lên đầu, suy nghĩ kĩ một lần, có muốn ở lại bên cạnh anh hay không.

Mạnh Diên Châu thừa nhận mình rất ngây thơ, nhưng anh không thể không làm như vậy.

Anh ngồi vào trong xe, không khởi động xe, mà hút một điếu thuốc. Cửa sổ xe đóng chặt, bên trong xe mùi thuốc lá nồng nặc, khói thuốc mờ mịt lượn lờ. Anh cảm thấy đối với phần tình cảm này cũng thế, anh nhốt mình trong không gian kín, không trốn thoát được, hoặc căn bản nói là anh không có ý định trốn.

Hạ xuống cửa sổ xe, đem điếu thuốc, lúc này anh mới lái xe rời đi.

Xe nhanh chóng rời đi, Nghê Thiên Ngữ ở trên ban công nhìn bóng xe biến mất khỏi tầm mắt, cô nói không ra đó là cảm giác gì. Cô từ từ trở về giường, sau đó nằm xuống. Rất nhiều suy nghĩ lung tung xuất hiện trong đầu, giống như luôn thấy được quá nhiều chuyện tàn nhẫn, người yêu nhau rồi tạm biệt, vợ chồng đâm thắm rồi lại lạc lối, đàn ông không có trách nhiệm bỏ quên vợ con, thấy quá nhiều, từ từ cảm thấy đây mới là thực tế, bắt đầu quên mất, cuộc sống là một thế giới hư cấu, bởi vì nó thường tăng thêm bi kịch, cảm xúc tiêu cực sâu thêm, mà mặt tốt thì thường người ta không muốn biết.

Hạnh phúc, phải giữ lại trong tay mình, mặc dù bạn đang quần bách, chỉ cần nhớ kĩ mình có thể sống tốt, thế là đã đủ.

Cần gì suy nghĩ quá nhiều?

Cô cảm thấy, chắc hôm nay mình có thể ngủ ngon. Cô gọi điện thoại cho Giang Dịch Hiên, hỏi tình hình đứa bé bây giờ, Giang Dịch Hiên liền than lên là chăm sóc con thật vất vả, lúc nào cũng phải chú ý tới con, không thể để cho con đói bụng cũng không thể để con khóc, mỗi ngày vây quanh con, Trình Hải Dương cũng oán giận cô bây giờ chỉ có con, đẩy chồng ra sau. Dần dần, Giang Dịch Hiên lại thấy vui vẻ, mọi người tới chơi làm mặt hề cho bé, có lúc bé còn cười đấy!

Hạnh phúc hay không hạnh phúc, nghe một người nói chuyện là được rồi.

Nếu như người khác có thể, vậy mình có thể chứ? Cô để tay lên trên bụng mình, cười nhẹ.

Hai ngày sau, Mạnh Diên Châu lại tới đây, vẫn say bết nhè nhu cũ, giống như đang chứng minh nếu như anh không uống say, nhất định sẽ không chủ động tới đây. Anh không chủ động đi lên, phía dưới bấm còi ô tô rất chói tai, Nghê Thiên Ngữ do dự một hồi, mới xuống lầu.

Hướng Phong đỡ Mạnh Diên Châu ra ngoài, sau đó giao Mạnh Diên Châu cho Nghê Thiên Ngữ, giải thích hôm nay có một bữa tiệc không từ chối được, Mạnh Diên Châu uống khá nhiều, uống say xong kêu ầm lên muốn tới đây. Nghê Thiên Ngữ hoài nghi nhìn Hướng Phong, Hướng Phong tránh ánh mắt cô, sau đó lái xe chuẩn bị đi, biểu hiện rõ ràng, anh đã đưa người tới, chuyện khác không liên quan gì tới anh.

Hoài nghi thì hoài nghi, Nghê Thiên Ngữ đành đưa Mạnh Diên Châu lên lầu, thấy cả người anh đầy mùi rượu, kéo anh vào trong phòng tắm. Anh cũng phối hợp, không quấy rối. Nghê Thiên Ngữ nâng anh vào, đã mở vòi tắm bồn, vào được phòng tắm, không có gì tức giận, trực tiếp mở vòi hoa sen, nước nóng chảy ra.

Cô cởi áo ra cho anh, lần này anh không phối hợp, cô vừa dụ dỗ vừa cứng rắn, vất vả lắm mới cởi được quần áo cho anh. Quần áo cũng cô cũng ướt, liền tắm cho anh.

Lúc tắm anh có vẻ tỉnh táo lên, bởi vì anh hí hóp mắt nhìn cô khá lâu.

Thấy ánh mắt anh sáng lên một chút, cô như trút được gánh nặng, “Được rồi, anh tự tắm đi.”

Quần áo của cô cũng ướt, phải đi thay bộ khác. Ai ngờ cô vừa mới lướt thân để đi qua, liền bị Mạnh Diên Châu kéo tay, sức của anh lớn, cô cũng không phòng bị gì, trực tiếp bị kéo vào trong ngực anh, cùng anh

tắm nước nóng, “Buông ra.”

Anh cũng không nói chuyện, nhưng hành động bày tỏ cự tuyệt với lời nói của cô. Cô không ngừng giãy giụa, thấy anh không có ý định buông tay thì liền dùng chân đá, Mạnh Diên Châu bị cô đá vào chân, đẩy cô vào tường, cúi đầu hôn cô.

Nghê Thiên Ngữ tức giận, dứt khoát cắn vào môi anh. Anh đau, vẻ mặt không ngờ nhìn cô. Trong khoảng thời gian từ trước tới nay, chỉ cần anh muốn, cô đều không cự tuyệt.

“Không cho phép đụng vào em.” Cô nhìn anh chăm chăm.

Mạnh Diên Châu cắn môi, thấy vẻ mặt này của cô, tức tới cực điểm, nhưng vẫn bình tĩnh, “Em muốn ai đụng vào?”

Cô cũng không nói gì, chỉ dùng tay nhỏ bé đẩy anh ra.

Cô mặc quần áo ướt sũng chạy ra ngoài.

Mạnh Diên Châu đứng tại chỗ, nước nóng chảy xuống người anh, nước tràn ra, sương mù bay lên, cả phòng tắm đầy sương trắng.

“Nếu như có một lần nữa, thì trước đó em rời khỏi anh nữa không?” Cuối cùng anh cũng hỏi về vấn đề này, anh khó chịu, đầy lòng vẫn đau, cũng vì vấn đề này.

Nghê Thiên Ngữ đứng tại chỗ, quần áo không ngừng nhỏ nước, cũng không ảnh hưởng anh nghe thấy đáp án của cô, “ Có.”

Nếu như có một lần nữa, cô vẫn rời đi. Cô là người thành thật, đã từng nói với Giang Dịch Hiên, cô ra quyết định kia không phải vì Giang Dịch Hiên, mà vì chính cô. Cô không muốn cuộc sống như thế, cả ngày do dự, nếu như có một lần nữa, vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Hối hận hay không không liên quan, cô cho tới bây giờ cảm thấy, những gì mình trải qua, bất kể đúng sai, cũng không nên nói là nếu có một lần nữa, vì sẽ không thể quay lại..... ‘Hối hận’ căn bản là từ vô nghĩa.

Lúc ấy cô như cái cây héo khô, tuyết rơi xuống, sớm muộn cũng gãy, chỉ là chuyện của Giang Dịch Hiên cũng là khối tuyết cuối cùng, rơi xuống liền khiến cô bị gãy. Không phải tuyết quá lớn, chỉ là khi đó cô không đủ kiên cường, không chịu được áp lực lớn như vậy.

“Biến, cút cho tôi.” Anh tức giận, mặc kệ hình tượng hét lên.

Nghê Thiên Ngữ thở dài một hơi, xoay người kiêu căng nhìn anh, “Không.”

Cô vẫn ở trước mặt anh đi ra ngoài, ánh mắt kia như đang nói với anh: Có bản lĩnh thì anh đẩy em ra ngoài đi.

Cô thay quần áo, lại dùng máy sấy tóc, lúc này mới đi ngủ, về phần Mạnh Diên Châu lúc nào đi, cô không rõ lắm, cô ngủ rất sâu.

Sang ngày hôm sau, Nghê Thiên Ngữ sớm ra khỏi nhà. Cô đi tới cửa hàng quần áo cho trẻ em, đi vào những bộ quần áo nhỏ bé kia, cảm giác cảm những thứ nhỏ bé đó, thật nhỏ bé mềm mại, làm cho người ta nghĩ ngờ, trẻ con sinh ra cũng bé như vậy sao? Cô không ngừng quan sát những đồ vật quần áo nhỏ bé này, trên mặt lộ ra nụ cười.

Nhân viên phục vụ thấy cô nhìn chăm chú, chủ động tới giúp đỡ cô, bọn họ nói sản phẩm ở đây vô cùng thích hợp với trẻ nhỏ, vải vóc vô cùng mềm mại, sẽ không ảnh hưởng tới da của bé.

Nghê Thiên Ngữ nghiêm túc nghe giới thiệu, cho vài bộ quần áo và giày nhỏ, con trai con gái đều có. Cô vừa đi vừa cầm túi mua hàng, tâm tình rất tốt. Nhưng cô vẫn không về biệt thự, mà đi vào bệnh viện.

Bệnh viện luôn là nơi đông người, có người xếp hàng lấy số, có người thì đang đi tìm xem mình ở khoa nào.

Đầu tiên cô đi xếp hàng lấy số, đóng phí khám thai, cầm hóa đơn chuẩn bị đi siêu âm, nhưng người ở bên trong quá nhiều. Rất nhiều người xếp hàng, có sản phụ được dẫn đi, kiểm tra phần khác thường trong cơ thể. Trên ghế dành cho phụ nữ có thai, đều là những người bụng to ngời, còn những người không lộ bụng lắm thì đứng.

Cô suy nghĩ một chút, lại đi tới khoa phụ sản khác.

Người ở đây tương đối ít, cô ngồi trên ghế, để túi ra sau, sau đó ở trong lòng yên lặng đếm: 1 2 3 4 5 6.....

Đến 150 thì người kia từ hành lang vội vã đi tới. Âm trầm nhìn chăm chăm vào Nghê Thiên Ngữ không rời, cô nhìn thấy anh, vẫn không có gì khác biệt hoặc có vẻ mặt hoảng sợ, chỉ nhàn nhạt nhìn anh, sau đó cười.

Người phụ nữ đáng chết này còn dám cười, Mạnh Diên Châu tức giận, đi lên trước kéo cô. Sau đó liếc mắt nhìn bụng của cô, sức lực thả rất nhẹ.

“Em tới đây làm gì?” Cô nhìn anh chăm chăm, hơn nữa vẫn còn đang kiểm chế tâm tình của mình.

“Vậy anh tới đây làm gì?” Cô nhìn anh.

Cô biết có người đi theo mình, cho nên cố ý dừng lại ở cửa hàng thời trang trẻ em thật lâu, cô biết chắc chắn có người sẽ thông báo cho anh cử động của cô, vậy anh cũng sẽ suy nghĩ sao cô lại làm như vậy, sau đó cô tới bệnh viện.

Cô không được coi là một người phụ nữ thông minh, chỉ là vừa đủ, cô vẽ chút hiểu người đàn ông này rồi.

Mạnh Diên Châu nhìn chăm chăm vào bảng hiệu phía trên, khoa phụ sản, ba chữ chói mắt bao nhiêu, để cho anh lại bắt đầu tức giận, “Hôm nay em cứ thử đi vào đi, nếu như em dám chịu được hậu quả.”

Nghê Thiên Ngữ gạt đầu một cái, “Phòng giải phẫu ở trên tầng chót”. Cô tốt bụng nhắc nhở, “Nếu như em đi vào thì sao?”

“Em dám giết chết con anh, anh liền để cho em cùng chết theo nó.”

Nghê Thiên Ngữ thu lại nụ cười, ánh mắt long lanh dao động, “Anh làm nhiều như vậy, chính là muốn để tự em lựa chọn, vậy bây giờ anh đang làm gì đây?”

Đúng vậy, anh muốn để cô tự lựa chọn, nhưng lựa chọn ở trong lòng anh chỉ có một, chỉ có đáp án anh muốn.

Cô lấy tay kéo tay anh, đặt tay anh lên bụng mình, “Anh nói đi, em có nên giữ lại đứa bé này không?” Cô ném quyền quyết định cho anh, để cho anh quyết định.

Từ nay về sau, cô không do dự nữa, mà anh không cần tiếp tục lo lắng nữa, bọn họ đứng chung một trục, anh không xác định được thì làm sao cô xác định được đây?

Tình cảm nhiều năm như vậy, ngăn cách vạn dặm như thế, có bao nhiêu hiểu lầm cùng sai lầm, ai có thể chắc chắn rằng sẽ giống như trước?

Mạnh Diên Châu nhìn cô, “Vậy em yêu anh sao?”

Nghê Thiên Ngữ cười, “Em không biết, em chỉ biết người đàn ông em sinh con cho, là người có thể cùng em cả đời.”

Nét mặt của Mạnh Diên Châu có chút sững sờ.

Cô đến gần anh, nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn anh, “Em không biết cái gì gọi là tình yêu, em chỉ biết, người có thể khiến em cảm thấy hạnh phúc là anh.”

Đừng nhắc tới cái gì là tình yêu, tình yêu hư ảo gì đó không thể khiến cô có cảm giác yên bình, cô chỉ biết, nắm tay người đàn ông này, là ấm áp.

Cô nói xong xoay người rời đi, Mạnh Diên Châu lúc này mới tiến lên đuổi theo, “Đi đâu?”

Cô lắc hóa đơn trong tay, “Đi xem con anh trông như thế nào!”

“Này, đi chậm một chút.” Mạnh Diên Châu ở phía sau mắng cô.

“Em không có tên à, mắng cái gì!”

Mạnh Diên Châu mím môi, thấy ánh mắt kinh ngạc của người khác, có chút thỏa hiệp đi phía sau cô, “Vợ, đi chậm một chút.”

Cô muốn nói, cô nghĩ từ trước đến nay đều rất đơn giản. Trải qua tất cả, bất kể đúng sai, bất kể vui vẻ hay không, cô đều hi vọng mình có thể tìm hiểu thêm về những người trong quá khứ, để in trong tương lai không phạm sai lầm, về phần quá khứ, sai lầm thì đã sai lầm rồi, không cần vì nó mà hồi tưởng nhiều.

Người may mắn nhất không phải đi qua tất cả mà có thể làm lại, mà là cuối cùng vẫn gặp được người ấy trước kia, khiến những thứ đã từng trải qua đã được rèn luyện, khiến hạnh phúc trở nên chân thật, vì những thứ kia đổi lấy từ cảnh khổ cùng, mà không phải từ trên trời rơi xuống.

Mạnh Diên Châu nắm tay cô, cô cảm thấy nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền tới lòng bàn tay cô, cô không hối hận đi qua tất cả, chỉ may mắn người bây giờ nắm tay cô vẫn là anh.

Kết thúc.

49. Chương 49: Ngoại Truyện Một Hồi Vợ Chồng

Mười năm chưa từng có tuyết rơi thì giờ lại có bão tuyết, tất cả đường phố đều bị che phủ bởi tuyết, cây cối cũng không nhìn ra, trên tin tức đều thông báo về tổn hại của trận bão tuyết này, đã có người bỏ mạng, nhắc nhở người dân không nên tùy ý ra đường. Trên đường phố công nhân vệ sinh đang dùng máy dọn tuyết, mặt đường lộ ra một góc mới. Lương Vinh Như đứng trên ban công bệnh viện, trong đầu tất cả đều là lời bác sĩ thông báo Mạnh Vĩnh Xương đã qua đời. Đây lần bà nguyên rửa người đàn ông kia chết không tử tế, nguyên rửa ông rồi khỏi bà thì sau sẽ chết không tử tế, Thượng đế rút cuộc nghe lời khẩn cầu của bà, tới nhanh như vậy. Bà còn từng thề, tuyệt đối không vì người đàn ông kia mà chảy một giọt nước mắt.

Nhưng hôm nay trong mắt bà chảy ra cái gì? Bà đưa tay sờ, phát hiện khóe mắt lại là một mảnh băng mỏng.

Bà nhìn khung cảnh trắng xóa trước mắt, lần đầu tiên thấy thế giới này rộng tuếch, mà bà không còn có vật cần tìm nữa. Chị em gọi điện thoại tới, hỏi bà Mạnh Vĩnh Xương đã chết chưa, để cho bà chú ý nhiều hơn một chút, giữ tài sản thật tốt, chỗ để mẹ con tiểu tam kia cướp đi, bảo bà nhanh chóng đoạt lại công ty..... Bà cứng ngắc nghe, cuối cùng để tay ra ngoài ban công, điện thoại cũng thế mà rơi xuống.

Bà quen biết Mạnh Vĩnh Xương hơn 40 năm, sống hơn nửa đời người, nhưng hôm nay Mạnh Vĩnh Xương đã ra đi, bà cảm thấy cuộc sống của mình cũng kết thúc. Bà còn nhớ rõ, lúc bọn họ còn chung sống với nhau thì có lần Mạnh Vĩnh Xương nói với bà, ‘tên của em có một chữ Vĩnh, tên của anh cũng có một chữ Vĩnh, xem ra chúng ta sinh ra là một đôi, vĩnh viễn ở cạnh nhau’.

Vĩnh viễn ở cạnh nhau.....

Nhưng cái gì khiến cuối cùng bọn họ không phải cãi vã mà là chiến tranh lạnh? Là cái gì khiến bọn họ nói một câu bình thường cũng không được? Là cái gì khiến ông nói một mội, muốn ly hôn?

Bà cùng ông cùng nhau gây dựng sự nghiệp, thời gian khổ nhất, một gói mì ăn liền ăn thành hai bữa, nấu một nồi nước sôi, dùng làm canh ăn no bụng. Mạnh Vĩnh Xương ôm lấy bà, thề kiếp này sẽ cho bà sống tốt, quyết không phụ bà. Sau đó cuộc sống của hai người ngày càng tốt, cũng có một đứa con trai khéo léo, sau đó bà phát hiện thời gian ông về nhà ngày càng muộn, phát hiện quần áo ông thỉnh thoảng có mùi nước hoa, để cho bà không chấp nhận được chính là ban đêm có người phụ nữ gọi điện cho bà.....

Bà có thể tiếp nhận cùng nhau vượt qua cuộc sống khổ với ông, nhưng tuyệt đối không chấp nhận sự phản bội của ông, sau đó bà biết một đám chị em tốt, cùng nhau nghiên cứu xem làm sao không bị đàn ông vứt bỏ, có lúc còn tập trung một chỗ nói chuyện, thay mình nghĩ ra phương pháp. Bà nghe ý kiến của chị em, cùng tiến vào công ty, để mình không hề rỗng tuếch, đồng thời cũng muốn cho Mạnh Vĩnh Xương thấy năng lực của bà.

Bà đã nỗ lực như thế, vì sao vẫn bị Mạnh Vĩnh Xương vứt bỏ? Bà không cam lòng, tại sao người phụ nữ kia có thể, chỉ bằng khuôn mặt thanh xuân kia? Chỉ nhờ gương mặt đó, mà có thể khiến Mạnh Vĩnh Xương kính trọng cô ta? Bà ở cạnh ông hơn 40 năm, xoay người lại thành chồng người khác, mỗi lần bà nhìn mình trong gương, nếp nhăn ngày càng sâu, đều nhắc nhở bà thua thảm hại thế nào.

Lương Vinh Như thở dài.

Truyền đến sau lưng là tiếng bước chân, Hạ Chi Tình đứng trước mặt Lương Vĩnh Như, trong ngực ôm một đứa bé, giờ phút này đang đổ. Lương Vĩnh Như liếc mắt nhìn đứa bé kia, tay siết chặt, sau đó nhìn về phía Hạ Chi Tình, chính là người phụ nữ này, đã đoạt đi chồng bà.

Hạ Chi Tình dỗ con trai xong, mới ngẩng đầu lên nhìn Lương Vĩnh Như, trên mặt cô không chút vẻ đau đớn vì chồng mất, hoàn toàn không phải một người vợ hợp cách, “Ông ta đã chết, tôi cho là cô sẽ cười, thế nào lại khóc.”

Hạ Chi Tình lắc đầu một cái.

Lương Vĩnh Như quay mặt sang, không muốn tức giận, đã thua đủ rồi, không muốn tư thái cuối cùng của mình còn xấu như vậy, người cũng đã chết rồi, còn tranh giành cái gì?

Hạ Chi Tình cau mày, lấy ra một bức thư, đưa ra trước mặt Lương Vĩnh Như, “Ông ấy để lại cho bà.”

Lương Vĩnh Như chậm rãi quay đầu lại, nhìn lá thư này, tay không ngừng run rẩy. Hạ Chi Tình thấy bà cầm thư, liền ôm con trai ra ngoài.

Lương Vĩnh Như cầm thư, cảm giác như nó nặng ngàn cân, rõ ràng không dám kín, nhưng lúc bà lấy thư thì như thể cố hết sức. Bà cắt thận bóc thư ra, mới chậm rãi mở thư.

Nhìn chưa đến phần mở đầu, ánh mắt của bà đã mờ lung.

Tiểu Như.... Chỉ có ông mới gọi thế, bà hồ tưởng tượng bộ dạng ông gọi bà, nhếch miệng lên, mang theo nụ cười, không ngờ, trong lòng bà cũng tan nát, đứng trên ban công khóc lớn, ngoài trời lạnh thấu xương, nhưng bà không thấy lạnh, cả người đau, tất cả như chết lặng.

Mạnh Vĩnh Xương nói, hiện tại anh thường nhớ tới lúc anh còn trẻ, khi đó anh đứng trên đường cái nhìn bảng hiệu chỗ tắm công cộng kia, nói một ngày bà nhất định cũng muốn đi vào tắm, nhưng lúc đó chúng ta không đủ tiền, anh ở trong lòng hạ quyết tâm, anh nhất định phải cho em một cuộc sống tốt, để cho tất cả mọi người hâm mộ vì em đã gả cho anh, để cho chúng ta không phải ra bờ sông tắm nữa. Ngày đó, thật là vui sướng, mặc dù nghèo khó, nhưng chúng ta cho tới giờ không một câu oán trách, một câu cũng không có.....

Sau thì thế nào, chúng ta bắt đầu có tiền, bố mẹ em nói bây giờ chúng ta có tiền, nên đổi một căn nhà lớn hơn, anh cần tiết kiệm tiền để mua phòng, em nói bây giờ chỗ ở cách xa chỗ làm của em, mỗi ngày đi xe buýt khó chịu, anh liền vay tiền bạn để mua xe cho em.... Bạn em vay tiền, anh đầu tư không cảm về được, em nói anh hẹp hòi, khiến em mất mặt trước mặt bạn bè, đêm hôm đó anh tràn trọc, ảo não vô cùng, nếu như anh có năng lực, để em có mặt mũi với bạn bè mới đúng.... Sau hôm đó, anh bận rộn hơn.

Mỗi ngày anh chạy công trình, tự mình tới công trường, dù mệt mỏi, chỉ cần nghĩ có em ở trong nhà, cũng sẽ nhớ nhà..... sau đó, chúng ta lại có thêm tiền, lại càng không suy sụp.

Anh với em nói qua chuyện công ty, em lại kì lạ nói đàn ông có tiền liền trở nên xấu xa, ai đó ở bên ngoài đang nuôi người tình. Một lần, trong công ty có chuyện lớn xảy ra, anh bận rộn mới trở về, vất vả mới vượt qua được, sau khi trở lại, em lại lạnh lùng nhìn anh, nói anh lại đi chơi gái về à? Anh nói cho em biết công ty có chuyện, nói khoảng thời gian khó khăn này cho em biết, muốn em suy nghĩ nhiều, mỗi ngày anh đối mặt nhiều người mệt mỏi như vậy, muốn để em biết, thật ra anh không cần em an ủi, chỉ cần em cho anh một cái ôm ấm áp là đủ rồi..... Nhưng em chỉ đánh giá anh bằng hai chữ: Lầy cẩu.

Đêm hôm đó anh khóc, anh nhớ tới hồi đại học, anh với bạn học đi vay tiền đầu tư, khi đó hăng hái như thế, anh lại thất bại, một mình anh ngồi trong rừng cây trường học, em tìm thấy anh, mang theo hộp canh em tự làm, để cho anh bớt khó chịu, em còn nói, bất kể anh mệt mỏi thế nào, em vĩnh viễn sẽ để bờ vai cho anh. Anh chưa bao giờ ăn bát canh ngon như vậy, cả đời này cũng không có, dù em nói em cho thêm muối, mùi vị rất mặn.

Anh về nhà ngày càng muộn, vì không muốn gương mặt lạnh lùng của em, không muốn gương mặt chê cười của em. Nhưng em, lại thuê thám tử tư điều tra hành tung của anh, mỗi ngày kiểm tra điện thoại của anh, mỗi ngày thấy số điện thoại lạ, cũng hỏi liên tục, cho dù ngày mai anh có cuộc họp quan trọng....

Trong khi em nói chuyện, luôn là phụ nữ thế này thế nọ, sau đó chầm chọc nói anh, lại ngấm ngấm ám chỉ cái gì.... Ánh mắt của em, luôn khiến anh thấy lạnh lùng.

Anh đang suy nghĩ, sao chúng ta lại biến thành như vậy chứ? Người vợ khéo hiểu lòng người đâu rồi? Nhiều lần anh muốn nói chuyện với em, em nghe từ đám bạn kia, nói hành động của anh là chột dạ, để cho em lại chịu đựng. Xuất ngoại liền mở ra mười cuộc học, trên đường về quá mệt mỏi, lái xe gặp tai nạn xe, gọi cho em, em một lần lại một lần không nhận.....

Sau đó chúng ta lại cãi vã, anh nói chuyện công ty, em nói chuyện đồng nghiệp của em nuôi người tình bên ngoài, anh nói công ty xảy ra vấn đề, em nói tám phần người ta lấy tiền đi nuôi tình nhân, anh khen phụ tá anh có thể làm, em nói dung mạo của cô ấy tương đối có thể làm.... Em nói em, anh nói anh..... tại sao chúng ta lại biến thành như vậy?

Em cầu xin muốn tiến vào công ty, anh đồng ý, anh cho là em muốn hòa hoãn mối quan hệ vợ chồng của chúng ta, sự thật là em ở đây kéo bè kéo phái, anh mắt nhắm mắt mở, làm như không thấy, bởi vì công ty này không phải của một mình anh, mà là của chúng ta, của chúng ta..... là tâm huyết chung của chúng ta.

Anh thừa nhận anh không có năng lực lớn, công ty huy hoàng được một thời gian lớn, nhưng sau này càng thất bại, anh uống rượu với đám quyền quý kia, hi vọng có thể được trợ giúp, một lần uống tới mức dạ dày chảy máu vào bệnh viện, em đã đến, anh lại quên mất chúng ta vừa cãi nhau, muốn ôm em vào trong lòng khóc một lúc, anh mệt quá. Mà cuối cùng em vào phòng bệnh, lạnh lùng nói: Mạnh Vĩnh Xương, chắc chắn, sao người tình của anh không tới thăm anh? Xem đi, tôi ngu mới tới đây, tôi cho anh biết, đừng hi vọng tôi thương anh, tôi chỉ nói cho anh biết, đáng đời.

Ngày đó ánh mắt của em, cả đời anh vẫn nhớ, lạnh như vậy, để cho lòng anh cũng lạnh đi.

Cảnh ngộ của công ty có nguy cơ lớn, họp hội đồng quản trị, em lại giúp đối thủ cạnh tranh của anh ra phiếu chống..... Vợ chồng hơn 30 năm, lại kém so với cái đám phụ nữ em suốt ngày nghiên cứu cùng kia, còn kém hơn sự hoà nghi của em, cuối cùng, anh tới bước đường cùng, em lại đá cho anh một cú, còn đem tất cả cổ phần trong tay cho người khác, muốn dạy dỗ anh.... Lúc mọi người đi hết, mình anh ngồi trong phòng họp, ngơ ngác nhìn vị trí em ngồi đó, cười.

Lương Vĩnh Như, cả đời anh có lỗi với người khác, nhưng tuyệt đối không có lỗi với em. Lòng của anh ngày càng lạnh, cuối cùng không còn gì với em.

Anh không biết thế giới này thay đổi em, thế giới này còn thay đổi vô số người, nhưng anh không thay đổi, anh vẫn là Mạnh Vĩnh Xương năm đó, cho tới bây giờ cũng không có lỗi với em. Em có thể nghi ngờ mọi người, nhưng em không nên nghi ngờ anh, anh là người bên gối với em, là người thân mật nhất, cho dù bên cạnh mọi người bảo ly hôn với em là để cưới người tình về, cũng là chuyện người khác, cho tới bây giờ không liên quan, anh là người bên gối em.....

Cuối cùng, anh đối với em thật sự không có tình yêu, thứ duy nhất còn lại chính là trách nhiệm với tiểu Đình.

Lương Vĩnh Như cầm bức thư kia, nghẹn ngào không nói nên lời, ông nói ông không thương bà, không thương, không thương.....

Bạn bè nói cho bà biết, người đàn ông có tiền liền trở nên xấu xa, nhất định phải nhìn kĩ. Chị em nói vô số ví dụ, phụ nữ đi theo chồng gây dựng sự nghiệp, cuối cùng bị vứt bỏ.... bà nghe thấy lại càng nghi ngờ, càng ngày thấy cuộc sống mình thất bại, lại quên mất, cuộc sống của người khác là của người khác.....

Rốt cuộc thế giới này thay đổi chúng ta, hay chúng ta thay đổi thế giới này? Coi như không thay đổi được thế giới này, hãy nhớ không cần thế giới này thay đổi.

Hãy đối xử tử tế với người bên gối mình, nếu như tin, hãy kiên định.

Bà để thư trong tay bay đi, rơi vào trong tuyết, không nhìn rõ giấy với tuyết, bà từ từ ngồi xổm người xuống, khóc lớn.

——oOo——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-kiep-co-thien-nhien>